سچل سائين جو سنڌي ڪلام

نئين سر ترتيب

عثمان علي انصاري
ماجد پرڳڙي

Gul Hayat Institute

Al Muna'um

المنعم لائبرري لاڙڪاڻو

سچل سائين جو سنڌي ڪلام

شاه سائين جي رسالي جي انٽرنيٽ ۽ ورلڊ وائيڊ ويب تي اشاعت ڪانپوءِ مون تي اها مهر ٿي جو سچل سائين جي سنڌي ڪلام جي ساڳي طرح سان اشاعت جي سعادت بہ منهنجي نصيب ۾ آئي. 14 رمضان المبارڪ تي سچل سائين جي عرس جي مبارڪ موقعي تي مان هي سوکڙي سنڌواسين جي آڏو پيش ڪيان ٿو. هن سلسلي ۾ مان شاه نواز سومري ۽ محمد حبيب سنائي جو ٿورائتو آهيان جن جي محنت سان ڪيل ٽيڪسٽ اينٽري ڪان بنان منهنجي ڪوشش اڌوري رهي ها.

دعائن جو طالب

عبدالماجد ڀرڳڙي

22**نومبر** 2005

Gul Hayat Institute

ٻه اکر

رسالو سچل سرمست رح جو حاضر خدمت آهي. هي انٽرنيٽ ايڊيشن عثمان علي انصاري صاحب جي مرتب ڪيل نسخي جي آڌار تي آهي. سنڌ کان دور، آمريڪا ۾ رهندي مون لاءِ رسالي جا مختلف نسخا هٿ ڪرڻ، انهن کي پيٽڻ ۽ مناسب اپياس کان پوءِ اهو طئي ڪرڻ ته ڪهڙي ترتيب ۽ ترڪيب مناسب ۽ موزون آهي بيحد مشڪل ۽ وقت طلب ڪم هو. انصاري صاحب جي علمي قابليت ۾ ته مون کي ڪو شڪ ڪو نه هو، پر سندن ترتيب ڏنل رسالي جو ڪتابت جي غلطين کان آجو نسخو هٿ اچڻ مسئلو هو. ساڳي وقت منهنجي اها تمنا به هئي ته جلد از جلد رسالي (سنڌي ڪلام) جي اليڪٽرانڪ ايڊيشن انٽرنيٽ تي آڻيان.

مهربان دوست گل آغا صاحب وٽ سندن چاچي آغا غلام نبي گل حسن خان جي ترتيب ڏنل سچل سائين جي زندگي ۽ ڪلام متعلق لکيل ڪتاب "سچل سر مست" جو 1933 ۾ ڇپيل ناياب نسخو هو ۽ انهن مهرباني ڪري انهي جي ڪاپي به منهنجي عرض تي مون ڏانهن موڪلي. ان ڇاپي ۾ اعراب ڪو نه هئا، پر ٻئي هر لحاظ کان ڇاپي جي چُڪن کان پاڪ هو. ان کان علاوه سائين جي ڪلام ۽ زندگي بابت ڪافي قيمتي مواد به منجهس آهي. پر جيئن ته انصاري صاحب جي تدوين ڪيل نسخي ۾ انهي ڇاپي کي به مدنظر رکيو ويو هو، تنهن ڪري مون اهو وڌيڪ مناسب ڄاتو ته انصاري صاحب جي ايڊيشن کي استعمال ڪجي. بهرحال جڏهن ۽ جتي نئين ڇاپي جي غلطين سان واسطو پيو اتي آغا صاحب جي نسخي منهنجي مدد ڪئي. وقت ۽ وسائل اجازت ڏني ته آغا صاحب جي ناياب ڪتاب کي انٽرنيٽ تي آڻبو، انشاالله.

ڳالهه اها به هئي ته رسالي جي ڪمپيوٽر ڪتابت لاءِ جن ٻن مهربانن هي ڪم پنهنجي سر ڪنيو، انهيءَ ڳالهه به اهو ضروري ٻڌايو ته اسان ٿنهي وٽ رسالي جو ساڳو ئي نسخو هجي ۽ اهو تڏهن ئي ممڪن هو جو اهڙو ڇاپو چونڊجي جيڪو عام دستياب هجي. مون وٽ روشني پبليڪيشن جو ڇپايل رسالو هٿيڪو هو سو دوستن کي عرض ڪيم ته هو به اهو ڇاپو وٺي ۽ ڪتابت شروع ڪن. پروف ريڊنگ جو ڪجهه ڪم اڃان به رهيل آهي، جيڪو جلد از جلد پورو ڪرڻ جي ڪوشش ڪبي.

Gul Hayat Institute

وحدت نامو

اول ساراه ڪر سبحان جي، مولىٰ جو ملڪن؛
مڙيائي محضوض ڪيا، ڏسو ڏيھ ڏٽين؛
ڪي ڪامل ڪُرسين تي چڙهي، وَه وَه وعظ ڪن؛
ڪي ڪاتب ڪتابن جا، سوين سبق ڏين؛
ڪي مسئلا مسائل ڪيون، ناميان نبيرن؛
ڪي پڙهيا پاڻ پروجهه سان، پڙهيون پڙهائن؛
ڪي وردن وظيفن ۾، شاغل روز رهن؛
ڏسيون وائسيون ورق ڪي، وريون ورائن؛
سِڪَ سچيءَ ڳُڻون ڪونڪو، سبق سُور سِڪن؛
اڪر لِڪن نہ دل تي، تا ڪاغَذَ ڪارا ڪن؛
مَسُ ڪاريءَ جان مَنَ ڪي، تا ڪاري ڪارو ڪن؛
مُدعا ٿئي جنهن ڳالھ ۾، تنهن ويجهو ڪِين وَڃَن؛
جو فرمودو واحدَ جو، تاڏي ڪَنُ نہ ڪن؛
"و فِي اَنفُسِڪُم اَفَلاَ تُبصِرُون"، هِن ويسَھ نہ وسَهن؛
ٻين مَعنائن ۾، ڪاهَت ڪَيون ڳَهن؛
اِهو فِڪر فائِدو نہ ڪري، توڙئون ڪي ٿَن؛
فڪر ڪن نہ فنا جو، تا بقا ڪي نہ پُڇَن؛
هي اُتي حيران ٿيا، اوڳا ۾ اڳَرَن؛
معنىٰ تن جي طرح سان، هڪڙي ٻي چوَن؛
پڙهيو سمجهيو عِلمَ تي، عمل نہ آڻن؛
"مَن تَعلمّ العلم للمُنَاظَرَة وَالمُڪَابَرَةُ" اُهي منافق مرن؛
هينئُن مِٺيءَ جي پسِي، تا پاڻ ئي لِڪائن؛
آهي آفتاب اَبَر ۾، پَرَ لائق ڪِين لَهَن؛
مُنجهايو ماڻهن ڪي، ماضين مَذهبن؛
محڪم ماڻهن ڪي ڪيو، تن جي زنجيرن؛
هُون حديثن ڪِينَڪِي، نہ ۾ آيتن؛
مجن تن ڪي ڪِين، ٿيو ملا تا مَڃن؛
سي سوگها سِيئي ڪيا، نامراد نِيَرَن؛
اڪيا اڪين وڏڙا، توڙؤن ئي ڏَسُ تن؛
بِرهَ جي ٻَئبان ڳُڻون، پاسي اوءِ پوَن؛
سي پَسڻَ ڪؤن پري ٿيا، ڪين پسا پَسَن؛
محبت جي مهراڻ مَڻون، جي مُلا چاشَ چَڱَن؛
تہ ڪنز قدوري ڪافيا، لهرن ۾ لوڙهن؛
ڪن سلام صرف ڪي، هوند نَحو نہ نهارن؛
پرڪَ لاءِ تنهن ڳالھ جي، باس نتا باسن؛
اُهي رهيا اِتهين، مَٿي ڪِين چڙهن؛
ڪيئِي آهن قالَ ۾، باتيون بَس نہ ڪن؛
ڪي وجي رسيا حالَ ڪي، ڪي بينا ٻاڏائن؛

ڪي لَنگهي هليا حال ڳؤن، نڪِي قال ڪهَن؛
ڪي دنيا جي طلبَ ۾، هنيا حرص حَڃن؛
"طالِبَ الدُّنيا مُونث"، محبت ناهي تَن؛
ڪي ڪوڏيا عقبىٰ جا ٿيا، هنيا لئہ حورن؛
"طالِبُ العُقبىٰ مُخنث"، مڙس سي نہ چئجن؛
عاشق جي الله جا، سي سائين سيبائن؛
"لاَ مَوجُودَ اِلَّا الله"، حاضر ڪيون وتن؛
"طالِبُ المولىٰ مُذَڪر"، هن رسايا رمزن؛
ٻئي جهان ڦٽا ڪيو، تا ٿئي جهان وڃن؛
اَصلئون ئِي اختيار ڪيو، فقر فقيرن؛
"اَلفَقرُ خَزِينَةٌ مِن خَزائِنِ اللهِ"، بعض ڪي بخشن؛
"اَلفَقيرُ لاَ يَحتاجُ اِلَىٰ الله"، ٻيون ڏنائون ٻن؛
"اَلفَقرُفَخرىٰ ولفقرمِنىٰ"، اِئين اُتو عجيبن؛
وَتَن ويڳاڻا وِره ۾، نيڻين نِنڊ نہ ڪَن؛
راتو ڏينهان روحَ ۾، چَپ نہ ڪو چورن؛
"مَن عَرَفَ رَبه ڪَلّ لِسانهٗ"، بَڌِي زبان اُنهن؛
نَشي تن ڪي "نانھ" ڪيو، مورئون "مان" نہ چوَن؛
"قُل ڪُل مِن عِندِالله"، اِهو ڪيائون ڪَن؛
"وَالقَدر خَيرهٖ وَشرَهٖ مِنَ اللهِ تَعَالىٰ"، سڀ اوڏانهون ڄاڻن؛
موليٰ جي محبتَ ۾، ڪِيا ٿيا وَتَن؛
سُڏڪا سَيَئِي سوز جا، پنينءَ رات پرن؛
آديسي اَرمانَ ۾، گهوماٿيا گُهمن؛
ڪِين رئڻَ ڳُڻون اُن جيون، اڪيون اوڪارن؛
"هر آن سِرىٰ ڪه با محبوب دارند، خبرنبود ڪراماً ڪاتبين را"، سِر اهو سانپين؛
هَيهات هَيهاتَ، اِها عادت اُداسن؛
پنهنجيءَ پَر ۾ پاڻَ ڪي، تا پَرتَئون پَچائِن؛
نِهائِينءَ ڳُڻون نينهڙو سڪيو ساميڙن؛
مَچ مَچايو مَنَ ۾، ٻاڦ نہ ٻهر وجهن؛
عاشقَ مَٿؤُن آگ جي، اولارا ڏين؛
طالب جي ئِي حَق جا، طَلَب نہ پِئي ڇڏِن؛
عينان سندين اوجاريون، اڃن اوجاڳن؛
انئي پهرَ عجيبَ ڪي، ڪَنڌ اونڌي اورن؛
ڪا ساعت هَڌِ نہ سنرا، اُنهين ري آهِن؛
ظاهِر سي ئي زبان سان، ٻيو تا ڪين ڪَهَن؛
مامن سان ماڻهن ڪي، سالڪ سمجهائن؛
صُمٌّ بُڪمٌّ سڪوت ۾، اڳيون پئي عامن؛
"عَينُها باڪيةٌ و قلوبُها ذاڪِرٌ"، اهوذڪر چوَن؛
"عَينُهَا تَنَامُ وَلاَ تَنَام قُلوبُهَا" دل طرف دوسَن؛
آئي آڏو عامَ جي، اڳهين ڪانہ ڪَهَن؛

Gul Hayat Institute

”اِنّ اَولِيائِي تَحتَ قَبَائِي“، لائق لعل لِڪن؛
”الصّبرُ مفتَاحُ الفَرَح“، صبر صابرن؛
بعضي موحد وحدتي، اهڙا پِي آهن؛
مست ڪئين منصور جان، سوريءَ سِرُ سَٽِن؛
محبت ۾ مخمور ٿيا، ڪامل ڪوڏَ ڪُسَن؛
ڪُرڪَن ڪِنجهن ڪِينڪِي، جڻ پار وِهانءَ وَڄَن؛
رتَ منجهارُون پانهنجي، وضو وِير ڪَرن؛
اِيءَ نماز عشق جِي، تهؤن پوءِ پڙهن؛
جي محبت وِڏا مامري، سي ڪيئن مُڙس مُڙن؛
سوريءَ اُتي صابري، ڪيون چيچ چڙهن؛
تَحتون تريءَ تي رکيون، صادق سِرُ ڏِين؛
ڪن سِرُ صدِقي دوست تَـُـون، ٻيا پهه ڪين پُڇن؛
نِينهن نهوڙيا نڪِٽيان، جنهن پَر ڪاپڙين؛
هِٽي درد دهيون ڪيا، سندي سپيرين؛
ڪڏهن اچا ڪپڙا ڍار نہ ڪنهن ڍڪن؛
منهن ميرا مَتي ٿيرا، اهڙيون طرحان تن؛
ڪائي تن جي ڪانہ ڪا، جُڙي لِيڙَ لِڱن؛
مٿين پيرين برهنہ، ايڏا سور سَهَن؛
پرٿيو پروانن جان، ڪاهيو تِتِ پَوَن؛
يَنيڙ باهہ عشقَ جي، سپورَن سَڙَن؛
ڪامِي لَهسي لُوسجي، لائق لعل ٿين؛
آوڙي عام نہ اُن ڪي، جي سينڌائِي سڄڻ؛
اَچو پَون آڙاهَ ۾، سِرَ جو سانگ نہ ڪن؛
ڍِڃو ڪنهن جِس جهوپڙا، آڏا ڪين اڏن؛
اوڏنهن وٿ متان پَوي، گنگهر اِي گهارن؛
ري پِريان تن ڪين ٻيون، ڳالهيون ڪَس لڳن؛
ڏاڍا ڦٿ فراقَ جا، تن جي چت چاڪن؛
ورهہ وڍِي واڍوڙ ڪيا، رويو رت رئن؛
”مُوتُواقبلَ اَن تَمُوَتُوَ“، ائين مَن مارِن؛
اُهي مَرَڻ ڳـُـون اڳِي مُئا، ”مان“ ڪي ڪين مَڃن؛
دشمن دوستَ هڪ ڪيون، گودڙيا گڏجن؛
ان جي اَڪين آگم سِتيا، بوندان بس نہ ڪن؛
سِرُ ڏيو سَنوپرا، وَتِي ورهہ وَٽن؛
”تَرڪُ الدُّنيا سُنة طَلَبُ المَولىٰ فرَضُ“ هو دِل ڏرنِ؛
سويون ڇڏيون سُکَڙا، گوندَرَ گذارن؛
جوڳِي جانبَ ڪاڻ ٿيا، مثل مَستانن؛
اَبتر ڪيائون پاڻ ڪي، پَسَڻَ لئہ پِرين؛
هاءِ وِڃايو حالڙو، ويتر ويچارن؛
هو ”مشتاق علىٰ لقاءِاللّٰه“، ائين محفوظ رهن؛
ڪي فنا فراق ڪيا، ڪي مليا محبوبن؛

آهِ لقاءُ لطيفَ جو، عيدون عاشقن؛
محبت جي مڪان ڳـُـون، لاهوتي لنگهن؛
واديءَ ۾ وحدتَ جي، دانهہ پير ڏرنِ؛
”تون- مان“ وڃي وچ مَـُـون، تہ ڪِي پاڻ پَسَن؛
شڪ يقين اُتي ويو، برابر چَوَن؛
هادي مريد هڪ ٿيو، تفاوت نہ ڪن؛
عابد ۽ معبود سو، هڪ نگاهہ پَسَن؛
پاڻ پڙهِي پاڻ ٻِهي، پاڻ ئي سجدو ڪن؛
”پاڻ“ مڙيوئي ”پاڻ“ ٿيو، نِوڙي نِوڙَت ڪَن؛
پاڻ اُتي پاڻ ويهي، پاڻ رموز رکن؛
پُرجهہ مِڙيوئي ”پاڻ“ ٿيو، غير نہ پَسائن؛
ڪافر مومن هڪ ٿيو، پلا ٿا پائن؛
سوئي فَلَڪ سوئِي مَلَڪ، سوئي آدمن؛
سوئي اَحمد سوئِي علي، سوئِي هڪ سَمجهن؛
نانوَ ڪَنن اَکِين جا، وِچون ئِي وڃَن؛
بازيون بازيگر ڏِسِي، اِنهيءَ يَتِ يُلَن؛
تان اکيون، ڪَن، زبان سي، ٻوليون ٿيون ٻولن؛
اسين آهيون آدمي، بيحد مون بشرن؛
نا تہ مِڙيوئي پاڻ ٿيو، سميع بصير ڏسن؛
عين عليم ڪليم ٿيو، قادر قدرتن؛
هي مڙيون ئي وصفان، اندر آدمن؛
هي مڙِيوئي حق ٿيو، ٻيا باقي ڇا ٻچن؛
وصفن اُنهن ساڻ، اصل آدمي سڏن؛
هِت آدمَ مَـُـون اللّٰه ٿيو، ٻيا سڀ شڪ پَڄن؛
اصل اللّٰه مَـُـون آدمي، ثابت صورتن؛
مورَت صورتَ هڪ ٿئي، ڏسج دل نيٽن؛
سوئي ڏسڻ وارو، سو منظور مَڃن؛
خالي ڪانہ جاءِ ٿي، بنا محبوبن؛
سڀ ڪنهن هنڌين سپرين، ڇا جِي جاءِ خسن؛
ڪاٿئين پترٽيون پَٽ جون، ڪاٿئين دلقا ڪن؛
ڪاٿئين جاما زر جا، ڪاٿئين پشمينا پَهرن؛
ڪاٿئين سَناسِن ۾، ڪاٿئين منجهہ مُلن؛
ڪاٿئين معرڪن ۾، ڪاٿئين منجهہ ڪُندن؛
ڪاٿئين مَسيتن ۾، ڪاٿئين ۾ دائرن؛
ڪاٿئين رهن تقوىٰ ۾، ڪاٿئين ۾ ناچن؛
ڪاٿئين تماشن ۾، ڪاٿئين ۾ سيرن؛
”خَلَقَ الاَشيَاءَ فَهُوَعَينُهَا“، منجهہ عربيءَ ائين چون؛
پاڻ چوندڙَ، پاڻ ٻڌندڙَ، پاڻ ئي ۾ ٻولن؛
سموندِ سرگردان ٿيو، پيو ۾ عَجَبن؛
”آءُ اصل پاٽي آهيان، ڪئين سمندِ سڏن؛

Gul Hayat Institute

نانوَ مٿم ناحق جا، رکيا الاجي ڪَن!“
جي رسيا وجي وصالَ کي، سي چؤرنگ يار پَسَن؛
اول ڪفر پوءِ مَجَڻ، پوءِ تان مَنجھ ڪُفرن؛
پر ڪفر مسلماني هڪ ٿِي، مِڙِيوئي مَجن؛
نفيءَ مَٿُون اثبات ٿيو، ٻيا سڀ ”لا“ ٿين؛
مرشد ڪامل هادي منهنجو، دائم درازن؛
عارف عبدالحق آهي، صوفي صاف سَيَن؛
هُئي شالَ چراغ سو، روز شبان روشن؛
عارف جي اولاد کي، دعا سڀ ڪَرِن؛
حيرت ۾ هميشه سي، غازي سڀ هُئن؛
عشق منجھ الوٿ هُئَن، سيئي صاحبن؛
تا گھڻين طرحين نوِڙا، مَٿي ”نانھ“ رکن؛
ڏيو روشن تن جو، تائين قيامتن؛
اُجرائي آفتاب کان، هادي شال هُئن؛
اَظهر هُئن دارَين ۾، برڪت پنجتنن؛
هوئن خليفا غوث جا، سي روشن ڪانئن هُئن؛
قائم مَسند تن جي، حُرمت خير سندن؛
”سچو“ سگ انهن جو، سندن دروازن؛
ڪَلمو چئو نبيءَ تي، تا چٿو ڪان چِين.

وحدت

داستان پهريون

1
اَول پيري پَچُ، جي بَندَ خيالات جا؛
تَنهِن پچاڻا وَڄُ، حَلاجِي حيرت ۾.
2
هِيءَ نہ واتَ هُئاءِ جي، آهي نڪا تَقليدَ؛
تَحقيقاً توحيدَ، آهي راهَ رسُولَ جِي.
3
هِڪُ سَفَرساعَتَ، ٻيو سَفر سالَ جو؛
پهريون تا راحتَ، پويون تا پوءِ رَهيو.
4
جي تو ادب آهِ، تا بَنداڻَن بَڌِي وَڊين؛
ڪَلَ نہ پيَڙءِ ڪاءِ، اُصولي اِسرار جي.
5
پُنيءَ جَجَ نہ جُلُ، مَنجهہ تَماشي نہ پَوين؛
گهوٽ ڪري تون پاڻ ڪي، ڪَر هَنگامان هُلُ؛
پولِ نہ ٻئي ڪَنهِن پُلُ، وَنج حالُ حَلاجَ جو.
6
پُنيءَ جَجَ نہ جُل، تون ڪَر پاڻ ڪي گهوٽ؛
مَردَ نہ هِتَئون موٽ، پنيءَ لائي ڇجڙي.
7
جَڏهن وِهين فڪر ۾، خاصو ڪري خيال؛
تَڏهن فراق وارا فِي الحالُ، بَندَ بَڌندءِ وڃ ۾.
8
حُڪم هَلي تو جَنهِن سان، سو ڪر پيدا پاڻُ؛
صورت سا سڃاڻُ، مُنهن ڪَري مورَتَ ڪي.
9
"تون" هي سان "تون" لَيين، "مان" لَيان "تو" سان؛
"تون"، "هي"، "آءُ" سَيهين، "لا" ۾ موجودات تي.
10
جي تو ڄاتو "پاڻُ"، نہ "آءُ" ٻيو ڪو آهيان؛
ڪَندءِ غرقُ گُمان، گِهلا انهيءَ ڳالهہ ۾.
11
اَدبُ اَٿئي اوت، اوتِ نہ اڳاهون ٿِئين؛
مارنغاري چوٽ، عاشِقَ "اَنَاالحق" جي.
12
جي فِڪر ڪُئون فارغ ٿيا، ٿيا دنيا کان دور؛
هوندا سي حضور، آءُ ڳرهيون ڳالهڙيون.
13
بيرنگيءَ مَنُون رنگُ، پَسو جو پيدا ٿئو؛
ظاهِرَ ۾ پئو زَنگُ، موسيٰ ۽ فرعونَ جو.
14
تون جا پائين مَوجَ، سا مِڙيائي مِهراڻَ تي؛
هِي اُنهن جا اوجَ، جَن سنبَتَ سوريءَ پار ڏي.
15
دِين ڪُفر دِل دام، ڏج مِڙيوئِي موج ۾؛
تنهن کان پوءِ حُڪامُ، هَر ڪنهن هَندَ تنهنجو هَلي.
16
ڄاڏي ڪياڙي، سجدو تاڏي نہ ٿئي؛
ڄاڏي مُهاڙي، سجدو تِت صحيح ٿيو.
17
ظاهر ڪَڪَرُ آنءِ، مينهُن توئِي باطن ۾؛
پاڻُ اُهوئِي پانءِ، جنهن وَسي سان وَسَ ٿئي.
18
سوزُ ڪُدازُءِ غَمُ، مِڙيوئي معافِي ٿيو؛
مارِدَمامين دَمُ، عاشِقَ "اناالحقَ" جو.
19
جي ادب کان نِڳِئا، سي ئي ٿيا اللهُ؛
هُن وڃايو راهُ، هو هاڃي ۾ هڃِي وِيا.
20
تون تاڪا تي آنءِ، پاڻُ اَول لَهُ پانهنجو؛
جيلَهان ٻِئي نانءِ، پَئين تيلهان تفاوَت ۾.
21
ڄاڻُ نہ تَفاوتُ، عبد ۽ اللهَ جو؛
هو آهي اَمرُت، هِي پِي ڏُور نہ اُن ڪُئون.
22
اللهُ ڄاڻُ نہ هن ڪي، هِي مِڙيوئي حَقُ؛
ناهي شبهو شَڪُ، جو مَعلوم ٿيو مرشِدَ ڪُئون.
23
معلوم ٿي مرشدَ ڪُئون، ٻي جا ڳُجهِي ڳالهہ؛
هِن جِي ڄاهِ مجالَ، "هو" لَيي "هن" سين.
24
هِي تان مور نہ وَڃڻو، چئو وڃي ڪاڏي؟
"هوُ" "هِي"، هِڪُ ڪري، مورڪ ڇَڏِ ماڏي.
25
جهڙو پائيندين، "پاڻ" پَنهنجو پاڙهين؛
تِهڙو ئي ٿِيندين، هُت پِي ساڻ يقين جي.
26
جيڪي آهي هِتِ، هُت پِي اُهو ئِي اٿئِي؛

Gul Hayat Institute

يَج اُهائي پِتِ، تان تون اهو ئي رَهين.

27

جِهڙو آهين تِهڙوهوندين، فانِي ٿيندين چا؟
سُڌ پنهنجي سِر جي، ڪامِلَ پِيَڙء ڪا؛
ڳالهه نہ سمجهيئي سَا، آوازي "اَناالحَقّ" جي.

ڪافي 1

بيو ڪو جاڻڻ مَحض گناهہ،
هر ڪَنهِن صورت آپ الله.

ڪِٿي گدا گدائِي والا، ڪِٿي شهنشاهہ.
دونهان ڏيک متان ڪو ڀولي، اولي اَبر ماهہ.
"وَنَفَخْتُ فِيهِ مِن رُّوحِي" آهي، سَهِي ڪر ساهہ.
"خَلَقَ الاَشيَاءَ وَهُوَ عَينُها"، اِهو قول گواهہ.
صورت منجهہ "سچوءَ" جي، ڀولي پاڻ ٿئي بيپرواهہ.

ڪافي 2

عاشق ڏِسڻ ۾ آيو، محبوب گل سَناسِي؛
عبرت عجب عجائب، اسرار رنگ عباسِي.

برهي جي اک ببيني، ڪائي مثال چيني؛
توڙي رنگون رنگيني، چيني‌ءَ جي مَٽ نہ ڪاسي.
گُلِ آب جاءِ جاتي، محبوب راز تاتي؛
عاشِق ڏِسڻ ڪٿون ڪاتي، رَهندو پتنگ پياسي.
"صورتَ" ۾ جاءِ "دَمَ" جِي، "دَمَ" ريءَ نہ "صورتِ" ڪمَ جي؛
دَمَ ۾ جا لذت غَمَ جي، وہ واهہ ڳالهہ خاصِي.
ابليس جِي وڏائِي، هَر سانس تي سوائي؛
جِيوَڻ تہ دَم پلائِي، نہ تہ تحت نَحس ناسِي.
ثابت "سچل" سچاري، يارن جي ياد ياري؛
وحدت جنِين وساري، تَن تَنَ مِٿي اُٽاسِي.

ڪافي 3

هُتِ تان ڪير هُياسِ، ميان وو!
هِتِ ٿي ڪير آيس، نہ جاڻان!

نانءُ ٻِئو هُتِ هو منهنجو، هِتِ ٻِئي نانءَ ٿِياس.
اڄڻ نہ هو هِت منهنجو، پَرڪَنهِن تا خواهش ڪنياس.
هُتِ هُيَس معشوقيءَ ۾، هِت عاشِق ٿي آياس.
هيءَ هَي هُئي هُت ڪا نُڪا، هِت مَنجهہ پروڙ پياس.
"سچو" سارو، وو، سَچ ٿيو، وچون "آءٌ" وياس.

ڪافي 4

ميلو ٿيندئي، ميلو ٿيندئي، نينهڙو لايو،
جُڙيا جانِي، مون سان ميلو ٿيندئي!

"وهُومَعَكُم" چيو وصالون، وري سو وره وسايو.
"وَنَحْنُ اَقْرَبُ" پاڻ اُتيوئي، موتِي تا برهُ بَچايو.
"اسين تو سان، تون اسان سان"، پاڻ پِرين فرمايو.
زلفان ڪوليوَ خيال اسان جي، ڏاڍو ڪو ستم سَهايو.
ڪري اُمارو اڳيون اسان جي، تيرن ساڻ تَپايو.
راند رونڻ جي سِڪِئين "سچو" ري، ڏاڍو ڪو پور پِرايو.

ڪافي 5

آءٌ تا پِيَڙس اُتي، جِتِ جاءِ ادب جِي ناهي.

نادانن ناداني آهي، بيهڻ اُتي بُتي؛
وحدت جو پيو باز جتي، مُئو مرغ اَدب جو اُتي؛
وهم خيال وجايا غيري، خيال هڪڙي ڪُتي؛
سر ڪٽايو، سو ڪيئن موٽي، ويڙو جو شرط اُتي؛
"سچو" سَچ آهي اِهوئي، وسرئي نہ پَنج سُتي.

ڪافي 6

نانءُ اِهوئِي، اِهوئي نانوَن وَارو، صورتَ مورتَ سائي وو.
اِسم خاني وِچوُن اِسما، اِهو ڏسُ هادِيءَ جو جانِي، وو.

آهِ تعجب اِهو جو، ڪَر لوڪان ذاتِي لِڪائِي، وو.
گاهي طاعَت گاهي عبادت، سَجدو سَهو سَهائِي، وو.
ٻئي پارون تان ڏئي ڏيکاري، اوڙڪ خَلق مُنجهائِي، وو.
"سچو" سهي ڪَئي اِها سِيائِي، جا بازِي يار بنائِي، وو.

ڪافي 7

آءٌ، ادا سالڪَ، سهِي ڪر تون طلسمات ڪي؛
پَجُ دوئِي تا ڪل پويئي، دور ڪر درجات ڪي.

سِر اهو سارو سٽائج، ڪَن نہ ڏي ڪرامات ڪي؛
ظاهر ٿئين تان "ذات" مون، پر سمجهہ تون "صفات" ڪي.

غازي نہ پانئج غير تون، هن محض موجودات ڪي؛
سِرسَتج هن سِر ۾، ڏي منهن نہ بِي مصلحات ڪي.

Gul Hayat Institute

بي اعتباريءَ سان ڪرين، هُرهَر نفي اثبات ڪي؛
اثبات ڪٿون اڳنان لنگهي، ڪَر تَم تون طاعات ڪي.

تون ڪيئن ونئي ويهي رهين، هَي هاءِ حڪايات ڪي؛
ڳالهين مَنجهٿون تان ڪِين ٿئي، پَچ اوت عزيٰ لات ڪي.

"سچو" روئين چو هيترو، بس ڪر هن برسات ڪي؛
تَصديعَ تون چو تو ڏئين، محبوب جي محلات ڪي.

ڪافي 8
ڳالهِ سَهي ڪيَم ساري، ٻَڙي جيڏيون، يارَ جي، وو؛
پلو جيڏيون، هوءِ... هوءِ... هوءِ... !

جي مون وسهَو جيڏيون، آءٌ اهو آهيان آري.
پوءِ پَروڙڻ پانهنجي، لاتِي خَلق خواري.
پاڻِ ڪري تو پاڻ ڪي، يارُ زور آور زاري.
"سچو" ري سِر پانهنجي، ٻِرهُ ڪيائُون ٻاري.

ڪافي 9
هو سو سَجَڻ مُون ساڻُ،
جنهن جي ڪارڻ مُون تي پوتيون پئايون!

"وَهُوَ مَعَڪُمۡ اَيۡنَ مَا ڪُنتُمۡ"، آهي سَندس اُهجاڻ؛
جنهن جي ڪارَڻ، مون تي فالون وِجهايون!
سَدا مون وٽ سپرين، مُحب ناهي مِهماڻ؛
جنهن جي ڪارَڻ، مون تي واتون پُڇايون!
اَهڙيءَ اوڏائِپَ ۾، ڪونہ پَيو مون جاڻ؛
جنهن جي ڪارَڻ، مون تي راتيون لَنگهايون!
هيڏي هوڏي تي ڏٺَم، ڪِينَ پَروڙيم پاڻُ؛
جنهن جي ڪارڻ، مون تي وِرهون وَسايون!
پري پُڄُ نہ پنڌڙا، "سچو" تون پاڻ سُڃاڻ؛
جنهن جي ڪارڻ، مون تي ميڙيون سَنباهيون!

ڪافي 10
هيڏي هوڏي نہ نِهارِ،
تُنهنجي ويڙهي سو تہ يار وسي ٿو!

ساڻُ سدا آهي تان تنهنجي، پرين نہ آهي ٻي پارِ.
قولهي لَهج، پاڻ مَٿُون، چو تو وَجين وٽڪارِ.
"وَفِي انفُسِڪُم اَفَلاَ تُبصِرون"، وِيجهو ڪيمَ وسار.
پرِيُن نہ پُڇج پَنڌڙا، تُون "سچو" پاڻُ سَنيارِ.

ڪافي 11
اُهو ويو هاڻي ڪاڏي، جنهن "سچُو" سو نانءُ سَڏايو!

مُڪڙيءَ مَنجهوءَن، نِي وي ميان، ٿيو گُل پيدا، وي ميان،
مُنهُن ڪري پِينو ماڏي.
سُڌ نہ پَئِي، نِي وي ميان، طَرف اُنهي جي، وي ميان،
جان جُٿو ويو جاڏي.
اهو هلي ٿو، نِي وي ميان، اهو چلي ٿو، وي ميان،
گوشو ڪيو وجي ڪاڏي!
ڏيهُ ڏاڏاٿو، نِي وي ميان، اڳُ ڏنوسي، وي ميان،
پَلَٽَ ڪَئِي پَڙاڏي!
نانءُ "سچوءَ" جو، نِي وي ميان، ويو اوڏاهين، وي ميان،
طَلَب ويئِي پِي تاڏي.

ڪافي 12
پولِ نہ ٻئي ڪَنهِن پُلُ،
تون تہ آدَم ناهيين.

لِڪو تو لاتيُون ڪَرين، جيئن باغ اَندَر بُلبُلُ.
مَلڪن تي سجدا ڪيا، واه مِٽي تنهنجو مُلُ!
ڪير ٿيائي، ڪير ڪُڏائي، شاهَ بنا دُلدُلُ.
اَحد مَنجهارَوءَن عَبد سڏايءِ، هُئين تا پاڻ اصلُ.
"سَچَل" چَوي سَچُ تي آئين، ڪونهي تنهنجو تُلُ.

ڪافي 13
آهيان آءٌ اِسرارُ،
جيڏيون مون کي ڪير پانيو ٿيون!

ڪَنُ نہ ڏيان ڪيچَ ڏي، پَنيورؤن بيزارُ.
جَڏي بادشاهي پانهنجي، ڪيَڙُمِ هِتِ شِڪار.
آيُس هِنَ عالَمَ ۾، باري چاڙهي بارُ.
آٽيو صِدقَ يقين سان، اديون ڙي اعتبارُ.
نوري ناري ناهيان، آهيان ربُ جبارُ.
مُرشِدَ بانهو نہ چيو، تون "سچو" آهين سَردارُ.

ڪافي 14
پَنهِنجي ذاتِ لِڪائي، ڪِيئن ٻِي ذاتِ سَڏايان!

Gul Hayat Institute

ظاهِر ڪَريان ذاتِ ڪي، تا هي بُتَ پَجايان.
منصُوريءَ جي مَوجَ ۾، تو "اَناالحَقُ" الايان.
واديءَ ۾ وَحدتَ جي، گهوري سِرُ گهمايان.
"اعلىٰ اَعظم شانَ" جي نوبَتَ نينهَن وَڄايان.
ظاهِرُ باطِن هِڪڙو، آءٌ تا حُڪم هَلايان.
"سچو" سارو سَچُ ٿِيو، حِڪمت هيءَ چَلايان.

ڪافي 15

اوهِين سَيئِي جونهِ جاڻو،
نانءُ مَتِمِ آهي کهڙو!

اِسم اصلَ ڪَٿون وِرهَ وَڌايو، صورتَ هيءَ سُجاڻو.
پاڻِيءَ منجَهون پارو ٿيو پيدا، واهُ عجب ڪوئي واڻو.
شاهُ جهانِ جو پانهو ٿِي، ڪَرَ وائيءَ هِنَ وِڪاڻو.
ڏِسِي تماشو اِهو سو سارو، وَتي تان پاڻ ويڳاڻو.
نانءُ وارو، سُٺو ري سَرتيون، ٿيو هِتِ ڪِيئَن نِماڻو؛
مَستيءَ واري ساکَ نہ سلجي، "سَچُو" تون ٿِيءُ سِياڻو.

ڪافي 16

آهي بي نام و نشان،
سِر اِنهيءَ جو ناهي امڪان.

طرحِين طَرح پوشاڪون پهريئين، ڪُلَّ يَوۡمٍ هُوَ فِيۡ شَان.
ظاهر ذاتِ صفات سهي ڪَر، سِري سِرهُ الانسان.
منصوري آهي راهُ اِهو ئِي، جوشَ تنهين ۾ آ جولان.
غَرض گداگر يارَ اچي تو، نا تہ "سَچُو" سارو ئي سلطان.

ڪافي 17

پاڻُ پرين اُهو آهي،
متان پينر پولو پانيو.

جَنهن تي آهي تَنهن تي آهي، نانءُ بِئِي تي ناهي.
پاڻُ پنهنجو سَهِي ڪَيو سين، ڪيچ وَجُون ڪِيئَن ڪاهي؟
هِيئَن تَنهن جو اوهِين نہ جاڻو، ڇَوَ ڏَٺهِن ٻِئو چا هي؟
"سَچُو" سارِي صورت اُهائِي، لوڏا لَڪَن جا لاهي.

ڪافي 18

تاڏي مُنهُن نہ پيو ڙِي مُنهنجو،
جاڏي لوڪُ لَڙي تو.

جيڪو هُنُڙس جيڏيون، ساڳو آءٌ ٿيو.
پاڻَ ئِي پُنهلُ آهيان، جاڻو ڪونہ پيو.
ظاهِرُ مُنهنجي ذاتِ ڪي، ڪيچن پاڻَ ڪِيو.
"سچو" سارو سَچُ ٿيو، وِچؤن وِرهُ وِيو.

ڪافي 19

اُتي پيو وَجي خيال منهنجو، جِتي دَمَ قَدمَ جي جاءِ نہ آءِ.

لامَڪانَ مَٿُون لَهر لَڙهِي، جَنهن مَٿي سَڀ هوءِ هاءِ.
وحدتَ جي درياءَ مَنجهارؤن، تون پِي وجين موجَ مَناءِ.
بِرهَ توتي بادَلُ آندو، "اَنَا الحق" جِي هڪَل سٽاءِ.
قَطرو پاڻُ نہ پانئِج عاشِقَ، ساروئِي تون بَحر سَڏاءِ.
بَئِي جهان هِڪو ڪَرجاڻين، جلوَ تنهنجو جاءِ بجاءِ.
"سچو" آهِين سِرُ سُبحاني، ظاهِر جو تون نانءُ وِجاءِ.

ڪافي 20

پاڻُ ڪي يارُ نہ جاتوم، پينر پُلِي آهيان.

ٻُڌِيَس ٻيائِيءَ ۾، جو پاڻُ نہ سُڃاتوم.
موڳائِيءَ جي مونجهَ ۾، تي وِرهُ وسايوم.
اَٿئُ ويهَڻ پانهنجو، هِي پينَر تي پانيوم.
خاص مُناري خاڪ جي، سوسرتيُون سمايوم.
ڏِسَڻ ٻُڌڻ هِڪڙو، هي ڪاڏنهُن الايوم.
"يَنطِقُ" واريءَ رمز ۾، هِي سِرُ سَلايوم.
نالو آدَمَ جو رکي، هِن حيرت هلايوم.
نانءُ مَنجهون نانهِ تِي، هِتِ "سچو" تي آيوم.

ڪافي 21

ڪَجو اوهين ويساه،
سَرتيون، مُنهنجي ڳالهہ سچيءَ تي!

آيو ڪنهن تا ڳالهہ ڪَٿون، شهود ۾ شاه.
لَتم هِهڙو هوتَ جو، ريجهائي مون راه.
جوئي هدايت ۾، سوئِي آهي گُمراهُ.
اَحد اَحمد هِڪڙو، آهي پاڻُ الله.
ساڳيون اَتوَ پاڻ سو، جئو جو اَرواح.
"سچو" سچيءَ ڳالهہ ۾، کَهڙو ڪَيَم گُناه؟

Gul Hayat Institute

ڪافي 22

سپ ڪنهن ويڙهي تون وسين، ڪونہ آهي ٻيو تو ري!

ڄاڻي هِيئن ڄاتوم، توکي سانوَلَ سڃاتوم،
هر جا آهين تون حاطي.
هَر جا حاضر ”تون“، موٽي کهڙي آهي ”مُون“،
هادِي ڳڻُ حِجاب کي.
ڪاٿئين قاضِي ٿئين، ويهِي ناحق فتوىٰ ڏئين،
سوريءَ تي منصور جي.
موٽِي ٿئين منصور، ڪَيئي مُلَن جو مذڪور،
شاهد ٿي ٻيهين، شَرَع تي.
”اَنا الحَق“ آواز هِي، تا سارو تنهنجو راز،
ظاهِرڪَيُئي ٻيهي زمين تي.
سرمد تي اَسرارَ، ڪَيءِ عالم تي اِظهار،
وري وڌءِ شور شهرَ کي.
هي سَبُ ڪَم سنداءِ، آهن جاني جاءِ بجاءِ،
جيڪي ڪرين تون سو ٿي.
حاضر ناظر تون، باطن ظاهِر تون،
تُنهنجو هُل هَنگام هي.
اُڀريو آفتابُ، جهَليو تارَن هَڏِ نہ تابُ،
گوشا ويا ٿِي گُم سي.
”سچو“ پَجُ گُمانُ، ٿي حيرتَ ۾ حيرانُ،
جو مولا مَٺُون ٻانهون ٿي.

ڪافي 23

اَحوال عشق لائي،
”سِرُسِرِهٗ“ ٻُلائي.

سِسِي شيخ عطار جِي، ٿو چوٽئين چَلائي.
ڏٺُوَ تماشو تيغَ جو، ڪُوپَن ڪَنڌ ڪَپائي.
دينَ ڪُفرَ مَٺُون نِڪري، ٿو ”اَنا الحَق“ اَلائي.
واديءَ ۾ وحدتَ جي، ڪوڙيين سِرَ ڳنوائي.
”سچوءَ“ ڪي تنهِن صِفَت ۾، سائين مانَ سڏائي!

ڪافي 24

رانجهو چاڪَ ٿي آيو،
نہ ڄاڻان کهڙيءَ ڳالِهِ ڪَٿُون.

پَڌر وِجهِي پاڻ کي، لالَن پاڻ لِڪايو.
بَنگلي ۾ آدمَ جي، ساڄَنُ پاڻ سَمايو.
سوئِي چَوندڙ، سوئِي ٻڌندڙ، ڪيائِين ڪونہ ڪِنايو.
”مَاراءِيتُ شيَئاً اِلا ورايتُ اللہَ فِيہِ“ فائِق اِئين فرمايو.
”لَوڪُفاالغِطَاء مَازتّ يَقِيناً“، حيدر هِي رنگُ لايو.
مَاڻهوءَ جي مَظهَر ۾، آڻي سو نِينهنَ نِوايو.
”سچوءَ“ جي صِفَت ۾، اللہ اِئين الايو.

ڪافي 25

نانوَن حَق چپايو، پلو جيڏيون، وو...هوءِ، هوءِ، هوءِ!

هِنيَڙي ڪي حيرتَ، يار وي، آهي اُهائِي.
لَهرن بحرُ لِڪايو.
هِنيَڙي سان لائين، يار وي، رمز اِهائي.
هاديءَ هِيئن سمجهايو.
جان جسم جِي، يار وي، ڏيئي ڏيڪاري.
لِڪ لِڪوٽي ٿي آيو.
رنگَ بيرنگَ ۾، يار وي، طرحين طرحين.
يار ”سچوءَ“ رنگ لايو.

داستان ٻيو

1

اَول گُمراهي، آهي رباني راه ۾؛
تِنهان پوءِ هَمراهِي، آهي هيءَ هدايت جِي.

2

جي اول هِدايَتَ، تَحقِيقاً ڄاڻيج تون؛
زياده ضَلالتَ، آهي اُنهينءَ وچَ ۾.

3

قَدرُ هِدايتَ جو، آهي ۾ ضَلالتَ؛
جي ضَلالت نہ هُئِي، تا ڪاٿي هِدايت؟

4

جي تو نہ تَجريدَ، تا آئين نہ تَفريدَ ۾؛
ڪاٿي ٿِي توحيدَ، ڪَاٿي ٻيهَڻ تانهِنجو!

5

جِتي ماڻُهن ميڙ آهِ، آءٌ تِتي ناهيان؛
سِسِي سَنباهِيان، پُنِيءَ شاهَ حلاجَ جي.

6

جي مَجِن تا آدمِي، سي نہ مَڃان مان؛
ڪوئي آهيان اَن، جو ٻانهو ڪَنهِن جو نہ ٿيان.

7

پَسِي پَت پُليوس، تا آءٌ آدمِي آهيان؛

Gul Hayat Institute

وچان جان ويوسِ، تہ ساڳيو سائِين آهيان.

8

ٻيائِي ٻانهَپ ڇڏِ، آءُ تون اَحديَت ۾؛
لَحمڪُون دَمَڪُون لَڌِ، تا پاڪائِي پاڪُ ٿِئي.

9

آچِيا اَول آهِ، پوءِ تِڪُتَ جو پنڌڙو؛
جڏهن تِڪت جاءِ، وَڏُ تڏهن اُن حَد ڪي.

10

فِراقاءُ فَرقُ، شالَ نہ پوي جيڏيون؛
مون ڪي آهہ مَرَڪُ، سَدا سوزُ پِرين جو.

11

جَهڙوپيانيُم پاڻ ڪي، تَهڙو آهيان آءٌ؛
باقِي رهيو نانءُ، ”سَچو“ مون صاحِبَ جو.

ڪافي 1

ذاتِيءَ مَنجھ ذاتِ ڇُپائي،
بازي جا يارَ بنائِي!

هاديءَ حقيقت حالَ جي، مون ڪي ساري سُڻائِي.
سَپ ڪَنهن ۾ سَڄڻِ، نوبت نينهن وڄائِي.
ڪاٿئين ”اَنا الحق“ جي، تن چوٽ تہ چَلائِي.
”انا اَحمد بلا مِيم“، اِها معنىٰ مِڙيائِي.
ڪاٿئين مَسِيتن ۾، ٿيو خاصو خدائي.
موتِي مَڙهين وِچ ۾، تَنهِن مالهان ڦيرائِي.
ڪاٿئين وٿِ نہ وارَ جي، ٿِي ڪاٿئين جُدائِي.
ڪاٿئين مَتي تَخت جي، ڪاٿئين گدائِي.
اندر ٻاهر هڪڙو، آهي صورتَ سَيائِي.
ڳالِهِ نہ سَمجهڻ جهڙِي، پر سيا سَمجهائِي.
ڪافِر مومِن هڪڙو، ”سچو“ ٻوڙج، ٻيائِي.

ڪافي 2

سڀَ ڪَنهِن پارِ پِرينءَ جو پَر تو، خوابون عينُ ڪلايو.

وحدتَ مَڪُون، وو، ڪَثرتَ ڪِيائين، رَنگيءَ رنگُ رَچايو؛
تو مان جي پَردي مَڪُون ٻاهر، سرتِيُون چو نہ سِڃايو؛
طرحين طَرح پوشاڪان پَهري، لالَن پاڻُ لِڪايو؛
هِي سَپ حُسن هادِيءَ جو آهي، پيئڙ ڪِيمَ پُلايو؛
پاڻ ڳُجهو ڪِيائين پَڌرائِيءَ ۾، هِيءُ تَنهِن هُنر هَلايو؛
”سَچيڏني“ جي صورتَ ۾ تَنهِن، اِهڙي رمَز رلايو.

ڪافي 3

هيڏي هوڏي نہ نهار، تنهنجي ويڙهي سو تان يار وَسي ٿو.

ساڻُ سدا آهي تان تنهنجي، پِرين نہ آهي ٻي پارِ.
ڦولهي لَهِج پاڻَ مَڪُون، چوٿو وَڃين وٽڪارِ.
پِرِينءَ نہ پُڇِج پَنڌڙا، تون ”سَچو“ پاڻ سَنيارِ.

ڪافي 4

ناهي ٻاروچو ڪو ٻيو، آهي اُهو جو مان روز ڏِسان ٿي!

وينِي هُيَڙَس وَاٽَ تي، اَچي وسيلو ٿيو؛
ماڙيءَ مَنجھ معشوقُ ڏنوسِين، لالَن پائي لِيو؛
دريءَ مَنجهون ديدَ ڏنيسُون، لالَن پاتو لِيو؛
جَتَن ڪَج جَتَن جو، سَگ سَبب سان ٿِيو؛
صحِي سُڃاتَم سُپُرين، يار يقينئون ٿيو؛
”خَلَق الاَشياءَ وَهُوَ عَينُهَا“، شَڪ وڃَئون ٻِيو ويو؛
ڪِٽِي وڃان آءٌ خوشِيءَ سان، سَرتيُون جي سُنهن ڏيو؛
سَير ساروئِي صُورَتين، پاڻَ قريبَن ڪيو؛
يارَ ”سچل“ تون صحيح ڪر ڄاڻج، ڪيو خمارن ڪيو.

ڪافي 5

حاجي حَجُ اَڄُ ڪيوسي، ڪعبَو مُنهُن محبوبَ جو.

هاڻ حاصل سَرتيون، اَڪبر حَج ٿيوسي.
ٿِيو قَبوليت مُنهنجو، جيڪو عرضُ چَيوسي.
هِيءُ تَنُ طَوافي ٿيو، وڃؤن غيرُ ويوسي.
هاريون ڙي حَرمين ڏي، سَندن نامُ نِيوسي.
اُنِهيءَ ٻاجُهون ناهہ ڪو، اِهو احرامُ ٻَڌوسي.
اُهو ڪَعبو اُهو قبلو، ”سچو“ ڏَسُ ڏيوسي.

ڪافي 6

تو ڪِيئن وڃايو پاڻُ، ڳولي لَهِج پاڻ ڪي!

پاڻ وڃايو نہ لَهِين، پَڃِي شَڪ گمان!
آخر گڏيُئي گهرَ ۾، ميان سوئِي گهرُ سُڃاڻ.
مَڪَڻُ اڪر هِيڪڙو، ميان سوئِي ڪِيرُ سنياڻ.
آهين ناهين آهہ سَپوئي، آهہ نڪو اُهجاڻ.
ڇا جي ٿيندو، ڇا جي لَيندو، صورت وچ سُڃاڻ.
”سچو“ ٿي سَچُ آئيو، ماڳ اِنهِيءَ مِهمان.

Gul Hayat Institute

ڪافي 7
سَڀ ڪنهن صورتَ ۾ سُپرين، سَرتيون ڙي، ساري ڳالِهِ سَليائون.

ڏيو ٻاري سِڄَ ڪي، ڪاتي ڪِينَ ڏِنائُون.
ساڻُ روشنِيءَ سِڄَ جي، پُرجهي سِڄُ پسيائون.
وحدتَ ڪثرتَ هِڪڙي، جيئن مِينهَن ڦُڙيون مورائُون.
"سچوءَ" سندي نانءَ ۾، اِهڙيءَ طرحَ اُتائون.

ڪافي 8
جيئن سِجُ آهي پريشان، سوئي ڳولي سِجَ ڪي.
مَڇلي جيئي آبَ سان، آب پڇي طغيان.
تارو پُڇي نجَم ڪي، موجَ پُڇي مِهراڻ.
ڦُڙي پُڇي مِينهَن ڪي، شاهُ ڳولي سلطان.
هو مڙيئِي پاڻَ ٿيو، ڪير ٿيا حيران!
"سچوءَ" جي صفت ۾، اِهو باريءَ ڪيو بيان.

ڪافي 9
صورتَ سَڀ سلطان، پاڻَ ڏسڻ آيو پَنهنجو تَماشو!

ڪاٿئِين حَنبل، شافِعي، ڪاٿئِين مالِڪ، نعمان؛
ڪاٿئِين پَٽي پوتيون، ڪاٿئِين پڙهي قرآن؛
ڪاٿئِين اَناالحق چَوي، ڪاٿئِين قِيرائي فرمان؛
ڪاٿئِين طفوليَت ۾، ڪاٿئِين پيرُ جوان؛
ڪاٿئِين مِير وزير ٿيو، ڪاٿئِين هَنومان؛
"سچُو" پيو صَبرَ ۾، هوءَ حيرتَ ۾ حيران!

ڪافي 10
بانهون پانءَ مَ پاڻُ،
تو هين مالِڪ مُلڪَ جو!

"لاَ خَير فِي عَبدِي" اِهو اَٿئي اُهڃاڻ؛
پاڻ پنهنجو پاڻِهين، صورت مَنجهِ سُڃاڻ؛
تون ئِي جاڻندڙ سَيَڪِي ميان، ٿِئين ڪِيئن اَڄاڻ؛
اللّٰهُ اللّٰهُ جو چَوين، پاڻ ئي اللّٰهُ جاڻ؛
"سچو" سائِين هِڪڙو، ناهي شَڪ گمان.

ڪافي 11
آءٌ پُنهون پاڻ آهيان،
ڪاڪيون مُنجان قاصِد ڪاڏي!

اِها صورتَ سَمجهي ڏٺِيَم، ساٿِي پِيا ڪيئن سَنباهِيان.
ڳالِهِ پَري هُئي، ٿِي پَئِي اوري، ڪيڏي سي ڪانگ اُڏايان.
مُدعا مَطلب هو مِڙيوئِي، پوٿِيون سي ڪيهُون پَٽايان.
سُڌِ پَئِي مون سِر انهيءَ جي، ڪيچ پنيور ڪي پايان.
"سچوءَ" مَنجهون تيو سچُ پيدا، ڪيهون ڪوڙيون ڳالهيون ڳايان!

ڪافي 12
مون سان تون آهين آهين،
ڪَڏهن ڪِيئن ڪَڏهِن ڪِيئن!

اسان نماڻن تَڙُون سُهڻا سائين ، هَت هُٿئون متان لاهِين.
آءٌ ڪَنِيزڪ، تون تان سائين، سڱُ نہ تَنهِن سان ڪو ساهِين
ساهِين.
ڪَڏهن آرامِي ڪَرين اسان ڪي، ڪَڏهن بَچين تو باهِين باهِين.
ڪَڏهن مَنصُوري دمُ اَناالحق، ڪَڏهن ڏسين تو ڦاهِين ڦاهِين.
حاظر ناظر آهين اسان سان، ڪِيئَن چوان تان ناهِين ناهِين.
اَستَغفِرُاللّٰه ڳالِهِ اِهائِي، جو ڪُجهه مُون سان تون ناهِين ناهِين.
"سچو" جي عاشِقُ آهين اسان جو، تہ نہ دردَ جون دانهِين دانهِين.

ڪافي 13
تو ۾ تَندُ تنوار،
ٻُڌين نٿي ٻوڙي، الا!

ڳالِهِ اِهائِي ناهي سَلَڻَ جي، خَرچين سَو لکَ هزارَ.
ساٿِيَڙن، ميان، ڪيا هي سَڏڙا، لاهي سَڀ مِيارَ.
دمِ غنيمَت جا هِت آهِن، ڏينهَن دنيا ۾ چار.
"سَچلُ" آکي عِشق مَنجهاروُن، تڳان تُنهنجيءَ تار.

ڪافي 14
مَحبوب ڳولي ڏسُ مَن ۾،
مَنَ ۾ تون، ڏسُ دل ۾ تون.

واهَ ڪاريگر ساز بَنايُئي، "ڪُن فَيڪُون" جي ڪُنَ ۾.
بي فائدو بازارگهمين تو، گُلَ ڦُلَ باغ بَدنَ ۾.
چوريءَ چوريءَ سَير ڪَرين تو، تُنهنجو چاند چَمَن ۾.
"سَچَلَ"، سائين صَحي ڪَر جاڻُم، يار ڳڏيو ڪَکَ پَنَ ۾.

Gul Hayat Institute

ڪافي 15

مون ساري سُجاتِي، بازي بازيگر جِي!

مَستِيءَ مَٺُون مَنصورَ جو، ٿِئين جي جَماعِتي؛
سورهيہ باسِج سِرَ تي، تون ڪُسَڻ جي ڪَاتِي؛
غيرُ نہ آڇج وچَ ۾، آهين ظاهِر تون ذاتِي؛
مَتان پائِين پاڻ کي، تون "سَچو" صفاتِي.

ڪافي 16

پاڻُ سُڃاڻڻ آيو، ڙي، سچَل پاڻ سڃاڻڻ آيو.
ڪَم نہ هُيَڙس ڪو ٻيو!

پاڻُون جاڻِي پاڻ سان، هِت لَوُن تان لاٿِڻ آيو.
عَرش مَنجهارؤن اَلَهِي، هِت ورهُ وسائڻ آيو.
سولِيءَ تِي مَنصُورتِي، هِت سِر سَلائِڻ آيو.
مِصر جي بازار ۾، هِت مُلهہ وڪامَڻ آيو.
"سچو" ري سنسارَ ۾، هِت پير گهمائڻ آيو.

ڪافي 17

توڙي پُنيءَ لڳي سارو جَڳُ، تان پِي چا ٿيو؟
ناهي مَجتا ۾ مَطلبُ.

نَفِي، سِري، خفي، اخفا، توڙي جاري ٿيئي قلب.
ڳَالِهيَن ڪِئي ڪِين ٿِئي، مَنصُوري مَنصَب.
ڪاڻ تماشي ڪِيتَرا، پُڇِن پار عَرب.
ڪَري ڏيکارين ڪيترو، عالَمَ کي ٻہ عَجب.
نَفلَ نمازان وردَ وَظِيفا، اِهو ڪوڙ ڪَسَب.
دائرا دَعوتَ جا قِرين، ڪَرين تَسخِيرات طَلب.
باجهَون عشقَ اللہ جي، "سچو" ٿِئي نہ سَبب.

ڪافي 18

ڇَئون ميان عشقا ڪِيئَن، ٿُون سَوين سيلَ بنائِين تو!
يا ٿُون آهِين ذاتِ ديوانو، جو ڪيڏا ناهَ نهائِين تو.

ڪاٿئين مُلا قاضِي ٿُون، ڪاٿئين سَيد سڏائين تو.
ڪاٿِئين مُغ برهمڻ تون، ڪاٿِئين بانگ ٻڌائين تو.
ڪاٿِئين مُنهن ۾ محراب، ڪَاٿئين تِلڪ لائِين تو.
ڪاٿَئين تسبيحان تون سورين، ڪاٿِئين جٽيان پائِين تو.
ڪاٿئين پيرين آهِين پيادو، ڪاٿِئين بور بَچائين تو.

ڪاٿِئين منبر واعِظِي، ڪاٿَئين پوٿيون پَٽائِين تو.
ڪاٿئين زربفت قبائون، ڪاٿِئين لِيڙا لڙڪائين تو.
ڪاٿئين ڏيئِي شرعي فتوىٰ، ڪاٿِئين مَنصُور مارائين تو.
ڪاٿِئين هَنومان ڪونائِين، ڪاٿِئين ڏهيسر سڏائين تو.
ڪاٿِئين ٿِئين رام يا سيتا، ڪاٿئين لَڇمڻ لَڪائِين تو.
ڪاٿِئين نمرود ابراهيم ٿي، ڪيئي ٻيڪ بنائين تو.
ڪاٿِئين ٿي فرعون يا موسىٰ، سڀ صورت ۾ سَمائين تو.
ڪاٿِئين ٿي بادشاهہ مُلڪ جو، سارو ديس دبائين تو.
ڪاٿِئين ٿئين غرض گداگر، ڪاٿئين ٺوليون ٺڪائين تو.
ڪاٿِئين مفتي تون "خدائي"، ڪاٿئين "اَنَاالحق" فرمائين تو.

Gul Hayat Institute

حقيقت

داستان پهريون

1

هُو پِي ڪِينَ اَچِٽو، هِي پِي ڪِينَ وِيو؛
نَفيءَ ۽ اثبات ڪَئُون، پَري خيال پِيو؛
”سچو“ سَچُ ٿِيو، ٻي ٻانَهپ ٻولِي ناهِ ڪا.

2

”سَچُو“ سَارو سَچُ ٿِيو، مَنجهان ڪَثرتَ ڪُلُ؛
الَف مَئُون آدَم ٿِيو، ڪَري هنگامون هُلُ؛
هِندو مؤمِن سو ٿِيو، پول نَہ ٻئي ڪَنهِن پلُ؛
”خَلَقَ الاشيَآء فَهُوَ عَينُهَا“ اِهو آڻ عمَلُ؛
ٿِجِ گلابِي گُلُ، مَرُ مارِنئِي مَنصُورَ جان.

3

قلبِيءَ ۾ نَہ قرارُ، آهي عاشِقَن ڪي؛
روحيءَ لڪَ رُلايا، نَہ نفِيءَ نفع دارُ؛
سِريءَ سَوَ وِجايا، خَفِيءَ ڪيا خوارُ؛
اپَرَ اِخفا ناهِ ڪو، طالِبَ ڪي تَڪرارُ؛
رِيءَ پَروڙڻ پانهنجي، آهِ شيطانن شِڪارُ؛
”سچو“ هِي سَنسار، سارو پاڻَ سَهِي ڪرِين.

4

سائرَ مَنجھ سَهسَ، گهيڙا گهِڙڻ آئِيا؛
ڪو سِرُ سِيٽاهِيو ڪَڍي، مانِي ڪَئُون مَسَ؛
”سچو“ لَنگهي لَس، شَرط وَجِي پيو شَهه ۾.

5

اَچِي اَوَ تڙياءُ، گهِڙيس گهوري جِندڙِي؛
چڙهِيَس ڏَادِي چَاهَ مَئُون، مَستِي مَوجَ مٿاءُ؛
تَڙَ لَهِي تِرياءُ، شَرط لنگهي پيِس شَهه ۾.

6

جي وَجِي شَهه پِيا، مُشڪل موٽڻ تن جو؛
چا تانگهي چا تارِ ۾، ٻڏي پَوَن ٻيا؛
جي وِچوُن پاڻ ويا، سي پاڻ ئي پاٽِي ٿِيا.

7

گهِڙَن جي گهيڙاءُ، تانگهو عِشقُ تَن جو؛
جن ڪي عشَق عَلِيل ڪيو، سي ايندِيون اَوَتڙاءُ؛
جي سُورَ چڱنديُون ساءُ، ميهَرُ سي ماٽِينديُون.

8

اسان پِرِين وِچَ ۾، وَهي ٿو دَرياهُ؛
آهي ڪونہ اسانجو، هاديءَ ري هَمراهُ؛
سُپيريان تَئُون سَاهُ، ”سچوءَ“ تان صَدقي ڪِيو.

9

ڏاها ڏوريون پنڌُ، متان پائين پِريَن جو؛
حَبِيباڻو هَنڌ، وجِي ڏِسِج اَکڙِيَن سان.

10

پِرين مُنهنجا پَارِ، تون ڪِيئن هِت ويلا ڪَرين؟
قاصِد قَريبَن ڏي، دوڙَڻُ تو درڪارِ؛
ڏِسِي وَرج سگِهڙو، دوساٽِي دَربارِ؛
لِڱِي اَٿم لَونءَ جِي، عَجِيبن سان عَارِ؛
ڏاترَ مُون ڏيڪار، صورتَ سانگِيَڙَن جِي!

11

اَسان پِرِيَن وِچَ ۾، دور وهي دَرياءُ؛
چوليُون چَران ٿِي ڪري، پِيو وِچُتي واءُ؛
سُٽِي آهان آءُ، مِيان هِن مُشتاقَ جُون!

12

اسان پرين وچَ ۾، جَرُ وهي جاري؛
هِڪُ ڪَڙڪو ڪُنَن جو پَوي، ٻيون وِيريُون ڏي واري؛
هُت ساجَن جا سارِي، سا دَهلي ڪِينَ دَرياءَ کَنئُون.

13

مُون تان توڏي موڪلِي، لِکِي ڪِتابَتَ؛
ڏُکَن جي هِنَ ڳالَهڙيءَ، مُنجهائِي مَصلحتَ؛
ڪِيو فَنا فرض سُنتَ، سِڪَ تَوهان جيءَ سپريَم.

14

چَري چَري مَ چئو، چَريو آهي لوڪُ؛
جو چَرئي لَڏو ٿوڪُ، سو ”سَچُو“ آهِ نَہ سپ ڪنهن.

ڪافي 1

سالِڪ راهَ سُجاڻِي، پاڻُ نَظَر ۾ آڻِين.

جاءِ نَظَرجِي آهِين اَصلَ ڪَئُون، يارَ يَقيناً ڄاڻِي؛
پاڻُ وجائِج نُور نَظَرِ ۾، تَہ وسرئِي ٻِي آڪاڻِي؛
فنا ڪَئُون اڳِي بَقا نَہ ٿِيندين، جِيئَن پاروءِ پاڻِي؛
صورتَ مَنجهان ٿِي ٻي صورَتَ، وِچئُون گرد اُڏاڻي؛
هادِيءَ حقيقَتَ هيءَ سَمجهائِي، ”سَچو“ ساهَ سيبَاڻِي.

Gul Hayat Institute

ڪافي 2

لَئون اَچِي پاڻ لاَ يَوَ، ناتہ مون کي ڪَل نہ هوئِي.

اصلَ لاڪُون عِشق لائِڻ جِي، ڳالِھ اِھا خوش آيَوَ؛
دَردَ فِراقَ جي ڏِنيو اَمَانت، اِھا سانوَلَ سيبايوَ؛
عَرشَ ڪَرسيءَ جا ڪِين قبولِي، اُھا اسان ڏي هوت هَلاَيَوَ؛
ڳالِھ پُرجَھڻ جھڙي نا هُئِي، پاڻَ سَجَڻَ سَمجھايَوَ؛
ڏينهَن اُنهيءَ جي، يارَ "سَچوءَ" ڪـُون، سچي ڳالِھ سَلايَوَ.

ڪافي 3

تُنهنجو دَردُ اصلَ ڪـُون، اِختيار ڪـيوسين ميان؛
تُنهنجي سُخنن سَچَن اُتي، اِعتبار ڪـيوسين ميان.

ڪِي تا پُچَن پرينءَ کي، ڪُرسِيءَ يا عَرشَ اُتي؛
تُنهنجي اکين مَنجهان سُھڻا، اِسرار ڏٺوسين ميان.

ڪي تا تابع تجليّ، يا شُعلِي نوري يارو؛
اسان صورَتَ هِن ۾ تا، دِيدار ڏٺوسين ميان.

تنهنجو حُسن ڀِنهي جهانين، يار سَجڻ سَھِي ڪـيوسين ميان؛
تُنهنجي سچيءَ ڳالِھ هِنَ تي، اِقرار ڪـيوسين ميان.

هو جو ڪـيَرَوَ مون سان، سو پانهنجو وعدو پاڙيو؛
سِر ساھُ صدقي، صدبار ڪـيوسين، ميان؛

"سچو" سَگ دروازه، آهي روز اَزلَ ڪـُون ميان؛
تو پِيرَ عبدالحَق جو، پيزار ڪـيوسين ميان.

ڪافي 4

وِڃِي اکيون ڪاتي لائِئي،
حالَ حقِيقتَ جي سان.

فِڪرانِهيءَ ۾ ميان تِي فنا تون، پاڻُ پَنهنجو پايُئي؛
اِهڙيون ڳالهيون سُڻ ري عاشِقَ، سارو سو عشق وڃايُئي؛
محبت وارو دل جي اندر، ڏاڍو کو مَچُ مَچايُئي؛
گنيئي پَلڪ ۾ پاڻُهي، پولي ڪَنهن نہ پُلايُئي؛
جي ٿِئين عاشِقَ يار "سچو" ري، اِئين سو عِشقُ ڪَمايُئي.

ڪافي 5

ڪَلَ نہ پَوندي ڪائِي، عَجب جيهي اسرار اُنهِي جي.

هُئي حَلاجَ ذرو سڌ سِرَ جِي، تَنهِن سِسِي کوڙ ڪَپائي؛
لاهي حِجابُ حجابُ وڌائِين، هِيءَ حِرفَتَ يارَ هَلائِي؛
"سَچو" سو ئِي صاحب آهِين، پر سڀ ۾ ذات سَمائِي.

ڪافي 6

جِهڙو هيءُ عجائب آهِ،
ناهي عجب ٻيو ڪو اِهڙو؛

هيڏي هوڏي نہ ڏسين، مُنهُن پاڻيءَ ۾ پاءِ؛
پوءِ تصور هن ۾، ٻي بازي ڪا نہ بناءِ؛
اکيون پَٽي جي ڏسين، هادِي آهي هَر جاءِ؛
"سَچوءَ" سارو سچُ چيو، هيءَ رمز دل ئي سان لاءِ.

ڪافي 7

اِهو ڏاهيون ڏس آهِ،
سانول اِتي وسي ٿو.

قولهي لَهج پاڻ مَٿون، پَري نہ پيرا پاءِ؛
دائِم آهي دوستَ جي، تُنهنجي جيءَ ۾ جاءِ؛
ڪَنهِن جي ڪارڻ تِي ڪَرين، هاري ڙي هاءِ هاءِ؛
سوئِي ڏسندڙ، سوئِي سُڻندڙ، پاڻَ ئي ڳالهيون ڳاءِ؛
سارا ڏونگر ڏورئين، ڪاڪِي ڙي ڪَنهِن لاءِ؟
"سَچو" ويڏو ساھَ ڪنئُون، ڪير چَوي تا ناءِ!

ڪافي 8

هِي ڇَڏيج هو ونيج،
متان ڪا ٻِي ڳالِھ پُڇيج.

ڏُوئيءَ واري دامَ ڪـُون، پهريون طالِبُ پاڻ ڪَڍيج؛
مُرشِدَ جيئن فرمائِيو، واقف سو تان ڏَسُ وَنيج؛
سِر سَهِي ڪَرِ پانهنجو، ٻئا آڏاٽا ڪِيم آڏيج؛
لاري لڳُ نہ ڪَنهِن ٻئِي، عاشِقَ اِنهيءَ پِنڌ پئيج؛
ويسَهُ واريءَ واٽ تي، "سچو" ڙي ٿُون سِر سَٽيج.

Gul Hayat Institute

ڪافي 9

پاڻهين پارؤن يارَ، قاصِدُ مون ڏي اَچُ آيو!

اَچَڻَ سَندي اُن جي، اُتِي ويا آزارَ،
تورو ڪيڏو تَن لايو.
ڏنا دلاسا دل کي، رهبر راڻ هزارَ،
سَندن روحَ جو رايو.
هيڏي هوڏي نہ وجي، اَچج ۾ اِعتبار،
محبت مڙيوئي مايو.
اَچڻ جا مَحبوبَ ڪَيا، پَڪا قولَ قَرارَ،
”سچو“ توڏي هُتُن سَعيو.

ڪافي 10

يَلي ڪَري آئين، هِت تون گُهرجين يار!

هِت تُنهنجِي گُهرَ گهٽِي هُئِي، دوست مِنا دلدارَ!
جاڏي تاڏي جَلوو تُنهنجو، عَجب تُنهنجا چَمڪارَ.
هِي يي هو يي هِڪُ، ديسُ تُنهنجو چَئِين ڪُندين چوڌار.
اَچي تئين هِڪُ ”سَچوءُ“ سان، لاهي بيائِيءُ بارُ.

ڪافي 11

عاشِق مَرندا ڪِينڪِي، رهندا ڪِينَ مَڪانَ ۾.

ديواني درياءَ جو، پيتئون پيالو پُر ڪَري،
اَجرمَنجهه امر ٿيا، اُهي گَڏيا ڪِينَ جهانَ ۾.
غيبَ ۾ جي غرق ٿيا، تَن گهاءِ گَردَنَ ۾ لڳا،
بولِي بولن تا بِي نڪا، اُهي رَهن ”الأمانَ“ ۾.
ڪيئِي پڙهندي سالَ ٿيا، روزا نمازون نَفل نِي،
تَن کُنَن ڪَلَ ڪانہ ڪا، باطون جي بيانَ ۾.
چِين ولايت گهر ڪَري، گهُڙي گهارن ڪِينڪِي،
پَسَن هادِي حَق کي، رهن تا بئبانَ ۾.
هَر دم آهي دم دوستَ ڏي، اهي سُونهَن تا سَر انجام ۾،
سو ”سچوءُ“ ڪي ئي مليو، هي گُر اچي تہ گِيانَ ۾.

ڪافي 12

ڪِيئَن وساري تو ويهون ويهون،
پِريان سَندي پارَ جِي، وومِيان.

ساهَ سَنيون تان يادِ ڪَيُون،
سي آهِن عجائبَ جيهون جيهون.
کهڙيين ڳالهيين عاشِقِ اَسان کي،
ڏُکَ ڏوراپا تو ڏيهون ڏيهون.
اِهي عتابَ تون رکين تو کيها،
پَکي اسان جڙي پيهون پيهون.
هِنَ پچاڻؤن مَتان اَسان تي،
ڳالهيُون رکين تون ايهون ايهون.
”سچو“ اسان جو تون، اسين تنهنجا،
ڳالهيون ڪرين تون ڪيهون ڪيهون.

ڪافي 13

آءُ ڪانگا ڪَرڳالِ،
آهِن ڪيهيون اَسان جيون ڳالهيون.

مون سان ڪري جي ڪالَهہ وئين، اُهي تان وعدا پال.
هِنَ غريب سان پرين گڏائج، پرهٔ ڪِيَس بَيحال.
هيڏي اچڻ جي هُئِي اُنهن کي، ڪا تان قيل مقال.
باجه پَويئي وي باروچا، نِج نِماڻي ٽال.
ياد ڪَرن تا هُتِ تونئي کي، وجُھ نہ جيءُ جنجال.
”فاذڪُرونِي اذڪُرڪُم“، پَئين تُون ڪيهي خيال.
قولَ پرينءُ ڪَيا جي توسان، سي تان سَبِ بَحال.
دل بَدَل آهي توءِ پِرينَ جِي، ”سچو“ تُون پاڻَ سَنيال.

ڪافي 14

پاڻَ پُنهون آءُ آهِيان،
اڙي پيئر پُلي ناهِيان.

تِيو ٿِيون مُنڪِرڳالِه اِنهيءَ ڪِٿُون، چَو تَڏهِن بيو چاهِيان؟
ڪيچ پنيوريي وسَنوَ اسانجي، ڪهڙي طَرف آءُ ڪاهيان؟
هَر ڪو چَوي تا سَهسِين عاشِق، نانءُ پاڻَ ئِي تَنُون لاهِيان،
هِت هُت آهي صورتَ منهنجِي، ناهہ نہ ڪو بيوناهِين،
پَنهنجو پاڻَ ئِي سان يارَ ”سچو“ ڙي نِينهُن اِهوئي لايان.

Gul Hayat Institute

ڪافي 15

مَحبوبُ مِنو آهي مَنَ ۾،
معشوق مِنو آهي مَنَ ۾!

بيفائِدو بازار گھمين چو، اَڻئي بُلبُل باغ بَدَن ۾؛
بِيائِيءَ سان تو باهر ڳولين، نہ ڏِئي بَرَ بَحرَ ۽ بَنَ ۾؛
چهرا چوريءَ چليو ڏسئين چو، اَڻئي سو چاند چَمَنَ ۾؛
زلفَ زنجيرَ ڪٿون زاهِدَ پَگا، اُهي ظاهِرپَرَستَ ظن ۾؛
عاشِق سَوين اَحوالَ ۾، آڪِن اَنا الحَق اَنَ ۾؛
سَت زيور سينگارَ ڪري نِي، دوست آيو درسَنَ ۾؛
”ڪُل يَومٍ هُوَ فِي شَانٍ“ آيو ورنهَ هر ڪَنهن ون ۾؛
دلبَرَ ديرو دائم دل تي، چو ديکين درپَن ۾؛
ڪري تو آهُون ڪِينَ سُڻي تو، اَڻئي قُدسِي ڪلام ڪَنَ ۾؛
مُرشد ڪامِل سانولُ سُپرين، آيو صاف صحن ۾؛
فيض ”فاروقِي“ فائق بَخشيو، فهمائي هِن فَنَ ۾.

ڪافي 16

سِڱهَڙي لهج سَنيالِ،
هادي هِنَ جي حالَ جي.

ڪوتَهه ڪَريو قَال ڪي، آڻي ۾ اَحوالَ؛
سگهو موتِج سُپرين، تو ريءَ ڪَيَم ڪَشالَ؛
فَنا ڪَريو فِراق ڪي، ويجهو ڪريو وِصال؛
گهڻا لايوَ ڏينهڙا، ماريَس هِنَ مِثالَ؛
اُوهان ٻاجهون سُپرين، هِهڙا ڦيڙم حال؛
اَگڻ هِنَ جي آءُ تون، ”سچوءَ“ مَج سوال.

ڪافي 17

زاري پيئر زاري،
اِڳيئن عَجيبَن جي، آهي اسان جي!

روز اَزل ڪٿون عاشقَن جِي، سُوريءَ تي هسوارِي،
شاه مَنصور حلاج حُسَينِي، سُوري ڪِيئن سينگاري،
هِيءُ ٿئي گُم اُهو ٿئي ظاهِر، چُپ چُپان چوڌاري،
”سچو“ ساهُ سِري ڪر صدقي، سَرسُ وٺين سَرداري.

ڪافي 18

تو دوستِيءَ جو دَمُ هڻين، پَر ڪِيئن ڪُسِي قُربان ٿئين.

مَهَند مَنصُوريءَ جي ٿون، مَنجهه مَعرڪي مَردان ٿئين.
وري صحِي ”اَنَا سِرهٗ“، تَنهِن اسم مَٿون انسان ٿئين.
جي تو پوري سُڌ سِر جي، حيرتَ انهيءَ حيران ٿئين.
نعرو ”اَنَا الحَقُ“ جو هڻِي، تِي مرد سر ميدان ٿئين.
جي دم سُڄاڻين پانهنجو، ٿُون دين، تون ايمان ٿئين.
هِي پَنڌ سو پُرزا ٿئي، جي نينهن جو نيشان ٿئين.
”سچو“ يَڪايَڪ، يَڪ ٿئين، تون شمع، تون پروانو ٿئين.

ڪافي 19

مين ماهي دي لڳِ ماري،
ماري آئون قِر جياري.

ڄَونديَس پيش پرينءَ جي، حال حَقِيقَت ساري.
جا نالو وٺندي نينهَن جو، تَنهن ڪي اِيندي شَهَر نِڪاري.
دم نہ رهندي دوست ري، شوقُ سَندو شِڪاري.
مَستَن ڪي محبَتَ جي، آهي ڳِڇيءَ ۾ ڳاري.
جي اَول ماريو پوءِ جيارِن، تِنين ڳَڏ قطاري.
چڱي تِيَڙس چِت ۾، دوستَ ڏني دلداري.
”سچيڏني“ کي عِشق جِي، صاحِب ڏي سَرداري.

ڪافي 20

عاشِق ڪَيَئي اُداسِي،
وِهٖ واه ڳالِهِ خاصي.

لَؤن لَؤن مَنجهه روز ازل ڪنؤن، آهي وِرهِ اُوهان جي واسِي.
”عشق نار اِحتَرق“ سُڻِي اشارت، هيءُ دل تا ڪِينَ هِراسِي.
هيڏي هوڏي ڪين وياسي، بات اهِا اسان باسِي.
برهَ اوهان جي ڪِيو بيراڳِي، ”سچو“ رنگ سَناسِي.

ڪافي 21

هُت تا ڪير هُياس، پَلو ميان، تِي آيس ڪير، نہ ڄاڻان.

Gul Hayat Institute

نانءُ پيو هُت هو منهنجو، سائين الاءِ
هِت پِئي نانءَ ٿياس.
اڃڻ نہ هو هِت مُنهنجو، سائين الاءِ
پَرَ ڪَنهِن تا خواهش ڪنياس.
هُت هُيَس مَعشوقيءَ ۾، سائين الاءِ
هِت عاشِق ٿِي آياس.
هَي هَي هُئِي ڪانہ ڪاءِ سائين الاءِ
هِت مَنجه پَروڙ پياس.
”سَچو“ سارو سَچ ٿيو، سائين الاءِ
وِچَئُون ”آءٌ“ وياس.

داستان ٻيو

1

جي اچين تان اَچُ، نہ تہ هِت پُورَن پَچاڙيو؛
محبتَ ٻاريو مَچُ، سِيني مَنجھ ”سچوءَ“ جي.

2

ڪِيم مَهِينا لاءِ، آءٌ پَلا پُلِي آهِيان؛
اَچِي اَڪڙيُون ڪَٽِي، ”سچوءَ“ ڪي سَرچاءِ؛
جانِي جوڙيَم جاءِ، تو لِڳ اَڪَڙيُن ۾.

3

چَشمَن جِيءَ چمَڪارَ، ساھ مُنهنجو سوگهو ڪِيو؛
ويهي واٽڙيُن تي، رُئان زارو زار؛
هوت اَچِج هيڪار، اَڱڻ آسروند جي.

4

ماٺ ڪريان تہ مُشرڪ ٿيان، ڪُڇان تہ ڪافِر؛
اِنهيءَ وائيءَ وَرُ، ڪو سَمجھي ”سَچيڏنو“ چوي.

5

روئڻ ڪان نہ رهن، آيَل اِهي اکِيُون؛
سيڪنهن ويل وَهن، اَڻن اَٿر اوهِيرن جا.

6

لَحظو نہ لاهِين، بارَ مَٿَن بَرسات جا؛
اکين ڪي آهِين، اَٿر اوهِيرن جا.

7

بادلَ وارا بارَ، چشمَن تي چڙهيا؛
رئن زارو زار، اَڻن اٿر اوهيرن.

8

آئي نِي مُند مِينهَن، آهي اَڪڙين ڪي؛
رُئن راتو ڏينهن، اَڻن اَٿر اوهيرن جا.

9

آهِ اِها ئِي تاتِ، آگَم اَڪڙين ڪي؛
ڏينهنَ اَئُون رات، اَڻن اَٿر اوهيرن جا.

10

آگم اَڪڙين ڪي، سدائين آهِين؛
سي ڪِيئن اوڳائِين، جن ڪي اَٿر اوهيرن جا.

11

اَکِين ڪي آگمَ، هِن سَدائين سَرتيون؛
گُوندر گڏيون غَمَ، اڻن اٿر اوهيرن جا.

12

لايون پِرت پَسن، آئون آگم اَکين ميڙيا؛
سي تان ڪِيئن نہ وسَن، جن ڪي اٿر اوهيرن جا.

13

ڏسن ۾ رئن، اِها عادت اَکين ڪي؛
سي سرِهُون شالَ هُئن، جن ڪي اٿر اوهِيرن جا.

14

آهي ريجھ رئڻ، آيَل اَڪڙين ڪي؛
هُئي تَن هُئڻ، جن ڪي اَٿر اوهِيرن جا.

ڪافي 1

آءُ تہ ”مان“ ”تون“ وَجي، يارَ،
ٻِي ڳالھ ڪَر مَ ڪائِي.

ڳُجِهي ڳالھ هاديءَ واري دل تي دائم،
فراموش ٿِي ٻي ورونهن وائِي.
بَحَر تي جا لَهَرلِڳي ٿي،
اَسان پاڻ بازي اصل ڪَٿُون بَنائِي.
آهي هُوءَ حيرَت هُو جي جِسمَ تي،
حَرفُ حَقَ جو آهي صورتَ سَپائي.
لَٿو جُهڙ جو هو نَظَرَ ۾، ظاهر ٿيو سِجُ،
ٿِي اَڄُ سراسر سهائِي.
آهي ”سچو“ سَچُ تحقيقَ ڄاڻِين،
جَنهن مَست ماريو دم خدائِي.

ڪافي 2

سچا سي سخن هاديءَ جا، يارو، اڄ ياد آيا سي؛
تَنهِن ڏينهَن لاڪُون اڄ تائين، اُهي بَرچشمِ چايا سي.

Gul Hayat Institute

ڪيوَ تان قولُ سائِين هي، مِڙن آڏو پَڪو مون سان:
هونداسين دَم بَدم توسان، اِنهيءَ وعدي وناياسي.

ڏيو هِي تن طَاعَت ۾، گڏيو هِي جان جانان سان:
پَري جاٽيجو پاٽِيءَ کي، لاڙي هِن يارَ لاياسي.

روزا ڪيئي، نفل نِمازان، توڙي سَو ورد وظيفا:
سَيپيئِي لِگَ ظاهِرِ آهن، سبق ساڃن پَڙهاياسي.

پَئو جي خيال خاصي ۾، سجاڻو پانهنجِي صورتَ:
ٻڌي، ٻولي، ڏسي تو ڪير، فکرَ ٻيا سڀ ڦَلاياسي.

وينو مَنجھ بادشھ محلي، ٻولي تو ڪِيئن اُهي ٻولِيُون:
اُهو بادشاھ اُهو بنگلو، نہ ٻي ٻولي ٻُلاياسي.

جيڪي ڪيا دوستن مون سان، اُهي ڳڻ تان نہ وسرَن تا:
هُئا گڏ جي حبيبن سان، چڱا سي دمَ لَنگھياسي.

شڪر اَلحمدلله تو پڙهان لک بار شڪرانا:
اُهي پيهي پَکي آيا، جَنِين لءِ پَنڌ پُڇاياسي.

"سچو" سگ آهي دروازي، ازل جي روز سائِين جو:
پَنهنجو سي ڪِيئن ڇڏيندا هي، توڙي عيبن اُناياسي.

ڪافي 3

چو ڪَرين تو اُرمان،
جيڪي آهين، سوئِي ٿيندين!

اُتر، اُپَر، اولَھ، ڏکڻ، سَر زمين چا اُهو آسمان.
پاڻُون جاڻِي پيرَ گُهمايَئِي، تي صورتَ ۾ انسان.
اُٿڻ ويهَڻ جاڻِ اِهو ئي آهي، "كُلَّ يَوْمٍ هُوَ فِي شَأْنٍ".
"كُلُّ شَيْءٍ يَرجعُ اِلىٰ اَصلِهٖ"، قادرَ ٿيو فرمان.
هاديءَ حقيقتَ هِيءَ پُرجهائِي، "سَچو" تون سُلطان.

ڪافي 4

ٻرھ جي بازار،
جيڪا ڏسَڻ اِيندي.
جيڪا جو ڏسَندي تجلو تُنهنجو، وهَندي سا ڪِين قَرار:
سودو جا ڪندي سِرَ جو، وهَندي سا ڪِين قَرار:
چَوسُولَ اَندر، سُرخِيءَ مائِل، تيز گُهمي تلوار:
جي ڪَنهن چمڪو ڏنو تُنهنجو، سا سِرُ ڏيندي سَردار:
"سچو" اِنهيءَ سيرَ ۾، آهي ڪُسَڻَ جي ڪَار.

ڪافي 5

پانهنجا وعدا پاڙيا، سانولَ سائِينءَ!

هو جي ڪِيائون اصل اسان سان، سي قولَ نہ يار وساريا:
ڏينهن اُهي مون ڪئون تا نہ وسرن، جي مون گڏ گذاريا:
سُخن سَچائِيءَ يارَ سَڄَڻ جا، سي هِنَ ساهَ سنياريا:
اُنهن ڪارڻ شَهر بحر هي، مون تان نِتُ نِهاريا:
دوستَ "سَچوءَ" جا دور هئا جي، سي والِيءَ هِت ورايا.

ڪافي 6

جو تو ڳولين يار، سو تان تو ۾ آهي!

ڏونگرَ ڪيڏا ڏورئين، چَوَ تون ڪَنِي لاءِ؟
هيڏي هوڏي نہ وجين، پاڻَ ئِي ۾ مُنهن پاءِ:
دل واري خاني ۾، سَندي جانِبَ جاءِ:
اِهڙيءَ اوڏائِيءَ جي، "سچو" ڳَلَ نہ ڪَاءِ.

ڪافي 7

سَل سوداگَرَ يارَ ڙي ميان،
ڪَهڙي ديسؤن آئين آئين؟

ظاهِرِ ٿئين ٿُون وو اَچِي زمينَ تي، ڪَٽِي ڪتوريءَ بارَ:
هَلِي اُتاهُون وو اَچِي اِتاهِين، هَنجين سو پُوتئي هَارَ:
طَرحين طَرحين وو اَچِي ڪَيئِي هِت، صورت جا سينگارَ:
شاھ آهين وو يا تہ ڳُماشتو، لايئي ڪَي قَطارَ:
اَچِي پِياسي وو سُڻُ "سَچو" ڙي، شوقؤن مَنجھ شُمارَ.

ڪافي 8

جهُليو جَن تي حالُ،
اُنهن ڪي آءٌ ڪِيئن نہ سُڃاڻا!

Gul Hayat Institute

مَجِن ماضِي ڪِينَڪِي، نَڪو اِستقبال؛
لِڪو ناهي لوڪَ کَئُون، اُنهن جو اَحوال؛
جي مُون پُڇيو جيڏيُون، آهي ورهه وصال؛
ووءِ ووءِ ٻاجُهون تن کي نڪو قيل نہ قال؛
”سچوءَ“ سُجاتو تن کي، جن کي عِشقُ ڪَمال.

ڪافي 9

مُون کي عِبرتَ آهي، اَهڙي حالَ جي،
هاريون حيرتَ آهي، اِنهيءَ ڳالِهه جِي.

ڪاٿِئِين ڏاڍو، ڪاٿِئِين هِيڻو، ڪاٿِئِين جوڙ جَٽيا تو پائي؛
ڪاٿِئِين ڪوري، ڪاٿِئِين موچِي، ڪاٿِئِين سيد سَڏائي؛
ڪاٿِئِين تارڪ، ڪاٿِئِين سارقُ، ڪاٿِئِين مُڪ مِلائي؛
ڪاٿِئِين شاهِي، ڪاٿِئِين سِپاهي، ڪاٿِئِين حُڪم هَلائي؛
ڪاٿِئِين ڪافِر، ڪاٿِئِين مومِن، ڪاٿِئِين سوريءَ سِرُ هَلائي؛
ڪاٿِئِين گُسائي، ڪاٿِئِين سَنياسِي، ڪاٿِئِين بُتَ بَنائي؛
ڪاٿِئِين سامِي، ڪاٿِئِين اِنعامِي، ڪاٿِئِين تِلڪ لڳائي؛
ڪاٿِئِين قادر، ڪاٿِئِين نادر، ڪاٿِئِين ”سَچو“ نانءُ سُڏائي.

ڪافي 10

پِريَن سان پَتِ پَري، ڙي جيڏيون، منهنجي!

دعا ڪَريجو جيڏيون، وري سو هوتُ وري؛
ڏونگر مُون ڏورائِيو، سَندي ذوق ذري؛
صحي سُجاتم پاڻَ کَئُون، پُنهون ناهي پَري؛
تو ڪِئن سَري سُپرين، تو ريءَ مون نا سَري.

ڪافي 11

ونِي خَبَر خاطو آيو، خَير صَلاحَ جي مون ڏي.

پارِ پنيورَ جي اَڄُ صُبحاڻي، تان هو ڏٺِن کي سَعيو.
طرف تنهنجي آهِ اصَلَ کَئُون، روحَ سندن جو رايو.
نِينهَن جي نياپَن جَڻُ اسان کي، محبَن ساڻ ملايو.
ٿيان قربانِي آءٌ تَنِين تَئُون، جَن تان نِينهُن نِباهيو.
اِيندئِي اُهي جن جي ڪارڻ، وينِي تو ورهه وسايو.
پيو پِرينءَ وٽِ، هاٿِي تُنهنجو، ”سچو“ ڙي پَنڌُ سَجايو.

ڪافي 12

جَن لائي تورِڙ نِباهِي، آءٌ صَدقي وجان تَن تَئُون!

شَابس آهي اڱڙين کي، جن وئِي دل ورائي.
پَلِي پاڃِي پِريَن ڏَنهُن، اَڄُ اَسان ڏي آئِي.
راتو ڏينهان آهي ئي، واتِ اُنَهن جي وائِي.
ڏيهاڙِي ڏَسَڻ سان، مَحبت آگ مَچائِي.
ووءِ ووءِ وائِي وات ۾، ”سچوءَ“ آهي سَدائِي.

ڪافي 13

سُهڻي سَڄَڻَ سان نِينهڙو لايوسي!

وردَ پَڙهِيَم ٿي وچَ ۾، اَديون ڙي، آڏو عَشق آيو سي.
سَڀ وساريئين ڳالِهيون ڏسڻ سان، اديون ڙي، ڏاڍو پُور پرايوسي.
ٻَن وِڃهي ٻيون ڳالَهڙيون، اديون ڙي، ڳِليءَ ڳِليءَ يارُ ڳايوسي.
اول وقت عجِيب جي، اديون ڙي، اِنهيءَ گُهورَ گهايوسي.
”سَچوءَ“ سَوَ مبارڪان، اديون ڙي، چاهَؤن سِرَ تي چايوسي.

ڪافي 14

شوريدن کَئُون حال،
پيڇج وڃِي پوءِ هوءِ ۾.

مجلس وجج اُن جي، تان ڏسني خاص خيال.
اَگهه لَهج اُن جي، تان تو وڻ ٿَڻ آهي وصال.
ورقَ وسارج وچَ جا، تا فارغ ٿئين في الحال.
عقل اُچلج آبَ ۾، تا بِرهُ ڪَرئي بيحال.
جي تون وسهين وسيلا، هي ”سچو“ سَچ سوال.

ڪافي 15

ساري ڏيهُ نہ ڏي ڙي،
پانهنجِي دل سَمجه سَنڀالين.

ڳالهه پُڇين جي پِرينءَ جي، حَرف حالَئي جا هِي ڙي.
اُچل نہ نِڪر پِتَر جان، نِينهُن پاڻَ ئِي سان ني ڙي.
هاريُون، انهيءَ حالَ جو، قُرب سُجاڻن کي ڙي.
پاڙهين آهِن پَڌرا، ”سچو“ سالِڪ سي ڙي.

Gul Hayat Institute

ڪافي 16

تُنهنجي حُسن ماريا، سوريءَ سي سنپاريا،
اِنهيءَ ڳالھ ڳاريا، هزارين هزار!

اُهي يارَ آيا، نيزن جي نِوايا،
نِيئي سِر سلايا، تنهين تو اگھار.
جَنهِين موج آئي، تَنهِين سُڌِ سَپائِي،
ڪيهي ڳالھ ڪائي، لنگھيا شهسوار.
ڪَمر جا ٻَڌائون، وري نا چوڙيائون،
نَئِي سِر ڏنائون، لاتائون مَيار.
مَچَڻ هَت هَٽي سي، اِها ڳالھ ڳٽي سي،
تريءَ سِر ڪٽي سي، ڪيائون نِثار.
جن موجن چڙهيا سي، لَهرن لُڙهيا سي،
"اَنَا الحقُ" پڙهياسي، ڪنيا هِن خُمار.
هِي نعرو هنيائون، "اَنَا الحَقُ" پڙهيائون،
نَئِي سِر سَليائون، ٿيا گم غبار.
مَئي جا پيتائون، هي سهرا ڳُتائون،
وڏي وک وڌائون، پاڙيائون قرار.
پهلوانَ پاسي، نہ ٿيندا ڪَڌهان سي،
اِها باتِ پاسي، هَليا حُڪمدار.
مُلڪان مُلڪَ ۾، مَلڪَ ۽ فَلڪَ ۾،
سڻو سڀ خلَقَ ۾، پَئِي هِيءَ پَچارَ.
منجهئُون حُبَ هلياسي، مَاري چوٽ چلياسي،
وجي رنگ رلياسي، تَنهِين هِي تَنوار.
اِها اعتباري، سُوري جَن سواري،
عجب خوشي خُماري، ڪُنن جِي قَطارَ.
نِشانا ڪوڙيائون، مُنهن نا مُوڙيائون،
ٻِئِي هَٿَ ٻڌائون، ڪُنا قُربدار.
تِي مَنصورَ مَستِي، ڪيَئِين گُم هَستِي،
هَنيائِين دو دستي، تپش جِي تَرار.
تِي شِبليءَ شابس آءِ، سُورن جي سَراپاءِ،
ڍِڪيائين لِڱن لاءِ، وجودئُون وسار.
مُلا سو قاضي، ڪڙي ڪيائون بازي،
منجهن ڳنؤ غازي، ڪڙا ها جونجهار.
هنيئين پير جَنهن تي، ڏنٽين سِرُپي تنهن تي،
نہ سُڌ هي سين تي، ٿِئين سَچُ سچار.
"سچو" سِڪَ تَنهِين جي، جذب جاءِ جَنهِين جي،
نہ پرواھ ڪنهين جي، رکي نِي سنپار.
وڍِي سِر پڄاڻون، "اَنا الَحق" واڻون،
اهو سِر سُجاڻون، آڻيو اِعتبار.
هنيائين هَڪل هِيءَ، وئي تان شڪل هيءَ،
نہ حاجت عقل هيءَ، جَليا جلوه دار.
ڏنئون مُنهن مَتاري، نہ ڪاڏي نهاري،
سٿيو سِر سچاري، دليون دوستدار.
سچي ڳالھ ڪيائين، نہ ڪوڙي چيائين،
نِباهي نينهن نيائين، ڪارڻ هڪ نظار.
باهِن ۾ وڌائون، پوءِ لهرين لوڙهيائون،
"اَنا الحق" ٻڌائون، ٿي هَي هي هونگار.
پِي بغداد سارو، مڙيو بَهت پارو،
منجهن نَر نعرو، هٽي هوشدار.
"سچو" عشق ايندئي، اچي ڏاڻ ڏيندئي،
"مَن وَ مَا" نِيندُئِي، ڪَندُئِي گل بهار.

ڪافي 17

هٿئون پيتو مون تان پير مُغان جي، جام شرابون شوري.

دَور ڪارائي دل کي ٿو، چشمان ڪيف ڪَڪوري؛
اصل ڪَٿُون منصور جو اُنهيءَ، ڪاٿيو ڪنڌ ڪوري؛
نشي منجھ نواز ٿي، گھوريون هي سر گھوري؛
جنهن ساقيءَ سُرڪُ پياريو، آءٌ ڪيئن پُڄان تنهنجي ٿوري؛
پِنهان ڪيائين پاڻ کي، چِت "سچوءَ" جو چوري.

ڪافي 18

مونکي آهن ياد، مِنيون تنهنجون ڳالهيون ڳالهيون !

هي نماڻي ڏوهن هاڻِي، دوست پهچائين داد؛
پرين پنهنجي پار جو، عشق ڪرين امداد؛
"سچو" آهي اوهان جو، تَنهن جي دوست ڪريو دل شاد.

ڪافي 19

مين ماري، محبت تنهنجي ميان!

ورتم دڳ درد جو، تنهن سڀ ڪا واٽ وساري؛
ڳِلا ۽ غيبت جي، سِر تي ڪنيم ڪاري؛
چندٻ اُيري آئيو، ويئي سڀ اَنڌاري؛
مِڙني مِٺِياڻن ۾، نِينهن ڪئي نِرواري.

ڪافي 20

جا چوڻ جيهي ناهہ سائي ڪيئن چوان؟

ڳجهي آهي ڳالهڙي، ڪنهن ڪَل نہ آهي ڪاءِ؛
اوڏي ناهہ پَروڙ ڪي، ويجهي نہ ويساهہ؛
هُئڙي سُڌ حلاج ڪي، تنهن سِسي ڪوڏ ڪپاءِ؛
پوڻ آهي اونهن ۾، جتي هوءِ هواءِ؛
”سچو“ سِر نہ سَلڻ جو، سو تان سڀ منجهاءِ.

ڪافي 21

جنهن دل تي آهي جوش،
سا دل سورن سان سنري.

آءُ هڏ گهوري اُن تَڱُون، جنهن تي جوش خروش؛
ڳالهہ ڳرهڻ کهڙي، خلق اِڱُون خاموش؛
اثر اُهي عشق جاہ اول وڃائي هوش؛
سالڪ سُک نہ سرهاہ گوندر ڏي ڪن گوش؛
”خَلَقَ الْاِنسَانَ عَلىٰ صُورتِهٖ“ پادشاهي پوش؛
”سچوءَ“ سوريءَ وڃاڻا جي، مَي ۾ ٿيا مدهوش.

Gul Hayat Institute

سسئي

داستان پهريون

1

ناهي ويچاريءَ وَسُ، جو ڪَري ماٺ پَئِي رَهي؛
ڪَنهِين چَن نہ چڙيوم، سندو گورَنِ گَسُ؛
ڏونگر منجهان ڏَسُ، پوندم هوت پُنهونءَ جو.

2

وَيُم لالَنُ لوءِ، هِيءَ اَٽاسِي نند ۾؛
پُليءَ هيئن نہ پانئيو، پيو پروڙڻُ پوءِ؛
هوتُ وَتِم جي هوءِ، تا سُک گُذاريون ڏينهڙا.

3

منهن ڏيئي آيام، جبل جهاڳڻ ڪيچ جا؛
طعنا تهمتَ لوڪ جا، سِر چَگا چايام؛
پَت پَليءَ پايام، سِهرا سُور پرينَ جا.

4

هيءَ نماڻِي نال، سنگت نِجو ساٿيو!
ايندي پُنيءَ آن جي، جيهي تيهي حال؛
هِن ڳوليندڙ جي ڳالهہ، ڪا هئي هوتياڻِن ۾؟

5

رُئڻ زارو زار، راتو ڏينهان آهہ مون؛
ڪوڙي ڪان قريبُ ويو، هِنيڙي مَنجهہ هزار؛
هن گوليءَ جي گُفتار، ڪا ٻُڌيوَ ٻاروچن ۾؟

6

وجڻ ذوق ضرور، هِن ڪاهِل آهي ڪيچ ڏي؛
ڏسان شال اکين سان، هوتاڻو حُضور؛
منهنجو ڪو مَذڪور، ٻُڌوَ ٻاروچن ۾؟

7

سرتيون سڪ سبِيلَ، اَندر منجهہ عجيب جِي؛
راتو ڏينهان ٿي ڪريان، زاريون منجهان زِيلَ،
هن ڪمينيءَ جي قِيلَ، ڪا هئي هوتياڻن ۾؟

8

پِرين ڏيئي پُور، ويا ويچاريءَ ڪي؛
تنهن دنيا جو دُور ڪيو، سِپو شوق شعُور؛
هن مُئيءَ جو مذڪُور، ڪو ٻُڌوَ ٻاروچن ۾؟

9

ريءَ ڪر تنهن گولي، آهيان آرياڻي ءَ جي؛
جو ڏنائون ڏِيل ڪي، سو جهليم ۾ جهولي؛
هن ٻانهيءَ جي ٻولي، ڪا ٻُڌيوَ ٻاروچن ۾؟

10

ساريون پڇي ساٿَ، سنديون ڪيچن خبرون؛
هيڏي اچڻ جي هئي، ڪيچَيڙن ڪي ڪا تہ؛
منهنجي پِي مَصلحات، ڪا ٻُڌيوَ ٻاروچن ۾؟

11

لَڪين ڏيئي لَت، پاڻ ئي ڪريان پڌرو؛
سارو وندر وُوڙيان، جيڏيون ڪارڻ جت؛
منهنجي ڪا مَصلِحَتَ، هئي هوتياڻِن ۾؟

12

ڪري ساٿ سوال، تہ ڪيچن جي ڪا ڪَل ڏيو؛
جا چڙيائون چِپرين، موٽڻ تنهن مجال؛
هَي هَي آرياڻيءَ ري، ههڙا ٿيڙم حال؛
سندي هِن سنپال، ڪا هئي هوتياڻين ۾؟

13

راتو ڏينهان رَت، اوتڻ آيم اُن ري؛
آيل عشق عليل ۾، شال نہ پوي قَطُ؛
جبل سپ جهاڳي وجي، جيڏيون ڏسان جَتُ؛
هِن مُئيءَ جو مَتُ، پوي مذڪور پِرين ۾.

14

اَٿر ڪيو اَفسوس، مُئيءَ جي مِرُن ڪي؛
جُودَ تنهين جي جوش، سارو روح رتيون ڪيون.

15

گونڌر گڏاريام، سي تان پلا ڏينهڙا؛
سپ ڪنهن ساعت سپرين، ٿي صحي ساريام؛
هي ڪشالا ڪاريام، ساعت هڪ سمهڻ جي.

ڪافي 1

ڏونگر آهي ني ڏَسُ، ميان، هاريون منهنجي هوت جو.

هلان تہ هلڻ نہ ٿئي، ناهہ ويچاريءَ جو وَسُ؛
راتيون رهڻ روهَ ۾، ڪاڪِيون آهي ڪَسُ؛
ڪِيَڙو عشق عجيب جي، هِنيَڙي منجهہ هَنبَسُ؛
آهي عجيبن جي، ”سچو“ سِڪ سَرسُ.

ڪافي 2

منهنجو، پانڌيئڙا، پِرينءَ ڪي ڏيج هي نياپو.

ڏيئي باهہ پنيور ڪي، هيءَ ڪيچ ڪندي ڪاپو؛
اَصل لاڪُون آهي، منهنجو ساڻن سياپو؛
آهي اوهان جو سپرين، هن چوريءَ تي چاپو؛
منهنجو محبوبن ڪي، ٻيو ڏيج نہ ڏوراپو؛
سدا آهين ”سچوءَ“ ڪي، تون جيءَ جو جياپو.

Gul Hayat Institute

ڪافي 3

پري ٿين نہ شال، پرين پاڙيچا پرڏيهي!

ساٿن ٿيس نہ سنگتي، هَي هَي هھڙي حال؛
جَتن ڪِيڙم جيڏيون، جتن سان مون جال؛
دوستن بنا ديس ۾، جيئڻ منجھ جنجال؛
ڪنهن در ڏيان دانهڙي، هو جي ڪُهي ويڙم ڪال؛
ڪوڙين ڪَيَڙم ڪيترا، اُنهن ڪاڻ ڪشال؛
سي ئي ”سچو“ آئيا، جن لَڳ وجهايم فال.

ڪافي 4

پينر هي پنيور، اَسين ڇڏي وينداسون!

وس نہ آهيان پانهنجي، پلو ميان،
پورن ڪِيَڙو پور، هِت رتي نہ رهنداسون.
جاءِ عقل جي ناهِ ڪا، پلو ميان،
عشق ڏيکاريو هت زور، اُهي وٺي وينداسون.
پورهيو ڪَنديَس پِرَ جو، پلو ميان،
ڇڏي ٻيو تَڪ تورُ، اَسين جا ڪي جِينداسون.
ڪاڪِيُون وَجي ڪيچَ ۾، پلو ميان،
لاهي هِنئين جو هورُ، ڏُک ڏوراپا ڏينداسُون.
”سچو“ ڏني سَجَڻَن، پلو ميان،
شوقَ مَچايو شورُ، ٿَن جي پڪي پُهنداسُون.

ڪافي 5

آهي ويچاري ڪا وَسِ، ميان، توکي معلوم مڙيوئي!

وينِي آهيان واٽ تي، گولِي ڪَجو گَسِ، ميان.
سارو وِنڌُر ووڙيان، ڏاها ڌُنهنجي ڏَسِ، ميان.
ماٺهو شَهر پَنيورَ جا، رُوحَ نہ اَچَن رَسِ، ميان.
”سَچو“ پوءِ پِريَن ڪـڻُون، آهي پَنيوران بَسِ، ميان.

ڪافي 6

ڳوٺَ ساري جون ڳَليُون ڳليون،
ووءِ، نِتُ ڏِسَڻَ مون کي آئيون.

رَت روئڻ ڪـڻُون اُهي اَڪِڙيُون،
ڪين سي جَهلجَن جَهليون جهليون.
ڪيچڙن جُون وَري قَطارون،
هيڏي ٻُڌيونسين هَلِيون هَلِيون.
سي نہ وسرَن ڳالهيون اُهي،
يارَ سَجَڻَ جي تو سَلِيُون سَلِيُون.
چاڙهيئي اَسان تي دردَ فِراقَ جون،
ڄُوهِ ڏاڍِي مَٺُون چَلِيون چَلِيون.
روز اَزل کـڻُون ڪَيوَ ”سچوءِ“ سان،
يارَ پَلا، ڪيئِي پَلِيون پَلِيون.

ڪافي 7

هوت اچج هت هاٽين، پنهنجا ڏک ڏسينديس، ميان.

دوست اوهانجڙي آهيان، ميان، سائين لَڳ سُڃاٽين،
پاڻ گولِيَن گڏينديس، ميان.
تون تان صاحب سُپرين، ميان، هيءُ ناڻءُ نماڻي،
توکي سائين سڏينديس ميان.
پَڪا پَکن سامهان، ميان، آرياڻي مون آٽي،
توکي اوڏا اڏينديس، ميان.
پُنيءُ لِڱس تانهنجي، ميان، حُبَ مَنجهؤن هوتياڻي،
آءٌ ڪا پاندُ ڇڏينديس، ميان!
سچو اُوتي سپرين، ميان، پنبڻن مان پاٽي،
ڏک ڏوراپا ڏينديس ميان.

ڪافي 8

هوتَ پِرين هڪواري، مُونکي اچي مِلِج، ميان!

ڏونگر ڏورَڻُ مون نہ ٿئي، ميان الا، آءٌ اوري تون آري.
ڳِچيءُ پائي ڪپڙو، ميان الا، زور ڪريندس زاري.
جا اوهانجڙي ڪونجي، ميان الا، سا تو ڪيئن وساري؟
هيجؤن ڪنيم سر تي، ميان الا، بارُ برھ جو ڀاري.
ويني ڏسان واٽڙي، ميان الا، مونجهه اوهان جي ماري.
”سچوءِ“ سندو سجڻا، ميان الا، ٿيو فراقُ فراري.

ڪافي 9

آيَس آءٌ ڪي اوڏي، جهاڳيا مون تان جبل جالَ!

جي مون وِسهَو جيڏيون، آهيان ڪيچن جي آءٌ ڪوڏِي.
حُب جنهن جي هوت کي، درد نہ ٻئي کَنهِن ڏوڏِي.
ڪيئن ڪريان آءٌ ڪاڪيون، هوتُ منهنجو سو هوڏِي.
دَردُ جنهين کي دوست جو، لَڱَن سَا نا لوڏِي.
سيڻن خاطر سُڻ ”سچو“ ڙي، ڳاهُ ڪنديس ٻَڌي ڳوڏِي.

Gul Hayat Institute

ڪافي 01

وِيَڙا جي وڻڪار، اجا وري ايندا سي!

ڪي ڏينهن پهچڻ ڪيچ ۾، قصد ڪندا ڪوهيار،
اَسين ڪاڏي نه ويندا سي.
پوءِ منهن رکي جيڏيون، پاڻؤن جاڻِي هِن پار،
اَسين ڪاڏي نه ٿيندا سي.
آيا جاڻي سپرين، جيءَ نِي پيڙو جار،
نينهن نيبهُ نيندا سي.
هاڻي "سچو" مون ڪڻُون وسري، ڪَتڻ واري ڪار،
اسين جا ڪِي جيندا سي.

ڪافي 11

اُهي ڪهڙي طرف ويام، آهٌ ڳوٺ رَهيس سَپ ڳولي!

عشق ته عاشقن جا، ميان، اکِهين تي ٻڌام،
هاڻي ٿوليءَ مَون سو ٿولي.
ڪوڪان چڙهي ڪوهَ تي، ميان ڪيچڙن ڪيام،
هاڻي چوليءَ مَون سو چولي.
ڏوريندي مون ڏونگرين، ميان، سرتيون سال ٿيام،
هاڻي رمز لڌي مون رولي.
"سچل" آهٌ تان ناهيان، ميان، ساري سُڌ پُيام،
اِتي پاڻ ٻاروچل ٻولي.

ڪافي 12

واٽ وندر جي ڪو ڏسي، وو ڏسي، مون ڪي جيڏيون!

سپريان جي ساٿ جا، آهيون سو عاشق اَسي، وو اَسي.
سُڌ تنهن ڪي سُور جي، جام پُنهون جا پَسي، وو پَسي.
وهان ڪيئن پنيور ۾، خانُ ديو دل ڪسي، وو ڪسي.
پريان سندي پار ڏهون، مانَ ڪو رهبر رَسي، وو رَسي.
هيڪند ٿيان جي هوت سان، هينئڙو منهنجو هَسي، وو هَسي.
سِر "سچوءَ" جي سانوڻ وانگر، بِرهه جو بادل وَسي، وو وَسي.

ڪافي 31

ناهه ويچاريءَ جو وس نِي، توکي معلوم مِڙيوئي، ميان!

آهي هِن ڪميٽيءَ کي، ميان، ڏونگر سندو ڏس نِي.
جڏي ڏونگر ڏاڪڙو، ميان، ويڙهي اسان جي وَس، نِي.
حالُ هِن جو هِيٽو، ميان، پاڻ پنهون اَچي پَس، نِي.
ٻاروچاڻِي جاتِ ۾، ميان، تون سانول آهين سَرس، نِي.

ڪافي 41

مون وٽ هو مهمان، پلو جيڏيون، اَجا ڪالهه قافلو!

اَٿم اوٺارن جو، ميان، آيل ڙي اَرمان.
ڏٺِي ڏُکيءَ کي ويا، سورن جو سامان.
جتن سندي جات لءِ، هَي هَي هيءَ حيران.
ڪندي وجي ڪيچ ۾، هيءَ برهه جو بہ بيان.

ڪافي 15

صدقي صدقي هي سِر، ميان، آهي ڪوهيارل تئُون صدقي!

ڪافَ ڪشالا ڪيچ جا، ظاهر ٻُجهَن تا زر، ميان.
جبل گهايا جوش مَٿُون، گهائي ڪِيڙُوَ گهرُ، ميان.
محبت جي ميدان ۾، گهيڙ ڏسي وجي گهِڙ، ميان.
ويهڻ مون ڪي وِهُ ٿيو، ترسان هَڏِ نه ترُ، ميان.
جيڏيون جانب جت لءِ، يَئي يَئي وٺي هِيءَ ٻرُ، ميان.
حبيباڻِي هنج ۾، ڪِيهَ ڪري وجي ڪِرُ، ميان.
"سچو" سچيءَ سڪ مَٿُون، فاقو ڏِسِي نا قرُ، ميان.

ڪافي 16

يار توسان منهنجي زاري، آهي سَوَ لَک واري، ميان!

وندر جي وٽن ۾، واجهه وجهي ويچاري،
سا تان محبت ماري.
هي تان حال حقير جو، اَچي ڏس آري،
ڪنيُم برهه باري.
اَزل لاکُون آهي ئي، يار توسان منهنجي ياري،
پاتم ڳچيءَ ڳاري.
سور تنهنجا سپرين، چُڪِيءَ کي چوڏاري،
وجهج گهوٽ نه گهاري.
آهي هَتِ حبيب جي، ڳالهه "سچوءَ" جي ساري،
ڪندا نِي پوئواري.

ڪافي 17

پورهيت پاڻيءَ دِوئي، خان ٻاروچا تُنهنجي!

حاضر خدمت اَچِي اوهان جي، حال چونديس روئي؛
ساٿي اسان جي سُڌ لهڻ لءِ، ڪڏهن نه مُڪو ڪوئي؛
قولُ ڪيو هوءِ هوت اسان سان، سائين پورو ڪر سوئي؛
ڪيئن وساري وهان اوهان کي، ڪَئِي تا ههڙي توئي؛
طوطي جي ڳِچيءَ سَوَ سَلامن، "سچوءَ" مُڪا پڻ پوئي.

Gul Hayat Institute

ڪافي 18

هوت ڏهون هاٽي آيُون، مان ڏي خوشخبران جي!

اَچِي اڏيون اوڏڙيون، جاءِ تُنهنجَڙيءَ جايون؛
ڇڏي شهر پنيور کي، پير وري ايڏنهن پايون؛
تيون جِيارن جيڏيون، اِهي ويچاريءَ کي وايون؛
”سچوءَ“ سَنديون دانهڙيون، دوست وري ورنايون.

ڪافي 19

ڙي جيڏيون، هاٽي هوت ويا جي، ووءِ سي موٽي مانَ اچن!

دعا ڪريجو جيڏيون، پَري نہ هوتَ وڃن؛
سِگھا موٽن پوئتي، اچي ويڙهي هِن وسن؛
وجي ڪيچ وٽن ۾، پورهيائِت پُڄَن؛
ڪيچي ڪميٽيءَ جي هُت، ڪَچي شالَ نہ ڪَن؛
”سچو“ اَصلئون آهي، سرتيون سَگ سندن.

ڪافي 02

يارَ ساٿيو، ڙي ميان، يار پانڌيو ڙي ميان...

پلو ڙي ميان، ڪيچن جي، ووءِ ڪَلَ مونکي ڪائي ڏيجو.
هيءَ نماٽي، ووءِ وَر وڪاٽي ميان، نال نباهي نيجو.
ڪيم وساريو مُئي نہ ماريو، ميان، چوري تان مَ ڇڏيجو.
ڏيو دلاسا ڪڏهن ايندا، ميان، لوڪئون تان نہ لڏيجو.
آءٌ اوهانجِڙي اصل آهيان، گولي ساڻ گڏيجو.
جنهن ويلي، ووءِ، هلو اِتاهون، ”سچو“ نانءُ سَڏيجو.

داستان ٻيو

1
ڪوڙيين قرباني، ٿيان هوت پنهونءَ تان؛
ساه سِري صدقي ڪريان، سندن مهماني؛
هي جوين جواني، تي اَجائي گذري.

٢
جبل جالون جال، سو مون ڏورڻ نہ ٿئي؛
وڏا وڻ وٽڪار جا، ڪافن ڪوهَ ڪشال؛
هي مون ڏسي حال، ٻاروچو ٻاجھ ڪري.

3
ٻاجھ ٻاروچا ڪر، مون ٿُرُ تيليو نہ ٿئي؛
ويچاريءَ جي ور، ڪر ٻلوچا ٻَٻان ۾.

4
اَچج آري جام، ڪو مُنهن موڙهيءَ جو ڪرين؛
مون ڪٿُون مير مُدامَ، هي ٿر ٿيليو نہ ٿئي.

5
آءٌ تون پنهون يار، ڏسي حال حقير جو؛
هن نماٽيءَ نِڪار، هي ٿر ٿيليو نہ ٿئي.

6
هن دم آري آءٌ، ناهيم حال هلڻ جو؛
مون نماٽيءَ ڪانءُ، هي ٿر ٿيليو نہ ٿئي.

7
ڏيهہ سندو ٿيو ڏور، رهبر ٿيءُ رُڃُن ۾؛
مون ويچاريءَ مُور، هي ٿر ٿيليو نہ ٿئي.

8
چپر تان مَ ڇڏين، آءُ هوتياڻي جَتَ ۾؛
هن ڪميٽيءَ ڪَڏين، هي ٿر ٿيليو نہ ٿئي.

9
هَتان ويل ويامِ، ڪاڪِيون هاٽي ڪيئن ڪيان؟
ٿيلَڻ ٿر ٿِيام، هاٽي هوتياڻِن لءِ.

10
جي هئي ڪميٽيءَ ڪَل، تا صبح ويندو ساٿڙو؛
تان مون تنهن مهل، پُرزا پُرزا پاڻُ ڪيو.

11
هَي هَي ڪارڻ هوت، ڏونگر ڏورڻ آئيا؛
ميان تائين موٽ، ووءِ ووءِ تان نہ وساريان.

١٢
ووءِ ووءِ تان مَ وسار، متان ماٺ ڪري وهين؛
تيو پُرُ تنهين پار، جاتي ٻِيو ناهِ ڪي.

13
ڪيم وساري ويهُه، ووءِ ووءِ ڪر وندر ۾؛
پچڻ ڪارڻ پرينءَ جي، پاڙي پاڙي پيهُه؛
ڏيهہ- ڏٽيءَ جو ڏيهہ، حاصل ٿئي جَت سين.

14
متان وهين ماٺ ۾، منجھ جلديءَ جُل؛
هتي ويهہ نہ، هل، تان ڪِي پچين پنڌ کي.

15
ويهہ نہ وساريج، متان ماٺ ڪري وهين؛
قولُ اهو پاڙيج، هو جو ڪِيڙئي هوت سان.

Gul Hayat Institute

ڪافي 1
ويجها شال رهن، ميان، ڏور لايا جن ڏينهڙا!

سگها منهنجي سپرين، پکي مان پَهن،
وڏا طالع تَن جا، جَن جي راج رهن،
هِن منهنجي حال جي، سِگهَڙي سُڌ لهن،
طعنا ڏيو تَن جا، ڏاهيون سڀ ڏهن،
”سچو“ صدقي تن تَئُون، جي تا ڪيچ ڪهن.

ڪافي 2
ڙِي جيڏيون، آءٌ تان ٻيو نہ ڪندي،
منهنجو پيچ پُنهل سان آهي!

آءٌ جنهين جي آهيان، سو تان مِهَر نہ لاهي!
ڪيو ڪميڻيءَ هوت سڄڻ سان، سگُ سِياپو ساهي.
هٿ وجي پَئِي هوت جي، وَس نماڻيءَ ناهي.
سوال ”سچوءَ“ جو اهو آهي، نِينهُن سَندن نيباهي.

ڪافي 3
هوندي سڀ پَرسائِن ساڻ، جيڏيون،
هِيءَ پورهيو بَندِي وجي ڪيچ ڪندي.

ڪالهہ ڪالهوڻي سپرين، اجا مون وٽ مهمان.
لڳي ڪافَن ڪيچ جي، پُرزا ڪنديس پاڻ.
اُنن، اوٺارن تَئُون، آءٌ ڪاڪيون ڙي قربان.
هٽي ويَڙو نڪري، ٻاروچو مون ٻاڻ.
ويهڻ مون کي وِهُ ٿيو، چِيتڪ ڪيڙس چاڻ.
”سچو“ سوز فراق جو، ڏئي ويَڙم ڏاڻ.

ڪافي 4
پينر هيئن نہ پايون، تہ هوت ڪندا هِهڙي!

عشق تا آتش جهڙو، لالن وجي لايُون.
ڏينديس ٻاروچن ريءَ، پنيور کي ٻاهيُون.
سَرتِن سُڌ نہ سور جي، هي تَن وجن ٿا تايُون.
ڏِئون ڏين ٿيون ڏِيلَ کي، سنديون جتن جايُون.
”سچو“ وجن سانڙو، چُپ چُپاتِيون چايُون.

ڪافي 5
آءُ اگڻ منهنجي آري، توکي صاحب ساريان ٿي!

وندر جي نِي وٽن ۾، ميان اَلا، هوتَ مِلِج هڪ واري،
توکي گهڻو نهاريان ٿي.
پرين وَڙؤ، وو، پانهنجي، ميان الا، دوست ڏيو دلداري،
سارو ڏينهن سَنِياريان ٿي.
دوست اوهانجي، وو، درد سان، ميان الا، ٻِچيءَ پائي ٻاري،
سارو روهہ رئاريان ٿي.
ڪڏهن ايندين، وو، تون پرين، ميان اَلا، ”سچوءَ“ ڪج ستاري،
هت هنجون ني هاريان ٿي.

ڪافي 6
مون کي هوتن هاڻي، ڪوني پنهنجو ڪيو!

جَت گهڻا ٻيا جڳ ۾ سائين، مُنهنجو هوت آرياڻي،
ڪنديس ڪونہ ٻيو.
لکين پُڇن پرينءَ کي، آءٌ تان ڪير نماڻي،
سندن نينهن نيو.
جيهِي تيهِي در دوستن جي، عاشق هيءَ اگهاڻي،
سارو ڪم ٿيو.
ڪيائون ڪناري پانهنجي، هيءَ تان پاڻون ڄاڻي،
جڏو جيءُ جِيو.
پرين ڪيو پنهنجو، سچو سگُ سڄاڻي،
وچئون ورهُ ويو.

ڪافي 7
پرين نہ چڏج ٻئي پار، ساري تنهنجون ڳالهيون رُئان آءٌ!

اَگڻ آسَروندَ جي، والي ايندين کهڙي وار؟
ماري هِن مشتاق کي، ڪانڌ نہ وج ڪوهيار.
آهين جنهين تون آسرو، سا ويچاري تون نہ وسار.
نماڻيءَ جي نِجهري، آءُ گهڙي هڪ گهار،
ڪيئي ”سچو“ سان واعدا، سي پروَر لءِ تون پار.

ڪافي 8
شال اوڏاهون ايندا، وني خاصيون خبران، خبران!

مون هن نماڻيءَ کي، اجا دلاسا ڏيندا،
پرين پاڻهين پاڻ سان، هيءَ گولِي گڏيندا.
محبت مون مسڪين سان، شال نباهي نيندا،
ڏک سک پائي سپرين، هن ڏکيءَ سان ٿيندا.

Gul Hayat Institute

ڪيچي ڪڏهن ڪينڪي، هيءَ ڇپر ڇڏيندا،
جيڪي اڳيون پويون، بديون سڀ بخشيندا.
پڪا پڪن سامهون، آٽي اوڏا اَڏيندا،
ٻاجھ پريا ٻاجھ مَٺُون، ڪري ”سچو“ سڏيندا.

ڪافي 9
نٿي وٽي ڳالھ ڪا ٻي، ڙِي جيڏيون، مون کي نٿي وٽي!

آءٌ نہ ڪنديس، وي، اهڙي، پلو ميان،
ڪيچن جا مون سان ڪي.
اَوهان مِڙن ۾، وي، مست جو ٽيڙس،
پيالو عشق جو پي.
اوهين مڙيئي، وي، عقل واريون،
آءٌ جو بيراڳڻ ٿي.
”سچوءَ“ پڄاڻا، وي، سپرين، پلو ميان،
ڪوھ ڪنديس هِت ڪي.

ڪافي 10

اصل اسانجِڙو آهي، ننگ ٻاروچل توتي!
ڇڏڻ مناسب ناهي، ننگ ٻاروچل توتي.

هيءَ ڪنيزڪ ملھ خريدڻ، سگ نٿي ڪو ساهي.
ذرڙو جنهنکي ذوق تنهنجي جو، ڇپر تنهن کي چاهي.
جيئن هلائين تيئن هلان ٿي، ڏور وڏي تو ڏاهي.
هيءَ پاڄاٽي پرين سان پرتيوَ، باب سنديو توڙي ناهي.
جيهي تيهي يار اوهان جي، ڇڏڻ لائق ناهي.
ٿرين برين يار ٽڪيءَ کي، رس ڪوهيارل ڪاهي.
ساھ ”سچوءَ“ جو در تنهنجي ڏانهن، هَڏ نہ آسرو لاهي.

ڪافي 11
حال هلڻ جو مون ناهي، آءٌ تان ڪيچ پهچان ڪيئن؟

ناتو نماڻيءَ جو، اَصل توسان آهي،
هيءَ هوت نہ ڇڏج هيئن.
تون تان صاحب سپرين، سگ نٿي ڪو ساهي،
ڪر جاني وٽيئي جيئن.
پسي حال حقير جو، آءُ ڪوهيارل ڪاهي،
ڪر ”سچو“ پنهنجي سيئن.

ڪافي 12
متان ڏوراپو ڪو ڏيو، ڙي ساٿيو!

هيءَ ڪنيزڪ مُلھ خريدڻ، ڪين هٿئون مون ٿيو.
حرف اسان تي آھ اصل جو، وقت ويسرَ ۾ ويو.
پلئي پائي مَديون، پيش پُنهونءَ جي هي پيو.
”سچو“ ڪوني پانهنجو، پاڻ قريبن ڪيو.

ڪافي 13
اديون ڙي آهيان، ٻانهي سا ٻاروچل جي!

ڏکيا سکيا ڏينهڙا، شال لالن ساڻ لنگهايان.
هِنيَڙي کي هن جيڏيون، ڪهڙا سور سلايان.
وندر سنديءَ واٽ تي، چاهَؤن سِر چَلايان.
ويهان آءٌ ڪيئن ويسَلِي، ويندا چو نہ وراريان.
ڪيهي پئي تان ڪيچ ڏٽن ڏي، ”سچو“ ميڙ سنپايان!

ڪافي 14
ويهي آءٌ ڪوهُ ڪندي، جيڏيون ڙي پنيور ۾!

چونديس حال حبيب کي، ڳچيءَ پائي گندي.
ڪُتي سا ڪيڏي وجي، جا برھ تنهنجي بندي.
جيهي تيهي حال آهيان، ”سچو“ صاحب سندي.

ڪافي 15
ڇڏي هوتَ حجتَ، ميان ڙي، ٿيس آءٌ نانءِ نماڻي!

اڇي مون کي ڪينڪي، ڇڏي لوڪ لذت، ميان.
وڏو آهي مامري، مون کي تان محبت، ميان.
ويا نِنڊر ڪان نڪري، اونِي رات اُجٺ، ميان.
سُورَ تُنهنجا سپرين، رُڳا ئِي راحَت، ميان.
مون کي ٿيلَڻ آئيا، پيرن سان پَربَت، ميان.
”سچو“ سڪ اوهان جي، واڳيو ۾ وحدت، ميان.

ڪافي 16
ٻانهي ٻاروچل جي آهيان، وي آهيان!

پريان سندي پار ڏانهُن، آسرو هڏ نہ لاهيان، وي لاهيان.
صورت وارا سُپرين، آءٌ نِماڻي چا هيان، وي چا هيان.
هُو تان سائين، آءٌ تان گوليِ،

Gul Hayat Institute

سڱُ نہ ساڻن ساهيان، وي ساهيان.
ڏينهن لنگهيم هِت ڪيترا،
ڪيچ وٽن ڏي ڪاهيان، وي ڪاهيان.
هُئڻ ”سچوءَ“ جو آهي، تنهين سان،
اُنهن پاڄهون ناهيان، وي ناهيان.

ڪافي 17
ڙِي جيڏيون هاڻي شال ٿئي، منهنجو پاڙو پرينءَ سان!

مان مُئِي تان گهوري، جاني شال جِئي.
هِنَ تان پُورُ پرائيو، هاريون هوت وئي.
پاروچي ڪا پاجھ پَئي، هِيءَ تا نالِ نِئي.
سارو مطلب مون ٿِئو، پُنِيءَ هوت پِئي.
شال ”سچوءَ“ کي سُپرين، ڏوراپو نہ ڏئي.

ڪافي 18
آءٌ ڪيچ ڪندِي، وڃي پورهيو پرينءَ سان، ڙي جيڏيون!

جيهِي تيهِي يارَ سڄڻ جِي، چڱِي توڙي مَندِي.
آءٌ تَنِين جِي آهيان، پرهَ جَنِين جِي بَندِي.
چونديس حالُ حبيب کي، ڳِچِيءَ پائي ڳندي.
اَڻ مُلهِ پانهي آهي، سيّ پَر سائِن سَندي.
”سچو“ سارِيائِي دلڙي، رَمزَ تَنِين جي رندي.

ڪافي 19
ڙِي جيڏيون، آءٌ تان حال پُنهل سان ڪندي!

اصل لاڪون آهيان سائين، بَلوچاڻي بَندي.
وَسُ ناهم وارَ جو سائين، آهيان سائِن سَندي.
ڪَندي وڃِي ڪيچ ۾، دانهون سي درد مَندِي.
سُڌ لهندا سي وري، پرهَ جَنِين جي نِي بَندي.
”سچو“ اُڳئِون سجڻين، ڳچيءَ پائي ڳندي.

ڪافي 20
سارو ڏينهن روان ري، هيس جيڪِي هوت پنهونءَ سان وعده!

پُٽڻ وارو ناھ ڪو، جنهن کي حال چوان، ري.
قاصد اچي ڪو اوڏانهون، پيرين تَنهن پَوان، ري.
ڏکايو تان ڏيل کي، اَديون اڄ اوهان، ري.
اُنهن پاڄهون سَرتيون، نِت نِت سورَ نوان، ري.
ماريُون محبوبن جي، طلب ناهي توهان، ري.
غرض نہ رکان لوڪ جو، هِڪُ سائين هُئڻ سَوان، ري.
”سچو“ پاڄهون سوزَ جي، پيون لاتيون ڪين لَوان، ري.·.

داستان ٿيون

1
ڏکن مَنجهان سُک، مُون تا لَڌا جيڏيون:
ڏوريندي کي ڏُک، سُونهان تيڙا سَڄڻان.

2
هَنِ سَهانگا سُک، جي ساري عالم آئيا:
ڏور مهانگا ڏک، جي ورتا وِرھ وارئين.

3
سينڌيون جي سُکن، تنين گوندر گهوريا:
ڏنم ڪاڻ ڏکن، هي سِرُ سارو سَٺِ ۾.

4
سُکِيون ڪوھ پُڇن، سنديون ڏکن خبران؟
سي هِن وهانءِ وڃن، ڏِيل ڏڪايل جن جا.

5
ڏکيون پُڇن ڏک، سُکيون پچن سکڙا:
هن کي حاصل جو ٿيو، جيڪي منجهان جُکَ:
نينهن وارن جي ٽُکَ، لڳي لوريءَ وارئين.

6
گوندر ڪيئن گهوريان، جنهن ڪيَس سينڌي سجڻين:
جان تِڪ پئي توريان، تان ڏک موچارا سُک ڪٿُون.

7
جي گوندر گوش نہ ڪن، کُھ پيون سي سرتيون:
جَن سنگت ساڻ سُکن، سي پاٽئون هوتَ پري ڪيون.

8
گوندر گهمي جي لهان، تان سُک سَوين ساڙيان:
آءٌ پُڻ ڪيئن پاڙيان، ڏک سکن سان سرتيون.

9
جنين گوندر گوشِ، آءٌ کهٽو تَنِ نهاريان:
جال انهن ۾ جوش، سدا آهي سرتيون.

10
جي سارو پُڇان لوڪ، تا گوندر وارو نہ لهان:
هڙو پَلو توڪُ، کهين پاڳ پرائيو.

11
گوندر ڏينهن گذار، جان تون جئين جِندڙا:
سو ئي عهد پار، جو ئي ڪَيُئِي پرينءَ سان.

Gul Hayat Institute

12

سُکن واريون سَوَ، ڪا ڪا ورهُ وارئي؛
ترت انهيءَ ڪان تَوَ، پڳيون آتڻ واريون.

13

آتَڻ واريون آئيون، ٿيون آتَڻُ اُجارين؛
جي گوندر گذارين، آتَڻُ تن اوک ٿيو.

14

سارو لوڪ سُکن، پوءِ رهايو پرينءَ ڪٺُون؛
ڏسو واهَ ڏکن، هوتُ وهاريو هنج ۾!

ڪافي 1

سرتيون منهنجو ساهہ هاڙهي سي هوت وڻي ويا!

ڪونہ ڪميٽيءَ جو ٿئي، هاديءَ ري همراهہ.
پينر هن پنيور ۾، آٽيندن الله.
هَنڌُون جنهين هوت ويا، روئي چمان سو راهہ.
پرڏيهين تي ناهہ ڪو، وريتيون ويساهہ.
آهي رفيق رُجن ۾، سندو سوزِ سپاهہ.
ناهيم ٻئي ڪنهن لوڪ جو، پاڙيچون پرواهہ.
معاف ”سچوءَ“ ڪي سي ڪندا، جيڪو ڏوهہ گناهہ.

ڪافي 2

اَچي ڪونہ ايڏاهون، ماڻهو شهر پنيور ۾!

منهن ڪري اُنهينءَ پار ڏي، ميان، ويٺي ڪيم اَلاهُون.
ڏسي حال حقير جو، ميان، اَچن منَ اَڳاهُون.
ڪو پَلُ پاڄاٽيءَ ڪٺُون، پَري ٿي نہ پَراهُون.
ٿر ٺڪائِي آهيان، ميان، پَڪا اَڏِج اوراهُون.
سُٽِي موٺ ”سچوءَ“ جون، ميان، آرياٽي آهُون.

ڪافي 3

وٽي ٻاروچي ٻولي، سدا تان ساهہ منهنجي ڪي.

هُئي پناهہ ۾ يار سجڻ جي، ٻاروچي جي ٽولِي.
ٻاروچاٽي ذات جي، گولن جي آهيان گولي.
ڪاڪيون وينديس ڪيچ ڏي، ڏونگر پايان ڏولِي.
”سچو“ سامَ اُنهيءَ جي، آهيان عيبن اولِي.

ڪافي 4

ڪي ايندا، هيڏي ايندا، اَلو، وهنيان ٻاروچا!

ساٿي مون ڪي سچ چؤ، دوست دلاسو ڪو ڏيندا؛
هوندا ڪي مون وٽ هميشه، وري ڪي پوئتي ويندا؛
هيڪَندَ شهر پنيور ۾، ساڻُ ٺَڪِي اچي ٿيندا؛
ٻاروچا سي ٻاجهہ پَئِي، آءٌ چڱي ڪي چِيندا؛
سُور ”سچوءَ“ جا، سرتيون، نال پنهنجي ڪي نِيندا؟

ڪافي 5

اڙِي جيڏيون، مون ڪي چو ٿيون پِرينءَ ڏَنهُن جهليو!

ويهان ڪيئن پنيور ۾، جو روحُ اُنهن سان رليو.
ساٹُن ٿيندس سنگتي، جو هوت هاڙي ڏي هليو.
پِريان سندي پارَ ڏنهن، پاڙيچُون نا پَليو.
سڄڻ سارو پانهنجو، سِر ”سچوءَ“ ڪي سَليو.

ڪافي 6

پانڌي، دلاسو ڏي مون، ايندا آرياٽي ڪي اوڏا!

آڏيءَ رات جو، وو، ڪيائون سانپاهو،
حال ڪيا ٿَن هي مون، ويا تا تِرڪي توڏا.
ڪيو قبول، وو، پُنهونءَ ڪارڻ،
ڏک سوين نِي سي مون، لَڪ ڏئي لک لوڏا.
محبت ڪٺُون تان مُنهُن نہ موڙيان،
پرزا ٿيان هِت جي مون، گسي وجن توڙي گوڏا.
سر تان صدقي، وو، آهہ ”سچوءَ“ جو،
ڪاڪيون چَون هِت ڪي مون، درد ڏيندو سو ڏوڏا.

ڪافي 7

آءٌ وجان تو تڪُون گهوري گهوري، ميان!

ڏونگر رهيس ڏاڪڙا، تنهنجي ڪارڻ ڏوري ڏوري.
تو ٺڪائِي، وي، آهيان، اَچج آرياٽيءَ تون اوري اوري.
پلا هن پنيور ۾، تِر نہ رهنديس توري توري.
مون ڪي وڏو مون پرين، جهٽڪ اوهانجڙيءَ جهوري جهوري.
”سچوءَ“ جو ني سُپرين، هِنيَڙو نيو هي هوري هوري.

ڪافي 8

هيو ڪير حامي منهنجو ٿيندو، لکي ٻاروچَل ٻاجهون!

درد منديءَ جي دل انهيءَ کي، پاڻئون دلاسو ڏيندو.
ڪين چڙهيندو چپرين، سوئي نال نماڻي نيندو.
اَڪڙين سان سَپيئي ڏسنديون، اڳڻ آرياڻيءَ سو ايندو.
پاڻ پنهنجو يار پيارل، ساڻ غريبِ گڏيندو.
ڏنگاين ڏي ڪين ڏسندو، بديون تان بخشيندو.
مِهرَ پنهنجيءَ ساڻ ڪنهن ڏهاڙي، "سچو" سو نانءُ سڏيندو.

ڪافي 9

آءٌ ويندي پُنهل جي پار، ميان، ٿڪيس ڪِين ٿرن ۾!

مون مَن گڏي گوندرين، ڪيچي ٿِيَم قرار.
ذات جتن جي جيڏيون، جيءُ وڌو آهي جار.
ڪندي وجي ڪيچ ڏي، ڪنيزاڻِي ڪار.
آهي ڪاڻ قريب جي، وجڻ مون وٽڪار.
پُرڻ اتم پند ۾، دوست پُنهِيءَ دزڪار.
سارو ڪم "سچوءَ" جو آهي، اُنهن جي اِختيار.

ڪافي 10

اج اهو ساڳِي مون سجاتو، آهي ٻڙيون ٻاروچو!

اصل لاڪُون آهي اُنهن سان، هن نماڻيءَ جو ناتو.
اچي ڏنم اوچتو، پيچُ جَنهن مُون سان پاتو.
قِريس قيريدار جان، جاڻ نه مون هيئن جاتو.
لِتو لحظي هڪ ۾، اديون ڙي اوراتو.
صدقو "سچو" تَنهن اُتون، عشق جَنهن سان تو لاتو.

ڪافي 11

وجي ڏيهه پرين، ڙي ساتيو، منهنجو ڏجو سنيهو!

اوهان ٻاجهون سُپرين، ڏکيا ڏينهن لنگهن.
وينا ڏسون واٽڙين، اڳڻ مانَ اچن.
ڪونه ورندي تو ڏئي، وندر جي پي وجن.
ڏکيا اُهي ڏينهڙا، جي پاسي ڪان پرين.
پينر شهر پنيور ۾، شال پيرو ڪن.
ويچاريءَ نه وساريو، جا لڳي ساڻ لَڪن.
جيهو تيهو آهي ئي، "سچو" سگ سندن.

ڪافي 12

ڪيچن جي ڪَڏَ ڪاهِ، متان ويهين ڪِين وساري!

ڏسندينءَ ڏونگر چوٽِئين، بلوچاڻي باهه.
ڦولج پاڻ فقير ٿي، وندر جي وٽراهه.
ساري شهر پنيور جا، لاڳاپا سڀ لاهِ.
متان ويهين ماٺ ڪري، ڏونگر ڏورج ڏاهِ.
عرض وجي ڪر روبرو، ٻيا ساٿي ڪِيم سَنپاهِ.
ٻانهي تجِ ٻروچ جي، ڪو تون سَگ نه ساهه.
روح رهي هِت هوت ريءَ، "سچو" ڪنهن نه صَلاح.

ڪافي 13

هيو ڪير پڇي تو حال منهنجو، خان ٻاروچل ٻاجهون!

تو ريءَ آهيان يار سڄڻ، ميان، اُداسي اَهنجو.
جَنهين ڪَهين سان پيچ پاتوسين، غرض رکي سو نه ڪنهنجو.
خيال اسان ڏي آهي جنهن جو، آءٌ پي سو آهيان تنهنجو.
اَسان جاتو صحيح سڃاتو، عاشق آهين ٿُون اَسانجو.
دروَن پيهِي پاڻ پُجَندو، آهين "سچو" ٿُون ڪِي سَهنجو.

ڪافي 14

اَڪڙين اِسرارُ، مون ڪي ڪو جو ڪيو، ميان!

اُنهن تان ڏيکاريو، ڪاڪيون ڙي ڪوهيار.
تِنهين ڏهاڙي ڪيو، ٻِرهَ ٻي اختيار.
ڏونگر تو ڏورائي، چشمن جو چمڪار.
ناز نيڻن جو سَرتيون، ووڙائي وٽڪار.
سوز سڄڻ جو سَرتيون، "سچوءَ" کي سينگار.

ڪافي 15

يار پُنهلَ پيغامي، ڪڏهن مُڪو ڪونه مون ڏي!

روز اَزل ڪوُن يارَ اوهان کي، منهنجو ساهه سلامِي.
اَوهين نه ايندؤ، اَسين ايندا سي، اِها اَسانجي اَنجامي.
پرين ڏسِجو وَڙَ پنهنجي ڏي، آهن عيب اسان ۾.
جان جُٺي، جان ڪِي، ٿيندي نه طلب تمامي.
ڳالهيون اوهان جون ٻارڻ ٻارن، ويندِيون سي ڪين وسامي.
ڏيئِي اسانکي ڦَٽ فراق جا، ٿئين تون يار آرامي.
دَرَ اوهانجي جِي يارَ "سچوءَ" تان، مَجِي آهي غلامي.

Gul Hayat Institute

ڪافي 16

پوءِ هت ڪيئن ڪندي، ٻاجهون يار جي آءٌ!

پيرين پَوندي پرينءَ جي، ڳچيءَ پائي ڳندي.
وَهي ٿي واڪا ڪيون، نيڻن مَنجهؤن نَدي.
سَڀ پَر سَندين آهيان، ڇَڳي توڙي مَندي.
دل ”سچوءَ“ جي سَرتيون، ٻرهَ ٿِهين جي ٻندي.

ڪافي 17

آءُ وري تون تان ويهُ، سڄڻ آءٌ تان تنهنجڙي آهيان!

آهون عاشق جون سُٺي، ڇڏ پرين پَرڏيهُ.
پکي پاڄياٽين جي ميان، آءُ پرين تون پيهُ.
اَصل لاکون آهي ٿي، هِي ڏاها تنهنجڙو ڏيهُ.
”سچو“ جوني سپرين، آءُ ساري ساٽيهُ.

ڪافي 18

گولن جي آءٌ گولي،
خان ٻاروچا، تنهنجي!

آءٌ نہ ڪنديس ڪڏهين، ٻانهپ ريءَ ٻولِي.
سُڌ اڇي لهہ سِگهڙي، آهيان سا عيبن اولِي.
هِن ڏهارڻ جهڙي ڪا، لهندين ڳوڻن مون مس ڳولِي.
نانءُ سائينءَ جي يار سڄڻ ڙي، ڪر ”سچوءَ“ سان سولِي.

ڪافي 19

ساٿ سلامت آيو، پکي ٻاروچَل جو.

ڏينهن فراق جا لنگهيا اسان ٿون، مولٰي سو محب ملايو.
ميلاپي جو مِهر پئي تان، واليءَ ورق ورايو.
وَڙ پنهنجي ڏي پاڻ ڏنائون، ويڙهو هي يار وسايو.
ميرا لاهي اڃا ڪياسي، هوتن تان نيهن نباهيو.
ڏيو مبارڪان سيئي ”سچوءَ“ کي، جو سورن اچ سِڏايو.

داستان چوٿون

1
متان وسارين، ووءِ ووءِ ڪَر وندرَ ۾؛
جي گوندر گذارين، سي تو چگا ڏينهڙا.

2
چڱو گوندر عُمرُ، جي مون پڇيو جيڏيون؛
مَنجهہ ڪشالي ڪَمُ، آهي وِرهَ وارئين.

3
گوندر آهي غرضُ، جي مُون سُٺو سَرتيون؛
فنا سڀ فَرضُ، ڪري سو سُنتَ سين.

4
گوندر جن گُذاريو، ڪاٿُئون سي لَهان؟
هڪڙي رات رهان، وجي وِرهِ وارئين.

5
گوندر جَن گذاريو، ڪاٿُئون لهان سي؟
حال پنهنجو هي، وجي ڏسيان ڏکن وارئين.

6
گوندر جن گذاريو، آءٌ تَنِين گولي؛
هِنيَڙي ۾ هولي، هوندي ڏکن وارئين.

7
گوندر جن گذاريو، سُورَ پُڇَن سي ٿي؛
پِرهہ جِي پيئِي، تَنين مَٿي مائڙي.

8
گوندر جن گذاريو، پيهي سي پُڇان؛
اُنهن لَڳ لُڇان، گهٽو آءٌ اُٻاٽِڪِي.

9
گوندر جن گذاريو، آءٌ پکي تن پيهِي؛
وٿانئُن ويهي، وٺان واسُ وِرهہ جو.

10
گوندر جن گذاريو، آءٌ تنين گهوري؛
سدا مون جهوري، آهي ورهہ وارئين.

11
گوندر جن گذاريو، مُنهن تَنِين مَشعَلَ؛
ڪا مون پوي ڪَلِ، اُنهن جِي افسوس جي.

12
گوندر جن گذاريو، مُنهن تَنِين مَهتاب؛
سنديون نِينهَن نواب، آهن ورهہ واريون.

ڪافي 1

آڏو مانَ اَچن، وو، ڏسي منهنجو حال، پَلو!

هو جي ڪيڙم ڪاف ۾، ڪوڪان پَونِن ڪَن.
ڪيچڙن جا ڪاڪِيون، تان رهبر واٽ رَسَن.
خبران ڏکن سنديون، اڳيون پاڻ پُڇَن.

Gul Hayat Institute

باروچان باجھ پئي، چگي آءٌ چوَن.
پنڌ ڪريندي پرينءَ ڏي، مَرُ پُرزا پير ٿِين.
”سچو“ پنهنجي ساٿ سان، نماڻي ٻه نِين.

ڪافي 2

آءٌ ٻانهن جي سا ٻانهي، آهيان عيبدار، ميان!

عمر سجيائي ڪوڙ ڪمايم، بخش اُهو مونکي جاني.
روز ازل ڪئُون اَبد تائين، آهي ڳچيءَ منهنجي ڳاني.
ڏوھ ڏِنگايون ڏِس نه منهنجون، محب ڪرين مهرباني.
ڪيئن ”سچوءَ“ جي دل سا دلبر، دوست ڪيوَ ديواني.

ڪافي 3

مون ڪي نال نئين، نِي، اِهو ڪيچڙن جو قافلو، ميان!
اڳڻ شال اچي، نِي، اهو سپرينءَ جو ساٿڙو، ميان!

پنيءَ هوت پنهونءَ جي، ميان، هلڻ سان هِنئين، ني.
پُجاڻان پرين جي، ميان، جِند ڪيئن جِئين، ني.
وڏي باجھ بروچ ڪي، ميان، اُتي چوَن اِئين، ني.
”سچو“ چون سُتير تي، پلو، پوندي مَهر مِئين، ني.

ڪافي 4

ماڻَ اچن اُهي ڪاڻون، مُئي ويا جي ماري!

سپريان ريءَ سرتيون، آهيان اُباڻي آڻون،
ويهان سي ڪيئن وساري.
پرين ڏِس، وو، پاڻ ڏي، ميان، آهيان ڏُھارڻ آئون،
نيندا سي نال قطاري.
اچي اسان وٽ سپرين، ميان، اديون ڙي شال اوڏاهون،
ماڻَ کو ڏينهن گذاري.
آيا قاصد ڪيچ جا، ميان، اِئين سو مونکان اُتاهون،
يارُ سجڻ توکي ساري.
آڏيءَ رات اُتي ڪري، ميان، جتَ ويا هُئم جائون،
تائون سا نِتُ نهاري.
هاري توسان هوءِ جي، ميان، ڪي جي قول ڪيائون،
پرين اُهي سپ پاري.
ويهين وساري وو اِتهين، ميان، هيءَ نِڪار ڇيائون،
”سچو“ دوست سَنڀاري.

ڪافي 5

ڏاڍو جُدائيءَ جَلُ، ميان، ووءِ، ووءِ، ووءِ،
مون وِئڻون هوتَ مَ هَلُ.

اَچي ويھُ اکِن ۾، پاسي ٿيءُ نه پَلُ.
ڪيچ وٽن ڪم ڪھڙو، ڳالھ سانول اِها سَلُ.
مُئِي ڪان منهنجا پرين، چوريءَ يارَ نه چَلُ.
ڪري ڪَشالا ڪاف ۾، لٿم ڪوهيارَلُ.
”سچوءَ“ جي ني ساھ سان، هُيا سي رلمَلُ.

ڪافي 6

ڪندي سا ڪيئن قرار جيڏيون،
جنهن جو جيئڙو جَتَن سان!

وِرھ وارن ڪي سرتيون، ويجهو آهي وٽڪار.
ٻڙيون، باروچل جو، نينهُن لڳم نروار.
محبت ڳِڏي نه لَيي، خرچين لک هزار.
ڏسنديس اکڙين سان، ڪاڪيون ڙي ڪوهيار.
چڙي لاڳاپا لوڪ جا، عشق ڪيم اِختيار.
سدا آهي ”سچوءَ“ ڪي، پينر بره بهار.

ڪافي 7

هلان پنهل تو ساڻ،
ساڻ هلي تنهنجي گولي گذاريندس.

ڇُلي پِيَس ڇَپرين، سَگ تہ توئي ساڻ.
ڪوجهي ڪاري هان تنهنجي، پنهل پاڻ سڄاڻ.
توري توريندؤ ڪيترو، محبت وارو ماڻ.
توڙ نباهج تون ڏٽي، سهڻا ”سچل“ ساڻ.

ڪافي 8

ڳالهيون ڳُڻَ تنهنجا يار سَجڻ، مون ڪي روز رئارن تا!

سِرَ تي سوز فراق جا، باري چاڙهيئي بار سجڻ،
ايڏانهن نيڻ نهارن تا.
منهنجو اندر اَڌُ ڪيو، جانب تنهنجي جارَ سجڻ،
مونکي ماٽا تنهنجا مارن تا.
پرين پاڙج پانهنجا، جي ڪَيَڙءِ قول قرار سجڻ،
منهنجو جيءُ جيارن تا.
ماٺو شهر پنيور جا، مِهڻا لک هزار سجڻ،

Gul Hayat Institute

مون کي ڏيهه گهُٺون ڏيارن تا.
قاصد چون، وو، ڪيچ جا، تو هُت سار سنيار سڄڻ،
توکي "سچو" پاڻ سنيارن تا.

ڪافي 9
ڪنهن کي حال چوان هي،
اَڏيون ڙي، واويلا، وو!

ڏيرن ڏيئي چڙيا، موٽي سور نوان هي.
مهٽا محبوبن جا، ڏنا پاڻ اوهان هي.
سُڱن اُتي سرتيون، ڏيان نہ سور سنوان هي.

ڪافي 10
مون کي دوست ڏنيون دلداريون،
جِيَس آءٌ تان، ني، وو جيڏيون!

پاڇه پاروچا تو پوي، سُٽي ضعيفِ جون زاريون.
سئيون سيپئي سڄڻ، عاجز جون آريون.
لٿا فلڪ فراق جا، آءُ تا ڳڏ گذاريون.
توکي تان ترَ جيترو، وار نہ وساريون.
سي ئي "سچو" آئيا، جن لاءِ جهُونگاريون.

ڪافي 11
مون کي محب ويو ماري،
ڪنهن در ڏيان هيءَ دانهڙي!

سوز تُنهنجو سُپرين، ڪوڪان تو ڪاري.
هوت نماڻيءَ هِنَ کي، ويهُ نہ وساري.
نيو پورهيت پاڻ سان، پنهنجي ڪَڍَ قطاري.
ويو پاروچو نڪري، عاشق هيءَ آزاري.
راتو ڏينهان سُپرين، "سچو" سَڳ سنياري.

ڪافي 12
مون کي آذر ڏي، ميان، سُهٽا ساٿيڙا، ڙي!

وڃي چئج پرينءَ کي، حال منهنجو هي.
پريان سندي پار ڏهُون، قاصد اُڇن ڪي.
وعدا پاڙج پانهنجا، جاني ڪِيڙءِ جي.
هو جي ڪَيَو ڳالهڙيون، ساهہ نہ وسرن سي.
"سچو" سنگت پانهنجي، نانوَ ڏٽيءَ جي ني.

ڪافي 13
ڏونگر چو تو ڏڪائين، پير پياديُن جا، ميان!

پنڌ ڪَرن جي هوت پنهونءَ ڏي، تَن جو روهہ رهائين.
اِهو ڏوراپو تينڊءِ اوڏاهين، جو طالِبُ تو ترسائين.
هيئن تو گهرجي عاشقن سان، ميان ڪا مدد ڪرائين.
ڪَر ڪو تورو سگَ "سچوءَ" سان، مُحبَن ساڻ ملائين.

داستان پنجون

1
ڪيچَڻُون آيو قافلو، مون ڪَر پُڇيائون:
ڪَرم ڪيائون، هن مون نِماڻِيءَ تي.
2
ڪيچڻُون اچي قافلو، مون وٽ ٿيو مِهمان:
"سچل" ساري سات جو، هو آرياڻي اڳوان:
مولىٰ مهربان، نِٽر نماڻيءَ تي ٿيو.
3
ڪيچَڻُون آيو قافلو، رات موچاريءَ رُوءِ:
مڙيوئي خوشبوءِ، ٿيو سارو شهر پنيور جو.
4
ڪيچَڻُون آيو قافلو، ڪٽي ڪٿوري بار:
هر ڪَنهِن هَنڌ هُبڪارَ، ڪَيَئِين سارو شهر پنيور جو.
5
ڪيچَڻُون آيو قافلو، رُوءِ موچاريءَ رات:
سنديءَ جَتَن جاتِ، واسيو شهر پنيور کي.
6
ڪيچَڻُون آيو قافلو، ڪٽي عطر عنبيرُ:
تنهن سَرهائيءَ تاثير، ڪيو ساري شهر پنيور کي.
7
ڪيچَڻُون آيو قافلو، ڪٿوري ڪٽي:
تنهن جي هُبِ هٽيءِ، واسيو شهر پنيور کي.
8
ڪيچَڻُون آيو قافلو، خوب ٿيس خوشحال:
چگو ٿِيَڙُم حالَ، پَسَڻ ساڻ پرينءَ جي.
9
ڪيچَڻُون آيو قافلو، پيئرُ منجهه پنيور:
هيءَ ڪميٽي ڪمزور، پر پرينءَ پنهنجو وڙُ ڪيو.
10
ڪيچيڙن مون ڪالهه، دم دم دلاسا ڏنا:
هَي هَي منهنجي حال، جي ويهي هِتِ وساريان.

Gul Hayat Institute

11

شال نہ وسرين هوتَ، ٻيو سڀ مون وسري؛
مون کي تائين موت، هئين اکڙين ۾.

12

ويُم نڪري قافلو، آءٌ مٿي راهه رهي؛
ٻاروچا ٻَهي، هِت ٿي ورهُ وسائيان.

13

ويم نڪري قافلو، هاڻي ڪيئن ڪريان؟
ويئي ڏک ڏريان، پرين ريءَ پرڏيهه ۾.

14

ويم نڪري قافلو، ڏاڍو ڏيئي ڏُک؛
ويئي ساريان سُک، جو هيڪَند هُيس هوت سان.

15

ويم نڪري قافلو، ڪائي نہ پيئي ڪَل؛
سيني اَندر سَل، اَتم آريءَ ڄام جا.

16

ويم نڪري قافلو، اَديون آڌيءَ رات؛
ٻاروچاڻي ذات، ڏسان شال اکين سان.

17

ويم نڪري قافلو، ڪَل نہ مون پيئي؛
حال سندم هيئي، مانَ ٻُڌي ٻاروچو وري.

18

ويم نڪري قافلو، آءٌ مٿي راهه رهياس؛
جيڏيون آءٌ جِياس، جي مُنهن ٻاروچي ڏسان.

19

ويم نڪري قافلو، آيل، چُپ چُپات؛
ٻاروچاڻي ذات، مانَ مون سين ڪو وڙ ڪري.

20

ويم نڪري قافلو، آءٌ پيرين پيادي؛
ٿئي مُون شادي، جي منهن ٻاروچي ڏسان.

21

ويم نڪري قافلو، آءٌ پُڻ ڪٺان پيرَ؛
ڏک ڏيئي ويا ڏيرَ، مانَ ٻاروچو ٻاجهه ڪري.

22

ويئي ورهه وسايان، ڪانڌَ، اچي لهه ڪَل؛
جانِي تنهنجي جَل، منهنجو اَندر اڌ ڪيو.

23

منهنجو اَندر اڌ ڪيو، فَنا هِن فراق؛
مري ٿي مُشتاق، ڪا ڪر ور ولهيءَ جي.

ڪافي 1

مون ڏِي واڳ ورائيندا، سرتيون، سِگهڙا ٻيلَڙا ڪوهيارا!

پَکا پَکن سامهون، اوري آٽي اَڏائيندا.
پينر هن پنهور جا، وري پاڻ وسائيندا.
سپيئي ڏسنديون سرتيون، روندي هوت ڪلائيندا.
پاڄياڻيءَ جا پاڻهين، پَکا پاڻ پُڄائيندا.
سور ”سچو“ ڙي، هوت سان، هِيءَ غريب گڏائيندا.

ڪافي 2

آءُ هَلي ڏس حال، منهنجو ٻاروچل ڙي، ميان!

راتو ڏينهان روح ۾، تنهنجو خاص خيالُ.
اَوهان ٻاجهُون سُپرين، ساعت پايان سالُ.
مون تا نماڻيءَ سان، ڪر پلائي پالُ.
سارڻُ سِڪَڻُ اَن جو، مون کي مِلڪِ آئون مالُ.
مرشد سارو مَجيو، ”سچوءَ“ جو بہ سوالُ.

ڪافي 3

پڇُون ڪِينَ پرِن، ميان، حال منهنجي جون خبران،
ساٿيو ڙي، پانڌيو ڙي!

آهي ٻاجهہ ٻروچ کي، مٿي مَعذورن، ميان.
ساهہ سِڪي ٿو جن لءِ، سي مون کي سارن، ميان.
هِن دم دلاسا ڏنا، سرتيون مون ساٿِن، ميان.
تون هِت کهڙيءَ ڳالهہ ۾، تو هُت ياد ڪرن، ميان.
تون جنين جي آسري، سي تو ڪٿي ڇڏِنِ، ميان.
”سچو“ سَنگت پانهنجي، مانَ غريبِ گڏِنِ، ميان.

ڪافي 4

ڪيچي ويڙم ڪالهہَ، آءٌ ٿي ورهہ وسايان!

مانَ نماڻيءَ هِن جِي، سِگهِي لَهَن سنڀال.
پينر آهي پَنهورَ ۾، جِيَڻ منجهہ جنجال.
جَن لءِ ڏونگر ڏوريان، سي ٿي ڏسان شالَ.
آءٌ پيادي نہ پُڄان، ڏاڍا ڪافَ ڪشالَ.
مون ڄياريو جيڏيون، سَندن خوابَ خيالَ.
ساڻ ”سچوءَ“ ڪَنِ سُپرين، پَلائيءَ جا پالَ.

Gul Hayat Institute

ڪافي 5

ٻاروچي لؤن لائِي، وو مِيان، ڪوهياري لؤن لائِي!

ڳالھ نہ ڳرهڻ جهڙي، ڏاڍي سُورَ سَلائي.
سرتيون مون سان سُورَ ۾، پيبر ڪا نا پائِي.
هِيرَ وٽي سا هانوَ ڪي، ڏانهُن عَجِيبن آئِي.
سِر ڏيوڻ سجڻ ڪي، ”سچو“ آهي سَچائِي.

ڪافي 6

أهي ڪاڪيون ڪوهيارا،
اَڄُ اڱڻ منهنجي آيا!

پيهي پاٿهي آئيا، جَن ڏور تي ڏسايو؛
هَتئُون جَنِين هِنيَڙو، اُديون مون تي ڪسايو؛
جَن جي ڪارڻ جيڏيون، مون تي پاندي پُڇايا.
هُيس جَنِين ڪاڻِ آءٌ، آيل اُبائون؛
دل ۾ دردمنديءَ جي، وڌو ورهُ وڌائون؛
پوتيون پَتايَم جَن لءِ، أهي مولىٰ مِلايا.
وعدا پانهنجا سرتيون، أهي پاٿهي پاڙيائون؛
نِماڻيءَ جي نجهري، اُچي پَڪا اَڏيائون؛
اُنهن ڪارڻ ڪاڪِيون، مون تي وِره وَسايا.
ڪَرم ڪيائون پانهنجو، هاڻي حال ڏسي هيئي؛
وائِي فلڪ فراق جي، هاڻي وڃُؤن ئي ويئي؛
”سچو“ گڏيو سَجَڻا، جنهن تي ڪانگ اُڏايا.

ڪافي 7

مُڪا دلاسا ڏيئي، ري سجڻ مُون ڏي!

دوستن دلداريون ڏنيون، حال ڏسي تان هيئي.
پَسي عيب اسان جا، مِهَر پُنهونءَ ڪي پيئي.
وريو ورق وصال جو، وائي هِجر جي ويئي.
ماريون ملاقات جا، وس ڪيا هر ڪيئي.
”سچو“ سي ئي آئيا، جِيءَ گُهريا هَم جيئي.

ڪافي 8

آهي منهنجو سَڱ، تان پُنهَل توئي ساڻ!

آءٌ اوري تون وج نہ پري، ساهه وٺي وج ساڻ.
هوت جي ني هلڻ جو، ڪو نہ پيم اُهڃاڻ.
ڄُلي پيس چيرين، سڱ پنهل تنهنجي ساڻ.
لڳو آهي دل ڪي، ٻاروچل تنهنجو ٻاڻ.
سِر ”سچوءَ“ جو يار اُوهان تئُون، ڪوڙين تئي قُرٻاڻ.

ڪافي 9

جنهن جي آهيان عشق اندوهي، تنهن ٻاروچي ڪي ٻاجھ پوي!
آءٌ حال چونديس روئي، تَنهن ڪوهيارل ڪي ڪَهَل پوي!

سا نہ ڇڏيجو چيرين، جا لَعَلن تو سان لوئي.
پريان سَندي پار ڏنهُن، قاصِد اچي ڪوئي.
سوئي ايندم سُپرين، جانب جيءَ جو جوئي.
پورهيو ڪنديس پرينءَ جو، ڳچيءَ پائي اوئي.
سَمَر تيڙم سُج جا، حُبَ توئي سان هوئي.
اڪيون عجيبن ڏي، بينيون جُهڙ جهوئي.
”سچو“ سڳ اوهان جو، پور وڏا جنهن پوئي.

ڪافي 10

آءٌ اوهان تُون گهوري، اَڙي ڪيچيو، ساڻ نيجو!

راتو ڏينهان روح ڪي، آهي اوهان جي جهوري، اڙي ڪيچيو!
دائِم وڌيَوَ دل ڪي، هِن ڏڱن جي ڏوري، اڙي ڪيچيو!
ويهان ويهَڻ نہ تئي، ڏاڍي سا لايَوَ لوري، اڙي ڪيچيو!
ڪرڻ مناسب ناهي تان، ساڻ ضَعِيفن زوري، اڙي ڪيچيو!

ڪافي 11

مون ڪي هيئن نہ ڇَپَر ڇَڏِ، ميان، اڙي يلو پُنهَل يار!

پرين پاجياڻي پانهنجي، گولِي گولِن گَڏِ، ميان.
تون تان صاحب سُپرين، هِيءَ ڏُهارڻ ڏڏِ، ميان.
آءٌ اوهان جي آهيان، هُؤن هُؤن هڏِ، ميان.
تُنهنجي صاحب سُپرين، شال نہ سِڪان سڏِ، ميان.
جايون جانب پانهنجيون، اڳڙين ۾ اَڏِ، ميان.

ڪافي 12

ڪندي، آءٌ ڪوهُ رهِي رهِي، جيڏيون هِت هوتَن ريءَ.

اَندر ورھ وتاڻ ڪَيا، لؤن لؤن مَنجھ لَهِي لَهِي.
ڇڏي شهر پنيورَ ڪي، وينديَس ڪيچ ڪَهِي ڪَهِي.
ڪونهي مُنهنجو ڪوهيارلَ ريءَ، سرتيون هِت سَهِي سَهِي.
قول پاڙيندو نِي پانهنجا، ٻاروچَل ٻهِي ٻهِي.
”سچو“ گڏيم سات جا، پنڌن منجھ پَهِي پَهِي.

Gul Hayat Institute

ڪافي 13

آءٌ ڪِي تان اوڏي آئِي، جهاڳيا مون سي جَبل جالَ.

سَل ساڻي ”ڪيچ ڪاڻي ٿيو“، ڪَلَ اَللهُ لڳ تون ڏي ڪائِي.
اوني ادا ڙي ٻُڌيئي ڪا، وري ورڻ جِي هيڏي وائي.
شهر ڀنڀور ڏي ڀيرو ڪندا ڪو، ڏاڍي اسان سان هوتَ لائي.
اڳڻ تنهنجي، سڻ ”سچو“ ڙي، ميان، جانِي اَڄي ٿو رات جائِي.

ڪافي 14

ٻانَهڻ ڙي پَرڏيهِي، ناهي ايذائِڻُ توکي؛
ناهي واجب پَرڏيهي، ادا، اِيذائڻ توکي!

ڏيندءِ ڏوراپو يار اسانجو، وٺ توئي جي ويهي.
ڀير ڦيهين ٿو نِتُ نماڻيءَ جا، ڳالهه ڪريان ٻي ڪيهي!
هيءُ اميد، وو، هئِي نہ تو ڏنهُن، جبل ڪيئي مون سان جيهي.
جيهي ڪندين ڪوهَ! اسان سان، ڳالهه ڪنديس هُت تيهي.
”سچو“ سجاتو سنگَ توئي ڪي، آهي عادت تو ايهي.

ڪافي 15

حيلا ڪيم هزارين، مانَ ٽِڪنِ مون وٺ رات.

ڪَره قطاري هليا، ٻودا پلاڻي پِريات.
آءٌ سُتي هو هُليا، توڏن جي ڪيَئُون تات.
سُور ڏنائون سوڪڙيون، ڏک ڏنائون ڏات.
پرين ساري موڪلِي، ڏانهن ”سچو“ سوغات.

داستان ڇهون

1
مون ڪان ٺئي نہ پنڌ، آري ڄام اَچيج تون؛
هاڻي ڏي مون هنڌ، پاڻ ئي ڏاري سُپرين.
2
آريءَ جي اَچڻ جو، روز نهاريان راهُ؛
آڻيندس اللهُ، مون سِرُ صدقي ڪيو.
3
آري اَچين شالَ، نماڻيءَ جي نِجُهري؛
هِي مون ڏسي حالَ، ڪرين غور غريب جو.
4
گهٽا ڏينهن ٿيا، مون ڏوريندي ڏونگرين؛
جي مون سڌ ڪيا، سي ٻُڌي ٻاروچا ورين.
5
ٻڌي ٻاروچا ورين، هِنَ عاجز جون آهُون؛
درد ڀَري دانهُون، ڪري ٿِي، ڪافن ۾.
6
جي مُنهُن ٻاروچي ڏسان، تا سَيَئي ٿينَم سُکَ؛
ڏور ٿين مُون ڏکَ، پَسَڻ ساڻ پرينءَ جي.
7
ڪر ٻاروچا ٻاجهہ، هِن مون نماڻيءَ تي؛
ويني وجهان واجهہ، اوهان جي اَچڻ لءِ.
8
مون هَٿان ڀيئي، ڏوهُ نہ مٿن ڪو ڏيان؛
حال چوان هيئِي، هَلي هوتياڻِين کي.
9
هن ڏکيءَ کان ڏيرَ، وجهي وِٿِ وڏي ويا؛
ڏورڻ هاڻي آئيا، سرتيون سَڀ سُميرَ؛
پُڇِي لَهان ڀيرَ، آيَل اوٺارن جا.
10
اٺي ويا اوٺارَ، ڪٽي ساٿ سويلَ جو؛
هاڻي اَديون آئِيا، ڏورڻ مون ڏونگارَ؛
ٻيا ڀي هوت هزارَ، منهنجو پيچ پُنهونءَ سان.
11
منهنجو پيچ پنهونءَ سان، اَزل لاڪون آهہ؛
هاڻي ويهڻ ڇاهہ، ڀينرُ هن ڀنڀور ۾؟
12
ڪريان ڪوه ڀنڀور ۾، پنهونءَ پُڄاڻاءُ؛
سوز ڇَڪايو ساءُ، ويهَڻ مون وِهُ ٿيو.
13
ڪريان ڪوه ڀنڀور ۾، وَرَ ٻنا ويهي؛
جيهي جي تيهي، آءٌ تان سندن آهيان.
14
ڪريان ڪوه ڀنڀور ۾، پُڄاڻان پِرين؛
وارُ نہ سي ويهَن، جَنِين مَٿي مامرو.
15
ڪوهُ ڪريان ڀنڀور، هاريُون ٻِنا هوت؛
مون تان تائين موت، ووءِ ووءِ هَڏِ نہ وِسري.
16
گولِن گڏ گذرانُ، ڪاڪِيون، ڪنديس ڪيچ ۾؛
آريءَ ٺئي اَرمانُ، مانَ ڏسي حالُ حقِير جو.

Gul Hayat Institute

17

چڱي پنهونءَ چِت، سدا آهي سَرتيون؛
هوت بنا مون هِت، ڪريان ڪوهُ پنيور ڪي؟

18

شالَ نہ وسرين تون، لوڪ سَپوئي وسري؛
مطلب اِهو مون، جو پاڻئون پَري نہ ڪرين.

19

ورَ مَ وساريج، هيءَ تان سنديَوَ آهِ؛
وڃي ڪيچ وٽن ۾، هيءَ سَنڌرَ ساريج؛
تيتَر مَ ماريج، جيتر توکي نہ مِڙان.

20

ساري شَهر پنيور جي، ڇڏي لوڪ لذت:
تو ريءَ ڏئي ڪونہ ڪو، ماڻهو عام عِزت:
ٿئي ساهہ صِحَت، جي ٻيهَر ٻاروچا اَچين.

21

ڪيو ڪَميٽيءَ ڪَڇُ، جو سُتِي سَويلي رهي؛
اُنهيءَ جي افسوس سين، ڪيو مَحبت مَڇُ؛
پنهون ڄام پَرڇُ، ناميا نِماڻيءَ سان.

22

ٿيون هِن هَٿاءُ، ڪيئي مُورائون مَنديُون؛
پنهون ڏسي پاڻ ڏي، آسَڻ منهنجي آءُ؛
سانول توريءَ ساءُ، اَچي ماڻهن ڪِين پنيور جي.

23

پُنهون پُنهون ٿي ڪريان، آءٌ پڻ پنهون پاڻ؛
اَديون ٿِيس اَڄاڻ، جو ڪين پروڙيم پاڻ کي.

24

جان پروڙيم پاڻ کي، تا آءٌ پنهون آهيان؛
ڪنهين طَرف ڪاهيان، جو طَرف مِڙئي ”تُم“ ٿيا.

25

پيهي پروڙيوم، تان پنهون پاڻ ئي آهيان:
پاڻ ئي منجهان پاڻ کي، هيءُ پَڙلاءُ پيوم؛
صحيح ڪن ڪيوم، تہ غير گمان اُٿي ويا.

26

”سچو“ ڪج صَبرُ، مٿي خيال ڪڙو رهين؛
ڪِينو ۽ ڪِبر، پري ڪرين پاڻ ڪنُون.

27

چَٽَ ڏني چُٽڪي، سورن سَرسُ سُميرَ ۾؛
سا سَچلي ”سچيڏنو“ چوي، چُوهہ منجهون چُٽڪي؛
جا لڪَن منجهہ لُٽڪي، تنهن سان حمايت هوت جي.

ڪافي 1

ڪيچئڙن جي ڪاڻ، جيڏيون منهنجو جيئڙو جِهڄي ٿو!

پريان سندي پار ڏنهُن، اَللہ اوٺي آڻ.
ڇڏي شهر پنيور کي، هاڙهي ويندي هاڻ.
روئڻ ڳنُون جهلن سي ئي، رئن اَکڙيون اُڪاڻ.
جِيءُ وِڏائُون جار ۾، ٻاروچاڻي ٻاڻ.
سِگهو ايندو سُپرين، پينر منهنجي پاڻ.
”سچو“ آءٌ تان آهيان، پريان جي پَرياڻ.

ڪافي 2

اوڏاهون جي اَچن، ڙي جيڏيون، اُنهن آءٌ ڪيئن نہ سجاڻان!

پريان سندي پار جيون، ڪيهون ڳالهيون ڪن.
مون هن نماڻيءَ کي، دلاسا ٿا ڏين.
ساهہ منهنجو سرتيون، نيو نياپن.
هي ٻُت ٻيراڳي ڪيو، ڪاڪيون ڪيچيئڙن.
”سچو“ چو نہ سُڌيرُ ٿين، تو هُت پاڻ پچن.

ڪافي 3

پڄي پاهڻ ٿي پاسي، متان ڏاڍو ڏک پويئي!

پنُهونءَ سندي پار ڏي، اسين تان پنڌ پياسي،
ترس اهو مانَ ٿئيئي.
چو ٿو سمهين پير مُئيءَ جا، اڳهين نينهن نياسي،
ڏک ويا ڏير ڏيئي.
سڻ ڙي ڏونگر حال ”سچوءَ“ جو، وندر جي اسين وياسي،
ڇَڱيان پاڻ ئي هوت چوي ٿو.

ڪافي4

دوست دلاسو ڏجي، ڏاها ڏکوين.

اَول لائي پوءِ نہ ڇنجي، پرت نباهي نِجي.
پُرجهي ڏسج پرين پانهنجو، هيئن نہ ڪا پُل ڪجي.
ڳالهيون تنهنجيون يار ٻاروچا، راتو ڏينهان هِن هِجي.
ورہَ وارن سان يار ڏهاڙي، ڏک پائِي اَچي ٿجي.
قاصد ايڏنهن جا چَون اِئين مون، هوت اِيندءِ اَڄ اِجهي.
ڏنگاين ڏي ڏس نہ منهنجي، سڀ اوهان ڳنُون ٿو سِجهي.
اَچڻ ڪارڻ هوت اوهانجي، ”سچو“ فالان وينو وجهي.

Gul Hayat Institute

ڪافي 5

وندر آءٌ ويندياس، وني اهو سوز سڄڻ جو،
وني اهو پور پرينءَ جو!

پيرن اُتي پِرَجي، ڳوڙها ڳاڙيندياس.
ڪاڻ ڪوهيارلَ ڪاڪيون، جهولا جهليندياس.
آهُن ۽ دانهُن سان، ڪَرڳِل ڳاڙيندياس.
ٻاجهون ٻاروچل جي، ساٿيهُ سارينداس.
پنهون وني تان پاڻ سان، اَديون آٽيندياس.
پاڻ پنهنجو پورَ مؤن، چُنجن چاڙهيندياس.
سِرِ پنهنجو سرتيون، گهوريون گهوريندياس.
وني مَهار مَيَن جي، لوءِ ڏي لاڙيندياس.
"سچو" ٻاجهون سوز جي، ٻيا ورق واريندياس.

ڪافي 6

مون کي ميڙين اَللهَ، سِگهو آڻي اَللهَ،
وو ميان ٻاروچا!

اُنهن ڪارڻ ڪاڪيون، وجهان وچاٽان؛
سانول پنهنجو سرتيون، سَوَ ۾ سُڃاڻان.

ڀيهر شهر ڀنڀور ۾، آڻين الٰهي؛
پيرين پئي تن کي ٿيون، پاڻ ئي صلاحي.

اوڏنهُن آذيءَ رات جا ڪانگل اڏايان؛
جي پَري آهيان تن ڪٿُون، تان پي سَندِيَن سڏايان.

ڪڏهن مُکو ڪونه ڪو پرين پيغامي؛
اَصل لاڪؤن اُن جو آهي ساهُ تہ سلامي.

ڪڏهن ايندم سُپرين، ٿي پوٿيون پٽايان،
"سَچو" سوالن سان اُهي ويندا ورايان.

ڪافي 7

جي وني حُب وجن، ڙي، انهن کي ڪيئن نہ سُڃاڻا!

جِڏي لاڳاپا لوڪ جا، پِريان پنڌ پوَن.
ڏونگر سي ڏوريندين، محبت جن کي مَن.
آيل عاشقن جون، ڪوڪان پيڙَم ڪَن.
اَديون هن ارواح کي، تاسِف ڏنو تَن.
"سچو" صدقي اُن تان، جي وني درد وجَن.

ڪافي 8

متان ڏوراپو ڪو ڏيو، ڙي ساٿيو، مون کي!

هيءَ ڪنيزڪُ مُلهه خريدڻ، ڪيئن مَٿئون مون ٿيو.
حَرف اسان تي آهي اَصل ڪٿُون، ويسر ۾ ويو.
"سچو" ڪوني پانهنجو، پاڻ قريبَن ڪيو.

ڪافي 9

منهنجو سڱ نہ سِياپو، ڪاڪيون ڪيچ ڏٿين سان!

هِتؤن هَلي اُٿهين، آءٌ نہ ڪنديس، ڙي، ڪاپو.
ٻانهي خان بروچ جي، ٽِيس لاهي لاڳاپو.
شال نہ ڏکيءَ کي ڏين، ڪنهن ڏوهؤن ڏوراپو.
جيڏيون هِنَ مُئيءَ جو، آهي جانب جياپو.
"سچو" سڄڻ سان ڪندو، منهنجو مولىٰ ميلاپو.

ڪافي 10

يا ٻيلي ڙي، متان مون کي هِت ڇڏين!

هِيءَ نماڻي عشق اوهان سان،
هِيءَ محب ٻيلي ڙي، پاڻ غريب سان گڏين.
ڪنهن در ڏينديَس دانهڙي،
پيارا پرين ٻيلي ڙي، آڻي پَڪا اوري اُڏين.
لَهه "سچوءَ" جي، وو، سُڌ سڄڻ سائين،
ساجهر سويلي ڙي، يار تون ايندين گڏين.

ڪافي 11

ڪنهن لَڳ ڏونگر ڏوريان، جيڏيون ڙي؛
محب آهي منهنجي مَن، ميان.

"وَ فِي اَنْفُسِكُمْ اَفَلا تُبْصِرُوْنَ"، ڪاڪيون ڪُجو هي ڪن.
اسين توسان، پَري تون ڦولين، اولانيا هي اچن.
پاڻ سنيالج پانهنجو، پرين اِئين چَون.
اِهڙيءَ اوڏائيءَ ۾، ورهِي مينهن وَسن.
"سچو" سي ئي پَري پيا، جُدا ڄاتو جَن.

ڪافي 12

مون کي ماريو مونجهاري، ووءِ ووءِ؛
سانگِي مون سي ئي ڪيا.

سوزُ تنهنجو سُپرين، هِت ڪوڪان ٿو ڪاري.
اُنهيءَ ٻاجهون سرتيون، هيءَ گوندرَ گذاري.
ڏاڍي ذات جتن جِي، جي عاشق ويا آزاري.
وندر جي وٽن ۾، ٿي ڪيچي نهاري.
”سچو“ سپرينءَ ڪي، تون ويھ نہ وساري.

ڪافي 13
گولِي مانَ سڏين، اُنهن جي نِي آهيان، جيڏيون ڙي!

پکا پکن سامهون، اوري مانَ نہ اڏين.
آريجا عاجِز کي، ڇپَر تان نہ ڇڏين.
ٻاروچان تا ٻاجھ پئي، گولي ساڻ گڏين.
هُونِ هميشہ مون پرين، لحظي تان نہ لڏين.
اَصل لاکون آهيان، هِنئين آئون هَڏين.
اڻ مُلھِ ٻانهي آهيان، ”سچو“ پاڻ سَندين.

ڪافي 14
هِتؤن اُتي تنهنجا هوتَ ويا، تون تان پيي نہ ڪوشش ڪرين!

پيرَ پُنن تون نہ ڪٽي، ٻُڌيون سي ڳالهيون ڪرين.
توکي تان نہ ترسائِيو، پاجياٽي، پَنڌَ پرئين.
اُتي ڪر پند پهاڙ جا، متان تون پوئتي ورين.
”سچو“ پُڇج سُپرين، ميان، متان تون تان نرين.

ڪافي 15
پنهنجو ڪيو، هي تان پنهنجو ڪيو، مون کي يار پنهل ڪُوني!

دوست گڏيو دلجاءِ ٿي، وچؤن سارو وچوڙو ويو.
آذر ٿي ارواح کي، جيڏيون ڙي، منهنجو جيئڙو جيو.
رهجي اچي يار سان، ڏاهيون ڙي، اهو ڏسڙو ڏيو.
اگڻ آسَروند جي اچي، ميان، لالن پاتو لِيو.
ساھ ”سچوءَ“ جو سرتيون، نيڻن سندي ناز نِيو.

ڪافي 16
ٻائهن جي آءٌ ٻانهي آهيان،
ٻاروچي جي ذات جي!

ڪِيم جهليو مون جيڏيون، دوسَن جي ديوانِي آهيان.
آءٌ ڪنيزڪ مُلھ خريدڻ، شاهَن جي ڪا شانِي آهيان؟
اُنن اوناڙن تؤن، ڪوڙين آءٌ قُربانِي آهيان.
جي مون پُڇيو جيڏيون، سورن ۾ ساماني آهيان.
پُڇو ”سچوءَ“ ڪٿُون سرتيون، مُحبن جي مستانِي آهيان.

ڪافي 17
تو ريءَ ڳالهڙيون ڪنهن سان ڪنديس، آءٌ وَرَ واڳ ورائي!

واٽ نہ وندر جي لهان، وڏيس مونجهہَ مُنجهائي.
سِڪ تنهنجي سپرين، ڏونگر ٿي ڏورائي.
هيڪاندي هيءَ حب ۾، ويني ورھ وسائي.
طعنن شهر پنيور جي، وڌم تَنُ تپائي.
جيهو تيهو سُپرين، ”سچو“ سَندوَ سڏائي.

ڪافي 18
ٻاروچا پَئيوَ ٻاجھ، ڇپَر مون کي هيئن نہ ڇڏيجو!

مِهر نہ لاهيو مون پرين، مَتان هِن محتاجَ.
آهي هن عاجِز جي، تو تي لالَن لاجَ.
هِيءَ پُنيءَ پئي تنهنجي، مَنجهؤن ساري راجَ.
ڳچيءَ پائي ڪپڙو، اُت ڪريان ايلاجَ.
پورهيو ڪنديَس پرت جو، هَتين ڪنديس هاجَ.
گهوريان گهوٽ اوهان تان، سڀ مَڏيون ۽ ماجَ.
اوهان جي تہ اچڻ لءِ، ”سچو“ وجهي ٿو واجهہَ.

ڪافي 19
هِيءَ نماڻِي نالِ نِجو، ادا ڙي، اونيو!

هيءَ ڪميٽي ڪُوڙي، برھَ ڪئِي بيحال.
پُنيءَ اِيندي آنهن جي، جيهي تيهي حال.
پرين نيندا پاڻ سان، ٻَلا پنهنجي پال.
اوهان ٻاجهون سپرين، جيئڻ آهي جنجال.
ٻاروچا تان ٻاجھہَ پَئِي، ”سچو“ سگ سنيال.

ڪافي 20
ٻاروچا ميان، هيئن نہ ڇڏجو، هيءَ نيو نماڻِي ساڻ!

سُڌِ تهين کي سوز انهِيءَ جي، جنهن لڳو ٻاروچاڻو ٻاڻ.
ٻانهي گولي تانهن جِي، پنهون پاڻ سڃاڻُ.
پرين ڏسج پاڻ ڏي، آهيان آءٌ اڃاڻ.
بخش ”سچوءَ“ کي سپرين، سندو نِينهَن نياڻ.

Gul Hayat Institute

داستان ستون

1
توڙي ماڙِ نہ مُون، سُڻ منهنجا سُپرم؛
مون کي گُهرجين تون، لوڪُ رُنو ئِي گهوريو.

2
عُمر اجائِي گذري، وهِي آيَم هِيءَ؛
آءُ سَباجها سُپرين، پَرَوَرَ ڪارڻ پِي؛
جِيئڻُ ڪونهي جِي، ڪا وَرَ ويچاريءَ وَرِ ڪيو.

3
عُمر اَجائِي گُذري، اَچا تيا اِظهار؛
زاريون ڪيو سُپرم، رُئان زارو زار؛
مَتِم آهي مَيارَ، هوتَنِ حَرَف نہ هيڪڙو.

4
عُمر اَجائِي گُذري، ڪارن مَٽيو رنگُ؛
مون نهارڻُ نہ تئي، سانوَلَ سارو سَنگُ؛
هِن نِماڻيءَ جو نَنگُ، آهِ اُوهان تي سُپرين.

5
عمراَجائي گذري، ڪَئِي جوبَنَ جاڙَ؛
بالا هِن بِلورَ جا، چَئِني طرفين چاڙَ؛
ٻاروچَل جي ٻاڙَ، مون کي روهين روليو.

6
عمر اَجائِي گُذري، هوتَ نہ گَذِيَس آن؛
اَهڙي ئِي احوال جي، ووءِ ووءِ آهي مان؛
تئي نہ ميلو جان، تان ساهُ نہ وجي سَرَتيون.

7
عمر اَجائي گذري، ههڙو ٿِيڙُم حالُ؛
ڪَنهن سُٽايان سرتيون، اندر جو اَحوالُ؛
آرياڻِي الحالُ، ڪندو غور غريبِ جو.

8
مَتي راهَ رَنجُور، ويچاري واڪا ڪَري؛
سِڪهِي ويندي نِڪري، هوتياڻين حضور؛
موٽي هَڏِ نہ مُور، پَسَڻ ريءَ پِرينءَ جي.

9
جان مون مِلان هوتَ، تيسين تائين نہ مَران؛
مادر تائين موتَ، اِهو اَتَمَ آسرو.

10
وندر جي وٽن ۾، ڪَري واڪا ويچاري؛
جا مَحبوبن ماري، تَنهِنجو موٽڻ مَسَ ٿئي.

11
وندر جي ئِي وٽن ۾، زور ڪَري زاري؛
ڇڏي ويا ڇَپَرين، ڏوہڻ هيءَ ڏاري؛
هِڪ واچوڙا واٽ تي، ٻي وسي ٿِي واري؛
بِرهُ آهي ٻاري، هَي هَي هوتياڻِن جو.

12
وندر جي ئي وٽن ۾، زور ڪَري زاريُون؛
نِيلا نيرَ اکين مان، هاڙهي ويس هاريُون؛
اديون آريءَ ڄام جا، ويا روڙا رئاريون؛
هِنَ مُئِيءَ کي ماريون، هوت وجن تا نِڪريا.

13
وجِي ڪيچ وٽن ۾، تئين کوهيارَل قرارِ؛
يا ڪٽِي مُئِيءَ کي مارِ، يا پرين ني تون پاڻ سان.

14
وجِي ڪيچ وٽن ۾، تِئين سانوَل سُک؛
هِيءَ ڏکوئي ڏک، وجهِي گوندر ۾ وَئين.

15
وجِي ڪيچ وٽن ۾، تون خاصا تِئين خوشحالُ؛
هِتِ هِيءَ نِماڻيءَ حالُ، مانَ وَري کو وَڙُ ڪَرين.

16
وجِي ڪيچَ وٽن ۾، ڪامل تِئين قرارِ؛
ويچارِي مَ وسارِ، جا اَجهي آهي اَنهِنجي.

17
وجي ڪيچ وٽن ۾، تِئين جانب جاءِ؛
هُو جي اوري ڪيچَ ڪتُون، سي مون لَڳَ لنگهاءِ؛
پنهنجو پاڻ پساءِ، نا تہ تي دوست دمُ ڏيان.

18
ڪاڪيون ڪيچ وٽن مَٿُون، هِيرَ اچي جا هِي؛
پاڙيچون! سا پِي، هِنَ مونکي اَچ ملائيو.

19
ڪاڪيون ڪيچ وَٽن ڏنهُن، هي جو واءُ وريو؛
سندو ساهَ سَريو، مطلب سارو مَنَ جو.

20
ڪاڪيون ڪيچ وٽن ڏنهُن، وري واءُ وريوم؛
سارو ڪاڄُ سَريوم، ڄڻ هاٿي گَڏِيَس هوت کي.

21
هو جا ڪيچ وٽن کي، وجي لڳِي واءِ؛
سا وري شهر ڀنڀور ۾، اچي سرد هواءِ؛
جانب تنهين جاءِ، سا جيءَ اُنهيءَ سان هلي.

Gul Hayat Institute

22

هو جو ڪيچَ وٽن مَٺُون، اَڄِي واءُ ورِي؛
سو مونکي محبوبن جِي، ڏئي خبر ڳرِي؛
وڃان تا مَ مَرِي، جان ڀاروچي مُنهُن ڏسان.

23

هو جو ڪيچ وٽن مَٺُون، وَريو اَڄِي واءُ؛
ماريون تَنهن مٿاءُ، هِيءُ سِرُ ڪيان صدقي.

24

هو جو ڪيچ وَٽَن مَٺُون، واءُ تہ آٽي واسُ؛
هِيءُ سِرُ سارو ساسُ، ڪوڙين قرباني ڳَريان.

25

هُو جا ڪيچ وٽن مَٺُون، هاريون اَڄِي هيرَ؛
ٿئي صحت مَنجھ سَريرَ، ڏور وڃن مون ڏڪڙا.

26

هو جا ڪيچ وٽن مَٺُون، هاريون هِير اَڄِي؛
تَنهِن سان مَنُ مَڃِي، محبت ۾ محبوب جي.

27

هو جا ڪيچ وَٽَن مَٺُون، اَڄِي هِيرَ هَلِي؛
سا پينر آهي پَلِي، جنهن سان ساهُ سُڏير ٿئي.

28

هو جا ڪيچ وٽن مَٺُون، ٿي هِير اَڄِي هاٽي؛
تَنهِن آرياڻي آٽي، جَڻُ مون سان اَڄ ملائيو.

29

هو جا ڪيچ وٽن مَٺُون، اَڄِي هِيرَ هلِي؛
تَنهِن ساري ڳالھ سَلِي، پِريان سندي پارَ جي.

30

هو جا ڪيچ وٽن مَٺُون، لڳي تيز تَنوارَ؛
سندي پِريان پارَ، تَنهن ڏنا دلاسا دل کي.

ڪافي 1

نِينهَن نِهوڙي آهيان،
هاٽي جيڏيون ڪاڏي وڃان!

پنڌ پري ٿيو پِرينءَ جو، عشق اُلارو اجان.
ڪَتڻ وتڻ نہ ٿئي، چرخو ڦيرائي پيچان.
پِريَن نايُون پَٽ ۾، عشق سنديون سي ڄڃان.
موٽڻ واري ڪڏهين، "سچو" نہ مَصلحت مَڃان.

ڪافي 2

هئان ڀاروچي نال، وو نال،
پَلڪُ نہ پري پِرينءَ ڪـٿُون!

وَرهيہ وِيَڙم گذري، هَي هَي ههڙي حال، وو حال.
ساڄنَ تنهنجي سوز جي، ڪريان ڪنهن سان ڳالھ، وو ڳالھ.
ٿي گذاريان ڏينهڙا، تنهنجي خاص خيال، وو خيال.
پُنيءَ لڳل پانهنجي، پنهون سائي پال، وو پال.
ساھ "سچوءَ" جو صدقي، آهي اُتون آل، وو آل.

ڪافي 3

ڳوليءَ جي گفتار، ٻُڌيَوَ ڀاروچَن ۾ ڪا!

ڪُتا ڪانَ قريب جا، هِنيَڙي منجھ هزار.
آءٌ پيادي نا پُڄان، سارو ساٿ سُوار.
اُنهن ڪارڻ آئيو، رئڻ زارو زار.
لڌم پير پنهونءَ جو، منجهـٿُون گرد غبار.
اڄي شال پنيور ۾، ڀاروچو ٻيهار.
پاٽوُن ٻانهي پانهنجي، دوست نہ ڪجو ڌار.
ڪَن "سچوءَ" ڏي سچَ جي، مَنجَهـٿُون، نِينهَن نهار.

ڪافي 4

يار لڳي آءٌ هَلندي توسان، وو،
رهنديس ڪِيئن پنيور ۾.

پاءِ رڪاب پرينءَ جي، هَي هَي هاريون هوسان.
پائي مَندڙا پورَ مَٺُون، راهن تي روسان.
اَوهان ٻاجهون سپرين، چاهي مُنهنجو لوءِ سان.
سورن سهرا سِرَ تي، پارئون تنهنجي پوسان.
"سچو" ساعَتَ نہ رهي، دم ٻاجهون دوسان.

ڪافي 5

ڳولَن جي آءٌ ڳولي، ڀاروچاٽي ذات جي!

سمجهي سگهان ڪينڪي، ڀاروچي جي ٻولِي.
عبث آءٌ پي ناهيان، ڳالھ ڪَيَس ڪنهن ڳولي.
ڪري ڪوهيارل ويو، هِنيَڙي اندر هولي.
روئي اُنهن واسطي، چِڪَ ڪيم هيءَ چولي.
"سچو" صدقي تَن تَـٿُون، جِندُ جَنهِين هِت گهولي.

Gul Hayat Institute

ڪافي 6

اڙي الو الو، منهنجي يار سَڄَڻ جو، ساٿ سلامت آئيو!

اَڄُ سي اڱڻ آئِيا، مون جن لءِ وِرهه وسايو.
اُهي گڏ مسافر هِنِ گڏيا، مون جن لءِ پَنڌِ پُڇايو.
ڏيئي دلاسا دل کي، تن ريهي روح رڇايو.
حال پائي اَچي سي ٿيا، جن تان چيٽڪ لايو.
وريتيون وصالَ جو، هاڻ والي وَرق ورايو.
”سچوءَ“ کي ڙي سرتيون، اهو مولىٰ مُحِب مِلايو.

ڪافي 7

سنديوَ سار سنڀال، يار مون کي آهي، منهنجا ميان!

مون هُون ڏورڻ نہ ٿيا، الا، آهن ڪاف ڪَشال.
اُوهان ڀاڄهون سُپرين، جيڻ منجھ جنجال.
ڪريو فنا فراق کي، وڃهان واڃهه وصال.
ڀاڄهه ڀاروڇا تو پوي، ههڙا ٿيڙم حال.
راتو ڏينهان روح ۾، جَڪان لاءِ جمال.
سِڪ ”سچوءَ“ کي سُپرين، آهي جِي ۾ تنهنجي جال.

ڪافي 8

تون آءُ ڙي قاصد آءُ، ميان،
ڪا خبر ڏيهوُن ڪِيئن جي!

پرين سندي پار جو، ڪو لهي اَڄ سماءُ، ميان.
منهنجو ٿئي هِت ڪينڪي، ڀاڄهوُن هوت هلاءُ، ميان.
ملڻ ڀاڄهون دوست جي، ڪندو ورهه وڏاءُ، ميان.
”سچو“ سمجهين ڪينڪي، اهو اَٿئي ڪو لقاءُ، ميان.

ڪافي 9

آءُ تان صدقي اُن تئُون، جي آيا پُنهل جي پار!

مُڪم نيايا نينهن جا، هوتن ڏنهن هزارَ.
محبت محبوبن جِي ڪئي، هِنيَڙي ۾ هُشڪار.
وڃي ڏسنديس اڪڙين سان، وڻ سندا وڻڪار.
سِڪ ”سچوءَ“ کي سرتيون، ڪيا اندر ۾ الغار.

ڪافي 10

اوڏانهن آئين ڪانگل اَدا، لنؤ تون چڱي اَڄ لات ڪا،
ڪِي هُت هئي محبوبن کي، مشتاق جي مصلحات ڪا؟

هيڏي اَچڻ جي ڪا هُين، ڏي تون مون کي تسلات ڪا،
مون هن نماڻيءَ وٽ اُتي، رهندا اَچي هِت رات ڪا؟
بي تان هوندي هيٺي ادا، ظاهر نہ جهڙيم ذات ڪا،
پيغام مون ڏنهن پرت جا، ساٿي آندوَ سوغات ڪا!
شب روز عاشق رئڻ ۾، چاڻن نہ هَڏ ٻي بات ڪا،
جاني جدائيءَ جيهڙي، آهي نہ ٻي آفات ڪا!
هيڪند هئڻ جي هوت سان، سائين ڪندم ساعات ڪا،
دلبر ڀاڄهون هڪدم ”سچو“، بيهي اُها برسات ڪا؟

ڪافي 11

عشق اَول آزمائي، ڪاڪيون ڪيچن جو ميان!

سِر تي سهج، ووء، سور سٽاڻا، ڀاروچو ٻولائي.
صحيح ملندم هوت حقاني، رانولُ مون رولائي.
عاشق صادق سڻ ”سچيڏنا“، پول نہ ڪنهن پولائي.

ڪافي 12

سانول، سوين گُڻَ تنهنجا تي ساريان!

هُيا منهنجي هِنيَڙي اندر، سي تان ڪيئن وساريان.
واڻان اچڻ جون، ووء، تانهنجون ويني سي نت نهاريان.
اوهان ڀاڄهون سُپرين، گوندر ڏينهن گذاريان.
جهُري جهوريءَ ۾ پيو، هِنيَڙو ني هاڪاريان.
”سچو“ سگ در تنهنجي جو، تنهنجي ڪڏَ قطاريان.

ڪافي 13

ڪنهن کي هي حال چوان اَديون ڙي، واءِ ويلا جو!

ڏيرن ڏيئي ڇڏيا، موتي سور نوان، هي حال چوان!
مهٽا محبوبن، ڏنا پاڻ اوهان، هي حال چوان!
”سچو“ سِرواڻن کي، وڃي پيرين پوان، هي حال چوان!

Gul Hayat Institute

ڪافي 14

عشق تنهنجي ماري آهيان،
آءُ اَچي ڏي دوست دلاسو دل کي!

سگهه نه ساريان پنڌ ڪرڻ جي، پلو ميان،
ڪيچ وٽن ڏي ڪيئن ڪاهيان!
آءٌ تان ٻانهي تون تان سائين،
سَگ نه ٻيو ڪو ساهيان!
ڪم اچي جي هي سر تنهنجي، ميان، تان پي نابِر ناهيان!
آءٌ اَڻ سونهين سونهين ناهيان، ڪاڏي ڪرهَل ڪاهيان!
هوت ڪرين ٿو ههڙيون، ميان، اَسَر هَڏ نه لاهيان!
اگڻ آءُ تون يار پيارا، سپ پلايون ٿي پانيان!
ورهه اوهان جي ڪيئي ولوٿيا، "سچو" چوي آءٌ چاهيان!

ڪافي 15

دل ناهي سا منهنجي وس، ڙي جيڏيون، ڪيئن ڪريان!

انهن اَکڙين ڪي، ناهي ڏسڻ گهُون بس،
ڙي جيڏيون، ڪيئن ڪريان!
اصل لاڪون آهيان، پاڙيچون پروس،
ڙي جيڏيون، ڪيئن ڪريان!
ڪاڪيون آهي نه عام سان، روح هنهنجڙو رس،
ڙي جيڏيون، ڪيئن ڪريان!
ٻاجهون ويڙهي دوست جي، ٻي ڳالهه نه لڳي ڪس،
ڙي جيڏيون، ڪيئن ڪريان،
ساهه "سچوءَ" جو سرتيون، دوست وني ڪيو وس،
ڙي جيڏيون، ڪيئن ڪريان!

داستان اٺون

1

مارڳُ مٿاهون ٿيو، مارڳ چڙهي ڪيرَ؟
سا پُڇي ساٿ سويرَ، جائِي مارڳَ تي مري.

2

جي تون مارڳَ تي مرين، وڏا طالع تو:
سانولُ ساڳي سو، مٿان تو هٿ ڏئي.

3

مَلهِي مارڳ مرُ، تان تون تنين جي ٿئين:
جبل هار نه جرُ، ارتو اَگڙين مون.

4

مارڳ جي مُئينءَ، تان هُئينءَ هوتياڻين هنجَ ۾:
وجي ڪيچ سُئينءَ، تان ويچاريءَ وسُ ڪيو.

5

مارڳ مرن جي، ور تنين کي ويجهڙو:
هَي هَي هوتن کي، ٿئي ارمان انهن جو.

6

مارڳ مرڻ آهه، گهوريو جيڻ جيڏيون:
پير نه پوئيون پاءِ، عاشقَ مرُ اڳي ٿئين.

7

مارڳ آهه مرڻ، جيڏيون هن جيڻ گهُون:
وس ويچاريءَ ايترو، ڪوڪان ڪانڌ ڪرڻ:
ٻاروچا ٻُرڻ، ٿيو ڪم ڪوهيار جو.

8

مارڳ مران شال، دعا ڪريجو جيڏيون:
هوت ههڙي حال، مانَ مٿان مون هٿ ڏئي.

9

مٿي راهه رئان گهٽو، ڪا مون لهن ڪل:
ماڙيون سپ محل، ويني ورهه وسائيان.

10

مٿي راهه رئان گهٽو، آءٌ اوٺارن ڪاڻ:
هاريون ايندم هاڻ، ڏک ڪيندم ڏيل مون.

11

مٿي راهه رئان گهٽو، آءٌ تنهن لَعلَن لَڳِ:
جَتَ ٻيا پِي جَڳِ، منهنجو پيچ پنهونءَ سان.

12

مٿي راهه رئان گهٽو، ڪارڻ ڪيچيڙن:
سِگها شال اچن، ڪَرن غور غريب جو.

13

مٿي راهه رئان گهٽو، ڪارڻ ڪوهياري:
مُئيءَ کي ماري، وچ مَ منهنجا سُپرين.

14

سچو ٻَڏي سندرو، لَڪين ڪندي لوچَ:
ٻَڙيون لڳ ٻروچ، مٿي راهه رئان گهٽو.

15

اديون آريچن جي، ڪافؤن پونديم ڪل:
ڪارڻ ڪوهيارل، مٿي راهه رئان گهٽو.

16

هُو سياٽا سُپرين، عاجز هِيءَ اَڄاڻ:
آءٌ ڪوهياري ڪاڻ، مٿي راهه رئان گهٽو.

Gul Hayat Institute

17

هوندي هوتياڻن جي، هيءَ ويچاري وڳ؛
آءٌ تنهن لالَن لڳِ، متي راه رئان گهٽو.

18

اندر آڳ عشق جي، ويو ٻاروچو ٻاري؛
ڪارڻ ڪوهياري، متي راه رئان گهٽو.

19

ڪاف ڪشالا ڪيترا، ٿڪيءَ مون نه ٿيَن؛
جيڏيون ڪاڻ جتَن، متي راه رئان گهٽو.

20

ڪاف ڪشالا ڪيترا، ڪڏهن مون نه ڪيا؛
وڻؤن هوت ويا، ڪٽي ساٿ سويل جو.

21

ڪاف ڪشالا ڪيترا، پڇن مون نه هَتاءُ؛
اَڄ آرياڻي آءُ، تي وسيلو وٽڪار ۾.

22

ڪاف ڪشالا ڪيترا، پري آهن پَنڌ؛
رويون ڇُمان رَند، آيل اوٺارن جا.

23

ڪاف ڪشالا ڪيترا، مارڳ آهه منزل؛
آهه ڪوهيارل ڪل، نامِيا نماڻِن جي.

24

ڪاف ڪشالا ڪيترا، هزارين فرسنگ؛
نهاري ڏي ننگ، ڪر ور ويچاريءَ جي.

25

ڪاف ڪشالا ڪيترا، ڪوڙين آهن ڪوهه؛
مون ڪـُـڻون جهاڳڻ نه ٿِيَن، رُڪؤن ڏاڍا روهه؛
تنهنجي پُڄان توهه، نا ته ناهر حال هلڻ جو.

26

ڪاف ڪشالا ڪيترا، آهن جال جبل؛
لهه ڪميڻِيءَ ڪل، ٻاروچا ٻاجهه ڪري.

27

ڪاف ڪشالا ڪيترا، دقت اَڻون تصديع؛
اَڄي پهچج پِي، مون هن نماڻيءَ تي.

28

ڪاف ڪشالا ڪيترا، ڪڏهن ڪين ڪيام؛
سلهاڙي ساٿ سان، ڪٽي هوت ويام؛
ووڙڻ وڻ پيام، قسمت سانگي ڪيچ جا.

29

ڪاف ڪشالا ڪيترا، مارڳ مٿاهون؛
چوريءَ ڪي چيرين، چڙي وئين چاهون؟
توکي ڪري سپرين، دردمند دانهون؛
تون اڄ آڳاهون، نا ته تي دوست دم ڏيان!

30

ڪاف ڪشالا ڪيترا، جتِ جانارن جايون؛
غفائن غارن ۾، اُت بيحد بلايون؛
مانديءَ ڪي مارڻ لاءِ، نڪتيون نِنايون؛
مون سِر تي سهايون، سڀ آريءَ سندي عشق ۾.

31

ڪاف ڪشالا ڪيترا، بَر وڏا بئبان؛
لانگها هِڪُ لَڪَن جا، بيا ڪوهن ۾ ڪُهدان؛
اڳيان ڏيئم ڪينڪي، هلڻ هي حيوان؛
آءُ آرياڻي اڳوان، ترُ مون نه ٿيلهيو ٿئي.

32

ڪشالي مؤن ڪرُ، توري ڏينهن مؤن ٿئي؛
سوز گداز ۽ غم، رهبر ٿيندو راه ۾.

33

قدر منجهه ڪشال، مون تان لتو جيڏيون؛
وڏي وِٽ وصال، يڪسان يڪايڪ ڪـُـون.

34

موٽي آيس ماٺ ۾، تان ڪيو شوق شڪار؛
هَي هن نماڻيءَ ڪي، ووڙڻ ٿيو وٽڪار؛
طلب سين تڪرار، ڪشالي مؤن ڪم ٿيو.

ڪافي 1

پاروٓن تان پِرينَ، جيڏيون، اڃن اُهي اولانيا.

تيلهان ترسين تار ۾، جيلهان محبت ناهي من.
ڪيئن چانگار چِڙن جي، ڪوڙي پيڙهءِ ڪن؟
سڪ سچي جن ساهه ڪي، سي تاروٓن نا ترسن.
ڪين اسان ڪـُـون اَنهنجون، ڳالهيون ٿيون وسرن.
آءُ اسانجي پار ڏي، پيون تان ڏئيئي بَن.
عشق "سچو" جن آهيئي، سي تان روءِ رَسَن.

ڪافي 2

ڪاڪيون مون ڏي ڪالهه، دلبر لڪيا دلاسا!

اِيندا اڱڻ سي تانهنجي، جَن لاءِ سِڪينءَ ٿي سال.

Gul Hayat Institute

هاريون! هجر فراق جو، واريو ورق وصال.
سَرهو ٿيڙو ساهُ مون، لاٿون ڪُل ڪَشال.
ڪَرم ڪيائون پانهنجو، مُنهنجي ني چاهي مجال.
تِرُ نہ ماندو تون ٿِئين، لَهندءِ ”سَچو“ سنڀال.

ڪافي 3
ديواني هِن دل ڪَيَو، ڪو دوست دلاسو ڏيو!

تو ٻاجهَون سانول سائين، چئو ڪير ڪو پُڇندو پيو؟
توهون الاجي ڪيئن سائين، سو واعدو وسري ويو؟
گُهرجي سعيو تَنهن جو گهڻو، جو پيش اوهان جي پيو.
ڪنهن کي ڏيان هِيءُ دانهڙي، هَي برهہ بيراڳي ڪيو.
هَي هَي نِي ههڙو حالڙو، اَي يار تان تو ريءُ ٿيو.
هِيءُ ساهہ منهنجي سَرير مؤن، هَي تان تنهنجي نازن نِيو.
نِجهري نِماڻيءُ جي اَچي، هڪ ڏينهن پاءِ لالن لِيو.
ڪيو ڪالهہ هادي قول تو، مِڙني اڳيان مون سان اِهو.
هوندس ”سچو“ توساڻ آءٌ، تو پِيرُ ’عبدالحق‘ چيو.

ڪافي 4
عشق اکين نيئي لايو، مَستانن سان!

سِر مٿي مون سَرتيون، وِرهي ميِنهن وسايو.
البت ويندس اوڏنهن، پَلُ پاڙيچون نہ پايو.
آءٌ ڪيئن ويهان ماٺ ڪري، سورن هت سِجهايو.
جا سيبايَوَ سَرتيون، ڳالهہ اُهائي ڳايو.
حاصل آہ حبيب جو، ”سچوءَ“ تي سِي سايو.

ڪافي 5
مون کي مِهڻا ڏئي، مَرُ ڪا پارؤن پِرينءُ جي!

هيءُ تا حبيبن ري، پيالا زهر ٿي پئي.
ڏوڙو ڏک مون پرائيو، هَي دوست جي وئي.
روز پرينءُ جي پار ڏي، مون کي نينهن تو نئي.
سارو ئي ڪم ”سچو“ ٿيو، پُنيءُ دوست جي پئي.

ڪافي 6
پائي ڏوهہ پنهنجي اندر ۾، آءٌ دوست تو در آئيان!

راتو ڏينهان پنهنجي روح ۾، تنهنجا سوين ڳڻ ڳائيان.
ڏٺ ڏوراپو ٻُڌي، آءٌ پلؤ توکي پائيان.

زاريون ضعيفيءَ مؤن ڪري، پرين توکي پرچايان.
جا تو پٽي پيزار جي، سا کهہ لِڱن کي لائيان.
سڀ ڳالهہ پنهنجي سِرَ جي، توکي ”سچو“ سمجهائيان.

ڪافي 7
وڃي شال ڏسان، پنهون، تنهنجو ڪيچ واليءَ وسايو!

اَديون اوٺارن کي، آيل، رتيءَ منجهہ رسان.
ڪاڪيون ڪوهيارل کي، آيل، پُڇِي شال پسان.
وندر جي واڻن تي، آيل، گوڏن پر گسان.
هاريون هوتياڻن جي، آيل، ويڙهي منجهہ وسان.
وڃي ڪيچ وڻن ۾، آيل، هوتن ساڻ هسان.
”سچو“ سپرين سان، آيل، ڪنديس چاهہ چَسان.

ڪافي 8
ٿيون ورڻ جون وايون، يار سانگيڙي جون!

هٿ پانڌيءُ جي، پارؤن پرينءُ جي،
اهي سي خبران آيون.
ڪُونجان هزارين ڪيچ وڻن ڏهون،
اسان ڏي يار اُڏايون.
اڱڻ اُهوئي اسان پرين جو،
شل جدا نہ هونديون جايون.
ڪيئي ڪتابتان پنهنجي اَچڻ جون،
مون ڏي سي هوت هلايون.
ناهن ڳالهيون هي ڳرهَڻ جهڙيون،
”سچو“ ري سوز سَلايون.

ڪافي 9
هاڻي ڪنهن سان ڳرهيان ڳالهہ،
هاريون پنهنجي حال جي!

پرين نيندا پاڻ سان، پينر، پنهنجي پال.
ڪرڻ عرض عجيب کي، منهنجي چاهي مجال.
ڪندي پورهيو ڪيچ ۾، جي نين نماڻي نال.

ڪافي 10
منهنجي ساهہ سجڻ کي ساريو،
مون کي ڳالهہ تنهين جي ڳاريو، هوءِ هوءِ هوءِ!

Gul Hayat Institute

اَديون آرياڻن جي، وجي توڏن تونگِ تنواريو.
مون من گڏي گوندرين، ڪيچي ڪيچ قراريو.
هِهڙن هوتاڻن کي، وريتيون نه وساريو.
جيءُ سَچوءَ جو سرتيون، سندن عشق اُجاريو.

ڪافي 11

ڇپَر تان نه ڇڏيندين، پلوڙي، پنهل يار!

پاڻ سجاڻي پانهنجو، گولي ساڻ گڏيندين.
اڳڻ آسروند جي، آرياڻي تو ايندين.
اهو اتم آسرو، نال نماڻي نيندين.
پکا پکن سامهون، اوري شال اڏيندين.
سڪ ۽ سور "سچوءَ" کي، بلوچا، بخشيندين.

ڪافي 12

گهوريو هي نه پنيور، مون سگ ٻاروچن سان!

مَرڪُ تان معذورِ ڪي، سندو هوتن هور.
راتيان رئان وڏ ڦڙا، ڏينهن سارو ئي ڏور.
آهي آرياڻيءَ جو، ديوانيءَ کي دور.
سچو ڳالهه اُنهيءَ جي، شوق مچايو شور.

ڪافي 13

ديس اسان جڙي آيو،
ٻڙيون، ٻاروچو،
مولىٰ سو آڻ ملايو!

اَڄڻ ٻاروچي جي ڪل نه آن کي، تيلهان ٿيون ورهه وسايو.
ويڙهي اوهانجي وسي ٻاروچو، پري جو پنڌ پڇايو؟
اڳڻ اوهان جي آهي سدائين، گهوري تان پاڻ گهمايو.
آءٌ نماڻي عيبَن هاڻِي، پاڻ پرينءَ پرچايو.
پنڌ ويني يار "سچوءَ" جو، ڪيو سو هوتَ سَجايو.

ڪافي 14

اَڄن تا پرين اَڄن تا، سل ڪي ساتي، اَڄن تا؟

طرف اسان جي هين تياري، پَهَ اجا ڪي پَڇن تا؟
اديون آتش عشق جا، من ۾ مچ مچن تا.
پَسڻَ ڪارڻ پرينءَ جي، نينهن وارا هِت نُچَن تا.
"سچو" سُورهيه ڪيترا، رنگ انهيءَ ۾ رچن تا.

ڪافي 15

اها ڳالهه سجڻ تنهنجي، ڪنهن سان آءٌ تان ڪريان؟

اوهان ٻاجهون سپرين، ويني هِت ڏکڙا ڏريان.
هي سِرُ سارو ساهه سان، آڏو تنهنجي دوست ڌريان.
وِرهَ اوهان جي هت وساريا، ٻاجاڻن ڪي پنڌڙا پَريان.
دوست اوهان ريءَ ديس اُنهيءَ ۾، سورن جا ٿي سڏڪا ڀريان.
"سچو" چوي سپرين، تنهنجي صورت ريءَ ويني سور تريان.

ڪافي 16

منهنجو هوت پنهونءَ سان، نينهڙو لڳو!

پَرو پيڙم پاڻ مون، پينر ڙي منهنجو پول پڳو.
ٻيائيءَ جو بند پيو، ڪاڪِيون توڙيو عشقَ ٺڳو.
مون کي اوڏنهن آئيو، سرتيون سندو وِرهه وڳو.
پرين "سچو" آهي پاڻ سان، جيئن سُئيءَ منجهه سَڳو.

داستان نائون

1

ٻاري ٻرهه بلوچ جو، رڳوئِي راحت:
ساريان سا ساعت، جا هيڪَندَ هُيَس هوت سان.

2

ٻاري ٻرهه بلوچ جو، آهِ مَتِم مَحڪُم:
سندو دوستيءَ دمُ، ڇڏيان نه ڇن ڪهين.

3

ٻاري ٻرهه بلوچ جو، آهِ نسورو نورُ:
راتو ڏينهان روح ۾، مُحبَن جو مَذڪور:
وڃڻ آهه ضرور، ڪاڪِيون ڪيچيڙن ڏي.

4

ٻاري ٻرهه بلوچ جو، هِيڙِن جو همراهه:
روح مَنجهارون راهه، ڪاڪِيون ڏسي ڪيچ جو.

5

ٻاري ٻرهه بلوچ جو، سَدا مُون شامل:
ڪيچ ڏٺي ڪامل، مون کي پورَ پَسائِيو.

6

ٻاري ٻرهه بلوچ جو، اونداهيءَ اوجرُ:
ساتي آهه سَيَر، سو نه ڇڏيندو ڇپرين.

7

ٻاري ٻرهه بلوچ جو، اديون سِر آيوم:
چاهُون چُمي تنهن کي، چشمن تي چايوم:
وِرهه وسايوم، نِينهُن پنهنجي نِجهري.

Gul Hayat Institute

8

باري برھ بلوچ جو، تَنَ کي تَقويت؛
سنديءَ سورَ صِفَتُ، پُڇين نہ پَر ڪَهِين.

9

باري برھ بلوچ جو، هاريون هِدايَتَ؛
ڪَندو ڪفايَتَ، پاڙون ڄاڻِي پَنڌ ۾.

10

باري برھ بلوچ جو، سارو سعادَتَ؛
هيڻن حمايتَ، ڪاڪِيون آهي ڪاف ۾.

11

پِريان سَندي پارَ ڏي، پَنڌُ عجائِبُ آھ؛
گھوري سِرُ گُھماءِ، مٿي در دوسَن جي.

12

پَنڌُ عجائِب پِرينءَ جو، سَندو پيرَنِ ناءِ؛
هِنئَين ساڻ هَلاءِ، پاڻ پَنهنجو پِرينءَ ڏي.

13

پنڌ عجائِب پرينءَ جو، آھ هلڻ سان حال؛
نڪا قيل مقال، بي نا جُڙي اُتهين.

14

پنڌ عجائب پرينءَ جو، خاصو ساڻُ خيال؛
فِڪر سان في الحال، وڃي پسندينءَ پرينءَ ڪي.

15

پنڌ عجائب پرينءَ جو، سِسِي پيرَ ڪرڻ؛
اِنهِينءَ ڏيان ڏرڻ، آهي قدم ڪيچ ڏي.

16

پَنڌُ عجائِب پِرينءَ جو، ”مان“ سان ڪين هلي؛
سائِي چاھ چَلي، جنهن ”مان“ ڇڏي وڃ ۾.

17

پَنڌُ عجائِب پِرينءَ جو، هلڻ هڪ نظر؛
پاڙيچي ڪنهن پَرَ، اهو خيال ڪڙو رهي.

18

پُنيءَ هوت پنهونءَ جي، هيءَ ويچاري ويندي؛
سڄڻ نہ سينڌي، آءٌ تان آهيان جيڏيون.

19

پُنيءَ هوت پنهونءَ جي، هيءَ ويندي ويچاري؛
ضَعيف زاري، ڪندي در دوستن جي.

20

پُنيءَ هوت پنهونءَ جي، هاڙهي کي هلنديون؛
سور وڃي سَلنديون، ڪَشالا ڪافن جا.

21

پُنيءَ هوت پنهونءَ جي، هاڙهي هلنديون سي؛
جَتَن اُتون جي، سِرُ ڪرينديون صدقي.

22

روئي هارج رَتُ، هَي هَي هوتياڻِن لءِ؛
تنهن پوءِ جيڪس جتُ، مٿان تو هٿ ڏئي.

23

راهين هارج رَتُ، ڪاڪي ڪيچيڙن لءِ؛
هو جو ڏونگر ڏاڪڙو، ماري پُڇج مَتُ؛
ڏاڍيون مهٿان مِير جون، جهلي ڪج جَهَتُ؛
تہ پاڙون ڄاڻي جَتُ، تئي رفيق رُجُن ۾.

24

اُهي زورئون زور، جي تو محبت من ۾؛
ڏونگر ڏوريون ڏور، ههڙن هوتياڻن لءِ.

25

هَنجون رتُ هاريج، تان روهن کي رهسو تئي؛
وار نہ وساريج، ههڙن هوتياڻِن کي.

26

هاريون نہ هارين، اَرتو اَڪڙين مَؤن؛
تون ڪيئن وسارين، ههڙن هوتياڻن کي؟

27

آهي روح رتِي، مون سين مون پِريَن جي؛
هٿان لَڪَ لَتِي، ههڙن هوتياڻن لءِ.

28

آهي ڪانہ اَٽڪَ، آيل، عِشق وارئين؛
هٿان لتي لَڪَ، ههڙن هوتياڻن لءِ.

29

وؤڙيندي وٽڪار، بَڏي سَندرو سچ جو؛
پنڌ اڙانگا پَبَ جا، قابو نہ ڪوهيار؛
آهي رئڻ زارو زار، ههڙن هوتاياڻن لءِ.

30

گولِن گڏ گڏيان، پاڻ پنهنجو ڪيچ ۾؛
پَلَؤ تان نہ ڇڏيان، هَهِڙن هوتياڻن جو.

31

گولِئين گڏيندي، پاڻُ ڪميٽي ڪيچ ۾؛
ڪنهن ڇَنِ نہ ڇڏيندي، هَهِڙن هوتياڻن کي.

32

گولئين گڏيندياس، پورهئي ڪارڻ پاڻ کي؛
پنهنجي تان پِرينءَ کي، ”سائين“ سَڏيندياس؛
ڪنهن ڇَنِ نہ ڇڏيندياس، هِهڙن هوتياڻن کي.

Gul Hayat Institute

33

هارِيون ٿيس نہ هيئن، جو ننڍ نماٽيءَ نہ ڪَئي:
ٿيان پيرادِو تَن جي، جَت ويڙهم جيئن:
ڪاڪِيون ڙي آءٌ ڪيئن، هِهڙو هوتُ وساريان؟

34

سَوين گُڻَ سندانَ، مان تي ساريان سَرتيون:
سِگها ٿيندا سُپرين، مون تي مهربانُ:
ويهان ڪيئن ماٺ ڪري، جيءَ متي جولانَ:
آءٌ ڪيئن ۾ اَرمانَ، هِهڙو هوتُ وساريان؟

35

موٽي ايندُم شال، ٻاروچو ٻاجهہَ پئي:
اُٿم آريچن ري، جيئڻ منجهہ جَنجالَ:
هَي هَي منهنجي حال، ههڙو هوت وساريان.

36

جان جان يَڪا يَڪ نہ ٿيان، تان تان ماٺ نہ مُون:
”چرا“ ۽ ”چُون“، برابرَ ”بي چُون“ نہ ٿئي.

ڪافي 1

پُڇيون ڪي پريَن، حالَ منهنجي جِيُون خبران، ساٿيو ڙي!

ساهہ سِڪي ٿو جن ڪي، مون ڪي ڪِي سارِنِ؟
هِنِ دم دلاسا ڏنا، سَرتيون ساٿيڙنِ.
تون هِت ڪهڙيءَ ڳالهہ ۾، هو هُت ياد ڪَرِنِ.
آهين جَنين جي آسري، سي تو ڪاءِ ڇَڏنِ.
”سچو“ سَنگَتِ پانهنجي، مانَ غريبِ ڳَڏنِ.

ڪافي 2

پَسَڻَ ڪارڻ پرينءَ جي، ڪيا آگمَ اَڪڙيَن!

مِلَڻَ لءِ محبوب جي، ٿيون راتو ڏينهن وسَن.
جهُورَ نہ لَهي جهُڙَ جِي، ٿي ڪڏهين ويڳاڻ.
سدا ساوڻ تَن ڪي، بوندان بس نہ ڪن.
”سچو“ سُپرينءَ لءِ ٿيون، جهوريءَ منجهہ جهِجَن.

ڪافي 3

بِرهہ بيراڳي ڪيو ڙي جيڏيون، مون ڪي درد ديوانو ڪيو!

پُڇو ڪيم طبيب بيا، مون ڪي نِينهَن سو نِيو.
هاريون اَچي اوچتو، پُور پرِيَن جو پيو.
اَندوهہ عشق عجيب جو آهي، ڏکِيءَ ڪي نِي ڏيو.

جو اَمُرَ اوراٽو ڏنو، سو تان ساڳِي ٿيو.
سَرتيون ٻاجهئن سوز جي، آهي جُتِنِ ڳاڏون جِيو.
راتو ڏينهان روحَ ڪي، خيال ڪيو هِن ڪِيو.
”سچو“ ٻاقِي سَچُ ٿيو، غير وڃؤن تان ويو.

ڪافي 4

ٿيون وَرَڻَ جِيون وايُون، يا سانگيڙي جون!

هَت پانڊِن جي پاروُن پرين جي، اِهي سي خبران آيون.
ڪونجان هزارين ڪيچ وٽن ڏنهُن، اُهي سي دوست اُڏايون.
اَڱڻ اهوئي اسان پرين جو، جدا نہ هونديون جايُون.
ڪِئي ڪتابتان پنهنجي اَچڻ جون، مون ڏي هوت هَلايون.
ناهِن ڳالهيون هي ڳرهَڻ جهڙيون، ”سچو“ سي سوز سلايون.

ڪافي 5

گهٽا وڃي ڏينهڙا لايا، يارَ پياري، ميان!

آءُ ڙي پانڊي ڪَلَ ڪائِي ڏي، هُئن اَچڻ جا سعيا؟
اُنهن ڪارڻ راتو ڏينهان، مون تي وِرهہ وسايا.
ڏينهن انهيءَ ڏي ڏسان ڏهاڙيون، هُن تي ڪانگ اُڏايا.
يار مسافر مولىٰ مهر سان، ساڻ غريب ڳڏايا.
تورا تَن جا ”سچو“ سنپارين، جي اِجهي چَون اَچ آيا.

ڪافي 6

حال منهنجو ڪونہ هو، جيڏيون ڙي، پنهنجو ڪرم ڪيائون!

معاف ڪيائون منديون، ڏوهَن ڏي نہ ڏنائون.
جيڪو حال احوال هو سائين، پاڻؤن پاڻ پُڇيائون.
پاڻ پنهنجو پاڻهين، ساڻ غريب ڳڏيائون.
”سچوءَ“ ڪي ڪيئي سرتيون، تي دلاسا ڏنائون.

ڪافي 7

گهوري گهوري گهوري، وو ميان،
جند سَجَڻ تو تان گهوري!

راتو ڏينهان، وو، آهي اوهان جي، سائين، جهوري جهوري.
ڳِچيءَ وِڌِيَوَ عجب جيهي، سُهٽا، ڏوري ڏوري.
تَندُ نہ جاڻان، وو، ڪنهين هيءَ، سُهٽا چوري چوري.
دل ڪسيائي، وو، لُٽ نِيتيائِي، حاڪم، زوري زوري.
اول آساني ڳالهہ تي، پوءَ ڪيڙءِ، سائين، ڳوري ڳوري.
”سچوءَ“ لايو سَچَ منجهاروُن، لالن، لوري لوري.

Gul Hayat Institute

ڪافي 8

ڙي جيڏيون، هاڻي گهوريو هوتن ري، سارو شهر ڀنڀور!

لاهيندا، ووء لُطف مان، ميان، هن ڏکيءَ ڪؤن ڏور.
هي هالاڻي آن جي، شعلو وڏڙو شور.
منت نہ منهنجي موٽيا، زاري آهي نہ زور.
درسن ساڻ دفعي ٿيندو، سندو هنيڙي هور.
”سچو“ سندين راهہ تي، هڪ جفا ٻيو جور.

ڪافي 9

اَڃ هوتن ريءَ هِت هاڻ، ٻيا ڪير لهن مون ساران!

قاصد ڪيچ وٽن ڏَنهُن، آٿُت سِگهڙو آڻ،
ٿي روز وِجهايان ڦاران.
وِجهان وِڃاڻا ڪيترا، قريبن جي ڪاڻ،
يار ملن شل ياران.
آيون اِنهي پار ڏهون، اديون ڪُرڪاڻ،
ڪونجن جون ڀِي قطاران.
سَنجهي صبح سرتيون، ميان ٻاروچي جي ٻاڻ،
آهِن ”سچو“ ڪي سنپاران.

ڪافي 10

ڏک وڏو وئين ڏيئي ڏيئي، ووء يار سڄڻ اَڄ مون ڪي!

اوهان ٻاجهون يار پيارل،
حال اسانجِڙو هيئي هيئي.
پرين ڏسيجو وڙ پانهنجي ڏي،
اسان هٿئون جي پيئي پيئي.
ياد ڪريجو ڏينهن اُهي ئي،
ڳالهيون ڪيَوَ گڏ ڪيئي ڪيئي.
هو جي ڪيون ڳالهيون توئي سان،
نينهن ”سچوءَ“ ري سيئي سيئي.

ڪافي 11

ڪالهہ، اَسان تو ڪيون ڪيون، يار سڄڻ، ڳجهيون ڳالهيون!

ٿين پراٽيون ڪينڪي، نِت سي آهن نُيون نُيون.
رهيون آهن روح ۾، چڱيون اوهان جي چَيون چَيون.
ڪين وسرن ساهَ ڪڻُون، اُهي تان پاڙڻ پَيون پَيون.
منيون ڳالهيون تانهنجيون، هن ”سچوءَ“ ساهَ سَنيون سَنيون.

ڪافي 12

تون تہ پاڻهي ٿو سائين ڄاڻي،
ڪيهو حال ڇوان توکي هاڻي!

دل ديواني ڪيَئِي اسانجي، مُحب اَوهانجي ماڻي.
ڏوهن ڏي ڏس ڪين اسانجي، سائين تون پاڻ سڃاڻي.
دردمنديءَ جي دل توئي سان، اکِن اَڙائي آڻي.
ڪڏهن اسان وٽ ايندين دلبر، ويٺي وجهان ويڃاڻي.
سوال ”سچوءَ“ جو آهي اهو ئي، تنهنجو عشق نہ شال اَڪاڻي.

ڪافي 13

آءُ آرياڻي اوري، آءٌ دامن لڳڙي آهيان!

سِرُ پنهنجو سُپرين، گهرون آيَس گهوري.
هِيءَ ڪميڻي ڪينڪِي، ڏونگر سگهي ڏوري.
ڪا جا تَندُ طلب جي، چِتِ وئين تون چوري.
نيو ٻاجياڻي پاڻ سان، تِرُ نہ رهي تو ري.
”سچو“ سَگ اَوهان جو، ڪيئن پُڄي تنهنجي ٿوري؟

ڪافي 14

ڏِس کهڙيون ڦيريون پائي، اِهو لِڪ لِڪوڻِي يارُ سڄڻ!

غمزي هن غيرت ڦِي، جو عشق لَڳن سان لائي.
عِلم عقل ويو اڏري، عين عشق جي آئي.
طَبل ٻيا سڀ تم ٿيا، جڏهن نوبتَ نِينهُن وڄائي.
نحو صرف ويو وسري، جاتي پاڻ خيال کُپائي.
رَمز پنهنجي راز جِي، ٿو ”سچوءَ“ ڪي سمجهائي.

ڪافي 15

اڙي مهر پَئي، مون ڪي يار سَڄڻَ،

قدر پيو مون ڪي ڪاڪيون، نِي وو وو، ويڄن وِئي.
اَثر منهنجي درد جو اديون، شال طبيبن ٿِئي.
ورهيہ ويڙا گذري، هِن عاشق آهون ڪِئي.
وِرهہ وهايم جيڏيون، پوئتان پُرجهڻ پِئي.
ٻُڪي ڏين جي ٻاجهہَ جِي، تان جيءُ ”سچوءَ“ جو جِئي.

ڪافي 16

آهِ علاجُ نہ ڪوئِي، هِن اَکن ماري آهيان!

Gul Hayat Institute

ڪنهن کي سَليان سَرتيون، حال اِهو ئي روئِي.
ڦَڪِيون ٻُڪيون لکين هزارين، ڪيون طَبيبان توئِي.
ناحَق ٻڌين پَٽِيون، ڪل نہ حاذقَ هوئِي.
ويج ونِي وج واٽ اِهائي، سانولُ اِيندم سوئِي.
دست سڄڻ جي دارون آهي، ”سچو“ يار سَپوئي.

ڪافي 17
نِينهُن ڏاڍي سان لايوسي، آءٌ تان هاڻي ڪيئن ڪريان؟

عشق سَوَلو سَرتيون، هُت سَيَر پايوسي.
جو ڏنائون جيڏيون، سو تان پَلءِ پايوسي.
پُڇي اسان جا پَڪڙا، اديون اِجهو آيوسي.
پيئَر شهر پنيور جي، هِت طَعنن تايوسي.
سوئِي ”سچو“ سِر تي، هاڻي چُمي چايوسي.

ڪافي 18
منهنجو هِينئَڙو هوتن ساڻ،
ڪهڙي ڪريان ٻِي آءٌ تان ڳالهڙي!

وندر سنديءَ واٽ تي، پُرزا ڪنديَس پاڻُ.
اَچي لڳو مون اوچتو، ٻاروچي جو ٻاڻُ.
دعا ڪريجو جيڏيون، شالَ موٽي مُئيءَ جو ماڻُ.
وِيَڙو درد فراقِ جو، ڏيئِي ڏکيءَ کي ڏاڻُ.
اگڻ ايندو تانهنجي، ”سچو“ سو سرواڻُ.

ڪافي 19
ڪالهہ اَسان وٽ ويهِي ويهِي، وو يار سڄڻ، ڪَيَو ڳالهيون!

سي نہ وسرن ساهہ منهنجي کي،
ڳالهہ ڪريان ٻِي ڪيهِي ڪيهِي!

ٻهَر ٻاروچا ٻاجهہَ پَئِي تون،
آءُ پکي هِن پيهِي پيهِي!

ڏينهن ٻہ ٽي چار دوست اسان جِي،
رَمزُن سان دل ريهِي ريهِي!

هُج هميشہ يارَ اسان وٽ،
پِرين نہ ٿِج پَر ڏيهِي ڏيهِي!

ڪيو بيراڳِي ڏينهن تنهن لاڪُون،
دوست ”سچوءَ“ جي ويهِي ويهِي!

ڪافي 20
يار چڱي تو تان مون سان لائي،
ڙي دلبر، لائِي!

دوست دلاسي جي دردمندن ڏي، مُج ڪتابَتَ ڪائِي.
تنهنجي اَچڻ جي يار پرين ڙي، هِتِ وري ٿي وائِي وائِي.
جا وٺيوَ دل پنهنجيءَ کي، ڪيوَ سانول سائِي سائِي.
خبر خوشيءَ جي پارؤن اوهان جي، اَج اسان وٽ آئِي آئِي.
حال ڏسي ڪري يارَ ”سچوءَ“ سان، ٿيءُ اَچي ڏُکَ يائِي يائِي.

ڪافي 21
اِجهي آيا، ڪِلي ڳڏيا سي، جن جي ڪارڻ پانڌي پُڇياسي!

فَلڪ فِراقِي، ڏِينهن ڏُهيلا،
اُهي سي ئِي وسري وياسي.
پاٽڻُون ڄاٽي، سي پيهي آيا،
جِن جي ڪارڻ چِلا ڪياسي.
اسان پانيو تہ آرام ٿِيوسي،
ناز نيڻن جي ناگهہ نياسي.
ويڙهي اسان جي ”سَچُو“ آيا سي،
طرف جنين جي قاصد ڪيياسي.

ڪافي 22
متان تون مونکي ڇڏين،
سُونهان ڙي سڄڻ جا!

محبوبن سان نانءَ ڏٽيءَ جي، نيئي غريب کي ڳڏين.
نٿو ڄاٽان ڏينهن اُهوئي، ٿيندو الاجي ڪڏين.
جڏهن تون حاضر ٿئين حضورين، نانءُ ”سچو“ ڪري سڏين.

ڪافي 23
ڪاڻ اچڻ تنهنجي ڪندي آءٌ، هِتِ حيلا هزارين وي!

پرچ پرين ڏِس پاڻ ڏي، بِرهہ اوهان جي بندي آءٌ،
وري مان نهارين، وي.
پَرچِي اگڻ آءُ تون، پايان ڳچيءَ منجهہ گندي آءٌ،
يار گڏ گذارين، وي.

Gul Hayat Institute

جيهي تيهي هوت اُوهان جي، چڱي سا توڙي مندي آءٌ،
سا تون چو تو وسارين، وي.
اُوهان ٻاجهون سُپرين، نيٺئُون وهايان ندي آءٌ،
پيو ”سچو“ پنارين، وي.

ڪافي 24
آهي صبح انجام، پرين، تنهنجي پَلا پار ڏي!

اَسان ڪنيو تان تنهنجو، سِرَ تي ڪُل ڪمامُ.
دانهون ڪري درد مؤن، بِرهُ نہ ڪر بدنامُ.
جي تون پُڇين ڳالهڙي، طلب نہ ڪَج تمامُ.
اگهڻ اچن تا تانهنجي، عاشق ڪر آرامُ.
”سچو“ سَپو تانهنجو، ڪَيوسي قبول ڪلامُ.

ڪافي 25
ناهي ويچاري سا وَس، هِيءَ تا بيوس آهي، ميان!

پِرين پنهنجي پارَ جو، ڏاها ڪو پَهُ ڏَس،
تنهنجي ڪَس، نِي، آهي، ميان.
اَول آخر آهي ئِي، رانول منهنجِي رَسِ،
تنهنجي وس، نِي، آهي، ميان.
اُوهان ٻاجهُون سُپرين، ڳالهيون نہ اَچن ڪَس،
روحَ رَس نہ آهي، ميان.
پُڄاڻان پرين جي، آهي پنيورَ ڪنڌُون ٻَس،
سو تان چَس نہ آهي، ميان.
ساڻ ”سچوءَ“ تون سُپرين، هوتَ ڳالهائِج هَس،
بيو ڪو جَس نہ آهي، ميان.

ڪافي 26
هوتَ اسانوٽ اِيندا،
وٺي نال پِرِي نيندا!

سَوَ دلاسا سَرتيون، هِنَ ڏکيءَ کي ڏيندا،
گولِي پاڻ گڏيندا.
پَکا پاڃياڻِن جي، اوڏا آڻِ اڏيندا،
چوري تان نہ ڇڏيندا.
جانچي ڏسجو جيڏيون، هِڪُ ٺَڪِيءَ سان ٺيندا،
وري پوءِ نہ ويندا.
پَسِي حال حَقيرِ جو، بَديون تان بخشيندا،
”سچو“ نانوُ سڏيندا.

ڪافي 27
جِي آئِين، پِلي آئين، ڪيچي ڏُٺُو ڪالهَ ڪاتي!

سِگهو سِگهو تون ڏيج سَنيها، ڏينهن گهٽا جو لائين.
تورا لائين تو هِن ٺَڪيءَ تي، پير اگهڻ جو تون پائين.
پاڻُ توئِي تَڻُون ڪريان قرباني، جو ڳالهِ سجڻ جي تو ڳائين.
طرفؤن تنهنجي هيءَ نِماڻي، سَبِ پلائِي ٿِي پائين.
ڏيهُ سجڻ جو، ڏسيون ڏهاڙيون، ”سچو“ تو ڪانگَ اڏائين.

داستان ڏهون

1

ڪيچيڙا ڪالهِ ويا، مان تي اگهڻ نهاريان:
ساريو سُپرين کي، هنجون آءٌ هاريان:
گوندر گذاريان، هَي هَي سارا ڏينهڙا.

2

ڪيچيڙا ڪالهِ ويا، پوءِ تي اگهڻ نِهاريام:
ڪين لهان ڪاٿئين، وڏيءَ ويل ويام:
وجي ٿاڪ ٿيام، ڪاڪيو ڪيچ وٽن ۾.

3

ڪيچيڙا ڪالهِ ويا، تَنگ اُنن ٿاٽي:
هوتن ريءَ هاٽي، اگهڻ نِهاري نہ سگهان.

4

ڪيچيڙا ڪالهِ ويا، اجا مون وٺاءُ:
پرين پڄاڻاءُ، اگهڻ ڏسي نہ سگهان.

5

ڪيچيڙا ڪالهِ ويا، جات اَولِي جَتَ:
هَي هَي هٽان هٽ، اگهڻ ڏسي نہ سگهان.

6

ڪيچيڙا ڪالهِ ويا، تون تي اگهڻ نهارين:
ٻَڙي ٻاروچن لءِ، رت هنجون هاريين:
ساريون سنياريين، ٻاروچاٽي جاتِ کي.

7

ويئي ڪيچيڙا ڪالهِ، تون اَڄ تي پيرَ نهارئين:
هو لنگهي لَڪَ سنوان ٿيا، تو هِتِ ههڙا حال:
ڪنڌِي سارَ سنيالَ، وجي ڪيچ وٽن ۾.

8

ڪري ڏمرُ ڏير، اُٿي آڌيءَ رات ويا:
تون ڪٿي وقت صبوح جي، پيراڏِنِ جان پير:
هو ڏُڪيو ساٿُ سوير، وجي ڪيچَ وٽن ۾.

Gul Hayat Institute

9

جان جان ٽِيَڙسِ جاڳِ، تان ساڻ سَويلو لَڏيو؛
اَرتو اوتي اکيون، موٽيون ڏسِي ماڳِ؛
وَرُ وَرائي واڳَ، مانَ نماڻيءَ جي نِجهُري !

10

اڱڻ ساڳِي اوءِ، پَر ڪيچن کي ڪاتڻُون لهان؟
ڏيئي ڦٽ فِراق جا، پورهيتَ چڙيون پوءِ؛
هاٽي راهُن متي روءِ، سڌُ ڪريندي ساٿ کي.

11

وجي ڪيچَ وٽن ۾، مَنَ ڪَرن نماڻي ياد؛
اَندهُون آزاد، ڪندا ڪميٽيءَ.

12

وجي ڪيچ وٽن ۾، ياد ڪرن مون مانَ؛
انهيءَ ۾ ارمان، ساھ وجي تو سرتيون.

13

وجي ڪيچ وٽن ۾، مانَ پچن پورهيت؛
تہ هُئي نماڻي هِتِ، پاڻيءَ ڍوئي پانهنجي.

14

وجي ڪيچ وٽن ۾، مانَ پورهياتِ پُڇن؛
اِئين پاڻ چون، تہ ويچاري ويجهي ڪريو.

15

وجي ڪيچ وٽن ۾، ڪنهن ساعت سنيارين؛
مانَ وري نِهارين، پيئر شهر پنيور ڏي.

16

وجي ڪيچ وٽن ۾، پُڻُ ٽيندي پورهيتِ؛
جَتُ منهنجو جِتِ، آءٌ اُت گولي تي گذاريان.

17

ڪري پورهياتِ پانهنجي، مانَ وني نانءُ سڏين؛
گولِنِ گڏُ گڏين، ڪَنِ پاڻِيءِ ڍوئِي پانهنجي.

18

پورهيت جام پنهونءَ جي، اَصلَ ڳوُن آئين؛
تون گولِن سندي گولڙي، هو سندءِ تيا سائين؛
ڪاپو ڪمائين، ڪُلو ساري ڪيچ جو.

19

پورهيات پنهونءَ جي، هيءَ اصل لاڪون آهِ؛
ٿِي ڪاپائِتِ ڪيچ ۾، ويندي لالن لاءِ؛
ساھ نہ اَچن ساءِ، هي ماٿهو شهر پنيور جا.

20

هيءَ پورهيائِتِ پنهونءَ جي، اَصلَ ڳوُن آهي؛
سَڱ نہ ڪا ساهي، ٻَڙيون ٻاروچَن سين !

21

چوتِ چڙهي چانگار، ڪندي ڪيچيڙن کي؛
پوندي ڪَن قريب جي، گوليءَ جِي گفتار؛
ٻاروچا ٻيهارَ، ڪندا پيرو شهر پنيور ۾.

22

ڪوهِ چڙهي ڪوهيارلَ کي، ڪا جا ڪُوڪ ڪيام؛
ڳوڙها جي ڳِلَن تَوِن، ڳِڙَن جيئن ڳاريام؛
اِهي سڌڙا "سچيڏنو" چوي، ٻاروچَل ٻُڌام؛
گونڌرَ غمَ ويام، جڏهن ٽيس هيڪاندي هوت سان!

ڪافي 1

آءٌ ڪانگا ڪا ڪر، ڙي، مون سان هَر هَر پيو ڪر، ڙي،
مِنِي ڳالھ پرينءَ جي!

ڏاها ڏنوءِ ڪِي وِجِي، اُهي پرين ڪهڙيءَ پَرِ، ڙي؟
ڪِي حال پُڇيائون هِن جو، ڪا ڪندا ويچاريءَ وَرِ، ڙي؟
مُحبن جي ميلاپ جِي، ڪا ڪندين پيٽِي پَرِ، ڙي؟
آءٌ توئِي توِن صَدقي، هوئين دوساٽي دَرِ، ڙي.
پِريان سندي پار جِي، سِڪ "سچوءَ" کي سَرِ، ڙي.

ڪافي 2

ڪالھ قاصِدَ اوڏاهون آيا : چي، جاني اِيندءِ اَج جائِي!

اَسين تان اوڏاهون اَج آياسي، هُئَن اَچڻ جا سَعيا،
ڪيچ هُئِي هيءَ وائِي.
سِڪين سارين جن کي، وو ميان، واليءَ پوءِ وَرايا،
اَچي ٽيندءِ ڏُک پائِي.
ڏينهن گهٽا تو هوت پنهونءَ ري، وِرهِي مينهن وسايا،
آئي اُڏاهون واڌائِي.
اِجهي اِيندءِ سپرين، وو ميان، ڏينهن گهٽا جَن لايا،
ڪَلَ نہ پوندءِ ڪائِي.
"سچو" سِڪندي سال ٿيا، وو ميان، ڏکيا مون ڏينهن لَنگهايا،
وجي هِي عُمر اجائِي.

ڪافي 3

ڙي ساٿيو، منهنجي يار جِي، ڪا ڳالھ اَچِي مون سان ڪيو!

آهي آرامِي ڪِي يار اسانجو، ٻُڌي سا ووءِ ووءِ ورِيوَ؟
جي هيڪَندَ ٿيان هوت سان، تا ڪاج سيو مون سَريوَ!
بيهَرَ مون سان ڪيچ ڏي، ڪي وڪان بہ ٿي چونہ پَريوَ!

Gul Hayat Institute

ڏوٺ ڏوراپو يار سڄڻ تي، مَتان ڪو پانڌِيَو ڏريوَ.
سوز "سچوءَ" جو سَڱَ سُٺڻ سان، ڳوڙها سو ڳاري ڳريوَ.

ڪافي 4

وڃي پَڪا پُڇائيج، تون ساڻِي ڙي، سڄڻ يار جا!

هِي تان حال حَقيرِ جو، وڃي سارو سُڻائيج.
هِي نياپو نينهن جو، وڃي پانڌي پَهُچائيج.
پاند ڳچيءَ ۾ يار کي، پاروُن مون پائيج.
ٻِهَر ٻاروچا وري، وو، اَچي وِرهه وسائيج.
"سچوءَ" ڏي ڪنڌُون سُپرينءَ، ڪِي چڱو چوائيج.

ڪافي 5

مون ڪي نيڻ تا نِيَن، هَر هَر حبيب ڏي!

دل جوش ۾ خروش، اکيون روز رت رُئن.
شُڪر آهه خداءِ جو، ڊِيدان ديدار ڪَرَن.
پاروُن يار لَک هزار، مون کي مِهٽا ڏيَن.
سِرَ تي "سچوءَ" سي سَهايا، پينر پَلِي چَون.

ڪافي 6

رهبَر اِئين چَون، اَچ اڱڻ تنهنجي اِيندا!

تُون ڪيئن وسارين تَن کي، جي تو گهٽو پُڇَن.
در تنهنجي دوست اُهي ئي، اچ تا اِجهي اَچَن.
پَڪا پانورَ ڪُٽِي ڪري، اوڏا تنهنجي اَڏن.
"سچو" سندي حال جِي، ساري خبر لَهَن.

ڪافي 7

دارون ٻيو نه ڏئين، آهي طبيبُ عشق منهنجو!

دٻليون دارونءَ سنديون، موتي نال جو ٽِئين؟
ڳالهه اِهائي عاشقن جِي، هيءَ لاءِ سان هِنئين.
اوڏنهُن اولانيو آئِيوَ، جو ويجَ ڏي وئين؟
رَڪ "سچو" ڙي سوز سيني ۾، تان تون 'سچو' ٿئين.

ڪافي 8

ياد اهي مون کي آيُون، ڪيئي ڳجهيون جي ڳالهڙيون!

اُوهان جي نه اَچڻ جون، ٿيون وري هِت وايون.

درد منديءَ جي دل کي دلبر، ورهُ وڃين ڪيئن لايون؟
نانءُ سائينءَ جي سهٽا سائين، چِتُ نه وڃ مون تان چايون.
آءُ تہ ڏينهڙا ڳڏ ڳُذاريون، هِت وينا ورهُ وسايون.
ڏوهَن "سچوءَ" جي ڏي نه ڏسو، جو هِت تا سَندوَ سڏايون.

ڪافي 9

دوستَ کي دانهون سُٽِي، مَنَ مِهَر ڪا مون ڏنهُن پوي!

درد مندن جي دَرَ اُتي، تو ڪانگ لاڪِيٽو لَوي.
پيغامَ پرين پارَ جا، چَشمن اُتي ويهو چَوي.
عاشق آهي اُڪنديو گهٽو، تو راند روئڻ جي رَوي.
سِرَ پَرِ اسين ايڏانهن اَچون، يا ڪي اوري ايندءُ اوهي؟
"سچو" سَدا سِڪَ سوز ڪوُن، پيو ماڻُ محبت جو مَوي.

ڪافي 10

مُحبن مُڪَا مون ڏي وري، اڄ ڏوٺ ڏوراپا ڏِئي!

سُٽي سَنيِها يارَ جا، ٻولي ٻَڌيُم ٻانهون ٻئِي.
دل ديري ڏي دوست جي، وهندو اِنهيءَ ويلي وئِي.
مون کي وساريو ڪيئن اَئي، مون پرت توسان پئِي.
تنهنجي اسان جي وچَوَن، ڏس ڏينهن ويا گذري ڪَئي.
مون تان ڪيون تو ساڻ جي، سانيج "سچو" ڳالهيون سَئِي.

ڪافي 11

اَڄُ اَڱڻ اِجهي آيَم، پَرديسي ڳڏيم، ميان!

پيهِي پکي آئيا، لنؤ جنين سان لايَم.
ڪوڙين قاصد ڪيترا، هوتن پار هَلايَم.
پُڇيم جَن لءِ پَنڌڙا، سي واليءَ پوءِ ورايَم.
اُنهن ڪارڻ سرتيون، سِرَ تي سورَ سهايَم.
سيئِي "سچو" آئيا، جَن لءِ ڪانگ اُڏايَم.

ڪافي 12

ناهي ڏوراپو ڪو ڏيڻ اوهان کي، يار تو سان مُنهنجي زاري!

روز اَزل ڪوُن چاڙهيئِي اسان تي، بارُ برهه جو باري.
جاتي ڪاتي صاحَب ساريان، يارَ اوهان جي ياري.
راتو ڏينهان ڳالهه اُوهان جِي، ٻي وائِي مون نه وساري.
درد منديءَ سان، ڪنهن ڏينهن دلبر، ڪر ڪا وروهَن واري.
حال اَحوالَ جِي آهي اُوهان کي، سُڌ "سچوءَ" جي ساري.

Gul Hayat Institute

ڪافي 13

آءٌ تنهنجي، سارو عالم ڄاڻي، يار چڱي تو تان لائِي، وو!

گهوريو پرين پرديس اوهان تؤن، ڪَر اچڻ جي وائِي، وو.
اَندر اَسان جي يار سڄڻ وي، سَنڊيَوَ سِڪ سَمائِي، وو.
طرف اسان جي شالَ اوهان جِي، ٿئي ورڻ جي وائِي، وو.
مِهٽا ڏئي تو لوڪ مِڙيوئي، دوست تو ٿُون دل چائِي، وو.
شالَ "سچوءَ" جِي يار پيارا، لهين تان سُڌ سيائِي، وو.

ڪافي 14

آءٌ ٻانهِي ٿُون سائين، وي،
پاتم پانڌُ ڳِچيءَ ۾ ڪپڙو!

طرفؤن تنهنجي يار پيارل، ڪانگ اَچن مَن ڪَائِين، وو.
نانوَ مولا جي مهرَ پَوَئي ڪا، تورا مون تي لائِين، وو.
روز ازل ڪنٿُون تنهنجڙي آهيان، غير نہ مون کي ڀائِين، وو.
هڪڙي ساعت اڱڻ "سچوءَ" جي، پير مُبارڪ پائِين، وو.

ڪافي 15

اُهي اڱڻ منهنجي آيا، وو،
جَن ڪاڻ سي پيرَ پُڄايَم تي!

پَکي اَسان جي پيهي آيا، ڏينهن گهٽا جن لايا، وو
جن ڪاڻ سي پوتيون پَٽايم تي.
جن لءِ روز نهاريم راهان، مولا سي محب ملايا، وو
جن ڪاڻ سي ساٿِي سَنيايم تي.
هِنَ غريب کي گڏ نِيَڻ جا، ڪيا سي سڄڻ سَعيا، وو
جن ڪاڻ سي ڪانگ اُڏايم تي.
ڏينهن فِراقِي لَنگهيا اسان تؤن، روئندا دوست ڪِلايا، وو
جن ڪاڻ سي ڏکڙا لنگهايم تي.
رهيا آهن روح منهنجي تي، فائِق جا فرمايا، وو
جن عشق جا سبق پڙهايم تي.
دل "سچيڏني" جي تي اَصلؤن، هاديءَ حُڪَم هَلايا، وو
جن ڪاڻ سي وِرهه وسايم تي.

ڪافي 16

ڪڏهن اَلاجي ايندين، پيهي پُڇڻ پنهون يارَ!

پاڻ پنهنجو پاڙهي، ساڻ غريب گڏيندين.
پَکا پَکن سامُهان، اوري شالَ اَڏيندين.
اِهو اَتم آسرو، چِپَر تان نہ ڇڏيندين.
سگ پانهنجي در جو، "سچو" نانوَ سڏيندين.

ڪافي 17

اِهي ڏوراپا ڏيئي، موٽِي مُڪا يارَ مون ڏي!

هوءَ جا ڳالهڙي ڪالهه ڪئي سون، ڪِيئن وسري تو ويئِي.
اَسان ٻاجهون، سُڻ ڙي سائين، ڏينهن گذاريَوَ ڪيئِي؟
ڪهڙن ڳالهين ۾ تون تان آهين، پِرت منهنجي تو سان پيئِي.
ڇَئِي مُنجين تو هَٿِ پانڌن جي، تہ حال اسان هِتِ هيئِي.
ڏوهَ گناهہ وُو، تنهنجا بَخشا، "سچو" ڙي، يارَ سَيِيئِي.

ڪافي 18

مون کي مُرڪڻ سان تون، ڪِيئن ماري وئين!

ڪَيئِي پُجندي پانهنجي، موٽِي ڏوراپو تو مون کي ڏِئين.
آءٌ اِيلازڻ دوست توئِي کي، يارَ وجي اِتي يا ڪِي ٿِئين.
آءٌ مُئِيءَ تا گهوري جانِي، سدائين سو تون تان جِئين!
ڪهڙيين ڳالهيين يار سڄڻ وي، هِيءَ نماڻِي نال نہ نِئين.
آهي "سچو" جئن يار توئِي سان، هُج تنهن سان تون پي ٿِئين.

ڪافي 19

آءٌ وري تون تان ويهُ، سڄڻ،
آءٌ تان تنهنجِڙي آهيان!

آهون عاشقن جو سُٽي، ڇَڏِ پرين تون پَرڏيهُ.
پَکَن ٻاٻاڻن ۾، آءُ پرين تون پيهُ.
اصل لاڪون آهي، هِيءُ ڏاها تنهنجو ڏيهُ.
"سچو" چوي سُپرين، آءُ ساريءَ ساڻيهُ.

ڪافي 20

گهوري جانيءَ ري جُدائِي،
گڏُ گهاريون، هوءِ هوءِ هوءِ!

معلوم توکي پرين، سائين سا ڳالهہ سيائِي.
شالَ ڪَنن سان نہ سُٽان، تنهنجي وڃڻ جي وائِي!
تو سان چِنڊ ڪارڻ تان، يار نہ مون لَڙهہ لائي.
بَن وڇوڙي جي شاهِي دلبَر، وَر سان گڏ گدائِي.
ساڻ "سچوءَ" هو ميان سُپرين، سائين تون گڏ سدا ئِي.

Gul Hayat Institute

ڪافي 21

اهي ٻڙيون، ٻاروچا، اڄ اڱڻ مُنهنجي ايندا!

هيءُ شريڪت ڪا ڪندي، اڙي سرتيون، سائن ساڻ،
ناهيان ٺانياڻي تن جي، جا پُرجهي ڏنُم پاڻ،
ٻانهِي ڪري پانهنجي، اُهي صاحب سڏيندا.

اُتي ويني تانهنجيون، هن واتيون ورونهان،
ڏين سَيِيئي سرتيون، مون کي لکين ٿيون لوهان،
اِهو اَٿم آسرو، گولِي گڏ پي گڏيندا.

ڪِينَ جون مون کي خبران، آٽي پانڌيءَ پهچايون،
هيون هوتن سنديون، هيڏي وڙڻ جون وايون،
"سچو" جن جو آهين، سي ڇَن نه ڇڏيندا.

ڪافي 22

وڃي ڪا مِنت ڪري،
منهنجي يار کي، ووا!

هو سدائين سان مُون، پرين نه وڃو پَري.
حال نماڻيءَ جو ڏسي، وري سو پوءِ وَري.
وني ڪا دامن دوستَ جي، اڪيون تان آب پَري.
ساريو توکي سُپرين، هِت مَريضِ مَري.
رُسڻ نه تن سان، جن ريءَ "سچو" نه ساهُ سَري.

ڪافي 23

لَتِي هَلاڪِي هاڙِي، دوست وسي مُنهنجي ويڙهي!

ڪوني ڪَيو پانهنجي، پرين پاڻُون جاڙِي.
ناحق اوتيم هوت ريءَ، پنبڙين مان پاڙِي.
سي ئِي آيا هُيَس جنين لاءِ، جيڏيون ڙي، جوڳياڙِي.
وني ويهاريئون ويجهڙو، "سچو" سو سڳ سُجاڙِي.

داستان ٻارهون

1

اَڻ مُلِهي آهيان، ٻانهي ٻاروچن جي؛
سي ڇِپَرُ ڇايان، آهُن ۽ دانهُن سين.

2

هَي وڃي هي قافلو، ڇُپاتِي ڇايُون؛
مُنهن ڏئي آيون، آهُون دانهون عِشقَ جون.

3

رات لهي ويا ريجُ، نماڻيءَ ڪان نڪري؛
ڪاڪيون هاڻي ڪيئن ڪريان، جو ڪاڏي ٿيڙم ڪيڄُ؛
پَرَ پيو پنهونءَ سان پيچُ، سو اتي رهڻ نه ڏئي.

4

سَهي جان نه سُتين، جو ڪُڙڪ ٻُڌي ڪُڙڪِي وڃين؛
ڇتيان چانگڻ جون ٻُڌي، تون ڪُوڙي ڪين اُٿين؛
غافل هِڏ گُتينءَ، سي پَر "سچيڏنو" چَوي.

5

پانڌين ڪنڻُون پُڇي، ٿي پَهَ، پرينءَ جا پيچرا؛
سَهلِي "سچيڏنو" چوي، هِيءَ لالَن لاءِ لُڇي؛
ڪنهن سان ڪين ڪُڇي، اُتس ووءِ ووءِ وائِي وات ۾.

6

ڇاڙهيون لاهِيون ڇُنج جيون، ڪوڙين آهِن ڪوهَ؛
ڏئي مهتان محبت وارئين، ڇَپَرُ ڏاڍِي ڇوهَ؛
ناڳه نِستِ نينهن کي، تا رئارن روهَ؛
اَڇي منجھ اندوهَ، مَتان تون ماندي ٿِئين.

7

لاڪون لاڪين لَڳّ، نبيرڻ نه ٿيا؛
ڪوڙين آهِن ڪيترا، راهُن اُتي رڪ؛
هَي هَي ڪارڻ حقَ، هِي سارو ڏونگر ڏوريان.

8

روئِي هاريان رَت، ووءِ ووءِ وائڙين تي؛
جيڏيون ڪارڻ جَت، سارو وندر ووڙيان.

9

اَڇِج آرياڻِي، تون وري شهر پنيور ۾؛
آن ري اَڱڙيَن مؤن، تو پَرتِ وهي پاڻِي؛
هوت اَڇِي هاڻِي، هيءُ نالائِق نوازيو.

10

هوت نه ڇڏيو هِتِ، نِيو پورهيتِ پاڻ سان؛
تو ريءَ ٻي ڪا ڇِتِ، ڪانهي ڪميٽيءَ کي.

11

عمر اَجائي گذري، ڪارڻ مِنيءَ رُوءِ؛
خام منهنجي خوءِ، ڪَر وَر ويچاريءَ جي.

12

جَتَ موچاري جاتِ، چگي جاتِ جَتن جي؛
وائِي تن جي وات، سدا اَٿم سرتيون.

13

پورهيائِتِ پنهونءَ جي، آهي اَصل ڪؤن هِي؛
جيڏيون جَتَن ري، ويني وِرهُ وسائيان.

Gul Hayat Institute

14

آهي ڪونہ غرضُ، محبوبن کي منھنجو؛
ڏيڻ سِرُ فرضُ، ”سچو“ سندن سَٿِ ۾.

15

لوھي لا غرضي، سُپيريان جِي سارَ؛
مارڻ لءِ مُشتاق جي، آهي محبن کي مرضي؛
سِر ڏيڻ تنھن سَٿِ ۾، آهي فقيرن فرضِي؛
ڪڏھان ڪو قرضي، ”سَچو“ تنھنجي نانءَ جو.

16

پيس تنھنجي پيچ، پنھون ڪين ڇڏيج مون؛
ٻانھي ڪري پانھنجي، وجي ٻانيڻ کي ويچ؛
مَر ڪميڻي ڪيچ، پورھيو ٻانِھن جان ڪري.

17

روئِي ڏنو رنگ، ڪو جو ڪامِڻِ ڪوھَ ڪي؛
سو شَمه شَفق سان ٿيو، سُرخيان سارو سنگ؛
منھنجو نينھن نِسَنگ، پيو سمورو سُڪوتَ ۾.

18

اُٿي ڪمر ٻنڌ، لوچ، تہ لَھين سُپرين؛
هوتاڻِن جو هنڌُ، ڏسين اَڪڙِين سان.

19

مِلي مارڳَ جي مرين، ٿئي قدر ڪيچيڙن؛
ٿورو وڏو تَنِ، تنھنجي اَچڻ جو ٿئي.

20

مِهَر مہَ لاهِ مٿام، آءٌ اوھان جي آهيان؛
جي ڪامِل سَڌَ ڪَيام، سي ٻُڌي ٻاروچا ورين.

21

ٻانيڻ جي ٻاڪار، ٻُڌي ٻاروچو آئيو؛
ورَ وسارج ڪينڪي، جا واقف نہ وٽڪارَ؛
سِگھڙي لھج سنيار، سائينءَ لڳ ”سچو“ چوي.

22

سَرواٽن مون ساڻ، پَلؤن پَلائِي ڪَئي؛
جن جاڳايو جوش کي، آءٌ اُتن قرباڻ؛
ٻاروچاڻو ٻاڻُ، تڏھن لؤن لؤن منجھ لڳي ويو.

23

پيئَر هن پنيور ۾، منھنجو ڪارِ نہ ڪمُ؛
اَٿم آريءَ ڄام سان، دوستيءَ وارو دمُ؛
ماٺھن ليکي غمُ، پر سُک ”سچو“ ٿو پائئيان.

24

ڪيچيڙن مون ڪالھ، اَجا وڙ وڏا ڪيا؛
اُن جي ڪارڻ ڪاڪيون، ڪنديس ڪاف ڪَشال؛
هَي هَي هِن جي حال، جو هھڙا هوت وساريان.

25

عمر اَجائِي گذري، هَي هَي هھڙي حالَ؛
تائين اَج نہ مون ٿِئي، سَندي هوت سنپال؛
مون ڪان پچن ڪينڪي، ڪافُن جا ڪَشالَ؛
پنھنجي قربَ ڪمالَ، ڪا وَر ويچاريءَ جي ڪريو.

26

عمر اجائي گذري، هھڙا حال ٿيام؛
چُپ چپاتيءَ سرتيون، وٺؤن هوت ويام؛
هو جي ڏونگر ڏاڪڙا، ڦولڻ سَپ پيام،
اَڄ صبح ايندام، ڪندا ور ويچاريءَ جِي.

27

وندر ۾ وِيهان، ڦولن پيون پرينءَ کي؛
نالِ جَنين نينھان، هوت تِنين جي هنجَ ۾.

28

پَرٿُ هوت پنھونءَ کي، آٽي عشق ڪيو؛
”سچو“ سَڱُ ٿيو، هھڙن هوتياڻن سين.

29

مِهر مَہ مٿان لاھ، مون تان نماڻيءَ تَـئُون؛
هِيءَ ڏکوئي ڏاهِ، اَڻ مُلھ آهي آنھنجي.

30

مِهَر مَہ مٿان لاھ، آءٌ اوھان جي آهيان؛
جي ڪاملَ سَڌَ ڪيام، سي ٻُڌي ٻاروچا ورين.

31

جيھي تيھي حال سين، پاڻُ وجھڻ مون پنڌِ؛
روئي پَوڻ رندِ، پنيءَ ڄام پنھونءَ جي.

32

هَي هوتا تو سندي، اَ وڙڻَ جھڙي ناهيان؛
حال پسي مون هي، ماڻَ نماڻي نال نئين.

33

ساٿُ سويلو سرتيون، وڏيءَ ويل وِيوم؛
وندر جي وٹن ۾، ڦولڻ هوتُ پِيوم؛
ٿيلڻ ٿر ٿِيوم، هاڻي هوتياڻِن لءِ.

كافي 1

مون کي تنھنجي آهِ، اَچڻ جو وڏو آسرو!

جوڙي ڇڏيم، وو، جائيون، ميان اَلا، لؤن لؤن ۾ تولاءِ!
اڳڻ آسروند جي، ميان اَلا، پير مبارڪُ پاءِ.
جڏهن ڪڏهن ٿو ڏسان، ميان اَلا، توکي جاءِ بجاءِ.

Gul Hayat Institute

ڪين جُڙي ٻيو جِيءُ ۾، ميان اَلا، تُنهنجي سِڪ سواءِ.
ٿو گذاري گوندرين، ميان اَلا، ”سچو“ تُنهنجي ساءِ.

ڪافي 2
لڳيءَ دل جو دارون، ناهِ ڪو ڏولڻ پيارا!

عشق جون واٽان، ٻَرن لاٽان، تنهن مَؤن نڪرن درد جون چاٽان،
پوءِ ٿيون پَون هي پَچارا.
عاشق ٿا ڪن درد جون دانهان، عشقَ منجهاروُن اِهي آهان،
رُئن اُهي زارو زارا.
آءُ تان ٻانهي، تون تان سائين، پاند ڳچيءَ وچ پَلؤ پائين،
اچڻ جا ڪر قول قرارا.
ڳالهيون مون سان تو جي ڪيون، مور نہ مونکي وسري سي ويون،
دم دم تنهنجِي ياد آ يارا.
هيڪر مون کي جانِي جياريو، ڳالهِن تنهنجن ڳُجهن ڳاريو،
وصل جا ڪر وري وارا.
”سچو“ تون تان ٿِيءُ نہماندو، پِرين تنهنجوالله آندو.

ڪافي 3
اَديون ڙي اَڄ آهِ، اَسان مُحبن جو ميلو!

دلبر سِڪندي ڏينهن ٿيا، سُپيريان جي ساءِ.
فَنا ڪيائون فراق کي، ٻُڌو جاءِ بجاءِ.
ڏک لنگهيا سُک آئيا، لِڱڙي ٺڏڙي واءِ.
جنهن ساعت گڏيا سُپرين، سا ”سچو“ ساعت سُهاءِ.

ڪافي 4
ماريو هوتَ وڃَن اَلا، ڪنهن در ڏيان دانهڙي، پلو پلو!

ڪاڪيون، ڪڏهن ڪينڪي، منهنجي مِنت مَڃن، اَلا.
پُنيءَ پيس جَن جي، سي پِي سورَ سَڄَن، اَلا.
دعا ڪَريجو جيڏيون، پيرو تان نہ پَڃن، اَلا.
اهو اَٿم آسرو، ڏيندا آب اُڃَن، اَلا.
”سچو“ سهمي ڪينڪي، روحُ تہ ڪانءُ رُڃَن، اَلا.

ڪافي 5
هُتَئؤن هوتُ هَلي، ڙي، دوست دلاسو ڏيندو!

وجهج ڪم ڪريم تي، ٻي ڳولج ڪا مَ ڳلي،
پاڻهين پُنيءَ تو ايندو.
پَڪا پَڪن سامهان، تنهنجي ماڳ مِلي،
اوڏا آٽي اَڏيندو.
اَچڻ سندي اُن جي، ويندو روحُ رلِي،
ٿورو ٿورياٽيءَ ٿيندو.
جا ڳُجهي هوتن مَنَ ۾، سا ساٿِن ڳالهہ سَلي،
پُنهل پاڻ سان نيندو.
مهرَ پنهنجيءَ سان تو پرين، اِنهيءَ پَت پِلِي،
ڙي ”سچو“ نانءُ سَڏيندو.

ڪافي 6
ذري ذري ڪَن چَشمان چُور، نِين اسان کي ٿيون وَهلور!

تَن مَن سڀ تاراج ڪَرن ٿيون، ديدن جو آهي هي دستور.
خوني وتَن خيال پنهنجي سان، ڳسنِ شهزادن شَعور.
ناز نياز سان هِڪي واري، چاڙهن سوليءَ تي مَنصُور.
ساڻ ڏسڻ جي مشتاقن سان، ڪَيفِي ڏاڍو ڪَن ڪَلُور.
”سچو“ ڪير ويچارو آهي، وجهن ڦيري دل، ڪَرِن فَتُور.

ڪافي 7
پاڙِهي پئيوَ سُڌ سورن جي، ووء عِشق لڳيوَ جي اَديون!

ساري خبر وڃي تَن ڪنئُون پُڇجو، جي وِرِهہ سڄڻ جي وڍيون.
ڪين لِڪن سي لوڪَ اڳيون، جي آهِن ڏکن جون ڏڌيون.
مُحب مسافِر ٿيا جَنين جا، ڪُوڪان اُهي لَک ڪنديون.
ورِهَ ولوٽيا جي وهنديون تَن جي، نيٹؤن نِيرَ جون نديون.
پارؤن پِرينءَ جي سٹو سيئِي، لوڪ پَلِي ڏي بَديون.
اڳيون پويون سڀ معاف ڪيون، تنهن محب ”سچوءَ“ جون مَديون.

ڪافي 8
اوري آڻ سي اوري، ڙي الله، جنين ڪاڻ سِڪيَس سال!

ڏسُ نہ مون کي ڪو ڏئي، ڏيهہ رهيس آءُ تان ڏوري.
واٽ جنهين ڪؤن لنگهيا، گهوري هِيءَ جندڙي گهوري.
هيڪند تون ڪر هوت جي، ساڻ ٿَڪيءَ ڪنهن ٿوري.
ساهہ ”سچوءَ“ جو تنهن ڏهاڙي، ويا چاڪَ وجهي چِٽُ چوري.

ڪافي 9
ڏينهن پُڄاڻؤن آئين، پلي آئين، ڙي يارَ مُنهنجا!

اڳڻ اسانجي هوتَ ٻاروچا،

پيرَ جي اَڄ پائين، پلي پائين.
پَري اسان ڪؤن يار پرين ڙي،
ڏينهن چو لائين، ڪيئن لائين؟
ڏوه ڏنگايون يار سجڻ ڙي،
ڪيئن پُليءِ ڏنهن پائين، چو پائين؟
هيئن نہ گُهرجي يار توکي،
چِتُ چُڪيءِ تؤن ٿو چائين، ڪيئن چائين؟
عَرش ڪرسيءِ تؤن اَچي اُتاهين،
مَن "سچوءَ" جي تون مائين، پلي مائين.

ڪافي 10
تُنهنجي پانڌي پيغامَن، اَلا، منهنجو جيءُ جياريو!

هِي تان تَنُ توان ڪيو، اَڙي ساڻِي سَلامَن.
تو تؤن آءٌ قربا ن ٿيان، ڏنهن آئين عجيبن.
مَنهنجو چِت چَريو ڪيو، هِن نينهَن جي نياپن.
درد منديءِ جي دل کي، ڪيو قابو ڪلامَن.
ڪيائون ياد حقير کي، اَسر ئي ايامن.
ڳيئون مِهرؤن پانهنجي، گوش ڏي غلامن.
مُنهنجو وِرهُ وڌايو، ان جي اَنجامن.
جيهو تيهو آهي ئي، "سچو" سگ سندن.

ڪافي 11
ڪري سانگ پِرين وري آيم اُهي، ديس اَساڏڙي، اَلو اَلو!

وري وطن آئيا، پينر تيڙم پلو پلو.
پريَن اَڳيؤن پيشوا، هاريون مون سان هَلو هَلو.
اَصلَ لاڪؤن آهي اُنهن سان، روح منهنجي جو رَلو رَلو.
اُنهن باجهُون ناهِ ڪو، گولڻ مونکي گُلو گُلو.
سِر سجڻ جو لوڪ کي، ساهيڙيون نہ سَلو سَلو.
"سچو" سچيءِ سِڪ م، شال نہ پوندو وَلو وَلو.

ڪافي 12
ناهي هِنَ درد جو دارون، توئِي وٽ يارَ طَبيبا!

ترُ تفاوت درد نہ ڏيندءِ، چوڙين جا سِير سَرارُون.
ڦَڪِي ڏيڻ سان هَي وجي ٿو، هِنيَڙو هاٽي هيڪارُون.
سوز گداز، نِي وي، غم فراقان، لائن تا قول قطارُون.
دوا دردَ جِي سوئِي ڏيندو، جو ايندو پرين جي پارُون.
ناز پَرين جيون يار "سچوءَ" جي، هِن تان ساهَ سنپارُون.

ڪافي 13
منهنجو شرم سَپوئِي آهي، جيڏيون تان پِير مُغان تي!

وري ڏنائون پاڻ ڏي پاڙِهين، نا تہ هئا حالَ اسان هي.
اُهي پاڙيائون پاڙِهي پانهنجا، هو جي قول ڪيائون ڪي.
جَن پياريو پُر پيالو، شالَ ساقي جِيَن سي.
سَدا اُهي وسَن اسان وٽ، جانِي جيءُ جا جي.
سر "سچوءَ" کي ڏسيو ڏيهاڙيون، پنهنجي يار هَٿؤن ڏي.

ڪافي 14
ڏِنِي ڏيکاري، ڙي ميان، صورتَ سُپرينءَ جِي!

حَسن حُسين جي ڪارڻ، زاري، ڙي زاري.
ورتم ساري لوڪَ ڪؤن، پينر ڙي بيزاري.
مُحبت محبوبن جي، مون اَصل اِختياري.
چوان حقيقت حال جي، هيءُ سجڻ کي ساري.
هِت هُت ڪندا ڪاڪيون، اُهي مون سان موچاري.
"سچو" سدائين گُهرجي، يارن جي ياري.

ڪافي 15
ڏيئي مون ڏيکاري، لَڙي وريو ويو در تؤن دلبر!

ڏنُم اَڪِڙين سان، هوءِ هوءِ حسن هزاري.
وسُ نہ هِن جو ڪو هُيو، هوشُ نئين هَسواري.
دينَ ڪفر اسلام ڪؤن، بِرهَ ڪئِي بيزاري.
ڪنهن در ڏيان آءٌ دانهڙي، مونجهه اِنهيءِ مون ماري.
سوز سَفيران لايون، هِن چُڪيءِ کي چوڙاري.
حاجت هن جِي نہ هئي، جا قاتِل فوجَ قراري.
گهڻي مدت کان پوءِ اَچي، دوست ڏني دلداري.
باسيائون تان بِرهَ جي، ميان "سچوءَ" کي سَرداري.

ڪافي 16
پرين اوهان ڪؤن پوءِ، هِت راتيون رهنديس ڪا؟

پُنيءِ اِيندي تانهنجي، لالَ وري هِن لوءِ،
پوءِ سورَ سهنديس ڪا؟
واعدا ويڙا وسري، هوتَ ڪيَوَ جي هوءِ،
بئي بول بَهنديس ڪا؟
پِرين تنهنجي پار ڏنهن، قاصِد اچي ڪوءِ،
وري هِت ويهنديس ڪا؟

Gul Hayat Institute

سچو سِڪَ اوهانجي، هِنيَڙي ۾ هوءِ هوءِ،
ٻئي ناهَ نهنديس ڪا؟

ڪافي 17

مون ۾ عيب اَپارَ، سَڄَڻ تُنهنجي ٻانهڙي آهيان!

ٻانهِن جي آءٌ ٻانهِي آهيان، ساري سڀ ڄمارَ.
هُئان هميشه هوتَ سان، شالَ نہ ٿيان ڌار.
هِي سِر صَدقي تو تؤن، سِسي ساڻ ڪپارَ.
اوڇَڻ ڪنديس اَڪيون، پٿر ڪنديس وارَ.
پاڻُ تو ئي تَؤن صَدقي، سِسِي ساڻ ڪپار.
ساهَ ”سچوءَ“ جو سوگهو ڪِيڙو، رکي ياراڻو يارَ.

ڪافي 18

سو ڏاڍِن جو آهي ڏيهُ، جاتي نِينهڙو وو نيڻن لايو!

جاتي پهُچ نہ پکيءَ جي ميان، سو سيڻن جو ساٿيهُ.
جي ٿِي وڃان در دوستن جي، ميان، ڇُمان پيرن ڪيهُ.
جي ڪونيو ڪُهن سُپرين، وڃي پَڪڙي تَن جي پيهُ.
”سچو“ عاشقُ جي آهين، واڍوڙين وڃي ويهُ.

ڪافي 19

پلو، آءٌ تان يارَ سڄڻ ڄِي، ٻانِهي گولِي آهيان!

آءٌ نماڻِي عيبَن هاڻي، ڏوهَن ۾ آءٌ تان اولِي آهيان.
جيهِي تيهِي آهيان، ڙِي جيڏيون، جانب ڄِي آءٌ تان جهولِي
آهيان.
پَل پَل پُڇَن حال مُنهنجڙو، ڳالهه انهيءَ جي تان ڳولِي آهيان.
هيڏي هوڏي نہ وڃان، مُحبن جي آءٌ تان ٽولِي آهيان.
ڏِسُ ”سچوءَ“ ڏي سُپرين، نا تہ ڇپَر هِت چولِي آهيان.

ڪافي 20

اَديون اُهي اَڄ آيا، ڏيهُ جَنين لءِ ٿي ڏوريان!

ڏيو مبارڪ سرتيون مونکي، مولا سي مُحب مِلايا،
چرخو ڪيهو آءٌ چوريان؟
در پيهي سي، وو، آئيا، سائين اَلا، جَن لءِ مون وِرهَ وسايا،
پاڻُ مَٿانئن گهوريان!
پَر ڏيهِ ويا ها، وو، مون پرين، واليءَ سي پوءِ ورايا،
تَڪِ ڪيها ٻيا توريان؟

”سچو“ اتي، وو، دوستُ ڳڏيوسي، ڏينهن گهٽا جَنهن لايا،
وندر ڪنهن لءِ ووڙيان.

ڪافي 21

پينر ڙي ٻيوس، وڃي آءٌ پَئيان!

وس نہ آهيان پانهنجي، واڪو ڪَيمُ ٻيوَس،
مين ديوانڙي ٿئيان.
لوڪُ ساروئِي سرتيون، روحَ نہ اَچي رَس،
حالَؤن هُڻ مين ڳئيان.
مَڇُ ڏاڍو مون سِر آئيو، ڪوئِي نہ اَچي ڪَس،
قابو عَشق ڪَئيان.
بِره واري باتِ ڪؤن، ”سچو“ نہ ڪَري بَس،
مِهٽا ڏيَن سَنئيان.

جهولڻو

(سسئي ۽ پنهونءَ بابَت)

1- سَرتيون سڀ ٿِيَس صلاحِي،
هوتان راهَ وني پيا راهِي،
چو ٿينءَ ڪَدَ تَنِين جي ڪاهِي،
ڏونگر ڪِيم ڏسائج ڏاهِي،
حَبَ ۾ ڪونہ ڪَنڌُئِي همراهِي،
تڏهن ڇَپ ڪرڻ تو چاهِي،
پَر هو اِهڙو امر اِلاهِي :
ٻيا سڀ ويهُ تون وهَم وساري.

2 - چي ڙي، مون سان مُور مَہ ٿيو مَصلحاتِي،
ثابت سِڪَ رهي ڪا ساتِي،
هاريون هي جا آهي حياتِي،
تن ڪي روه رسان ٿِي راتِي،
پائِينديس جهَر تَتي جهَنگ جهاتِي،
ڇاجي ڇجي پوي مون ڇاتِي،
ڪنديس وؤڙ سَنديَن ويلا تِي،
اِينديس ساڻ وني پَڙُ ياتِي:
ڏسنديُون هوت مِڙئِي هِڪواري.

3 - چي ڙي، ويهُ وسار وڃڻَ جي وائِي،
توسان لَعلَن جنهن لَؤن لائِي،
تُنهنجي دل ڪيٽَن تَنهُن تائِي،
سو اَڄ جاڙَ ڪري ويوءِ جائِي،

Gul Hayat Institute

ڏيئي ڪَن ٻُڌج تون ٻائي،
ڊوهن پاس نہ ڊوڙج ڊاهي،
سُرت صلاحَ تون سَمجهج سائي،
اِها ڳالهہ اَمرَ ۾ آئي :
ڏونگرُ ڏورؤن ٿي ڏهڪاري.

4 - آيل اَڄُ مُلهي جا آهي،
سا ڪيئن سڱ سجڻ سان ساهي،
ٻيو تان ناهہ نہ هرگز ناهي،
ڏاڍِن ساڻُ شريڪتَ ناهي،
جا پَئي سڀ لاڳاپا لاهي،
ڇِپَر چوهہ اڳيانئُس چاهي،
ڪيچن ڪَدَ اُها مَرُ ڪاهي،
ڪٺندي گام تہ پُڄندي ڪاهي :
محض اُنهيءَ ڪي مِيرُ نہ ماري.

5 - چي ڙي، رَهَ روين ٿي روڙي،
آڏو پينگ ٻُجهي ٿي پوري،
هيبتَ هول هراست هَوڙي،
ڪامِڻ ناهِين اسان ڪي ڪوڙي،
ٿُون تَنهن ديس مَ وَيج ڊَوڙي،
پَرڏيهيءَ جي پُٺِ مَ پوڙي،
ٿَر ۾ ترسُ اَٿئي ٿَڪَ ٿوري :
هِتِ تا ڪانہ گهڙي هِڪ گهاري.

6 - آ دل آرياڻِيءَ سان اَٽڪِي،
مان جا ريجهہَ اَديون تَنهن وٽڪِي،
هي هي گهوري تا هِنَ گهٽڪِي،
رهنديس ڪِين هِجَر ۾ هَٽڪِي،
جانبَ ڪاڻ نہ جاڳيس جهٽ ڪِي،
پنيءَ ويلَ وجان مَرُ لَٽڪِي،
ڪنهن جي مهم نہ هَٽڪا ڦَٽڪِي،
هاڻي سر توڙين مون سَٽڪِي :
هِنَ ڪي ڪامَ هَلڻُ ڪؤن ڪاري.

7 - چي ڙي، سڀ پَر سُجَ جُلي ٿي جاڻي،
پُرجهج پَبَ نہ اَٿيئي پاڻي،
وسهج تو دل جَنهن سان واڻِي،
سَسئي سو تان ٿِيُئي نہ ساڻي،
ناحق تانگهہ تنهين ڏي تاڻي،

جو ڪَيءَ خواب ڪٺي تو ڪاڻي،
ڪِيئن تِي آبُ اکين ۾ آڻي،
جِيلا ڪَرمَ هلڻَ جا هاڻي :
پُڄندينءَ بامِ پَسِي ٻَرُ باري.

8 - جيڏيون جبلَ چَوَ ٿيون جيئِي،
ساجهُر سَنگَ لتاڙيان سيئِي،
گهوريان گهوٽ ٻِنا گهرُ هيئِي،
سائِي وَسَ وَتانئُم ويئِي،
رهندَمُ روحُ نہ هِت تَن ريئِي،
وِيڙم دوست دلاسا ڏيئِي،
هِيءَ تان پَلَوَ پُنهونءَ جي پيئِي،
هُن تان ڪامِڻَ ڪيڙس ڪيئِي :
نِياڻُونس وَرُ وني ويساري.

9 - چي ڙي، گهورين ڪاڻ، جنين جي گهرڙا،
اَٿئي تَن اَڙانگا اَرڙا،
آڏو ڏاڪُ نہ ڏيندءِ ٿرڙا،
ٿِيندءِ زور مَٿي تو ذرڙا،
بيدل بَس ڪَرائيندءِ بَرڙا،
اوجهڙ ڪوهَ اَٿئي سي ڪَرڙا،
گهائي پيرَ ڪائيندءِ ڪرڙا :
سَگهندينءَ نارِ نہ وَرُ نِهاري.

10 - ثابت ڳالهہ سٺو هِيءَ ساري،
جبل واٽ نہ جيڏيون جاري،
پَرَ پِي برهہ جنهين سان باري،
سا هَڏِ ماڏي مور نہ مَاري،
جا جي وَر وِنگا وَڏِ واري،
تاپِي درد منديءَ دَهڏاري،
توڙي ڪوهہ ڪري تو ڪاري،
ڪندو پاڻَ پنهون پوءِ واري :
تا پڻ سَرسُ سِڪائِي ساري.

11 - جيڏيُن ڪَيَس وراڻِين جوڙي،
هُت تو روهُ رڙندا روڙي،
تَنهن جو تابُ نہ سگهندي توڙي،
آڏو مِير مَيائِي موڙي،
رائو ريگَ ٿَرَن ڪؤن توڙي،
سگهندينءَ پيرُ نہ ڪَر ڳَل ڪوڙي،

Gul Hayat Institute

تون تان لعلُ لَهين ڪِيئن ووڙي،
ڪَنهن جي ڪَامَ ڪَمر چَڏ چوڙي :
ٻيا ٿِي ماڳِ مِرُون چوڏاري.

12- جيڏيون جَٽُ منهنجو آهي جائِين،
آءُ تان ويندِيَس اَڄ تَنهن تائِين،
آهيان ٻانهي اُن جي آن ئِين،
پاٽوُن گهٽ پيئَر ٿِي پانئِين،
آن ڪي پَلؤ ڳچيءَ ۾ پائين،
دَمُ دَمُ دُرس ڪريج دعائِين،
مون ڪي سَڄڻَن ميڙيين سائِين،
ڪيچيڙن ڪي پَهچان ڪائِين :
ٻِره ڄِي باهه ٻَهون ويا ٻاري.

13 - چي ڙي، آڏو لَسَ ٻَگهيڙَ ڪن لوڙا،
ڙَن ڪؤن ڪَنَ ٻَئي ٿين ٻوڙا،
چوهئون چِپُر چِني تو چوڙا،
تاتي ٽاڪَ ٽَڪَر جا توڙا،
سَهمناڪَ سُندا سي سوڙها،
ڏيوَن مارَ مَٿي ڏين موڙا،
سي ئِي ڏُرت ڏورَڻ جا ڏوڙا،
ڏينپو ڏنگَ هَٽن تا ڏوڙا :
آهِن هاڙي مَنجهه هَزاري.

14 - چي ڙي، چا جي مَستُ مِرون هنئن مارا،
چُرڙين نانگَ چُرن چوڏارا،
سي ئي ورهه اڳيون ويچارا،
هٽندا شينهَن ڏسي شوڪارا،
هو جي هاڙي مَنجهه هاڪارا،
سَرتيون سَنگ نهاريان سارا،
ڪيا جُڪ جانبَ جي جيءَ جارا :
وَرَ سان ڪانهِ ايندي ڪا واري.

15 - چي ڙي، هُيَڙئِي جي جَٽَنِ جِي جا ڪا،
توکي سَمجهه پيئِي چؤ سا ڪا،
ويَڙئِي نازِ نهوڙي ناقا،
ڏونگر ڪين اَٽئي ڪي ڏاڪا،
لُوهي لَس وجهندئِي لاڪا،
چيؤن چُوهه لنگهنديءَ جهاڪا،
آڏو فَلَڪ فِڪِر آهِن فاقا،
ونگُن وِچ واسِينگن واڪا :
هُت تو پَٻُ وِجهي پاتاري.

16 - ڪاڪيون ڪامَ ٽِڪي هُت ڪانِي،
جاڏي جَٽَ وني ويس جانِي،
سورج آهي نہ تن جو ثانِي،
تاڏي ٽُرٽُ وجان آءُ تانِي،
چا جي پَٻِ نہ هوندس پاني،
چِپَر چوهه اَڳيانئُس چاني،
توڙي ٻِره وِجايس ٻانِي،
لوچون ڪِين ڪنديَس سالانِي :
اِهو عَرض اَتوَ اِظهاري.

17 - جَلَدؤن جَٽ وني ويئي جوري،
پوري چو نہ پرينءَ تَنهن پوري،
گاذر هاڻ مَحَل گهر گهوري،
ڏُونگر ڏرڙَ سَگهِين ڪِيئن ڏوري،
عاجِز عام ٿيندئِي، هِت اوري،
ٿَرَ جي پنڌ نہ ٿَڪِيئن ٿوري،
تن ڪي توڙَ سَري ٿِي توري،
وجهه مَ جِيُ ٻَلا ڪَنهن جهوري :
مَرنديءَ گامَ ڪنيو ڪوڪاري.

18 - چي ڙي، بيحد ڪِيم ڪِهو ٻيون باتِيون،
چو ٿيون لَسَ لوايو لاتِيون،
ڪَنهن ڪي ڪَنڌ نہ اِينديون ڪاتِيون،
رهنديَس روز نہ اِتي راتِيون،
وينديَس سِڪ سَڄڻ جِي ساتيون،
ڏاتَرُ ڏِس جو ڏيندُم ڏاتِيون،
پائِيندس جالَ جَبَل ۾ جهاتِيون،
مُحبن هَس اِهي مَصلحاتون :
هَلِي آ مَردِ ساڻ اُماري.

19 - ڪامِڻ مِنَٿ ڪَريون ڪَنهن ڪيهِي،
سي جَٽَ جاڙَ ڪري ويئي جيهِي،
ڪيَڙي پُرجهه نہ تو پب پيهِي،
ڪا ڪَر ڪاهه تِنين پُٺ تيهِي،
تون تان نِينهَن نسوري نيهِي،
ووڙج وَرُ مَ وِرچج ويهِي،
ڪيائين دُرس ديوانِي ديهِي،

Gul Hayat Institute

اَول عِشق نِشاني اِيهِي :
ٿَڙ ڦَڙ راتِ ڏينهان تڪراري.

20 - ڪيچين ڪَيَ لِڱي هوءِ ڪَهڪي،
ڀهريون پُور ٺڪر سان ٺهڪي،
ڪامِڻِ ڪوهه ڏسِي نا ڏهڪي،
اُتي روحَ نہ تنهن جي رَهڪي،
توڙي پير ڦِٽس پَٻ ڦهڪي،
تان پِي نارِ نہ بلڪل ٺهڪي،
توڙوَن ڪِين تنهين هَڏ ٿهڪي،
اَوجان عاشق اهڙي اُهڪي :
ڏونگر سپ وڏائين ڏاري.

21 - توڙي جهَڪَ جهَڪي ڪئي جهولي،
ٻِي تان ٻولي هَڏ نہ ٻولي،
ڦيريون ڏئي، پِرين ڪي ڦولي،
چوهوَن پاڻ چَپَر ڪي چولي،
گورَن رَند ڏسِي سِرُ گهولِي،
ڳَڙ ڳَڙ ڳوڙها ڳاريو ڳولي،
ڏونگر ڏرڙ ڏڪوئي ڏولي،
قادر شال قريبَن ڪولي:
ڪندو گامِ ٺڪَر ڳوڻ تاري.

22 - ڀهريون ڪانءُ ڀهاڙَ ڀُڇيائين،
هِت ڪي وينا هوت هَنڌائين؟
هَر هَر توڪي سُرت سٽائين،
ڪي هئا رات توئِي وٽ سائين؟
ڪَر ڳِل الله لَڳ اَلائين،
بيو هَڏ سور نہ سَنگ سليائين،
مون ڪي مُحبن ساڻ مِلائين :
عاشِق هَي هَي ويا آزاري.

23 - پوءِ تان ٿيڙس جبل جوابِي،
پنيءِ ليلَ لنگهيا بشتابِي،
ساڳِيين سارو ساٿ ثوابِي،
سي سڀ هُئڙا گل گُلابِي،
وجندا وِيڙا رات ربابِي،
اصلوءِ اُڙٻنگ هئا اَعرابِي،
توسان ڪِيائون خام خرابِي،
اوني عين هئا عاذابِي :
هتؤن ڪاهه اُڙاهه اَنڌاري.

24 - ڏونگر ڏَسُ چُڪيءِ چَڏ ڏيئي،
تو وٽ رات تنين ڪا پيئي؟
آهِ هي وَسَ تنين ڪوَن ويئي،
ڪِي تان لنگهيو ساٿ سنجهيئي؟
هاڻي حال سُٽِج مون هيئي،
ويَڙس ڏک وڏو هي ڏيئي،
هُو هُئا ڏاڍا سُپرين سيئي،
جانب آهن منهنجا جيئي :
ماري آهه ويا آ تاري.

25 - حَجر چَيَس آهي هِنيڙي هاري،
جي تون محبوبن جي ماري،
آهي عشق سَندءِ آزاري،
وجهج ڳِلِ ڳِچيءِ ڪا ڳاري،
مون ڪي تِر نہ ڪج ٺڪراري،
پُنِن ڪاهه، نہ تيءُ قراري،
اُٺئي بِره بلوچي باري،
يَڪدِل ڪانئن مَنگِج ياري :
ويندئي عشق نہ هڏ اوتاري.

26 - ڏونگر ڏيرن ڏي ڏس ڪوئِي،
اُوڙي روحَ نہ بيو رسُ ڪوئِي،
ناهي ويچاريءِ جو وَسُ ڪوئِي،
لاهي ڪونہ بيو ڪَسُ ڪوئِي،
ناهي جانبَ جو جَسُ ڪوئِي،
ڪُني غم ڍِسِي ڪَس ڪوئِي،
خاطِر منجهه نہ پيس خس ڪوئِي،
وني درد ڦِري ڏس ڪوئِي :
بيئِي عِشق مَنجهوَن اوساري.

27 - چُڪيءِ چوٽ وٽي ورچاتي،
وِيڙا وِره توئِي سان واتي،
آندي عِشق تڏهن اورهاتي،
ڪُنل ڪيچ وجج ڪنڌ ڪاتي،
پيٺئي زُهر منجهوَن گهٽ گهاتي،
توڪي آندو عشق آڳاتي،
ڳولج جامُ پنهونءِ گهِر گهاتي،
هَي هَي لَعلَن ويو لوهاتي:

Gul Hayat Institute

هُئڙي جن جي هِيءَ اَجهاري.

28 - هَي هَي ماري عشق اَميران،
ونِي وِره وَڪيل وَزيران،
توڙؤن هِيئن لِکيون تقديران،
ٻانِهن هٿ ٿيون تقصيران،
ڏاڍيون عشق سنديون تڙ پيڙان،
پُنِيءَ منهنجي بِره بَهيران،
هَلَن هُت نَڪي تدبيران،
مون سان سندين سوز سفيران:
ورتُئي ورهُ ڪنهين وَڻجاري.

29 - اَول بابين بره پڙهيائين،
تنهن پوءِ سورن منڊِ سَڙيائين،
سَسئي ساڻُ فِراق ڦَڙيائين،
اَصلؤن ڪيچن ساڻ ڪَڙيائين،
جَڙان جيءَ ۾ جال جَڙيائين،
تيلهان مٿي روهَ رَڙيائين،
مَحبت منجھ مريض مَڙهيائين،
توڙؤن غير خيالَ ٽَڙيائين :
پيئي هَٿ بِره هاڪاري.

30 - هِيءَ دل لالَنُ وِيَڙسُ لُٽي،
وِڌسُ ٻاڻَ بروچَ جِي ٻُٽي،
وَرَڪؤن شالَ فقير نہ ڦُٽي،
ڏُنگر ڏُک چَريءَ کي چُٽي،
ڪيائين ڪيچن منزل ڪُٽي،
آنديُس عِشق گهٽيري گُهٽي،
مٿو پيرَ ڪرايون ڪُٽي :
هَي هَي ڪيو ٽِي سَا هُونگاري.

31 - وَرَ جا وِره پياريَس وَٽِي،
توڙي سسئي سورنَ سَٽِي،
تَنِهن دل ڏانهن نہ مُحبن مَٽِي،
چوڪو عشق نہ آهي چَٽِي،
سُورن سوز ڪِلڻ ڳؤن ڳَٽِي،
مُحبت ڪانءُ نہ گهايل گُهٽِي،
سسئي سوزَ فِراق جي ڦَٽِي،
پائين پَبُ پَٽولا پَٽِي :
روئي ڦوڙائِي جان ڦوهاري.

32 - لونِي ٻَڪ مٿي ٿي لَتِي،
ٻوڙي تيزَ منجهارؤن تَتِي،
محبت مَنِ تنهين جي مَتِي،
وجي ڪيچ وِره مون وَتِي،
گهوري گامَ گهٽيري گهتِي،
ڏکَ جي چِتِ هنيائون چَتِي،
روئي ريتِ تنهين سپ رَتِي،
جاڻي پَبِ سَيو هڪَ پَتِي :
عاشِق عِشقَ منجهؤن اُچنگاري.

33 – هَرَٽيُون ڪِيرُ پيارڻ آيس،
ڪِر هَڙ دانهن ڪري سَپ ڪانيَس،
ڪوڪن ساڻ چَپَر سپ چانيَس،
ڏُونگر ڏکَ منجهارؤن گهايَس،
چُلنگيون عشقَ ڏکن ٻُٽ لايَس،
ڳالهيون ڪيچ ڪيچيڙن ڳايَس،
ٻَر ڪي بِرهون بازر پايَس :
حِجَر ڳاريَس ساڻ هُوڪاري.

34 - هَي هَي هوتُ ڪري وِيس هولِي،
تنهن محبت ٻاروچي جِي ٻولِي،
ڏونگر حُبؤُن پاين ڏولِي،
ڪوهيارَل جِي ٻانِهي گولِي،
ساٿي پَبِ پِرينءَ جي ڦولِي،
تنهن تا جانبَ تان جِند گهولِي،
روئِي ڪيائين چَپرَ چولِي،
سَنگ جِي راهُ ڪيائونس سولي :
نيندس ڪيچي نالِ قطاري.

35 - منجهؤن نِينهن هنيائين نعرو،
سُٽندي سير سڙي ويو سارو،
منَ ۾ محبت وِڌس مارو،
ڪيائين واري اتي وارو،
اَندرؤن عشق ڏنس اوٻارو،
ڏيئِي مَٿي سَنگ سَرارو،
ڪائين مانَ ڏسان ڪوهيارو،
محبت ريءَ آهي منهن ڪارو :
”سچيڏنا“ ڪونہ سنپاري.

Gul Hayat Institute

36 - متي روھ چيائين روئي،
ھيءَ ڪَل ڪوھيارل ڏئي ڪوئي،
عاشقِ تنھنجي عشق اندوھِي،
محبت مَنجھ هَلاڪِي ھوئِي،
لِڳِي لالَن تا لَڙھ توئِي،
ٿوڙؤن سُورَ وِڌائين پوئِي،
ساڙِي ٿِيُس "سچيڏنا" سوئِي،
جانبُ آھيس جِيءَ جو جوئِي:
قادِرُ ڳڌُ تَنھين سان ڪاري.

37 - ھيءَ جا ھِنيَڙي ٿي حيراني،
محبت مادُ ڪَئي مَستانِي،
دلبر ڪاڻ ھئي ديوانِي،
باقِي نِينھُن رھيُس نِيشانِي،
ڪيَڙي فوج فِراق جي فانِي،
ڪيائين ساھ سَريرُ قرباني،
ڳَڏبُس شالَ جَبَل ۾ جانِي،
ٿيندُس رَحم أتس رحمانِي :
آئِي ھينؤن نِينھن نغاري.

38 - محبت محبوبن جي ماري،
ڪا جا باھ ٻاروچَل ٻاري،
ڳالھين ڪيچيڙن جي ڳاري،
ڪيائين جانِبَ تَؤن جِندُ واري،
منجھؤن ذوقَ چيائين زاري،
ھِيءَ دل آھي سجڻ تَؤن واري،
ڪُوڪان ڪوھ ڪري ڪوھياري،
توڙي وِرھ ڪئي ويچاري :
راتيان ڏينھان گھنگھر گھاري.

39 - متي روھ ڏسو سا رَمڪِي،
ڪا جا عِشقَ چَڪايَس چَمڪِي،
ڏسِي سُجَ نہ دم پر ڏمڪِي،
محبت مُور نہ ڪامِڻ ڪَم ڪِي،
گوندر وِچ گُذاري غَم ڪِي،
ھاديءَ جانبَ سان نئين جَمڪِي،
تنھن تان تانگھ نہ تِر ھڪُ تَمڪِي،
مٿس وِڄُ وِرھ جي چَمڪِي :
تنھن جي شور وِڌي شوڪاري.

40 - چڙھندي چُنج نہ عاشق اَڙڪِي،
ڪا جا فوجَ مٿائنس ڪڙڪِي،
لِڳِي لعلَ پُنيءَ سان لڙڪِي،
لڳِيس باھ برھ جي ڀڙڪِي،
جوھَر جوشَ سَجَڻ جي جھَڙڪِي،
رنجيءَ روھ اُتؤن جا رَڙڪِي،
سارو سَنگُ پيو سَڀ سڙڪِي،
ٺڪرُ سڀ پيو تان ٺڙڪِي :
اھڙو سوز ھلِي سينگاري.

41 - جانِبَ ڪاڻ چڏيائين جايُون،
فوجان عِشقَ اڳيانئُس آيُون،
ڪلان ڪوھَ سَنديَس ڪَھڪايُون،
سيئي وِرھ وِساريُس وايُون،
وِجي خاڪَ لِڳَن ڪي لايُون،
تنھن جي سوزَ چَپَر سڀ چايُون،
روئِي روھِ ڏنائين رايُون،
پيان پٻ چڙھي جَڻ پايون :
اھڙو عشق ھَلي اختياري.

42 - چِپَرُ ڪا نہ چڏي سا چوري،
جنھن تان گھوٽ اُتَؤن جِندُ گھوري،
جا ڪِي پورَ پرين جي پوري،
ھيڪَل ھوتُ نِھاري ھوري،
ڳولي تَنين جنين ٿر توري،
لُؤن لُؤن قابو لڳيس لوري،
ھُئِڙس جھورَ برابر جھوري،
تنھن جي ھٿ سجڻ جي ڏوري :
اِنھيءَ ڳالھ وِڌي سا ڳاري.

43 - آھي ريءَ عجيبَ اُٻائون،
اَچي شالَ ڪوھيارل ڪاٿُون،
جنھن سان لوھِ لڌيون ھُم لائُون،
ھَي ھَي جَت وني ويا جاٿُون،
تنھن تان ڏس پُڇي ٿِي تاٿُون،
ننڌر ھيءَ جا نال نہ نِياٿُون،
تنھن جِيون زِيلان ھُت سُياٿُون،
ھِھڙُس ڏونگر حال ڏنائون :
ويچاري ٿِي تونگِ تنواري.

Gul Hayat Institute

44 - موتي چاھ پرينءَ جي چائِي،
تَنھن ڪا ڳالھ محبت ڳائِي،
ڇپَر سَڀ ڪيائين ڇائِي،
ڏاڍيءَ تِڪَ تَنھين جي تائِي،
”ويجھي آيس“ ھُئڙس وائِي،
روئِي روھ ڏنائين رائِي،
گھتِن منجھ قلم گھمائِي،
تان تان اوڏي وَسئون آئِي :
آيُس مُحبُ اڳيون منھن پاري.

45 - ڪُونجن ھَٿ مُڪائين روئِي،
دانھن ڏوگھ منجھاروُن ڏيئِي،
سا تان ڪَن سَجَڻ جي پيئِي،
اُتي ھليا ھوت ھَنديئِي،
جانبَ جِيءَ گُھريا ھَس جيئي،
آيس سَجَڻ پاڻ سنجھيئِي،
جن جي ڪاڻ ويچاري ويئِي،
وجي ڪيچ اُھا ڳل پيئي :
پنھون پرِيَن گڏيو غم ٽاري.

46 - سسئي جامُ پنھون ھڪُ ھو تان،
ڪامِڻ جانب ڳوليو جو تان،
ساڳي پاڻ پنھون ھِئِي سو تان،
پيجي ھيءَ ڳجھارت ڪو تان،
جاجي ڪاڻ ڪَرين ٿِي ووءِ تان،
ڇپَر ڳولي ٿِي سا جو تان،
”سچو“ دَست دُوئِيءَ ڪان ڌو تان،
ساجَنُ ڪيئن صَحِي ڪَيو تو تان :
پَر جي عشق اُڇي اوجاري.

47- آھي ”ڪُلِّ شَيۡءِ“ سو ھادي،
”خَلَقَ الۡاَشۡيَاءَ“ ڪؤن آبادي،
”وَھُوَ عَيۡنُھا“ ٿِي آزادي،
واندِي غير ڪَنوُن ھيءَ وادي،
لَتا شڪ شُبھا ٿِي شادي،
”سِرِي سِرہٗ“ ٿِي اِمدادِي،
جنھن ڪي سَمجھ تنھين ڪي تَعدي،
سوئِي مَرد نہ آھي مادي :
سَڀ وِچ صورتَ يارَ دي پياري.

48 - پَنھنجي پاڻ ڪري ٿو وائِي،
تنھن تان ڳالھ اھا ڳالھائِي،
ڪافر مؤمن صورَتَ سائِي،
انھيءَ رَمزَ ڏنائين رائِي،
جانبَ ڏِسُ ڏنو ھي جائِي،
”فَاَيۡنَمَا تُوَلُّوۡا“ آيت آئِي،
تيڙو اَڄُ بَھاني پائِي،
اَحمد وحي ھِڪو ھِڪ ھُئائِي :
”احمد“ ”اَحد“ ھُئا اِسراري.

49 - ”عَرَفتُ رَبِي بِرَبِي“ آيت آئِي،
نوبت ”اَنَا الحَق“ وڄائِي،
”اَعظمُ شَاني“ رَمز رلائِي،
ڪِيَڙي ”لَو ڪَشَفَ“ اُجرائِي،
”يَسمَعُ يُبصِرُ“ آھي ھِڪڙائِي،
”بِلا ميم اَحمدُ“ اِھا وائِي،
”اِني اَنَا الله“ آڳاھي،
ھُئڙي صُورت ھِڪ سيائِي،
سوئِي بندو سو مولائِي،
سوئِي ھيٺ سو بالائِي :
عالَم اَلله مون اِظھاري.

50 - ظاھِر سِچُ تہ سڀ ڪنھن جائِين،
ھيءَ پِي رَمز تون دل سان لائِين،
تون تان آئينو ٿي آئِين،
پنھنجو پاڻ ٿِي ۾ مُنھن پائِين،
”مَين“ ڪي چوڙ تہ ٿِيون ”سائِين“،
پولو مور نہ ھن ۾ پائِين،
توڪي صَحِي سَچ سُڻائِين،
ڪا شي ناھي بِنا حق ڪائِين،
”ڪُلُ شَيءِ ناطِقِ بالحق“ ڳالھ اِھائي ڳائِين :
ھَر جا پاڻ غِني گُفتاري.

Gul Hayat Institute

نوري

داستان پهريون

1

تون سَمو سردار، آءٌ ميئي مهاڻي آهيان؛
تنهنجيءَ شفقت مِهر جو، آهي ڪو نہ شُمارُ؛
گنديءَ گاندَر گهر ڪان، ڪيو ساري عالم عارُ؛
مٿي تَنهن مَدارُ، تو ساريءَ ڪينجهر رکي.

2

تون سَمو سائين، آءٌ ميئي مُهاڻِي آهيان؛
مون لَڄ رهائين، جو پَلءِ لِڳيس تانهنجي.

3

آءٌ ميئي مُهاڻِي، تون سَمو ساري سَر جو؛
قرب منهنجو ڪهڙو، جاڻيو تو جاڻي؛
ڪارِي سرِ ڪنيم تي، چِچيءَ، ڪِڪِيءَ هاڻِي؛
راجا تنهنجي راضَ سان، تيس راڻِن جي راڻِي؛
تو سَما سِيباڻِي، نہ تہ هيس بيهودي بچڙي.

4

ڪلسا ڪلوري، ڪِنَ ڪالورا ڪينجهرين؛
پيهي وجي پَن ۾، ڪَن ٻڪين ٻُوري؛
روز تِنِي، ڪي راوَ ڏنهن، تيا چانور آئون چُوري؛
جي هيون اڌوٻَنڌ ۾، سي ڪن ڪپڙا قصوري؛
هيٺ مَٿي تَن تي، ڍِڪيون سالان سموري؛
واسِيا وتَن ويسَ ۾، هُيَن ڪُهنبي ڪَٿوري؛
چِچيءَ ڪِڪِيءَتارِ جي، سي اَپَر عَطوري؛
تِي مُلڪين مشهوري، سَمي جي سُهاڳِ جِي.

5

پيرَ آئون مُنهن نِيرا، پاڻيءَ پوندا جَن هئا؛
سي اڄ ٻَڌيو وتن سِرَ تي، چاهِ منجهوڻ چِيرا؛
ماڻِڪَ موتي مُنهَن تي هٿ تَنهين هيرا؛
ڪاٿ سيئِي ڪِيرا، سُگهَڙ سَمي جامَ جا.

6

وَهين وَهلَ لَپيُون، تي پيٽ پاريا تن جا؛
ڏنيون ڏٿ ڏُٻَ جون، تي جهَبين جهپيُون؛
ڪِڪِيءَ خاطِرِ ڏٻيريون، ڏُٻَن منجھ ڏپيُون؛
جي ڪائِن پَبڻ پِپيون، سي چُوريءَ تي چَريون ٿيون.

7

جي جهاڳِيون وتَن جهاڳَ، ميئون ڪارڻِ قوتِ جي؛
سي اعليٰ درجي آنديون، سَمي جي سُهاڳَ؛
مَنجر مَها وچ ۾، ڪَن رنگيليون راڳَ؛
هُئا حال جنين جا هِهڙا، تَن تي پلي ڪيا پاڳَ؛
ڪينجهُر ٻن ڪنڌين جي، تي هٿ اُنهن جي واڳَ؛
هِيرا ۽ ياقوت ٻيا، اَڄ اُنهن وٽ اَجهاڳَ؛
ٻيا پِي لَڪين لاڳَ، تنهن ڏُليُن ڪي ڏيئي ڇڏيا.

8

بيحد پڳوڙيون، هُين ڍولِ نہ ڪنهن ڍونڍيون؛
ناپي ڏٿ آئون ڏُٻَ جون، ڪن خوارين کوڙيون؛
ٻُوريءَ قرها قُربون، اڄن ملاحيون موڙيون؛
جوڙيون سپ جوڙيون، جامَ تماچيءَ تن جون.

9

ڍولِ نہ ڪنهن ڍونڍيون، پَر هُيون سَمي جي سهاڳَ تي؛
ڪينجهر سنديءَ ڪنڌئين، ڪَنَ توريون آئون تونديون؛
چِڪَ جيهون چونديون، تو جام وهاري وَٿِ ۾.

10

هُيون لَڱين ليڙيون، مُنهن نہ موچاريون؛
سي تو جام وهاري وَٿِ ۾، ڪري ملاحن ميڙيون؛
تو پڳيون جوڙائي ڏئي، ٻهڳڻ تَن ٻيڙيون؛
وتن ماڻِڪ موتئين، تنهن ڪؤن جهبيون ۽ جهيڙيون؛
توڙي اِهڙيون اَويڙيون، تہ پِي سَمي جام سُهائِيون.

11

جَن تي پالِيا پيٽ، ڪُمنَ ڪالورَن سان؛
سي ٽا تيل قليلَ سان، تيون مَلائِن ميٺ؛
جام جواهِر جي ڪري، تو اُنهن پارِ اُميٿ؛
ڪئي لاڪيٽي ليٿ، سَمي مير مُهاڻَن ڏي.

12

هئا وڏا جَن تي ويلَ، تي قوت مِلِيُن ڪين ڪِي؛
خاصين سي خوراڪن تي، تان ڪَن مُهاڻيون ميلَ؛
مِڙي جُهڙي پاڻ ۾، ڪن سيلابين سيلَ؛
پوءِ لاٽا جام لُطف سان، زبونن تؤن ذيلَ؛
تن سي تيل ڦُليلَ، اڄ عطر گاڏڻَ اوتيا.

13

جنهين اَڌوٻَنڌِ، هُئي عُمر سَيائِي اِهڙي؛
سي سَمي جي سُهاڳَ تي، آيون ڏاڍِي اَنڌِ؛
تنين جي طولان جيون، پيون هاڪان هنڌو هنڌِ؛
ڏُليون ڏوليين چَڙهيون، پيرين پَوَن نہ پنڌِ؛
سَپ اَنداميَن سَنڌِ، جَڙيون جواهِر ۾.

14

چوليون جَن چِڪِ هُيون، اَڄ تيون لالين لاٿُو؛
جُتيون جَڙائو، پايون وتَن پيرَ ۾.

15

نوريءَ نادرجامَ ڪي، ڪي چَڪايون چاٽيون؛

Gul Hayat Institute

تنهن کي ڏسڻ سان ڏياريون، ڪنهن ڦِڪل ڦيراٽيون؛
وٽان سو واٽيون، تو ڏئي ڏهاڙي اُن کي.

16

هون مَڪَ هِڪَ ٽُرارُ، چار ٽُرارا موتِئين؛
تنهن برابر نہ ڏيان، توڙي ڏين جال جَوهارُ؛
جو پلءِ پيڙو هڙو، مهاڙيءِ مَٽيارُ؛
تنهن مَرُ ڪينجهرَ پَرِ قرارُ، جنهن چارو چام ڪُلهي ڪنيو.

17

تارازيءِ جي توري، مَڪ موتِن تي نہ ڏيان؛
بيٺا ٽيٺا نہ وٺان، توري نہ توري؛
گهوري آءٌ گهوري، جو چارو چام ڪُلهي ڪنيو.

18

مَڪَ برابر نہ ڪريان، ماڻڪَ موتِن ساڻُ؛
سَمو چام سُجاڻُ، جنهن چارو چام ڪُلهي ڪيو.

داستان ٻيو

1

مَتي جَن مُوڙا، هئا چارين گندئين گودڙئين؛
بئنسر بئينان زر جا، تن جهاٻا اَئون جُهوڙا؛
جَن ٻانهين ڪُلهين ڪِين هو، تَن چُوڙِ تائين چوڙا؛
سمي جي سهاڳ سان، تن ننگن نپوڙا؛
ڪوڙيون ۽ ڪؤڙا، سچا سمي سڀ ڪيا.

2

رنگ ڪاري رؤيون، هيون مڙني مَلاحَن ڄيون؛
سي ڪنيون ڪارَن ۾ اَچن، دَرا ۽ دُويون؛
جِت بيحد بدبُويون، اُت الله عطر اوتيا.

3

هڪ دَرا بي دُوءِ، پيون گوجان مارِن گانگٽيون؛
تَن مون ڪِڪيءِ جي اَچي، برابر بدبوءِ؛
اچي مُشڪ عطر جي، اَچ منجهانئن خوشبوءِ؛
رنگ سوني جيءِ رُوءِ، صورت انهين سُوهٽي.

4

منهن مِٽيءِ ميريون هيون، بيهوديون بڇڙيُون؛
ڳهڻ ڳهڻ نوريءِ ڳهنگرو، ڇم ڇم ٽيون ڇيريُون؛
سمي پاڻ سهاڳ ڏئي، هِي جي هُنَ هيريون؛
لوهاڻِيون لوريون، پارسَ لڳي سون ٿيون.

5

پارس لڳي سون ٿيون، لَوهاڻيون لوريون؛
جَهلَ جهُڳن ڪي ڪانہ ڪا، وَريون ۽ ويريون؛
محلين رَهن ميرَ جي، مُهاڻيون ميريون؛
سمي ڏنا سُهاڳ ڪي، سَهجَ ۾ سيريون؛
ڪوجهِن مان سهٽيون ٿيون، جهٽ پَٽ جهبيريون؛
تماچيءِ تيريون، ڪينجهر جون ڪِنيون ڪٽِي.

6

مُنهن مِٽيءِ ميرا، هئا بيهودا بڇڙا؛
سمي جي سُهاڳ تي، ٿيا گاندرَ گُنيرا؛
ڏسو ڏهاڙي ڏئي، تو در تنين ديرا؛
ساجهُر سويرا، تا ڪائِن طعام خوشيءِ سان.

7

ٽرڪو جَن ٽريون، ٻيا ڪونئر ڪُڙهيون ڪَچ ۾؛
تَن اَڄ لَڙهان لَڙڪن موتئين، ٻيون سنديون سون سريون؛
زيور اَئون پازيب ٻئا، زري باف زريون؛
ڪِينجهُر ٻئِي پَريون، اُنهن کي انعام ٿيون.

8

جَنين دُوءِ دَرا، ڪَچين ڪُمَر ۽ ڪُوٽيون؛
سي مٽي پيرين بَرهنہ، هئا گاندرَ سَڀُ گرا؛
اُهي پاهان پاڻ پَرا، ٿيا سمي جي سُهاڳ سان.

9

جي ڪونئر پَرن ڪُمَر، تن ناتو ناپي سان هئو؛
ٽرِن جا تن تار ۾، تي رَوان ڪِيا رُمِ؛
پوءِ اچي تماچيءِ چام جي، پئي در تنين جي ڏُمِ؛
جي هئا گوشائت گُم، سي پلءِ لڳي پَدرا ٿيا.

10

ٻِهَ ڏوڏا جَن ڏاڃُ، قوت جنين ڪُمَر ڪوٽيون؛
انهن جو اَحتياج، تو تماچي ڪيڏو ڪيي.

11

نہ ڪنهن رُوءِ نہ رنگ، هئا بيهودا بُڇڙا؛
اَڄ پڻ انهن جي ٿيا، پيرن هيٺ پَلنگ؛
مِياڻيون معافي ٿيون، نہ اَبواب نہ اَنگَ؛
پَٽُ اوڍين اَڙٻنگ، سي سَمي جي سُهاڳ تي.

12

پوءِ ڪِيُون لَس پَلا، تي مُهاڻ ماريا؛
لَکَ هزارين حاڪمين، تي ڪاڏا تَن ڪَلا؛
ڪُڙهيون جن ڪَنڌن تي، سي ٿيا لڳي ياڳَ پَلا؛
دمڙي تَن نہ دَستَ ۾، هئا نهريل ڪين ٽَلا؛
اَڄ مَيئن جي گهر مالَ جا، ٿيا ٿَمر ٿَلا؛
پَر هُيڙي اڪڙين ۾، ڪا جا مِيَي ڪَلا؛
ڪينجهُر ڳهُمن لاڏڪِيون، ڪَيون رَسَ ڪَلا؛
اَگلا جي سَگلا، سَمي نانوَ سُجاڻيا.

Gul Hayat Institute

13

حَريران ۾ حُلا، ڏنا ڄام تہ ڄارِنِ وارئين؛
جي هيون اَڏو ٻنڌن ۾، تَن چوٽِيون چُوڪُلا؛
ڪينجَهُر سَنديءَ جاءِ تي، تن بنايا بَنگلا؛
اَڳلا جي سگلا، تا سَمي نانو سُجاٽبا.

14

ڪينجهُر سنديءَ ڪَنڌئين، رهن پريون جي پُيُور؛
تن ميئن متي آئيا، سالو ۾ سالُورَ؛
چڙهيو سا چَؤڏول، ٿي حُڪم هلائي حُورَ؛
راتو ڏينهان راءَ جا، ٿيا مَلاحين مَذڪور؛
سي حاضر منجه حضور، وهن تماچِيءَ ڄامَ جي.

15

تون سَمو سرتاجُ، آءٌ ميئي مُهاڻي آهيان؛
لاٿئي پنهنجي لُطفَ سان، اسان ڪؤن اَحتياجُ؛
ڪينجهر سارو تو ڪَيو، مون مييءَ سندو محتاجُ؛
تنهنجو مون ڏنهن راج، مون ڪيهي ڪاڻ ڪُڙم جِي.

16

لانگوٺيون لاشون، هيون وَهَ وَهلَ جي وچ ۾؛
سي پلءِ لڳي پوءِ ڄامَ جي، ٿيون خوراڪين خاشيون؛
لَعلَن ياقوتن جون، وَٽن ڪينهن ڪَماشون؛
جن پاسا هِريل پَنِ تي، تَن فرشين فَراشون؛
تا پِي تماچيءَ ڪي، ڪن طرحين تلاشون؛
روءِ هيون راشون، پَر سمي ڄام سُهاڻيون.

17

هئا خامَ خسِيسَ، ڪينجهُر سنديءَ ڪَنڌئين؛
سي مورائو مَڇيءَ جا، هَمه ڪُل حريصَ؛
تڏيون تنؤريون تن ڪي، پاٿاريون سپ پِيسَ؛
جڏهن ٿِي تماچيءَ جِي، ميئَن سان مجليسَ؛
سي سون رُپي سرسا ٿيا، لَٿن هڪ ٻئي جي هيسَ؛
واتين ڪري ٿو اُن جِي، هر هر ڄامُ حديثَ؛
مهرَ آئون شفقت جي، ڏئي اُنهن ڪي آسِيسَ،
تَن سان ڪير ڪَريندو ريسَ، جي سَمي ڄام سُهاڻيون.

18

جن واتين وَهُ وهَلَ، بانس آئِي ٿي ٻُڇڙِي؛
تَن ويهاري وَٿِ ۾، ڪيا شاهه شُغل؛
اُهي چڙهيا پالڪئين، آهي سپُ سَهَلَ؛
جتي جهَبيرن جهوپڙيون، ٿيا ماڙيون تِتِ مَحَلَ؛
سمو ڄامُ اَنگلَ، اَچيو اُنهن سان ڪَري.

19

ڇڇِيءَ جي هُئي ڇَٽَ، ٿي آئِي عام خلقَ ڪي؛
وَهِ وجائي وَهَ ۾، ميئي مجائي نہ مَٽَ؛
نوري ڄام تماچيءَ سان، ڪِلي چڙهِي هُئي ڪَٽَ؛
سر لاڄو سَرپَٽَ، مَلاحِڻَ مشرو ڏِڪيا.

20

جنِين ڦاٽوڙيون هيون، گنديون گودڙيُون؛
تَن پيريون بافتن جيُون، جُنگ ڏئِي جوڙيُون؛
اُڇليو اُنهن ڏي وجهي، سون رُپو روڙيُون؛
پانوَ پاسي ميَي جي، ڦَناتان کوڙيُون؛
گهوڙا ۾ گهوڙيون، ٿو وينو ڏيهاڙيون ڏئي.

داستان ٿيون

1

نوريءَ ڪيو نازُ، ٿِي ريجهائي راوَ ڪي،
نِت نِت ڄام نيازُ، ٿو اَچيواُنهن جو ڪري.

2

تون تماچي ڄامُ، آءٌ ميئِي مُهاڻِي آهيان،
ڏنو تو آرامُ، ڪينجهر ٻِن ڪنڌيُن ڪي.

3

تنبوءَ جي ڪَناب، اڄ ڪُتي ڪينجهُر ڪنڌئين؛
ناد وڄن ٿا نادرِي، ٻيا پِي رودَ رَبابَ؛
جِتي ڪِڪيءَ ڪوڙَ هئا، قيما تِت ڪبابَ؛
وَتن مُهاڻا مستُ ٿيا، ماڇِي بي مهابَ؛
تَن تؤن سپ حسابَ، مورائِين معاف ٿيا.

4

پَلَئہ مون پاتوءِ، تون راجا لَڄَ رَهائيين؛
سَما سُجاتوءِ، ڪاملَ پنهنجي قُرب ڪي.

5

ڏُٿُ جَنين ڏوڏا، پَهرڻ پاٻوڙا تَنين؛
پيٿا وَڄن تن جا، گپَ اندر گوڏا؛
سو پَٽن جي پِينگهُن ۾، تن لالُ ڏئي لوڏا؛
اُهي آٽيون اوڏا، ٿو وير وهاري وَٿ ۾.

6

ڪوجهيون رنگ ڪاريون، منهن نہ موچاريون اُهي؛
سي ڪڍيو ڪالورن جِيون، سِر ڪَٽَن ڪاريون؛
ڪيئي ڪٽي اُن جيون، ٿو تماچِي آريون؛
سي اَڄ سالون ڊِڪِن سِرَ تي، ڪُلهين ڪِيناريون؛
زور چِڏي زاريون، ٿو تماچي تَنِ ڪي ڪري.

7

لاڏڪيون لاڏ لُڏَن، ڪينجهر سنديءَ ڪَنڌئين؛
ڪاريون ٿِيون ڪُڏَن، سَمي جي سُهاڳ تي.

8

ڏُلِيُن ڪي ڏولئين، ڄامَ تماچيءَ چاڙهيو؛
لَعلان زمردَ تَن ڏئي، ٿو جواهِر جهولئين؛
زريءَ ڪَلاباتَ جا، تَن ڇِڪَمَ تي ڇولئين؛
ڇٽڪائي ڇولئين، هيرا لَڪان لَڪنئين.

9

هئا لانگوٽِيا لَول، ڪوجها ڪنهين نہ ڪَم جا؛
تَڏي مَڏي ڪانَ تَن، سي ڪَن جهَروڪين جهُولَ؛
فَرش فُروش اَئون غاليچا، ٿو ڏئي تَنين کي طُولَ؛
مَڏيون مال ڏسي اُهي، غمزا هڻن غُولَ؛
قَدرُ تَن کي ڪهڙو، جي آهن اولَجَلُولَ؛
پيا اِهڙي منجهہ اَلُولَ، تِن ڄاريون ڄار وساريا.

10

ڪؤنر جَن ڪُڙهيون، هُيون هميشه هَٿ ۾؛
سي لوڙهن جي لَڙهہ لءِ، ٿي لُڙئي منجهہ لُڙهيون؛
جهُڳِن جهَل نہ اُن جي، ڪونتلَن ڪُڙهيور؛
ڪي وَتَن ڇيڪ ڇُڙهيون، ڪي تازي طَويلن ۾.

11

هُيون لَسَ لانگوٽيون، پاڙِيءَ پوندي جن جيُون؛
تَن مِياڻيون معافِي ٿيون، ٻِي چَر سَيا ڇوٽيُون؛
اُن جون ڪٽي ڪيتريون، ڄام سَمو ٿوٽيُون؛
جو ميئون ريجهائي راوَ کي، ماڻَن سان موٽيُون؛
گريون جي ڪوٽيون، تہ پِي پيون پلئہ ڄامَ جي.

12

ٿي پُڻ هُوءِ هُپيون، پورهيو ڪَندي پَن ۾؛
لِيڙَ نہ جن لِڱن تي، ٻاهين ڪَنين ٻُٽيون؛
پَلئہ لڳِي پوءِ ڄامَ جي، ڇِيهن ڪانءُ ڇُٽيون؛
اُنهن لانگوٽِنِ لُٽيون، ٿي مُهران لَعلان لاڏَ سين.

13

بيهودا بي آب هئا، اڳِي ڪينجهُرَ ڪنڌئين؛
پَلئہ لڳي پوءِ ڄام جي، ٿيا تنهن جا جوڙَ جوابَ؛
ٻِيا سَپِ حرفَ حسابَ، مَلاحَن معافِي ٿيا.

14

پيرين اُگهاڙي جي گهُميون، تن لڳيون سَو سُتيون؛
ساڻ جڙاوَ جُتيون، ٿي ڏنيون تماچيءَ تن کي.

15

مُهاڻيءَ مَرڪُ، جان تماچي طُريلُ ٿيو؛
مَٿي ميي‍ءَ گلابَ جو، ٿو اوتي پاڻ عرقُ؛
ڪيائين ڪونہ فَرقُ، پاڻ گڏيائين گاندرين.

16

جَنِ مَون ٻُڇڙي باسَ، آئِي ٿي عامَ کي؛
تن سان سَمي ڄامَ جا، ٿيا ايڏائي اِخلاص؛
ٿي عامَ نہ ڏنو جن ڏي، سي ٿيا خاصاً خاصُ؛
عطر عَنبير ڪچور جا، اُهي وَڳين ڏيَن واسَ؛
لَکين ڪن لباسَ، زريءَ آئون زَرباف جا.

17

تون سمو سُلطان، آءٌ ميئي مهاڻي آهيان؛
تون مون ڏنهُن مِهربانُ، مون ڪيهي ڪاڻ ڪُڙم جِي.

18

ڪَڍيو ڪالوڙا، ٿي آنڌئون اَڏوٻَنڌ ۾؛
جن پيرين لِتَر ڪونہ هو، سي ڪن جڙائو جوڙا؛
تن مُهران سون سَمو ڏئي، ٻيا رُپي جا روڙا؛
ڏيهن ۾ ڏوڙا، ٿئا سَمي جي سُهاڳَ سان.

19

ٿِي لانگوٽِين لوڙَ، پِيو ڊويو ساريءَ ڊِنڊَ ۾؛
ناپِي ۽ ڏُت ڏَٻَ جا، آٽيو ڪَنِ اَروڙَ؛
تتي مُشڪَ عطَر ٿيا، هئا جِتِ ڪِکيءَ جا ڪوڙا؛
سي ڪن ڪِينارئين ڪپڙا، ٻيا جواهِرَ جوڙَ؛
مَٿي ٻَنديءَ موڙ، گهِڙيو تماچِي تَن ۾.

داستان چوٿون

1

مَڪَ برابر نہ ڏيان، توڙي پَرين موتئين ماڻِ؛
جو مون ڪميٽيءَ ڪاڻ، ڄارو ڄامَ ڪُلهي ڪنيو.

2

ڄامَ ڪنيو ڄارو، مُرڪِي مَلاحن جو؛
تيلهان مَڪَ مٿي موتِن جي، ڏيان ٽِيٽو ٽُرارو؛
سپِ ڪينجهر ڪنارو، مُهاڻن معافِي ٿيو.

3

موتي مٿي مَڪَ جي، وٺان نہ ٻِيٽا؛
پِي برابر نہ ڪريان، جي ٻيٽا ڪِي ٽِيٽا؛
اَسين تا هِيٺا، پَر ڄارو ڄام ڪُلهي ڪنيو.

4

مَڪَ موتين تي نہ ڏيان، توڙي هُئن ياتون ياتِ،
ڪوجهِي مان ڪَم ذات، پَر ڄارو ڄامَ ڪُلهي ڪنيو.

5

پَلئي لڳِي آهيان، آهِيان اَياڻِي،
سَمي سُجاڻِي، ڄرو ڄامَ ڪُلهي ڪنيو.

Gul Hayat Institute

6

هئا ٽولا ڪين ٽوٽ، پر نادر جام نوازيا:
جَن ناپا لوڙهه ڪَلور بيا، تي ڦَڪيائون ڦوٽ:
سي اڄ ڪِيا وَتن خمارَ ۾، اَنئي پهر اَلوٽ:
ڪِينجهُر ۾ ڪنڌيُن ۾، تيا لانگوٽيا، لَڪ لوٽ:
پينگهن آئون سُڪ آسٽين، ڪَن جَهبيرا جهُوٽ:
هِڪُ کُلهين ڪونئر سئيل ڪَن، بيا منهن لائِن منهن سُوٽ:
ڇِڇيءِ هاڻِن چوٽ، ڪيون مَرد مِياٽيون.

7

جن تي ڦَڪيا ڦُٽ، تيا کُلين قيمَن هيروان:
اَڄ تَن دُشالا سِرَ تي، بيون شالون بنڌَن بُٽ:
زمرد آئون ياقوت جِي، تي لَعلين هيرين لُٽ:
سَمي سِي معافِي ڪئِي، تَن ساٽِن تان سَٽ ڪُٽ:
لَٽا ذِيل اُنهن ٽون، بي کُلِي ٽِين چَرَ چُٽ:
عيبَ ڏِسِي عامَن جا، ڪيائين ڪان اُپَٽ:
اُنهن جامُ اُکٽ، موتي ماڻِڪَ تو ڏئي.

8

هيٺ مٽي پوتِي، ماڳين مهاڻِن کي:
پاٽيءِ پوندي تَن هُئي، ڇڪَ جيهِي چوتِي:
اڄ ڳاندرِ سِر گلابَ جي، بي عطر عنبر اوتِي:
مُنهن لَڳِس موتِي، تان جهولي ڀِي جواهِرَ ۾.

9

جارو جام ڪٽي، تو مُرڪيو مَلاحن جو:
زريءِ آئون زرباد لَئي، تي ڇُڳير ڇَٽي:
سَهجَون سون رُپا ڏِئي، ماڻِڪَ ميَي مَٽي:
خِيما خوب قناتان، هيجَون تِتِ هَٽي:
ڳاٽاٽي نہ ڳٽي، ڏي جالَ جواهَر تَن کي.

10

تماچِي ڪُرا، تو سڏيون ٻڌائي اُن کي:
سي شوق وَتن شِڪار تي، ڪنيو زور زُرا:
ڪُڏائِين ڪُرا، سي ٻنهي ڪِينجُهر ڪَنڌئين.

11

راتو ڏينهان ڏِپ، هو مَرڪُ مَلاحن جو:
تي ٻوڙيون وَهَ وَهل ۾، ڪئِي جَهبيرن جهپ:
هو روز جَنين جي رِپ، سي اَڄ ڪُلين حلون هيروان.

12

مُهاڻيءِ جي من ۾، نہ هو ڳيرَبُ نہ ڳاءُ:
نيئن سان نازَ ڪري، ريجهايائين راءُ:
سَمو سَينِي ڪانءُ، وَني ويني پاڻ سان.

13

هُئِي ويني بازر وچ ۾، هُئا هٿ ڪِکِيءِ هاٿِس:
ڏَرَن ڪاڻ ڏُبَن ۾، تي يَنَ وِڏا ياٽِسِ:
هُئِي مُهاڻِي ماٽِسِ، پر هِن سان ڪَرم ڪَريم ڪيو.

14

بيون ڀِي چار چُري هَليون، ٻڌي دعويٰ دانايُون:
”هلي تہ ڪِکِيءِ ڪوڙ سان، ڳَچ ڪِي ڳالهايُون:
مضمون چا هي مَلاح جو، جنهن سان راءُ ڪٽي رايُون!“
نوريءِ اَڳِيون نازَ مَون، جڏهن چِتِ اکيون چايُون:
تڏهن سُهمجي سايون، ٻوليندِيون ٻاتِيون ٽيُون.

15

لَٽو لانگوٽين جي، پَکي جامُ جُلِي:
مَنهَن مَنهَن پيون مَسندان، جهُڳي پاس جهُلِي:
ماڻِڪَ ۽ موتئين، چولِي چولِ چُلِي:
ڪِنجهرُ سِي کُلِي، جَڻ اَصليءِ ڪنؤن اَهڙو هئو.

16

فارغ ٽِيَن نہ فِراقَ ڳؤن، ويجها ڪين وصالَ:
ڳُر ٽِيڻ ڳؤن ڳر ٽِيا، نَڪا سُرت سنڀال:
اتي ٽِيل نہ قالَ، ”سچو“ صُرۂ ٻُڪُرۂ ٽيا.

Gul Hayat Institute

مارئي

داستان پهريون

1

سارِيَم اَڄ سَنگهارَ، جن ڏني مون ڏينهن ٿيا؛
سي لَڪَ لَنگهي پيهِي ويا، پانورَ منجھ پَنهوار؛
هَٽِي وينا پَڪڙا، هُتِ سُڪِ تي اُجَڙوارَ؛
جن جي ساه سنپارَ، سي اَڄ پَنهوارَ پَري ٿِيا.

2

اَجا ڪالهُون ڪالهَ، هُيس مارن گڏ ملير ۾؛
سي ڏينهن وِيڙا گذري، جَڻ منجھ خوابَ خيالَ؛
اڄ پرئين ڪنڌئين پڪڙا، جوڙي وينا جالَ؛
جن جي ساهَ سنپال، سي اَڄ پنهوارَ پري ٿِيا.

3

تڏهن مُڪئون جيڪَر، مون ڏي خاصا خابَرو؛
لَهَڻ سُڌ سَنگهارِ جِي، نَڪو پانڌِي پنياڻُون؛
پَر پَري شايد پنهوارَ ويا، جو سُڌ نہ لَڌائُون؛
پَڪا پانورَ ڪَنڌئين، نئين هيجوُن هَنيائُون؛
چِڏي مُلڪ ملير ويا، هُنَ تَرِ تيلهائُون،
اِئين اُتائُون، تہ هِت ڏُرُ ڏريجو ناھ ڪو.

4

ڪڏهن ڏيھ ڏنامِ، ٿي ساعَتَ ساعَتَ سومرا؛
مارو ڪالھ ملير ۾، پَر پَري اَڄ پيامِ؛
آهِن ڪينَ اُنهن رِيءَ، اَڪڙيون ۾ آرامِ؛
سَدا وتن سِڪنديون، پَر سانيڻ سُورَ ٿيامِ؛
سي پُڻ ڪين وِيامِ، جَن سان ڳرهيم ڳالهڙيون.

5

جي هوند اُتيئي، هئا ماروئڙا ملير ۾؛
سُڌ لڌائون سِگهڙي، حال بُڌي هيئِي؛
پَر ٿَر چڙهي ويئي، جيڪُسِ وَسئن ويڙهيچن جي.

6

پَنهوارن پيغامَ، جيڪَر مُڪا تَڏهين؛
پَر مون ڪان اَڄ پَري ٿيا، ويڙهيچا وريامَ؛
تيلهان مون ڏي نہ آيا، ڏنهن سنگهارَن سلامَ؛
هئا ملير مُدامَ، پر ڪو سانگِن اَچي سانگُ پيو.

7

هِيءَ وَس چِڏيائون، هُن وَسِ ويا واهَڙِين؛
پَڪا پانورَ ڪَنڌئين، نَئين عُمَر اَڏيائُون؛
پَٽي اوريان پَڪڙا، وجي هُنَ ٿَر هَنيائُون؛
پانورَ سَنديون ڪَنڌيون، وجي اُتي واسيائُون؛
چِڏي مُلڪ ملير جو، ويا ٿَريچا تائُون؛
اُڪندَ جن آئون، سي اَڄ پنهوارَ پَري ٿيا.

8

ٿيا پنهوارَ پري، آءٌ ڪنِ ڪي ڏوراپا ڏيان؟
اُنهن ٻاجهوُن مارُئِي، ٿِي مِيان هِت مَري؛
نئين قبَر ڪَري، ڪو اوڏي اباڻَن ڪي.

9

جي پيڪَن پوءِ پيامَ، سي تا ڏکيا ڏينهڙا؛
هِيئن نہ پائڻُ ڪا هُيَم، تا ڪي هيئن ڪندامَ؛
پَرَ وجِي ترِ ٿيام، سي سُڌ لَهندڙ سومرا.

10

پري ڏينهن پيانِ، جيڪُس سانگِن ڪو سانگُ پيو؛
پڪا پانورَ ڪَنڌئين، ٿرؤن ڏور ٿيان؛
هوند ڏوراپا ڏيان، پَرَ پَنهوار پري ٿيا!

11

پَري ٿيم پنهوارَ، جَن وري وَرَڻُ نہ ٿيو؛
ڏيان ڏوراپا ڪَن ڪي، ٿيا سِهج ڪاڙِ سنگهارَ؛
عُمَر اُبائون آهِ مون، جو دم تَنهنئون ڏارَ؛
اُهي اَجَڙوارَ، مانَ مِلائي مُون ڏٽِي!

12

پَرئين ٿَر پنهوارَ، جيڪُس وڏو وڇِڙُ ڪري ويا،
ڪڏهن ايندم اوڏڙا، سومرا سنگهارَ،
رڻُ چِڏي ريدار، مَن ڪَرن مهڙ ملير ڏي!

13

پانورَ پاس پيا، وڏا ڏوتِنِ ڏينهَڙا؛
ٿانهر وجي ٿَرَ ۾، ٿَريچا ٿيا؛
لَنگهي ملڪ مَلير جو، ويڙهيچا ويا؛
عُمَر ايڏي پَنڌ تي، ڪنهِين سانگ نِيا؛
قادر شال ڪِيا، مون ڪي ويجها واهَڙِين!

14

اَٿم سارَ سَندين، پَرَ اَڄ پنهوار پَري ٿِيا؛
مشڪل موٽَڻ تَن جو، جي هي لَڪَ لنگهِينِ؛
وري هيج ورينِ، جي سانگِن ڪو سانگ پيو.

15

جي لويُون ڏِڪي لوءِ، ڪڏهن اِيندا ها اَجڙي؛
اَڄ هٽي پَڪا پانورين، عُمَر وينا اوءِ؛
تَن پنهوارن پوءِ، موٽِي اَچڻ نہ ٿيو.

16

جي هُوند اُنهِين جاءِ، هئا اَباڻا اوڏڙا؛
تہ هِنَئون اَڳي وَسَ ڪِيا، تَن منهنجي اَچڻ لاءِ؛
پَرَ اُتَن عِتاب نہ آءِ، جي ٿوري ٿَرِ چڙهِي ويا.

Gul Hayat Institute

17

جي اوڏا هوند هيام، ماروئڙا ملير ۾؛
تہ پڻ پيغام فراقَ جا، مارُنِ ڏنهُن مُڪام؛
پَرَ پَرئين ٿرِ ٿيامِ، ناهِ عِتاب اُنهِن تي؛

18

لنگهي مُلڪ مَلير جو، ويا پَرئين ڏيهِ پنهوار؛
تَن موٽي اچڻ جِي نہ ڪئِي، اَي سومرا سردار؛
هاٿي ساريو، هِتِ سَنگهار، گِچَ هِنيانءَ گِريو پَون.

19

چا هُون چَڏيائون، نہ ڄاڻان مُلڪ ملير جو؛
پَڪا پانوَرَ ڪَنڌئين، نَئِين عُمَر اَڏيائون؛
اَنَئِي پَهَر اُباڻِڪِي، اُنهِن ري آئون؛
ڪو موٽي ڪاڻُون، مَنَ ماڻهو مُلڪَ ملير جو!

20

اَڄ نہ حوضين هُوءِ، مارو نانهِ ملير ۾؛
ايندا هئا اَجڙي، گليُون گنيو گُوهِ؛
جيڪُس مِيان پَرَ جُوءِ، اُهي ويا ويچارا واهَڻِين.

21

عُمَر اَباڻي پارَ جي، فانِي ڪَيَس فِراق؛
جي هُئا ريجاڻين رَهاڪَ، تَن ٿرِ وجي ٿاٽا ڪيا.

22

تي گَڏ ڪيَمُ گُذران، جَنِين جهانگِيئَڙَن سان؛
ڪاٿي اَڄ اُهي ٿِيا، سومرا سُڄاڻَ؛
ڪاٿي پيس آءٌ اَچِي، آهِ اِهوئِي اَرمانُ؛
حَيرتَ ۾ حيران، آءٌ اِنهِينءَ تان آهيان.

23

مُون جاليوسان جَنِ، موٽِي تَن نہ پُڇيو؛
حالَ هِنَ جون خَبران، پيون، هُوندن ڪَن؛
پَڪا پانوَرَ ڪنڌئين، توڙِ هنيان اَڄ تَنِ؛
ڏيان ڏوراپا ڪَنِ، جو سَنگهار ئِي ساڻيهہ ٿيا.

24

جيڪس سنگهارَنِ، اُهو ڏيهہ وٽِي ويو؛
وري هيج وَرَن، جي سانگِن، ڪو سانگُ پيو.

25

جيڪُس سنگهارَن، وري وَرَڻ نہ ٿيو؛
عُمَر اَباڻَن، هُو اَڄ ڏيهُ وٽِي وَيو.

26

ويجهائِيءَ لَئہ وِجهُلان، سَندِيءَ اَباڻَن؛
اُهي هميشہ هُئن، جي سُڌ لَهن سڀ حالَ جي.

27

ڏينهَن اُتي جا ڪي، اَڄ اَچي مون ياد پيا؛
پَهُون پنهوارن جون، صبح ويلي سي؛
اُتيا اَچن آبَ لءِ، مٿي آنهہ اُهي؛
هئا اُڏَل جهانگِي جي، تَن سانگن ڪو سانگِ پيو.

28

آريُون اَباڻَن ري، ٻِئا تان ڪٽندم ڪير؟
هي جي ٻُهَ ڳِچيءَ جا، ظالمَ پانيان زير؛
سَنگهارنِ ساوِيرِ، مِلان شال ملير ۾!

29

ايندم اَباڻا، ڏُورِ لايا جَن ڏينهڙا،
ڪير سَهندم سومرا، ري مارئڙن ماڻا؟
هاڻي نہ ڄاڻان، تہ ڪا موٽِي ملنديس مارئين.

ڪافي 1

سومرا سائين توڪي، وو،
ٻالهيون چونديَس آءٌ حالَ جون، هوءِ هوءِ!

عمر اباڻي پارَ ڏي، ڪِرڙ ڪڪوريا ڪي، وو.
ڪوڪَڙ چونديان ڪانڌَ سان، پٽ چڙهي پيڪي، وو.
سِگَّرَ ڪِيَن سڦڙا، سَئين جا سيڪي، وو.

ڪافي 2

جاليم جن سان ٿي، وو، تا مارو ڪيڻ ويا؛
هوءِ هوءِ حالڙو ڪنهن سان ٻَريان!

پَڪا پٽي اُتهون ويا، پَرئين پنڌِ ڪٽي.
راتو ڏينهان روح ڪي، اوڏنهن گهُرَ گهٽِي.
گهڙي جا هِت گهاريان، سا ويڙهيچن نہ وٽِي.
جهليان شالَ وجِي، اُن پَنهنجن جِي بہ پٽِي.
مون من ماندو مارئين، ڄاڻي هڪ ڏٽِي.
پڪا پانورَ ڪنڌئين، هو وينا حال هٽي.
جدائيءَ گون جهانگيئڙن جي منهنجِي باب ٻٽِي.
”سچو“ سنگهارن جا هِت ويٺِي ڳڻ ڳٽِي.

ڪافي 3

ڪانگل ڏج سنيهڙا، مان ويراڳڻ آهيان!
اوهان ٻاجهُون آءٌ گهٽيري، مَحلَن ۾ مُسجان.
قسمت قيدالماء جي ايرادي آهيان.
چانور چا چورمان، آچِن نِت نوان.

Gul Hayat Institute

ڏونرا پُسيون ڏيهَ جا، ساريون هِت رئان.
زهر پيالا سوز جا، اوتيون آءٌ پيان.
اوهان ٻاجهون سپرين، مَران آءٌ ڪِي جيان!
ڏڱن ڪارڻ ڏيهَ ۾، نِپايَس اَوهان.
”سچو“ اَڪڙين مَؤن، ميان، هاري رتُ رئان!

ڪافي 4
متان منڌ مارُن تَون، وهين آسرو لاهي!

بَندُ تُنهنجي بابَ ۾، اَصلَ ڪؤن آهي.
سَڱُ اسان جو سومَرا، چِنَڻ جيهو ناهي.
پِرين نِيندا پاڻ سان، سڀُر ڏي ساهي.
نِيَرَ هِي جي نِينهَن جا ڪير سگهي لاهي.
رکج منهن ملير ڏي، ناهَ نہ ٻيو ناهي.

ڪافي5
وري آءُ وطن، منهنجا ساريون نيڻَ سِڪَن،
موٺ سلامت سپرين!

اڪڙيون اوهيرا ڪَري، واٺ ڏسيو وجهلَن.
پِريَن پرديسن لاءِ، جهوريءَ نيڻ جهِڄَن.
عمر اَباڻي پارَ ڏي، وڄون ٿيون چمڪَن.
ميڙائي جا مِينهَڙا، ويجهو شال وَسَن.
اللّٰه آندا مون پرين، دارون درد مندن.
”سچل“ سِڪَ سبيل ٿِي، پارئون جا پِريَن.

ڪافي6
مون تان چيو تو اڳهين، نہ تون دل قاساءِ!

آهون دانهون چو ڪَرين، سَبُر سيڻ سَنداءِ.
ڪُڇ ڪنهين سان ڪينڪي، ٻولِي ٻي نہ ٻڌاءِ.
وڇڙيا ڳڏُ ڳڏي پِرين، ڪو والي ورق وراءِ.
ٿوري گهٽي ڏينهڙين، ڪندءِ ماڙ خداءِ.
سانگِي ويڙا سانگ تي، پنهنجي سانگِ سُٺاءِ.
پاڻُون ڄاڻِي پِريت مؤن، ڪوهہ ڪَرين هاءِ هاءِ.
”سچو“ سُپرينءَ لاءِ، ڪوڙين ڪانگَ اُڏاءِ.
تو پئي ساريو جن کي، تنِ پِي سِڪَ سنداءِ.

داستان ٻيو

1

عمر اَباڻن ۾، لَتمَ لائون لالڙئين؛
ڪُهہ موتِي مالَهڙئين، حال گهوريا هِن حالَ تي.

2

جو ڏاڏاڻو ڏيهُ، مُونهؤن مور نہ وسري؛
سو ڏاتَر لَئہ ڏيکار مُون، سومرا ساڻيهُ؛
ريءَ پنهوارن پَرڏيهُ، هِيءُ مِڙيوئِي ڀائيان.

3

ڏيهہ ڏاڏاڻي، شل سِگهي ويندِيس سومرا؛
مون کي ماروئڙن ۾، چِڏ عمر اُماڻي؛
ڏينهن گُذري ڏکَ ۾، تو ڄاڻيندڙ ڄائي؛
سُکَ ڏُکَ سنديون ڳالهڙيون، وڃي اوريان اَباڻي؛
نہ تہ سُڌ لَهندڙَ سِگهڙا، اَللّٰه اُهي آڻي؛
جو هُن ٻِنا هاڻي، گهَڙي هِت نہ گهاريان.

4

وَس نہ وِساريامِ، سُرها وَڻَ ساڻيهَ جا؛
اُهي هيڪَند ڏينهڙا، ٿي گڏِجي گذاريامِ؛
ياد ڪيون سي ڪيترو، سانگِي سنپاريامِ؛
اوڏنهن اُڏاريامِ، ڪَلَ لَهَڻ لَئہ ڪانگڙا.

5

جهڙِي هُيس مَلير ۾، جي هِت ٿيان تِهڙي؛
پَرَ ڳالهہ ڪَريان ڪهڙِي، جو قابو رهيسِ ڪوٺ ۾.

6

هُيس ڪير ملير ۾، هِت ٿِي آيَسِ ڪيرَ؟
جيڪُس پيڙمَ پيرَ، فقط لَڳ فِراقَ جي.

7

ڪاٿي آءٌ هُياسِ، ڪاٿي آيَسِ سومرا؟
هُتان هلي هِتِ اَچي، پورَن منجهہ پياسِ؛
هنجن هابُ ڪِياسِ، وڃوڙي جي ڏينهڙي.

8

شال نہ رهن ڏورِ، هُئَن اَباڻا اوڏڙا!
ميان تَن ريءَ مورِ، مون هِت جالَڻُ نہ ٿئي.

9

ڏوتِي ڏورئون ڏورِ، عمر اَڄ مون کي ٿيا؛
سُمهَڻ ڄاڳڻ سورِ، مون گذارَڻ آئيو.

10

جڏهن آءٌ ڄاياسِ، ڪنهن وتِي، وِهَ جي نہ ڏني!
جڏهن سامايَاسِ، تڏهن آيَس اوراٽَن ۾.

Gul Hayat Institute

11
هي ساماٽِجڻ گهوريو، جنهن بت ڪيو بيرؤن؛
وجي شَلَ ويڙهيون، ڏِسان ڏوتيَڙن جون.
12
ڏني ڏوتيَڙن کي، گهٽا ڏينهن ثيا؛
جالڻُ جُدائِيءَ ۾، جيڪي پَلَڪَ پئا؛
سي وٽواند ويا، سارا سنگهارن ري.
13
هُت تا لوءِ لُڇَن، سُڄِي ڳالهيون سومرا؛
پيهي ڪِئن نہ پُڇن، جي هُئن اَباڻا اوڏڙا!
14
پاڙو پاڙي ساڻُ، شَلَ هُئان اَباڻن جي؛
پکي تَن جي پاڻُ، آءٌ تا سُکيو پائِيان.
15
مون کي رَبُ رکي، شل پَردي ساڻ پناه ۾!
تہ هئان منجھ پکي، عُمَر اَباڻَن جي.
16
پَردي منجھ پناهَ، مون کي رَبَ رکيج!
اُکند هِن اَرواحَ، آهي اَباڻَن جِي.
17
ڏِسي کيٿ کٿِي، ويا ماروئڙا ملير مَون؛
پَکا پانوَرَ ڪنڌئين، وينا جالَ هٽِي؛
اڳي پنهوارن پاڻ ۾، تي اِها ڳالِهِ ڳِٽي؛
هِت رَتِي رهَڻ ناهِ ڪا، جاٽي هِڪُ ڏٽِي؛
جا عادت زور ظلم جِي، هيءَ حَمير وَٽِي؛
رَعيت جي رَنجڻ جي، ٿيس ڳهُر گهٽِي؛
هاڻ بَرسَر هِيءَ بَٽِي، سنگهارن تي سومرا.
18
پَلَڪ نہ ٿيان پاسي، شل عمر اَباڻَن ڳوڻ!
ڳُڏ ڳڏين ها سي، سين سان سي سومرا.
19
ڪاڏي اَچ رهي، آءٌ ڪاڏي اَباڻان؟
هاٽي نہ جاٽان، تہ ڪا موٽي مِلنديس مارئين.
20
اَجا نہ آيا، سنگهارا ساٽيھ جا؛
ڏينهن جهَجها لايا، پانوَرِ پنهوارن پاڻ ۾.
21
جيڪس نہ آيا، سنگهارا ساٽيھ تي!
نہ تہ ڪيتن خابرو، تڏڙهئين هَلايا؛
تن ڏينهن وڏا لايا، وجي پانورَ ڪنڌئين.

22
وجن تامَ پري، شل اَباڻَن اوڏي هُئان!
جو سُڌِ لَهَن مون سِگهڙي، ذري منجھ ذري؛
اکيون آب پَري، تي ويجهائيءَ لئہ وجهُلان.
23
بيوسِي آهيان، هِن ماڙن ۾، مارو!
وِساري ويهي رهيؤ، جڻ منجهانئِوَ ناهِيان؛
لالچ نہ لاهيان، پَسَڻ پَنهوارَن جِي.
24
موٽِي شال اَچن، ماروئڙا تہ مَليرَ ۾!
اَچڻ سندي تا ان جي، ڪَر پوي مون ڪن؛
تا سيپئي سُک ٿين، گوندرَ وجن گُذري.
25
ڏوراپا ڏيئي، ڪنهن هَت مُنجان مارُئين؟
تہ وساري ويهي رهيَوَ، حال ٻڌي هيئي؛
مِڙي اَچو مون گهرين، آهيو جهانگيڙا جيئي؛
جي آهيو اتي ئِي، تا لَهو سُڌِ سنگهار جي.
26
موٽي ماروئڙن، سُڌِ نہ لڌي ساهَ جي؛
لاهي ڇڏيو دل ڪوٽن، اَديون اَباڻن؛
ڪنهن ڳُٺؤن سنگهارن، جيڪُسِ ويڙس وِسري.
27
ڪي ڏينهن هُيس قرار، مارُن ڳڏ ملير ۾؛
درد نہ هو ڪو دِل کي، هُيسِ مِٺَن ۾ مختيار؛
ريءَ اَباڻَن آرِ، هاٽي ڪنديس ڪَن سان.
28
اَڄ ساريم سنگهاري، جَنَم لنگهايَم جَن سان؛
هيءَ وِچوڙي تَن جي، ميان هِت ماري؛
عمر سيا مون سانگئين، تِي ڳڏجِي ڳذاري؛
منهنجي پار پنهوارَ جي، آهي تاڪون تياري؛
هاڻ لکي منجهان مارئين، هِيءَ حقيقت ساري؛
ڏينهن هيترا ڏوتيو، ڪِيئَن اوهان وِساري؟
جيڪُس ڏرئون هُئِي ڏاري، تيلهان ويَڙوَ وِسري.
29
منهنجي مَن ميان، هِن ڳالهيون ماروئڙن جون؛
ڏُٿ ڏاڏاٽي ڏيهَ جو، وجي خوشِئون هُتِ ڪِيان؛
ڪائِي ساعت سومرا، جهانگِن ري نہ جِيان؛
وجِي تر ٿِيان، شَلَ سنگت سنگهارن جي.
30
ويجها جڏهن هُئام، ماروئڙا تہ ملير ۾؛

Gul Hayat Institute

تڏهن ڳالهه احوال جي، تَن ڪَنين ڪين وڌام؛
هاڻ وڃِي ترِ ٿيام، اُهي سڌ لهندڙ سومرا.

31

ٿيا پنهوار پَري، آءٌ ڏيان ڏوراپا ڪن ڪي؟
وَهندو شالَ وصالَ جو، ڪو پڻ واءُ وري؛
نئي ڳڌ ڪري، سو مون ڪي مارُوئڙن سان.

ڪافي 1

مارن ڏي آءٌ وڃان وڃان! هادِي اَللهُ، الو پلو!

لاوان لهنديس ڪيت پنهنجي سان،
سرتيون ٿينديون مون ڄَجان ڄَجان.
ڪَدِ بندياڻي بند مؤن،
ڪُرف ڪڙا ٿِي پَجان پَجان.
واٽَ جنهين ڪؤن سانگِي ايندا،
سائِي واٽ مان وڃان وڃان.
”سچو“ سائِل آهي اوهان جو،
سِرُ سائينءَ اڳيون سَجان سجان.

ڪافي 2

لَڄايان نہ لوئِي، وو،
عمر آنديم جا اوڏاهون!

جي تا ملڪَ ملير ڏنهن، قاصِد اَچي ڪوئِي، وو.
سارو سنگهارَن ڏي، حال منجان روئِي، وو.
وجهان بَرنديءَ باه ۾، شالون پَٽ سيوئِي، وو.
ڪٿِي ڪَنيَم ڪِيئن جي، اَڌو بَنڌ جا هوئِي، وو.
آنديم ڪٿِي ڪوهَ تؤن، آب پَري اوئِي، وو.
پِيَڻ ڪاڻ پنهوار جي، گلي مُون تان ڊوئِي، وو.
اهڙي اڳي ڪنهن نہ ڪئي، جهڙي ڪيڙي توئِي، وو.
مون سان مدد ني ڪندو، ”سچو“ صاحب سوئِي، وو.

ڪافي 3

وينا منهنجيون ڳالهيون ڪن،
هُت ماروئڙا بہ ملير ۾!

عمر آنديئي مارئِي، تاسف ڏيئي تَن.
سَدا آهنِ سومرا، مارو منهنجي مَن.
مون جيڏيون ملير ۾، چانگن پاسِ چَڙن.
ڇڏي پانور ڪنڌيون، مَنَهيون اوري اَڏن.
”سچوءَ“ جي سَريرَ ۾، ويڙهيچا ٿا وسن.

ڪافي 4

غم ۾ ڪِيئن نہ گذاريان، اَديون،
تن وڇؤن مون ڪي ڏينهن پيا!

ميان مُلڪَ ملير ڏي، ڪنيو نيڻ نِهاريان.
پَڪا پنهوارن جا، ساعِت ساعِت سنپاريان.
راتيان ڏينهنان روح ۾، ساهيڙين ڪي ساريان.
وَسُ جي هو ڪو منهنجو، گڏ هُنِ پاڻ قطاريان.
پَت پنهنجِي پاڙهين، پنهوارن سان پاڙيان.
ياد ڪيو سي ڳالهيون، پنهنجو پاڻ ٿي ڳاريان.
موڪل ڏينم مٿين مِڙان، گهڙي هِت نہ گهاريان.
ٻَڪَر ٻاباڻن جا، چَهرائيءَ سان چاريان.
جي مون روحَ رڳن ۾، ويڙهيچا نہ وساريان.
جا لوئِي آنديَم لوءِ ڏنهن، عمر شال اُجاريان.
حال پَسي هِيءُ پانهنجو، ماروئڙن لڳ ماريان.
پَٽ پٽِيهَرَ گهَوريا، طولَ پايان تلواريان.
ڪَرَ لَهَڻ لَئہ ڪانگڙا، اوڏنهن روز اڏاريان.
”سچو“ سنگهارن گؤن، هِي سِر هڏ نہ واريان.

ڪافي 5

شالَ نہ وِسارين، مارو مون ڪي، شالَ نہ وِسارين،
درد جنين جو آهي دل ڪي!

اَنئِي پَهر اوڏهون، نيڻَ ٿا نهارين.
پَهون پنوهَرَ پانهنجا، ويجها وهارين.
جوڙُ اسان جا جهوپڙا، ماڙيون ٿيون مارين.
هَردم طلب جون تَن ۾، تارون تنوارين.
سنگهارن جون ساه ڪي، ڳالهيون ٿيون ڳارين.
”سچو“ سارين جن ڪي، سي پِي تو سارين.

داستان ٿيون

1

جهانگيئڙن لَئہ جِيءُ، هِت عمر آهہ اُٻاڻڪو؛
نَئِي گڏائج اُن سان، حال منهنجو تا هيءُ؛
سانگيئڙن ۾ سيءُ، آهہ اَجا توڙِي تانهنجو.

2

ڪونہ وري آيو، ماڻهو مُلڪَ مَلير جو؛
جو ڪِيئن جون ڏئي خبران، ساڻِي سَوايو؛

Gul Hayat Institute

ڏورائيءَ ڏوٿِن جي، هيءَ مون کي مُنجهايو؛
ميان ماروئڙن جي، هِت طعنن تپايو؛
ڪر سومرا سايو، تہ وڃان ويڙهيچن ڏي.

3

قاصد آيو ڪونڪو، ۽ ڪو نہ لکيائون خط؛
جيڪُس هُيس ڪينڪي، ريگستانِن رَٿُ؛
پنهوارن پاهَٺُ، تيلهان مون سان نہ رکيو.

4

قاصِد آيو ڪونہ، ريگستاني راڄَ ڏهُون؛
جو تو مون کي تارِ ڪيو، سومرا ۾ سونَ-
ليهہ پتو روحَ کي، هُت هَي هَي جيڪس هو نہ!
چيهون هِتي چونہ، ٿيان اَهڙن عتابن سان.

5

پنهوارن پيغامَ، اَڄ ڏِئي مُڪا مُون مَٽين؛
”ڪڏهن آيا ڪينڪِي، تو ڏنهن هِت سلامَ؛
”ڪائِي اتي محفوظُ ٿئين، طرحين طرحين طعامَ؛
”پيرُون چونديئي پَٽَ جا، ٿي ڪڏهِن لاڙيو لامَ؛
”ڏسي عيش اِنعامَ، اَڄ اُهي ويلان وِيَڙئي وسري!“

6

پَري ٿين نہ شالَ، هُئن اوڏائِي اَجڙي!
اُتي ويني اُن جا، اَٿم خوابَ خيال؛
سدا سانگيڙن جِي، مون کي ساه سنيال؛
هِتِ مون هھڙا حال، هُتِ عِتاب اُنهن جا.

7

عمر مون ڏي آئيا، اَباڻئون عتاب؛
”ٿيئن اتي تون مارُئي، ڪائِي خوش ڪبابَ“؛
هِت مون اکيون پنهنجيون، جهليون روئِي آبَ؛
جهوريَس هِن جواب، ويڙهيچن وساريو.

8

مُنجن هِيئن چَيون، مون ڏي مارو، سومرا؛
”وڃي عمر ساڻ تو، ڳالهيون ڪالهہ ڪيون؛
”سي پُٽ پنهوارن ۾، پَڏر هَتِ پيون؛
”اِهي پَچارون تانهنجون، ويڙهيچؤن نہ ويون؛
”ڪيتن هاڻ ڪنيون، پڪيُون ملڪ ملير مَون.“

9

ڪو نئين نِياپو، منهنجو ماروئڙن ڏي؛
”مون ڏي اَوهان موڪليو، ڏيئي ڏوراپو؛
”تہ لوئِي لاهي سِر ڪَيُئي، سونَ رُپي چاپو؛
”مون ڪؤن وسري ڪين ويو، آهي جهڻ اُهو جهاپو؛
”اِينديَس سِگهي ايڏهين، لاهي لاڳاپو؛
موليٰ ميلاپو، ڪندو سِگهڙو سنگهارن سان.“

10

آءُ پُٽ چا تہ چوان، موٽِي ماروئڙن کي!
”هَئي هَئي هِن جي حال جِي، ناهي ڪَل اَوهان“؛
هِت اُنهن ري سومرا، نِتُ نِتُ سورَ نوان؛
پَکي شالَ پهان، مان وڃي پنهوارن جي.

11

ڪٽي ساڻ ڪتِي، جا آنديم مُلڪَ ملير ڏنهن؛
سا اَڄ توٽِي تا سِر تؤن، لَحظو ڪين لٿِي؛
لوئِيءَ سنڌيءَ لَڄَ ڪؤن، مون ڍڪيا پٽَ نہ ٿي؛
هِت سُورن آهہ سَٽي، اَئين ٿيون ڏوراپو ڏيو!

12

ايڏانهن اِينديَاس، ڪنهن مهل موچاريءَ ماروئا!
جا لوئِي آنديَم لوءِ ڏنهن، سا چن نہ چڏينديَاس؛
توڙي تَهباران تِيئي، تَہ بہِ مور نہ مٽينديَاس؛
اَچي ڏوٿيڙن کي، اَجا ڏوراپا ڏيندياسِ؛
تہ ڪيئن وِساري ويهي رهيو، ٿوراهِين ٿينديَاسِ؛
مَنهيون، مَنهَن سان اِتي، آٽي اَڏينديَاسِ؛
ڳالهيون ڳرهينديَاس، سرتن سان ساٿيهہ ۾.

13

الله اَباڻن سان، مون کي گڏُ ڪرئين!
جي ويا ٿر پَرئين، سي موٽي آڻ ملير ۾.

14

عمر اَباڻن ري، آءُ تان ڪوجهِي آهيان؛
هيءَ لوئِي نہ لاهيان، جا آهہ نِشانِي اُن جِي.

15

جا اَباڻن ڏني، سا لوئِي هَڏ نہ لاهيان؛
ڪنديِس ڪين ڪِني، وني ويندِيس ويڙهہ ڏي.

16

عمر ڏيهہ اَباڻي، مون چڱا ڏينهن گُذاريا؛
هِت اَچي هاڻي، پيو هِنيڙو هَلاڪت ۾.

17

عمر اَباڻؤن وڇڙي، ڪنهن اعراضي آندياس؛
وڃي خوشيؤن ڪائينديَاس، پَڪا پيرون پانهنجا.

18

ڪائِي پلڪَ پَري، شال عمر اَباڻؤن نہ ٿيان!
ذري منجهہ ذري، هُئن پچنڊڙ حال جا.

19

جڏهن هُيس اَباڻين، مَحل نہ ماڙيون مون ڏٺا؛
لَئي ۽ لاڻين، هيون پيهيون پنهوارن جون.

Gul Hayat Institute

20

ڦٽيِ ڦوڙائِي، آءٌ مِيان ماروئڙن جي:
ڏنيون مون کي تو هتي، آهن ماڙيون جوڙائي:
ويهان وچ نہ انهين، ٻُڙو ٻوڙائي:
هِن هنڌن ۾ سومرا، تو لکيو لوڙائي:
جنهن آندم ٽوڙائي، پکن مؤن تہ پنهوار جي.

21

ريگستاني راڄَ جي، آءٌ ڳالھ ڪريان ڪيهِي!
ڪَن پچارون پاڻ ۾، سي واريءَ تي ويهي:
تہ ”ايندي ماروئين مارئِي، شل پَکن ۾ پيهي“:
اُڪنڊ مون ميلاپ جِي، آھ جهانگن کي جيهي:
منهنجي تن تيهِي، آهي سِڪ سنگهارن جِي.

22

مان اُنهن کي ساريان، هو بِي سارن مون:
جي راضي ٿئين ٿُون، ڏي موڪل ماروئڙن ڏي!

23

مان اَباڻن ساريان، هُت اَباڻا سارين:
واتان نِهارين، منهنجي اَچڻ سنديون.

ڪافي 1

پَلپَل پونم پُور، عمر تن ماروئڙن جا.

دمدم منهنجي دل ۾، مارُن جا مذڪُور،
سرتيون سورن جا.
سانگيڙن کي سدا مان ساريان، هنيڙي هونم هُور،
پل پل پنهوارن جا.
مِن مَچائي ”سچو“ ويا سانگِي، دونهن جا دستور،
خاصَن ڪورن جا.

ڪافي 2

پاڙيچون نِي پرين جو، مون کي پُور اچ نِي پيو.

انتر جنتر مَون ٿي، هَي نيهڙي نيو.
جيڪي چيو نجوميءَ، سو تا صحيح ٿيو.
چرخو پَچي چيهاڙيون، مون ٿي ڪاڪيون ڪَيو.
هِن جان ٿئي جميعت، لالَن جي پائي ليو.
ڪو ڏس اچي پريئن جو، هِن ڏاھ کي ڏيو.
جي در اچي سو دلبر، تا جيءُ ”سچوءَ“ جو جيو.

ڪافي 3

مارو مون کي نہ وسارين، آهيان اُنهن جي! ميان.

درد جنين جو دل کي، ڪَرم سين اُڪارين.
اٺ ئي پَهر اوڏهين، تا نيڻ نهارين.
هردم طَلب جون ٿَن اندر، تارون تنوارين.
”سچو“ سارين جن کي، سي پيِ تو سارين.

ڪافي 4

هلي هھڙي حال، ميان،
وڃي ڏوٿن کي ڏسان!

پيڪَن مون پهچائين، پلا پنهنجي پالِ.
منهنجو ماروئڙن ريءَ، جيڻ آهي جنجال.
هھڙي وچوڙي جي، ڪنهن سان ڳُرهيان ڳالھ.
هُئڻ سدا خوش سومرا، مارو پنهنجي مالِ.
”سچوءَ“ جي تہ سَرير ۾، مارن جِي آھ قالِ.

ڪافي 5

ڏوٿن ڪؤن نہ ڏور، آهيان جيڏيون.
آءٌ اوڏي ان کي! سائين الا.

ناهيان ٻاهر تن ڪؤن، ميان، هڪڙوئي دم دور.
”اَلاِنسانُ سِري وَاَنَا سِرہٗ“، دوسن جو دستور.
هِي مڙيوئِي آهي تان، ميان، مارن جو مذڪور.
”سچو“ سا پُڇ ڳالهڙي، ميان، مارن جِي مَستور.

داستان چوٿون

1

تون حمير هِنِي، آءٌ توريانِٽين آهيان:
جا لوئي آندم لوءِ ڏنهن، ويندیس ساڻ وِني:
ڪڏهن تيندي ڪانہ ڪا، مانهوَن شال مَنِي:
ڪتابت قولن جي، مون ڏي پنهوارن پَني:
هيءُ بندُ بندياڻِيءَ کي، هو لکيو رات چَٽِي:
اُن سانگِن ڪاڻ سَنِي، مون مڙيائِي سومرا.

2

ڪو بِي خيال نہ هومِ، هُيس مارن ساڻ ملير ۾:
جان وچوڙو سومرا، ڪؤن تريچن ٿيوم:
قسمت قيدالماء جي، ڏسي ڏور وڌوم:
تڏهن وڏو قدر پيوم، هَي ”سچو“ هيڪاندِ جو.

Gul Hayat Institute

3

وينا ڳالهيون ڪَنِ، ماروئڙا ملير ۾:
تہ ”اِجها ايندي مارئِي، وري هن وطن!“
ايڏي اُڪندِ آهي، مُنهنجِي جا پُنّ جَنِ؛
آءٌ سگهي سان تَن، وجي گڏ گذاريان!

4

قرابتي ڪاتي ٿيا، آءٌ ڪاتي آئِي!
قسمت قيد ڪتي ڪيو، آءٌ ڪتي جائِي!
آهي منهنجي روح ڪي، ريءِ مارُن موڪِائِي؛
اَنئي پهرَ اُنهن جِي، وات اٿم وائِي؛
گهڻي مدت مونجهه ۾، مون پڻ لنگهائِي؛
مَنَ سِگهڙي سنگهارن جي، ڪل پوي ڪائِي!
تہ ڪي آهِن آرامي اُتهين، جهانگيڙا جائِي؛
ڪِي ويا مُلڪ ملير مَون، ڪري اَجائِي؛
وجي پانورَ ڪنڌئين، وينا وهٽائِي؛
اُتي تازا توانا ٿيا، ڌُٿ ڏنؤرا ڪائِي؛
ڪر سومرا سائِي، جئن ٿِيَن آسودا آجَڙي.

5

جن گڏ گذاريوم، سِپ جَماندر سومرا؛
اَچِي پَري پِيَس اُن ڪؤن، مُونجهه اِنهيءِ ماريوم؛
ساريو سنگهار جي، ڳالِهن هِت ڳاريوم؛
جو مارو محرم حال جو، سو پڻ سنپاريوم؛
ڏيهُ ڏاڏاٽو ڪڏهين، وار نہ وساريوم؛
نِتُ نِتُ نِهاريوم، پَنهوارن جي پارَ ڏي.

6

اَڄ پڻ ٿِيمُ اُداسُ، هِي مَن ماروئڙن ڏي؛
ڪر بندياٽي بند مَئون، خاوندَ لڳ خلاصُ؛
جو مَٽي ڪيتَ ڏنارَ ڪي، ڪا پلنگين ڏيِنديَس پاسُ؟
ڪو وجهُ صاحبَ سومرا، اُنهن سان اِخلاصُ؛
جو هو ويچارا واهٽِين، تون ڪري ڏس قياسُ؛
زور تنين تا ناهِ ڪو، لوئِي جن لباسُ؛
اَنئي پهرَ اُنهن ڪي، آهي حَميرن هراسُ؛
تاڪُون تُنهنجي تابَ ڪؤن، سهميون اُٿن ساسُ؛
چاڙهيو لِڱين ڪِين تَنين، ماسي قَدر ماسُ؛
تعديون تَنين تي ڪَرين، جن تو هَؤن تئي مَواسُ؛
ويڙهيچا وڙاهَ ۾، هُتِ وِڻ وِڻِ ونن واسُ؛
پاءِ پنهوارَ پياسُ، آهي راجا منهنجي روح ڪي.

7

چَئي مُڪائون، هيئن ڏاڏاٽي ڏيهَ ڏنهن،
تہ ”جيڪس“ اِهي تو هُيون، مَنَ جون مدعائون.
”تان وجي پلنگين پَٽرٽِئن، شَلَ چڙهان آئُون،
تو پڻ تيلهائون، هاڻ ويا ويڙهيچا وسِري!“

8

چڱيءِ طرح چَئي، تي مُنجان ماروئڙن ڏي:
تہ ”سُکين سانگيڙن کؤن، پري آءٌ پَئِي؛
”قسمت قيدالماءِ جي، مون سان هِيئن ڪَئِي؛
وسري ڪِينَ وئِي، سَنگت سنگهارن جِي“.

9

ماروئڙا ماندي، آءٌ اوهان ريءِ آهيان!
سُکيا اَئين ساٽيهه ۾، هِت بَند رهي باندي؛
هِت قسمت قيدالماءِ جي، هِيءِ اَچائڪ آندي؛
آهيان اوهان جي ڳالِهِ ڪؤن، ويل نہ ڪنهن واندي؛
چڱي تِي چاندي، اِينديَس لوئِي ونِي لوءِ ڏي.

10

قاصِدُ اَڄُ ڪوئِي، مَنَ اَچِي ماروئڙن ڏنهن!
تنهن تا چَوان حالڙو، سارو سيوئِي؛
ايڏنهُن آندي آهِ مون، لاڪيڙِي لوئِي؛
سا وني وينديَس پاڻ سان، اَٿم عهد اِهوئِي؛
سرتِن سان روئِي، سِڪون لاهينديَس لوءِ ۾.

11

هِيءِ اُميد نہ هُئِي، مون ڪي ماروئڙن ڏنهُن:
جو ڪونہ مُجندا مُون مٽين، پُڄَڻ ڪاڻ پَهي!
ڏنم هڏنهن ڏيهه ۾، نڪو ڳوٺ ڳهِي؛
هاٽي وائِي وائندي، اها سيُمَ اَڄُ صحِي؛
تہ ”اَنا مِينهن ملير ۾، ويڙا راڄ رهِي؛
”چڏي پانورَ ڪنڌيون، آيا هيٺ لهِي؛
”جهجهو جهانگِن ڪي ٿيو، ڏِهيان ڏٿ ڏهِي؛
”ڪَديو پِيَن پاڻ ۾، وڏيءِ مَهَلَ مَهِي“؛
وينديَس ڪوڏِ ڪَهِي، آءٌ پَڪي پنهوارن جي.

12

سَنگهارن جي سِڪ، آهي منهنجي مَن؛
شال سِگهوئِي سومرا، ڏسان ڏوٿيڙن؛
راتو ڏينهان ڪاڻ تِي، جهجان جَهانگيڙن؛
پاٽهي پَنهوارن، اَڄ تان مونکي ياد ڪيو.

13

جهانگي جهڻ پياڪ، ناهِن شربت هيروان؛
ڳاڙهيو ڪاريون لوئيون، پهرڻُ تَن پوشاڪَ؛
لاهِجِ لوئيڙن تان، الله لڳِ اولاڪَ؛
جو رکن هَڏنهن ڪانڪا، عُمر بِي اِملاڪَ؛
ڪارڻ پرورَ پاڪَ، مون ڪي ميڙيين مارئين!

Gul Hayat Institute

14

ڪيا ڪوٽڻ ڪيچَ، اَڄ ڏاڏاڻي ڏيهه ۾؛
پر ماڻو ماروئڙن ڏنهن، هَڏِ نه آيو هيچَ؛
ڪالهه ڏنا هُئم اُبي ۾، اَٽِڪ ۽ اَٽيچَ؛
اُنا مينهن مَلير ۾، ٿيا رڻ سارائي ريچَ؛
چانگن سان چڙي ڪري، ڪَن چَنن ۾ چيچَ؛
آءٌ پُڻ پنيءَ پيچَ، ملنديس ماروئڙن کي!

15

هي ونَي حالُ وجان، ميان ماروئڙن ڏي؛
آهي اُميد اَجان، جو خوشِي ڪنديس ڪيت سان.

16

مينهن وسندي مان، ويڙهيچن ويندياس؛
لوئِي ساڳين لوءِ جي، نال ونِي نينڊياس؛
وڃي تر ٿينڊياس، ڏکَ سُکَ پائي سومرا.

17

ڏنارن ڪوٺ ڏار، جي مون ڏينهن گذاريا؛
سي هئا قيامت جيهڙا، ميان سومرا سردارَ؛
الله ڪري اوڏڙا، "سچو" مَنَ سنگهارَ؛
ته ڪريون ويهي ڳالهڙيون، هنيڙي جون هِڪوارَ؛
پَر پري ٿيم پنهوار، ڏيان ڏوراپا ڪَن کي!

18

جيڪي هُتِ هونديون، ساهيڙيون ساٿيهه ۾؛
سي پيرون چوندن پاڻ ۾، گَڏ ڪيون گُونديون؛
ساريو مون کي سومرا، رات ڏينهان روندیون؛
ٻيون پي چا چونديون، اَجا عُمر الاجي آجڙيون!

19

ريگستانِ رنگُ، جي تون پسين سومرا؛
ته ميان ماروئڙن تَؤن، ظالِم لاهين زنگَ؛
جو تاڪون تنهنجي تابَ ڪؤن، جهانگِي واسِن جهَنگُ؛
نامِيا هي تون ننگُ، نيئي رسائين راڄ ۾.

20

جي ريگستان رهيا، تَن سخت نه ونج سومرا؛
جو تاڪون تنهنجي تابَ ڪؤن، چَنن مَنجهه چپيا؛
سي ڪي پَرئين وسِ وهيا، وسَ چائيتا واهٽين!

21

ڪري ياد قلبُ، تو منهنجو ماروئڙن کي؛
جو ٿيان هيڪاندي تَن سان، ٿئي سائينءَ ڏنهُن سَبب!
ڪِذ بنڌياڻي بند مؤن، ته راضي هُئي رب؛
غازي لاهه غَضَبُ، ڪَر مِهر ماروئڙن تي.

22

رڄُون ريگستانُ، جِت وطن ويڙهيچن جو؛
راجِم تي رکيچ تون، تَن ماروئڙن جو مانُ؛
جهونن جهانگيڙن تي، ڪَر عمر تون اِحسانُ؛
ته سارو جڳ جَهانُ، مَرُ تعريفان تنهنجيون ڪري.

23

هيءَ خبر هاڻي، آئي ريگستاني راڄ ڏنهُن؛
ته "انا مينهن ملير ۾، ٿيو پٽَنَ ۾ پاڻِي؛
گُل ڦُلَ گلزاريون ٿيا، رڻ سڀ ريجاڻِي"؛
تون پِي صاحب سُجاڻي، موڪل ڏينم مِڙي مَران.

24

مينهن وسندي مون ڏنا، هي پکا پنهوارن؛
ڳاڙهيون اَچِيون لوئيون، ڪيا سَهَج سَنگهارن؛
اُهي عام خلقَ ڪؤن، تا گوشي گذارن؛
منهنجي اَچَڻَ سنديون، تا واٽون نهارن؛
سانگيڙا ساٿيهه ۾، پيا نِت نِت سَنيارن؛
هي ڳالِهيون ٿيون ڳارِن، مون کي ماروئڙن جون.

25

مِينهن وسندي سومرا، اَڄ پُڻ پور پيا؛
پَکا پنهوارن جا، سي مون ياد ڪيا؛
ڏٺي گهٽا ڏينهڙا، مون ٽريچن ٿيا؛
وِسري تا نه ويا، ڪا ساعت منهنجي ساهَ ڪؤن.

26

هِت ڏيهي ڏسان ڪونہَ ڪو، جو ڏئي ڪيتَ خَبر؛
هِيءَ قابُو رهي ڪوٽَ ۾، اُنهن ريءَ عُمَر؛
مَليران مَحضَرَ، ايندم اَجائِيءَ جا.

27

مِينهن وسندي ياد مون، اَڄ ماروئڙا آيا؛
قيدالماءَ جا ڏينهڙا، سي مون لنگهايا؛
موٽي اَچڻ جا ٽِيَم، ڏي سنگهارن سايا؛
اُهي مولا ملايا، جي پنهوارن پَري ٿيا.

28

ڪو جو وريو واءُ، اَڄ پڻ مُلڪ مَلير ڏنهن؛
جَنُ آيم اَباڻاءُ، ماڻهو موٽائِڻ جو.

29

مون کي رات رسيون، ڏيه ڏاڏاڻؤ خَبران؛
"ته ساٿيهه سَڀ سَرهو ٿيو، وڄون واهَ وَسيون؛
"ته اچي ياد الله تو، ڦوڳُ ڦلار پَسيون؛
"برابر بادل ڪيون، مُنِي لوءِ لَسيون؛
"ساول ڪائِي سبزيون، ٿيون سَجِيه سَسِيون؛

Gul Hayat Institute

”ٻاڙهيون اَچيون ڪاريون، لاهن غم گسيون؛
”وُڙهيون ڪَس ڪَسِيُون، پُڻ آهِن تارِ تَرائِيون.“

30

رات وري آيا، ماروئڙا تہ مَلير ۾؛
جو لٿم خوابُ خوشيءَ مون، جَڻ موليٰ مِلايا؛
وري وسايا، پلي پاڻَ پٹُن جا.

31

وسَ چَري آيام، ماروئڙا ملير ۾؛
چڏي پانورَ ڪَنڊيون، ويڙهيچا وريامَ؛
عُمر اُميد ٿيامَ، پَسَڻَ پنهوارن جِي.

32

جي ڏوٿي هُيَم ڏورِ، سي والِيءَ ڪَيَم ويجهڙا؛
هُئي جا پورن پُورِ، سا تا اڄ من تَون لَنگهِي.

33

موٽِيا پارِ مَلير، سانگيڙا سانگُ ڪَري؛
جَنِ جِي سِڪَ سَرير، سي ئي عُمَر آئيا.

34

لَٿو قوڙائو، وريو ورق وصالَ جو؛
وري وطَن آئيا، ريگَ لنگهي رائو؛
”سَچُو“ چَوي سائو، ٿيو موٽِي مُلڪ مَلير جو.

ڪافي 1

مارو ٿر ٿيام، پلو ميان وو، ڏيان ڏوراپا آءٌ ڪَن ڪي!

سي پاريندِيَس پانهنجا، ميان، جي هُتِ قولَ ڪيام.
چڏي مُلڪ مَلير جو، پَرينءَ وس ويامَ.
گهوريا پَري ڏينهڙا، جي پنهوارؤن پيام.
سنگهارن جي اَچڻ جا، ميان ”سَچو“ سَنيها سُيام.

ڪافي 2

روئان زارو زار، يار،
مانَ مارُن کي ملان آءُ!

ڏيان ڏوراپا ڪن ڪي، پَري ٿِيَم پنوهارَ، يارَ.
وِٺِي ويڙا پاڻ سان، منهنجو ساهُ سَنگهار، يارَ.
اهو اٿم آسرو، ايندم اَجڙوار، يارَ.
ڪَندا مُهڙ مَلير ڏي، رڻ چڏي ريدار، يار.
سو دم گوندر گذري، جو دم اُن ريءَ ڏارَ، يار.
روئي رت اکين جا، جهونا ٿيا جهالار، يار.
وجي ٻُڌنديس اُتَهين، سندي پنهوارن پُڪار، يار.

رکي ويڙهيچا ويا، مونهين سر مَيار، يار.
پيڪين مُون پَهُچائيين، سومرا سردار، يار.
راتو ڏينهان اوڏهين، ”سچوءَ“ ساهَ سنپار، يار.

ڪافي 3

ساريان آءٌ تا لوءِ، پنهنجي جون لويون،
عُمر گهوريا هِي پَٽَ پٽيهَرَ، ميان!

هُت ويڙهيچا، وو، وينا ورهائن ڏيهاڙيون،
سي ڏونرن سنديون ڏويون.

سنگهارن ڏي سوز سنيها،
آءٌ ٿي روزُ مُنجان رويون.

ڪنڍيون ڪوڪَڙ سَنديون، ميان،
ٻَچيءَ پائن ٿا هِت پيڪا پويون.

صبحَ سانجهيءَ گَٽَن خوشيءَ سان،
اُهي سي تا آب پَريون اويون.

پاندين پائِن پُسيون، ساٻَن سِگَر سَنگهارَ،
”سچو“ سي سويون.

ڪافي 4

گهوري هِيءَ جدائِي،
اڙي ميان، پنهوارن ٻاجهُون پُورَ پيا!

صبح ويلي ميان سومرا، الا سائين، خبر اها مون آئِي.
لنگهي مُلڪ مَلير جو، ويَڙئي ويڙه سَپائِي.
پانورَ ڪنڌئين ڪينڪي، وهندا ساعَت سائِي.
ڪنَين ٻُڌان ڪِينڪِي، وري اِها شَلَ وائِي.
ڏوٿي پنهنجي ڏيهَ مَون، ڪَندا ڪِيئن نِوائِي.
عمر اَباڻا ڏيهہ ۾، سَرها هُونِ سَدائين.
موٽِي نہ وجَن اُوڏهِين، جن جِي سِڪَ سَمائِي.
هوءِ هوءِ هِن جي حالَ تي، پاڳيا ڪرن پَلائِي.
”سَچو“ سندن ساٿَ ۾، ڪَري مَرُ تہ گدائِي.

Gul Hayat Institute

داستان پنجون

1

جوڙي پَڪا جُوءِ، اَچي وينا عُمرَ آجڙِي؛
سَدا سَنگهارن جِي، ٿي مَٿي حوضَن هوءِ؛
ٿيون گلزاريون گاهَن جيون، ٻِي خوب کُلِي خوشبوءِ؛
نَئِين رونق روءِ، ٿيو موٽِي مُلڪ مَلير جو.

2

سدا هئن سُکيا، ماروئڙا تہ مَلير ۾؛
شَل نہ ڏينهن ڏکيا، اَچن آجَڙين تي!

3

سدا سَرها هونِ، ماروئڙا تہ ملير ۾؛
مٿي پنهوارن پون، مِهَر جا شَل مِينهڙا!

4

مِيان ماروئڙن تي، مِهران وسَن مِينهَن؛
شَل نہ ڏکِيا ڏينهن، اَچن آجَڙين تي!

5

سدا سي ساٽيهہ ۾، سُکيا هُئن سَنگهارَ؛
پکي مَنجهہ پنهوارَ، شَل هُئن هميشه سَرها!

6

سائين سَنگهارن جو، رکج پَن پکي؛
ڪوئِي تا نہ لَکي، هُئَن سَدائين سَرها!

7

سنگهاري ساٽيهہ، شَل هُئن سَدائين سَرها؛
وجَن نہ پَرڏيهہ، خوش گذارن اُتَهين!

8

ساٽيهہ سنگهاري، سَرها آهِن سومَرا؛
ويڙهيون ۽ واري، مَحلا ماروئڙن جا.

9

جاتِي واريءَ ڊِنو، تاتي اَڏنِ پکڙا؛
ٻاڳِين لَٿا پِوَ، سدا رهن او سَرها.

10

نِوڙن ۽ نُونديَن، مارو چارنِ مالَڙا؛
گوڙين ۽ ڪِونديَن، سَرها ٿِيَن ساهَ ۾.

11

جڏهن ڪِنونِ ڪِنوٽِيون، وَسَن مينهن مَلير ۾؛
نونديون ۽ نِوڙيون، تاتا سوئِن ٿاريُون.

12

ٻاڳِيَن پِوَ لَٿا، جي وينا پانورَ ڪَنڌئين؛
اُنن مِينهن مَٿا، آجڙين عِيدان ڪيون.

13

وري وَسايو، مالِڪَ مُلڪ ملير جو؛
سو اِڳي ڳؤن اُجرو ٿِيو، سائو سَوايو؛
آڳي اَڳهايو، ”سچوءَ“ جو سوالُ ڪيو.

14

آهي سارَ سنڀالَ، ميان ماروئڙن جي؛
هِتِ هِهڙا حالَ، هُت عِتابَ اُنهن جا!

15

الله اوري آڻ، ماروئڙا مَلير جا؛
يا مُون کي ڪڍي ڪوٺ مَون، نئين مُلڪ رَساڻ؛
پِڄَندي وجي ياڻ، پِهان پنهوارن جي.

16

آڻ الله اوري، ماروئڙا، مَلير جا؛
مون کي آندو اوچتو، هِت ظُلمَ جي زوري؛
آءٌ تَنهن گهڙيءَ تؤن گهوري، جنهن هيڪانڊِي هِڪُ ٿِيان.

17

جي ريگستان رهن، تن کي سَخت نہ ونج سومرا؛
جو تنهنجو زور ظلمَ جو، سانگِي ڪِينَ سَهَن؛
مَتان پَرينءَ وَسِ وِهَن، هو ويچارا واهٽِي.

18

جڏهن ويجها هُئامِ، ماروئڙا مَلير ۾؛
تڏهن ڳالهہ اَحوال جي، ٿي تنهين ڪَن وِڏامِ؛
هاٽي وَڃِي ٿر ٿِيامِ، اُهي سُڌِ لَهَندڙ سُومرا.

19

ٿِيا پنهوارَ پري، آءٌ ڪنهن کي ڏوراپا ڏيان؛
وهَندو شالَ وِصالَ جو، وارو ڪو وري.
سونيئِي ڳڌُ ڪري، مُئيءَ کي ماروئڙن سان.

20

هُيمَ جَن سان حالَ، سي اَڄ سنگهاري سِجڪاڻ ٿيا؛
عُمَر اُنهِي پارَ جي، اَتمَ سارَ سَنڀالَ؛
جو صبح اُٿي ساجهُرين، مارو چيڙن مالَ؛
پِيَسَ پَري پنوهارن ڳؤن، هَي جي ٿِيَم حالَ؛
آهي اُنهي ڪوٺَ ۾، جِيَڻُ مَنجهہ جَنجالَ؛
سِگهَڙي وڃِي شالَ، پِهان پکي پنهنوارن جي.

ڪافي 1

هو جي ماروئڙا ٻيهرَ مانَ مِلن،
شالَ الله اوراهون ڪَندن، سانگي سانگ سَندن.

ويني آهيان واٽ تي، مَنَ اَچو حال پُڇَن.

ڀڪا ڀڳن سامهون، اوري آٽي اڏنِ.
انهن ڪارڻ جيڏيون، منهنجيون اکيون رتُ رُئن.
اَصل لاڪون آهي، ”سَچو“ سَڳ سَندن.

ڪافي 2
مارو اُهي مِلِيامَ، عُمر جامَ، وو،
طَلَب جَنِين جِي آهي تَن ڪي.

ڪَرم ڪَيائون ڪيترا، ڏوتِي هت ڏنامَ.
هِت جنُهين ڪي، هُت پي تن ڪي پيو آرام.
پاڙِيائون سي پانهنجا، ميان، ڪَيئون جي انجام.
طالع وارا تن جي، گولن جا ٻہ غلام.
ڪاڏهن ”سچو“ سالڪان، ميان، ٿِئي طَلَب تمام.

ڪافي 3
ڏوراپا ڏيئِي، ڪنهن هَٿ مُنجان، وو، ماروئين!

وساري ويهي رهيؤ، حال ٻُڌي هيئِي.
مِڙي اَچو مون ڳري، آهِيو جهانگِيڙا جيئِي.
لَهو سُڌِ سَنگهار جِي، جي آهيو اَتيئِي.
”سچو“ سارِيؤ ڪِين سا، جا ويڙهيچؤن ويئي.

ڪافي 4
راتِ مُڪَم روئِي،
ساري سلامَ سنگهارن ڏي.

اکيون اباٽي پار ڏي، بيٺيون جهُڙَ جهوئِي.
اَباڻن جي آسري، لِيڙون ٿِيَم لوئِي.
وندن وِرچن پاڻ سين، ڏؤنرن جي ڏوئِي.
لِکِي ڪاغذ مُون وڌو، ڀکيءَ ڪي پوئِي.
ڪي ڏينهن ڏِوِيَم ڪيت سان، آب پَري اوئِي.
اُوهان ٻاجهؤن ڪوئڪو، ڪَل لَهي ڪوئِي.
مارو ملندو مارئِي، ”سَچَل“ ڪي سوئِي.

داستان ڇهون

1
ڄگَرَ جارڙيون، ٻيا ڪِرڙيُون ڦوڪَ ڦُلاريا،
سي سنگهاريون ساٽيهہ ۾، وِهَن وارڙيون،
ٿامان ٿارڙيون، لاڙيون چنِن لاڪڙان.

2
وَروتا ويرهيچن جا، اِهي موتيئين مالهڙيون؛
رَس نہ اَچن روح کي، ٿالهہ ۽ ٿالَهڙيون؛
سَنگهارنِ جون سومرا، ڇڳيون چالَڙيون؛
جو فُجُر ڦوڪي سَنديون، ڪن دانهَ دالَڙيون؛
وَرُ سي لويون لاڪَ جون، ٻَن شالان شالڙيون؛
اَنئي پَهر آهن اکيون، منهنجيون عُمر آلَڙيون؛
ڪامل تنهنجي ڪوٽ ۾، وجهان فَلَڪين فالَڙيون؛
شال سٽندو سو ڏٽي، مون نِڙر نالڙيون؛
وجي ڳجهيون ڳالهڙيون، ڪنديَس سَرتن سان ساٽيهہ ۾!

3
هِت ڏسان ڏوتِيڙن جيُون، ويني واڙيون؛
هُت پَون پنوهارن تي، مِنِيون ماڙيون؛
ياد اتي جون مون پيون، چوهُون چاڙيون؛
توڙي چار ڪُندان لوئِيءَ جون، هِت ڦاڪين ڦاڙيون؛
تان پِي وجان اوڏهين، جتي ڪنوٽِيون ڪاڙيون؛
مون کي لَوهِن لاڙيون، تَن لالن سَنديون سومرا.

4
ٻُور پُجاڻُون ٻَير ڪَن، ٻَهون ٻيرڙيون؛
چاڙِن چوندن سي چڙهيو، ڏٿِي ڦيرڙيون؛
پائو پيرڙيون، ڪن تماشا تِڪُن جا.

5
هُت گهُمَن ڏوتِي ڏٿ لئہ، ڪَيون تولا تولڙئين؛
چاڙِن لنب اَئون مَڪٽِي، جهَلي جهولَڙئين؛
پيهَن پَچائن مانيؤن، ڦوڪي ڦولَڙئين؛
تون عمر اولڙئين، ڪَري هُت چَڏيح مون.

6
هُت ريت تہ اَڏو ٻَنڌِ، ڪَن لويون لاڪڙيون؛
مَشر مارُئڙن جيون، سَچيون ساڪڙيون؛
وَتين تورن ڪينڪِي، مَکڻ ماڳڙيون؛
اَجان ڦُٽنَ باڪڙيون، تہ ڪڙا آهن ڪوهَ تي.

7
اَجان ڪِنون ڪنوٽيُون، تہ سانگيُن ساهہ پوي؛
وَسي تر تارِ ڪَن، ئيون ۽ نُوٽيون؛
جاتي هُئن جوٽِيون، تاتِي آجڙي آرامِ ٿيا.

8
اَج جوڙي وينا جهَنگَ ۾، جهانگِي جهوپڙيون؛
ڏي نہ ڏوتيڙن کي، لائِقَ لوپَڙيون؛
راجا روپڙيون، گهَرين رکن ڪينڪِي.

Gul Hayat Institute

9

هُت ڏِينِ مارو ڏاجَ ۾، ڄاڙِي ڄارَڙيُون؛
پَيون آهِن سڀ ڪي، اُهي ويڙهيون وارَڙيون؛
سي چُوندِن پيون پرِھ جو، نائي ڏارڙيون؛
وِجهَن گوندنِ سَنديون، ٻڳچيءَ ٻارڙيون؛
پوءِ ڪنيو ڪارڙيُون، وَجَن لوئڙِياريون لوءِ ڏي.

10

مون ڳؤن وِسَرن ڪِينَڪِي، اُهي عُمرَ ويلڙيُون؛
چاريَم وڏي چاھ مَون، ٿي چيلا ۽ چيلڙيُون؛
ٿي ڪيڏيَمِ ڪيلَڙيون، سَرتِن سان ساٽيھ ۾.

11

اَوس اَڏنِ سومرا، چوڌاري چَؤنرا؛
تَن ۾ سانپِي رگن سامهان، ڌُٺ ٻَهون ڏونرا؛
ڏڳَ رکي ڏؤنرا، صبح ڪائِن خوش ٿِي.

12

ڪَرين چو ڪِلان، سانگِيڙن تي سومرا!
سارِهَ سو تِن تي، لاھ ٿوڪان آئون ٿَهلان؛
هي جي مَوتَن جون مَهلان، ٿِي مَحلن مَنجھ گُذاريان.

ڪافي 1

ڪاڏي ويَڙا، وو، پِرين پاڙيچا!

ڄاڏي هَليا، تَهدِل تاڏي، هَلُ تون هِنيڙا، وو.
محبن مون سين عَجَب جيها، ڪيئي ڳُڻِ ڪيڙا، وو.
گوندر گاڏائون ڏينهڙا، هِت ڄالڻ جيئڙا، وو.
هِن اَجايا اُنهن ٻاجهون، جي پلڪ پيڙا، وو.
”سچوءَ“ سَندا سانوَل ٻاجهون، هي حال هَي ٿيڙا، وو.

ڪافي 2

آئين هَلِي هِن جاءِ، وي،
هِڪ ساعت ڪارڻ تون سانگِيڙا!

ڪا ڳهَڙي نيباھُ نہ ڄاڻج، پيچ نہ تَنهن سان پاءِ، وي.
”الدّنيَا سَاعَةٌ“ اِهو نُڪتو دل سان تون لاءِ، وي.
ڄاڏنهن آئين تون وٽجارا، وري وڃَڻ اوڏنهن آءِ، وي.
دنيا ۾ دَمَ ڪيئي گذاريئي، ”سچو“ سڄڻ جي ساءِ، وي.

ڪافي 3

اوڏاهُون آيا، مون ڏي عتابَ اَباڻن جا.
هي ڏيهُ وِيَڙُءِ وِسري، اِتي ڏينهن وجي تو لايا.
ياد اسان کي ڪِين ڪيڙئي، منجهائينءَ مايا.
ڏينهن اسان ريءَ گذري، ويَڙئي سڀ اَجايا.
گهٽا مِينهن مَليرَ ڏي، والِيءَ وري وَسايا.
ٿُنهنجي ڏسڻ لئہ، هِت سانگِي سِڪايا.
سائينءَ ”سَچو“ سِگهڙا، مون مارو مِلايا.

داستان ستون

1

مون ڄاليو سان جَن، موٽِي تَن نہ پُڇيو؛
حال هن جون خَبران، پَيون هوندين ڪَنِ؛
تان پِي مارو مَنِ، وارُ نہ ڪَڏنهن وِسريا!

2

توڙي هو نہ پُڇن، آءٌ گهٽو پُڇان تَن کي؛
عُمَر آءٌ مَڃُڻ، تَن ڳؤن وجان وِسري!

3

ٿي پُڻ وَسايامِ، ڪَڏهن مارُئين مينهَڙا؛
سي ڏينهن ڏاڏاٽي ڏيهَ جا، اَڄ ياد عُمر آيامِ؛
هِت پنهوارن ريءَ پاڻ کي، ڪيها لقَب لايامِ؛
هِن لحظي لَنگهايامِ، شال اِهي اَوَسر ڏينهڙا.

4

اِهي اَوسر ڏينهڙا، هِت ڄالڻ آيم ڄالَ؛
ڳَٿيرا خوش حالَ، هُت ميان هون ملير ۾!

5

اَڄ سنگهاري ساريا، مون مينهَن وَسندي سومرا؛
ٻِوڙها ٻاٽاٽي بنا، هِن هَنجُنِ مَون هاريا؛
ياد ڪَريندي تن کي، ٻارڻَ ڄَڻُ ٻاريا؛
هِتِ ”سَچوءَ“ سَنياريا، هُت سنيارَ ”سَچوءَ“ جي!

6

ساريم اَڄُ سَنگهارَ، مِينهن وسندي سومَرا؛
جيڪي ڏينهن هُئاسي ڳڏُ ۾، دَم نہ ٿياسي ڏار؛
ڪاٿي اَڄُ اَسين ٿيا، ڪاٿي اَجڙوارَ؛
وڌو قِسمت قيدالماءَ جي، پَري ڪان پَنوهارَ؛
تيلهان مون اَڄُ آئِيو، روئَڻ زارو زارَ؛
پَلپَل هِت پَچارَ، هُت بہ سانگيڙن جِي!

7

ڪَڏهن سانگِن ساڻُ، ٿي گڏ وسايَم مِينهڙا!
اَڄُ قِسمت قيدالماءَ جي، پيو هِيءُ پَرياڻُ؛
هِت ڪَريان پُرزا پاڻُ، پَر ٿي لوئِيءَ جي لَڄَ مران.

Gul Hayat Institute

8

وِسري ڪِينَ وڃان، مِيان ماروئڙن ڳوٺ؛
وسِرڻ سَنديون ڳالهڙيون، مُوروُن تا نہ مَجان؛
آهي اميد اَڄان، پکي مَنجھ پَنهوار جي.

9

شالَ نہ وِسارين، هُئان يادِ انهن کي؛
عُمر اَباڻن جيون، ڳالهيون ٿيون ڳارين؛
ساھ رکِون سارين، مَن پَهچان پنهوارن کي.

10

لويون رنگارنگِ، ڪَن ساهيڙيُون ساٿيھ ۾؛
سي اَساوريُون اَڳريون، عُمَر پَهرِن اَنگِ؛
تاڪون تنهنجي تابَ ڳوٺ، جهانگِي پينا جهنگِ؛
هِن ويچارا واهِڻِي، تن کي وٹ نہ تنگ؛
سي ڪِيئن ڏِين پيرُ پلنگِ، حال جني جا هِهڙا!

11

پَئي جيءُ جنجال ۾، ساٿيھ سنياريُون؛
وسِرن اُهي ڪين کي، جي مَهلان موچاريُون؛
پَر قسمت قيدالماءَ جي، ڪَيون هي ڪاريُون؛
ڪاتي اَڄُ آءٌ تيس، ڪاتي سَنگھاريُون؛
اوڏنهن نِهاريُون، وڃان سا وهلُور ٿِي!

12

عُمَر شالَ نہ لائِيان، لَڱب لوئڙئين؛
پاڻِي پِيَن پَٽ ۾، اَبُون اوئڙئين؛
ڏوُنرا ڏوئڙئين، ونڊن ورهائِن پاڻ ۾.

13

شالَ نہ لَڱب سومرا، لوئڙئين لايان؛
پَٽ مَٿي هِيءُ لوئِي، مُور نہ مَٽايان؛
جا ڪَتِي ڪيتَ ڏنارَ جي، پلِي سا پايان؛
مَري مَلهايان، سارو مُلڪُ مَلِيرَ جو.

14

عُمَر اڃا ڪَپڙا، ڪاٽياريُون ڪَن ڪِيئن؟
جهڙي آيَسِ جِيئن، شل تهڙي مارُن ڏي وڃان!

15

ڪِيئن ڪاٽياريون ڪَن، ڪَپڙا اَڃا عُمَر جام؟
ٿِين پَنهواريون پَٽ ۾، مِهٽي هابُ مُدامَ؛
آهيان سومرا تو سامَ، تہ لوئِيءَ جي لَڄَ رهي.

16

هِن لوئِيءَ جي لاڄَ، شالَ رهجِي اَڇي سومرا؛
تہ مَرُ ٻُڌي خوش ٿِين، ريگستاني راڄَ؛
سا نہ ڪائي ڪاڄ، جا قيد ڪَئِي تو ڪوٽ ۾.

17

توڙي لوئِي هِٿ چِچي، وڃِي ٿَهباران ٿئي؛
تہ پي پهنديَس پَنهوارن جي، عُمَر پاڻِ پِچِي؛
جهَانگِن لاءِ جِهجِي، مان اَڌ مُئِي ٿِي آهِيان.

18

توڙي هوءِ چِنِي، تا پي لوءِ لوئِيءَ سان وڃان؛
اَچِي عُمَرڪوٽ ۾، ڪَنديَس ڪِين ڪِنِي؛
سائِي سانييَم ساھ سان، جا ڏاڏاڻن ڏِنِي؛
اُها نينديَس پاڻِ پِنِي، مِينهن وَسندي سومَرا.

19

اَبَر ٿِيا ۾ اُپَ، ۽ واءُ لڳو اوپارَ جو؛
"سچو" چوي ٿيا سومرا، چِگّا سانگِن سُپَ؛
پَر چِت اَندرَ ۾ چُپَ اُٿن تنهنجي زور ظُلم جا!

ڪافي 1

اِهي نِياپا ڪو نيئِي، منهنجا مارُن ڏئي!

اَچڻ اُوهان جي وسَ وڏائِي، ڪوڙين سي ڪِيَڙم ڪيئِي.
ڏکَ ڏوراپا تا منجو اسان ڏي، حالَ اَسان هِت هيئِي.
قِسمت ڪو جو قَلمَ وَهايو، پَري اوهان ڪان پيئِي.
لوءِ اوهان جي ڏنهُن لوئِي جا آنديم، لِيڙان هِت ٿِي ويئِي.
ڳالهيون سَنگهارن جون سُڻ "سچو" ري، ساھَ سِيباٽيُم سيئِي.

ڪافي 2

ڪانگڙا قريبَن جا، توکي ڪالَھ اُڏايو ڪَن،
وَنٺُون وِيڙهيچن!

آسروندي آهيان، مَن ڪو پيرو ڪَن،
وَنٺُون ويڙهيچن!
پَڪا پَڪَن سامهون، اوڏا مانَ اَڏِن،
وَنٺُون ويڙهيچن!
"سچوءَ" جي بہ سَرير ۾، دونهان روز دگن،
وَنٺُون ويڙهيچن!

ڪافي 3

اِهي اولانبا آيا،
مون ڏي مارُن جا، ميان!

ڏيھُ ڏاڏاڻو ڪِيئَن وِساريُئِي، ڏينهَن اِتي تو لايا.
کَهڙِيين ڳالهيين ويڙهيچن ڏنهُن، مُنهن قيريُئِي مايا.

Gul Hayat Institute

پَهَر پنهوارن ريءَ ڪِيئَن ٿِي گهارين، عُمَر ساڻُ اَجايا.
تُنهنجي ڪارڻ راتو ڏينهان، سانگِي سي هِت سِڪايا.
وَسُ نہ مُنهنجو سُڻُ "سچو" ري، ڏکيا مون ڏينهن لَنگهايا.

ڪافي 4
آيَم راتِ عتابَ،
ڏاڍا سخت سَنگهارن ڏنهَن!

مون کي عُمَر ماريو، جهانگيَڙن جي جوابَ.
"وينينءَ اِتي مارئِي، کائِي خوب ڪَبابَ".
هِت سارو ڏيهُ ڏکائِيو، عُمَر جي تِکَ تابَ.
مولىٰ تا معافِي ڪيا، "سَچو" سَڀ حِسابَ.

Gul Hayat Institute

مومل راڻو

داستان پهريون

1
آءُ راڻا ڏي رَنگُ، موتِي ڪاڪ ڪَنڌن ڪي؛
لاهِج لَڱِ خداءِ جي، ذرو پُرزو زنگُ؛
ناميان پاڙج ننگُ، مهٽي هاب مَتان ڪَرين!

2
مومَل مِهٽي هابُ، راڻا ڪر نہ راءِ تون!
جوئِن ڪي جوابُ، مرد نہ ڏين مينڌرا.

3
مون ڪي مِهٽي هابُ، ڪُئِي ميان مينڌار:
ڪَر نہ خان خرابُ، ڪامِل ڪاڪ ڪنڌيُن ڪي.

4
هِڪَ جُوءِ ٻِي جوءِ، مرد نہ ڇڏن مينڌرا؛
تو پُڻ پرين پوءِ، ڪوهُ لڄايو ڪاڪ ڪي!

5
هِڪَ جُوءِ ٻِي جوءِ، ڇَڏن ڪِين جوانَ؛
اُهي ٻِي انسانَ، جي ننگن تي نِثارُ ٿيا.

6
آءُ راڻا رَنگُ لاءِ، موتِي ڪاڪ ڪنڌن ڪي؛
نامِيان ناءِ خداءِ جي، پير وري هِت پاءِ؛
سودِا سَنديئِي ساءِ، آءُ ويني ڪانگَ اُڏايان.

7
آءُ راڻا رکُ رازُ، مون هِن نماڻيءَ سان؛
توکي ڪريان ڪيترو، ناميان ٿَر نِيازُ؛
جو تي ڪَيَرَم نازُ، تَنهن مِهٽي هابُ ڪري ڇڏيو.

8
مون تؤن مِهٽو لاهِ، مولِيٰ ڪارڻ مينڌار؛
تون تا صاحبُ آهيين، هيءَ ڏوهارڻ ڏاهِ؛
توڙي ٿِيس بيراهِ، تہ ٻي گِل تنهنجي آهيان!

9
ڏي ڪو رنگُ وري، ڪامل ڪاڪ ڪَنڌِن ڪي؛
مُنهن ڏيکارج مينڌار، وڃان تا نہ مَري؛
بَخشج ذوق ذري، مِهٽي هاب مَتان ڪَرين.

10
چَڙهنديساءِ چِڪي، نہ تہ مُنهن ڏيکارج مينڌار؛
آندو مون کي هِتهين، ڪَنهِن لارَ لِڪي؛
چاڙهيو مون کي ڏاڱهَ تي، تُنهنجي عِشق تکي؛
مَرُ ٻيو ڪو سِرُ سِکي، اُنهيءَ جي اولاڪ جو.

11
هِي جو ٿِيَٽو هو، سو اَکرُ ميٽِيندو ڪونڪو؛
هِيرو زهرُ زبانَ سان، هِن ڳالهيين ڪِيَٽو هو؛
نا تہ پاٽُئؤن پِهٽو هو، مون کي زير زمين جي.

12
ڏکُ نہ ڏيٽو هو، تو مون کي مينڌرا؛
ناميان پنهنجي نَنگَ کي، تو نيبه نِيٽو هو؛
زهر پيالو پُر ڪري، مون کي تڏهن پيٽو هو؛
جي نہ جِيٽو هو، مان ڪؤن هِنَ مِهٽي وري.

13
سودِل سِڪائِي، آءُ پُڻ گهٽو آهيان؛
راتو ڏينهان تانهنجي، واتِ مون کي وائِي؛
ڪَر اُها ڪائِي، جو ڪارَنهِ لَهي ڪاڪ تؤن.

14
ميان آءُ ماري، ڏاڍي ڏنوَ ڏهاڳَ جي؛
مِهٽي هاب مَتان ڪرين، تہ ڪاڪِ نہ ٿئي ڪاري؛
ڪر سودِلَ سَتاري، ڏوهَن ڏي نہ ڏِسيج تون!

15
آءُ سودِا ڪر سَڄُ، لاهي مُون تؤن هِي مِيهٽو؛
جهيڙو جهڳڙو نِڪري، مون مَنَ اَندران مَڄُ؛
الله ڪارڻِ اَڄُ، ماکَ وسائج مينڌرا!

16
اچين جي اوطاق، مُنهنجي ميان مينڌرا؛
تہ عيبن ڳؤن آڇي ٿيان، ڪوجهي ٿئي نہ ڪاڪَ؛
هيرَ اِها هيراڪَ، مَتان مَٽئين مينڌرا.

17
موئَڻُ مَرڪ نہ تنهنجو، هو سودِلَ سياڻا؛
وسائج وِلهيءَ جا، پيينگَ پيَلَ پاڻا؛
پَري ڪري پاڻا، مون کي ماريئِي مينڌرا.

18
آتڻ اُجهائي هَلي، پرِيَن پُڇاڻو؛
ڪِين گهتايو گهوٽ سان، پرتِ هِن پاٽو؛
ظاهر زالاٽو، پر باطن بِرهہ بلي هُيو.

19
ڪاتِيءَ ريءَ کُهِي ڇڏيو، راڻا تنهنجي رَنجَ؛
سُکؤن ۽ سَهنج، سودِا ساڻ ڳٽين وئين.

20
سودِا هِن سَڙيءَ جو، لَهِي وڃُ سماءُ؛
ويرن وڌو وڃَ ۾، آهي ويرُ وڏاءُ؛
مون تي لڳندو ڪونڪو، پيارا پاٽيءَ پاءُ؛

Gul Hayat Institute

هيڪَر هيڏي آءُ، تہ پِيرولي پَڌر ٿئي،

21

ڏوليا تو لئہ ڏَٺَ ۾، آءٌ وتان ويڳاڻِي؛
راتيو ڏينهان اوتيان، پنبِڻيُن مان پاڻِي؛
لَٽا مون لِيڙون ٿيا، هيءَ پوتي پُراڻِي؛
تہ بہ راڻي جي راڻِي، سَرتيون سَڏن ساٿيهَ ۾!

ڪافي 1

آءٌ تا روز روئان ساريون،
سوڍا تُنهنجِيون، وو، ڳالهڙيون ڪيتَريون!

ٻُڌي ورج، وَلها، زور منهنجيون زاريون.
سِڪَ سَنديوَ ڪَيون، جِيءَ اندر جاريون.
راڻا رُسَڻ تانهنجي، ڪُوڪان هِت ڪاريون.
وينِي ڳرهيان ڳالهڙيون، هَنجون هِت هاريون.
جيڪي جايون جِيءَ ۾، وِره تنهنجي واريون.
سچو سَهندا سُپرين، عاجِز جِيون آريون.

ڪافي 2

حالَ منهنجي هاءِ هاءِ،
تو ريءَ لَهَن هِي ڏينهڙا!

آهي هن اَحوال تي، وَلَها تان واءِ واءِ.
دوستَ تنهنجي ديسَ جي، اُڪَندِ اَسان کي آهِ.
ڏِسيو ڏهاڙِي روئان، جاني تُنهنجي جاءِ.
ڪاڪ نہ لڳي ڪَس مون، سوڍِلَ تنهنجي ساءِ.
سوڍا سَتاري ڪري، پيرَ اَڱڻ مون پاءِ.
درد مَندن جون دانهڙيون، والِيءَ لَڳِ ورناءِ.
سوالَ سچوءَ جا سُپرين، تون لالَن دل سان لاءِ.

ڪافي 3

مينڌرا، آءُ ميان، هِت وينِي ڪانگَ اُڏايان!

تو سارِيندي سُپرين، هِت سوڍا ساهُ ڏيان.
راڻا رتِي راز جِي، ڪا جا آهي هِيان.
ڪامِلَ ڪَنڌيءَ ڪاڪ جي، آءٌ جانِي ڪيئن جِيان.
شال اوهان جو اڳِتي، سچو نِيهُن نِيان.

ڪافي 4

راڻي سندو رازُ، مون سان ڪيڏوئِي آهي!

ڪاڪيون آڏو ڪانڌ جي، نٿو وٺي نازُ.
ٻانهان ٻانهِن جان ٻَڌي، ڪَرڻ نِت نيازُ.
هي هي آهي حُسن جو، ماريُون، غَمُ غَمازُ.
سچو پِريائِڻُ پِرينءَ جو، آهي ساڻُ ايلازُ.

ڪافي 5

مون کي تنهنجي سارَ سنيار، وو،
ڇَڏ رساما تون، آءُ منهنجا يارَ، وي!

ڏوهُ نہ ڪوئِي تو ڏيان، آهي مون ئِي سِر مَيارَ.
سِڪَ سور اخان مون ڪيا، هِينئڙي مَنجهہِ هزارَ.
موٺُ مَران ٿي مينڌرا، بِرهِي چاڙهيئي بارَ.
ويٺي ڪري ڪاڪ ۾، هيءَ ويچاري ويچارَ.
سچو سي ئِي آئِيا، جي دل گهُريا دلدارَ.

ڪافي 6

منهنجو سوڍِلَ سارئِي ساه، وو،
راڻا رُسامَن سان مارئِي!

وينِي ڪَڙهان ڪاڪِ تي، آٽيندوءِ اللهٰ.
هِن مُئِيءَ جو مينڌرا، توکي ڪيهو پَرواهُ.
سندو اَچڻ تانهنجي، روز نهاريان راهُ.
گهَڙي اوهان جِي ٿِي گهُران، چت اَوهان جو چاهُ.
مِهر مَٿو تو ناهِ ڪو، جيڪُس منهنجو بَخت سياهُ.
ڪوڏئون قُربانِي ڪري، سچو ساهُ پَسَاهُ.

ڪافي 7

پئِي پيش پرينءَ کي پاڻَ،
آءٌ چونديَس هَلِي حالُ هي!

تو تَوِن آهي مينڌرا، ڪاڪ سارِي قُربان.
دل کي ديوانو ڪيو، ڀِڳڻ تنهنجي ٻاڻَ.
نامِيان ڏِسجِ ننگَ ڏي، آءٌ تا ٿِيسِ اَجاڻَ.
آندم هيٺِ عتابَ جي، مون کي پنهنجيءَ ڄاڻَ.
سچوءَ سَندي ساهَ کي، تانگهہ ايڏاهِين تاڻَ.

Gul Hayat Institute

ڪافي 8

مون کي ڪانڌ بنا هيءَ ڪاڪ،
ڪوڙي آهي، نِي وو، ڪاڪيون!

سوڍِلَ ٻاجهون سرتيون، هيءَ مَري ٿي مُشتاق.
منهنجو ساهُ سُڌير ٿئي، اَچي جي اوطاق.
سَڦري آهي سونَ کؤن، خاصِي ڍَٿَ جِي خاڪ.
سُڌ اَچِي لَهُ تَنهن جِي، جا چُور ڪَئِي چوطاق.
وِجهي ويچاريءَ ويو، اَديون ڙي اولاڪ.
تَنُ سچوءَ جو عِشق اوهان جي، چِيري ڪَيَڙو چاڪ.

ڪافي 9

آءُ تا ڏيهاڙيون، زارو زارُ،
ساريو روئان ٿي هت ڳالهڙيون، گهٽيون گهٽيون!

ڪڏهن هُئڙوَ سُپرين، پاڇياٽيءَ سان پيارُ.
ڪامِلَ آهِيان ڪاڪِ کؤن، تو بِنا بيزارُ.
اِيندو هئين اَڌ رات جو، ڪاهي ڪَرهُ سوارُ.
ماري مون کي مينڌرا، وَلَها هِيءُ ويچارُ.
وَسي تنهنجِي ورهَ جو، بادل هِت بِسيارُ.
ڏسي وڏ وڙائِي تانهنجِي، هو ڏکِيءَ کي ڏهڪارُ.
سچو سگ اوهان جو، تنهن ڏي نينڻَ ڪٽو نِروارُ.

ڪافي 10

وَلها ورِي آءُ،
مون کؤن موٺُ نہ مينڌرا!

ميان مون سَان نہ مَٿين، سوڍِل سائين ساءُ.
رکي شريڪت شانِن سان، هيءَ ڪميٽِي ڪاءُ.
هو جي اَچي ڍِٿَ ڏنهُن، وَٽي اُهو مون واءُ.
هَي هَي هِن حالَ جو، لَهُ سائينءَ لِکِ سَماءُ.
سچو ڪنداسي سِکهڙو، پاڻؤن جاڻِي پَرچاءُ.

ڪافي 11

اَڙِي جيڏيُون منهنجو جِيئڙو، ونيو سَجَڻ وجي!

چَرخي مُنا تاڙيون، پيئَر سَيڪائِي پَجي.
درد منديءَ جِي دل اهائِي، مَت نہ ڪَنهنجَڙي مَجي.
طَرف تُنهنجي يارَ سَچُو ري، سوز نہ پنهنجڙو سَجي.

داستان ٻيو

1

ڪاڪِ پُڇندا ڪاپڙي، ويا اَڌو ٻَنڌ؛
وجي رسيا اُنَ هَنڌ، جت مون تون آهي ڪانڪا.

2

ڪاڪ پُڇندا ڪاپڙي، وڏيءَ ويلَ وِيا؛
لُڏاٽون لَنگهي ڪري، ڪنهن پَرئين پَنڌ پيا؛
اُتي ٿاڪِ ٿِيا، جِتي مون تُون هَڏنهن ناهِ ڪا.

3

لَنگهيا لُڏاٽو، آءُ ڪاڪِ ڇَڏيائون پوءِ تي؛
تاتي وجي رَسيا، جاتي مومَل نہ راڻو؛
نَڪا مَسجد تَڪيو، اُت نَڪو تِڪاڻو؛
تاتي ٿِيُن ٿاڻو، جِتي مُون تُون ناهِ ڪا.

4

ڪاڪِ لُڏاڻو لَنگهيا، اَڃ لاهوتِي لالَ؛
اوري هَڏ نہ اَتِڪيا، ٿِيا پِرئين خيالَ؛
حدون پَجي هليا، جن کي حَد پَجائِي حالَ؛
تن سُرت نہ ڪا سَنيال، وجي ويجها ٿيا وصالَ کي.

5

ڪاڪِ نہ وِيا ڪاپڙِي، نَڪِي لُڏاڻِي؛
نَڪِي دِريا ڍَٿَ تي، جِتي رنگ رکيو راڻِي؛
اُهي مِڙئِي نابود ٿيا، تَن سامِن ساماڻِي؛
ٿاڪ ٿيا ٿاڻِي، جاتي مون تون ناهِ ڪا.

6

هِيءَ ڏوهارڻ ڏاهِ، تون ڍولِيو ساري ڍَٿَ جو؛
ڪامِلَ تِڪو ڪاڪِ تي، چَڙهِي ڪرهَلُ ڪاهِ؛
ڪاٽيون ڪَنڌيُون ڪاڪِ جِيون، ٻِي لَڳِي باغَن باهِ؛
اِهو مُون تَؤن مِهڻو لاهِ، ڪا مِهر پويئِي مينڌرا.

7

ڇِڳِي ڳالهہ چَوانءِ، سا سُڻ ميان مينڌرا؛
آءُ تنهنجڙِي آهيان، تون منهنجَڙو آنءِ،
هيءَ نِڌر تنهنجي نانءِ، آهي وڪاڻِي وَلها.

8

ولها وڪاڻِي، آءُ درِ تنهنجي آهِيان؛
تُنهنجي ڏسَ ڏهاڳَ ڪئي، هيءَ نامِيا نماڻِي؛
هيءَ مَرئِي ٿي هاڻِي، تنهن مُنهن ڏيکارج مينڌرا.

9

مومَلَ ماڻڻ هليا، ڪاپڙِي ڪَل دارَ؛
وچ ۾ آتش دودَ جا، آيَن ٻهت ٻُخارَ؛

Gul Hayat Institute

ڪي سَڙيا تنهن سوزان ۾، ڪي نِر چَليا نِروارَ:
ماڙِيِ ڏسي پَنيلِيا، خود ڳوُن خَبردارَ:
ڪي ويا ماڙيءَ ڳوُن نِڪري، پرت نہ جِت پَچارَ:
نَڪا صورت اُتهين، نڪا تارَ تنوارَ:
نَڪو ڏسڻ وارو هو، نڪا سُرتِ سَنيارَ:
تَن تي چَڙهِي آئيا، بيخُوديءَ جا بارَ:
ڪين ڏنائون ڪاٿهين، روءِ نَڪا رُخسارَ:
اَلانَ ڪَمَا ڪَانَ تَحقِيقاً تَڪرارَ:
لَتا شورَ شُمار، هَمَه تا حَقُ ٿيو.

ڪافي 1

تو ڏي هُيَن ڪا تياري،
اِجهي اَڄُ سي اِينديِي، ميان!

رکج وڏو آسرو، جي تو محبت ماري،
اُهي نال تہ نينديِي، ميان.
اَچِي اَڱڻَ تانهنجي، ڏينديِي سي دلداري،
سَنوان طالع ٿينديِي، ميان.
وٽي ڳهَٽي يارَ ڪي، زور نہ زياده زاري،
وري پوءِ نہ وينديِي، ميان.
آهي هَٽِ حَبيب جي، ڳالهہ سچوءَ جي ساري،
ڏاڍا ڏاڻ سي ڏينديِي، ميان.

ڪافي 2

هيڏي اَچَڻ جي آهہ ڙي، پانڌي يارَ پرينءَ ڪي!

پريان رِيءَ پَرديسَ ۾، آهي اَسان سان هاءِ هاءِ، ڙي.
وِهَڻ ڪارَڻ يار سَجَڻ جي، چِت ۾ جوڙيَم جاءِ، ڙي.
پوتيون هِت پٽايان، لَڱين لالَن لاءِ، ڙي.
سِڪ سَجَڻ جي ساهَ ۾، ساتِي تا نہ سَماءِ، ڙي.
سالَ سچوءَ کي آهي ٿي، دوسن جِي واءِ واءِ، ڙي.

ڪافي 3

رويو حالُ چوان، اَلا! جي اُوٺي آيَم اوڏاهون!

پايو پانڌُ ڳچيءَ ۾، آءٌ پيرين ٿَن پَوان.
سَرتيون اِنهيءَ سورَ جِي، ناهي سُڌ اُوهان.
سُکن مَتي ڪينڪِي، آءٌ مَتيان سورَ سَنوان.
سَجَڻ سَجَڻ تِي ڪريان، بيون لاتيون ڪِين لَوان.
جوشَ تَنهن جا جان ۾، مون کي آهِن نِتُ نَوان.

سچو اڪڙين مان ٿِيا، ريلا رتَ روان.

ڪافي 4

پرين مُنهنجي اڱڻ، الله توکي آڻيندو!

اَچڻ سَندي اُن جي ٿينديون واڌايون، مبارڪَ جَڳُ ڏيندو.
وري وسائج پنهنجِيون جايون، ٿورو مون تي لَکَ ٿيندو.
پَلو پنهنجا هتڙا ڪري پلايون، لِڱين مون لائيندو.
خَبران ڪِيئن جون اَسان ڏسي آيون، توکي پرين ساڻُ نيندو.
ويو فِراق ڦَنا تي وصلَ ٿيون وايون، سچو نانوَ سَڏيندو.

ڪافي 5

آئين سو ڳالهہ سُٺائين،
وَنهيا ڪانگل، تون پَلِي آئين!

خط جو آندوئِي يارَ سَجَڻ ڏهون، هلِي سو نال پَڙهيائين.
آءٌ تہ جوڙيئين جاءِ اکين ۾، اَڄ اوڏاهون آئين.
سِگهڙو سِگهڙو آءٌ اَسان ڏنهُن، ڏينهن گهٽا چو لائين.
اَچو اَچو تون چو نہ اَچين ٿو، محرم راز رلائين.
نانوَاَللهَ جي يارَ سچوءَ کي، محبن ساڻُ مِلائين.

ڪافي 6

وعدو ڪِيئن وساريُوَ،
پَلا سائين، ڪيئي ڳالهيون ڳالهيون!

اَسان نماڻن سان يارَ پيارا، ڪو ڏينهن مانَ گُذاريُوَ.
ڏکَ ڏيئي وَئين اڳي ڳوُن اڳرا، وري نہ پوءِ نهاريُوَ.
هيڏانهن هوڏنهن چني اَسان کي، پنهنجِيءَ ڪَڍَ قطاريُوَ.
آتڻ چَرخو ويني چوريُم، ڏيئي سو عِشق اُڏاريُوَ.
سپ ڪنهن ساعت سانول سائِين، سچوءَ هِت سَنياريُوَ.

ڪافي 7

جو تو پير پَري آئين،
تنهنجي ٿوري هڪ نَٿِي پُجان... اَلا، ميان!

عاشقَ هِتي لَکين هزارين، لَئون اسان تو لائين.
عَيب اَسان ۾ آهن اَپارين، اِهي پَلا ڪيو تو پائين.
ڏوهَ ڏنگائيُون ڏسي اَسان جون، چِٽُ نہ اَسان تَوُن چائين.
راتو ڏينهان يارَ اُوهان جا، گُڻَ سچو تو ڳائين.

Gul Hayat Institute

ڪافي 8
اَڙي اَلو اَلو، رانوَل آيو راڄَ ۾!

ويڙا سورَ سنڌو ڪري، اَڄُ پيئڙ ٽِيَڙم پَلو.
جنهن ساعت گڏيا سُپرين، سا ساعت ڪنهن نہ سَلو.
ڳالھ نہ ڪريو ڪا ٻِي، هاريون اَوهين هَلو.
ڏهاڙي ڏسڻ ڪؤن، وارُ نہ پَوندو وَلو.
اَصل آهي اُنهن سان، روحَ منهنجي جو رَلو.
سچو گڏيو سَجڻَن، ڪرَن لَڳو ڳلو.

جهولڻو

جاني آءُ ڙي جاني، ميان،
آءٌ تا روز پُڇان ٽِي پانڌيڙن.

تنهنجي اَچڻ ڪاڻ هِت، پوڻيون ٽي پٽايان،
سَنجهي صبح سَرتيون، ٽِي پانڌي پُڇايان،
ڏاها تنهنجي ڏيهَ ڏي، ٽي ڪانگلَ اُڏايان.

پرين تُنهنجي پارَ ڏنهُن، اچي قاصد جي ڪوئِي،
حالُ سڻايان پانهنجو، تَنهن رهبر کي روئِي،
جانِي جال اسان جي هاڻي هجر ۾ هوئِي.

دلبَرَ تنهنجي ديس ڏي ٽِي ڏسان ڏيهاڙيون،
نانءُ تنهنجو سُپرين اَسين وَس نہ وساريون،
ڳچيءَ پائِي ڪپڙو زور ڪريان ٽي زاريون.

اُٽي ويني اوتيان، آءٌ پنبڻين مان پاڻِي،
اَچي ڏِسج سپرين تون، حال منهنجو هاڻِي،
درد مَنديءَ جي دل ۾، تنهنجي سِڪَ تا ساماڻِي.

تاڪَؤن سَجَڻ تانهنجِي هينڙي حيرانِي،
ڏيئِي ڏکيءَ کي وئين تون نِيهُن نہ نِشانِي،
سدا سچو آهي، ميان، تُنهنجي ڳچِيءَ ۾ ڳانِي.

Gul Hayat Institute

سنڌي پورب

داستان پهريون

1
گنگا ڪانءُ گُذرُ، آهي ڪنِين ڪاپِڙِينِ جو؛
ڪڏهن لوڪ نہ لَڙيا، سدا تَن سَفرُ؛
آهي نامُ مَشَرُ، اُنهن اڏوتِين جو.

2
جوڳِي آهن جي، گوش گنگا ڏي تَن جو؛
آهِن ڪوڏيا ڪاٿَ جا، پُڻ ڪاپِڙِي ڪي؛
سِرُ سنباهِن سي، جنين ناتو ناٿَ سان.

3
جوڳِي جال ڏنامَ، پر ڪو ڪو لَيِي ڪاپڙي؛
هي ويهي وستِن ۾ ويا، هو نہ لوڪِ لَڙيامَ؛
تنين ڪاڻ ٿِيام، هَي هَي هِهڙا حالَڙا.

4
جوڳِي جالَ ٻُجهَن، پر ڪونہ لهان ڪو ڪاپڙي؛
تن ڳُٺن پَريَن جِيون ڳالهڙيون، ٿيون سچل ساهَ سُجهَن؛
لوڪِ نہ ٻئي لُجهنِ، ٻِگر نالي ناٿَ جي.

5
جوڳِن اوري جُوءِ، جي لوڪان لعل لِڪي ويا؛
لاهوتِي لنگهي وڃِي، حُر پيا ۾ هُوءِ؛
راسِخَ روبروءِ، وڃِي ٿيڙا ناٿَ جي.

6
جوڳِي آهن جالَ، پر لاهوتِي لنگهي ويا؛
هي مِڻ مِڻ ڪَنِ مَٽِيَن سين، هو ڪڙا متي خيالَ؛
سي لانگوتيا لالَ، پيئَر پاڳِ ملن مون.

7
لوڪين لاهوتِي، ڪنهين پَر نہ پرِپيا؛
سي پنهنجي رکِي پور ويا، سالِڪَ ثابوتِي؛
اُهي اڏيءَ آڏؤتِي، نانگا ويَڙم نِڪري.

8
ڪري لنگهيا لوڪَ مؤن، لاهوتِي لوڙا؛
گهوڙا ڙي گهوڙا، جو مون من مستانو ٿيو.

9
پُورب چِڏي پوءِ، آڏوتِي اڳِي ٿيا؛
ويا اُڪنڊيا اڳِنان، نہ ڪنهن لَڙيا لوءِ؛
رِجائي رٿُ روءِ، ويني واٽڙيَن تي.

10
جوڳِي جالَؤن جالَ، پر لاهوتِي لنگهي ويا؛
هو هلي ويَڙا حالَ ۾، هي قابو متي قالَ؛
هَي هَي مُنهنجي حالَ، جو حالُ نہ پيو هَٿِ مُون.

11
جوڳِن هِت جايون، جي هُنَ لوءِ لِڪي ويا؛
تپش تيش تَن ڪي، وڃَن لاهوتِي لائِيُون؛
ووءِ ووءِ واتِ وِجهي ويا، وَيراڳِي وايُون؛
آڏُوتِن آيُون، خَبران ڪاتِي ڪُسَڻ جِيون.

12
جوڳِن آهہ نہ جنگِ، هِن سُلوڪِي سڀَ سان؛
جيجان هن جهانَ ۾، هِن طُريلا تَنگِ؛
ڪنهن جي رتا رنگِ، ماٽِڪ مُنهن مَشعلان.

13
لاهوتِي هِنَ لوءِ، آيلِ آهن اَڄُ پِي؛
ووءِ ووءِ اجان پَوندِي، پوربيَن جِي پوءِ؛
اِنِ ڪاپِڙيَن ڪي ڪوءِ، سَبُر مَنجهہ صَحِي ڪري.

14
لاهوتِي مَون لوڪَ، ٿورا ڪري لنگهيا؛
سدا سامِيڙن تي، محبتَ وسي موڪ؛
سي زائِر منجهوُن ذوقَ، ڪَنڌُ ڏيَن ٿا ڪاٿَ تي.

15
ڪاپِڙِي مون ڪالَهہ، اجان ڏنا ڏيهَ ۾؛
هَي هَي منهنجي حالَ، جو ساڻن ٿِيَسِ نہ سنگتِي.

16
هُو جي ڏٺا ڏيهِ، ڪالهہ اَجا مون ڪاپَڙِي؛
سي اَڄُ لنگهيا لوءِ مَون، دانهہَ چِڏي ديهِ؛
هاريُون هُوءِ هَڏيهِ، موٽَن ڪِين مَڪانَ تي.

17
پُورب پَنڌُ نہ آهہ، ڪڏهن ڪاپڙيَن ڪي؛
جِت ماٺهو ميڙاڪو ٿئي، سا جُوني جوڳِين جاءِ؛
سامِي سِرَ سواءِ، سودو ڪن نہ ڪو ٻيو.

18
پُورب آهہ نہ پَنڌُ، ڪڏنهن ڪاپَڙيَن ڪي؛
سي ڏيندا ويراڳِي وڃِي، ڪاٺَنِ متي ڪَنڌَ؛
هوءِ سَندنِ هَنڌُ، جو لُڙ ڳَڏجِي لَعل ٿِيا.

19
پُورب رکِي پيرُ، ڪَن پُڄَ پَراهين پنڌَ جِي؛
ٻيو ڪو وجي اتهِين، ڪاپَڙين ريءَ ڪيرُ؛
جنهن ڪي ڦِڪَلُ نہ ڦيرُ، ڪنڌُ ڏيندو سو ڪاٿَ تي.

Gul Hayat Institute

20
پُورب پند نہ ڪن، ڪنهين ويلي ڪاپڙي؛
ڪوڏِ ڪَپائڻ ڪنڌ جو، توڙؤن آهي تَن؛
سچل سدا سامهون، آڏي آڏوتَن؛
سي وِڃي ڪاتِ ڏين، گردنون ڪنيو غار ۾.
21
جاڏي پُورب پنڌ، تاڏي آءٌ نہ وڃئو؛
هي هِنن جو هنڌ، منهنجو هنڌ هِنگلاج ۾.
22
پُورب پُڇيائون، پَر پيرُ رکيائون پَرنان؛
اوريان پَريان پنڌڙا، سي لَس لنگهيائون؛
اِئين اُتيائون، تہ گُرَ اَسين نہ گڏيا.
23
پُورب ڪانءُ پري، نانگَن نظر آهَ تا؛
نِگھ وجهن ناٿَ تي، پريُون پير پَري؛
مَنجهؤن ذوق ذري، گُرَ گڏيا وڃي گودڙيا.
24
پُورب پَير ڌرن، ڪن وِڃَڻَ پارهين پنڌ؛
تي؛ قدم رکي ڪاٿَ تي، ڪنڌُ قربان ڪَرن؛
ڪوڏؤن ڪاپڙن، سچل سِر صدقي ڪيو.
25
متي ڪاٿَ قَدمُ، ڪاڪيون ڪاپڙيَن جو؛
سنسو ميتي سروپ ۾، سچل ثيا سي سَمُ؛
سدا ساميڙن جو، دَمامين سان دَمُ؛
آديسِي عَدمُ، ثيا نالي اَندر ناٿَ جي.
26
ويا هَتؤن ويهي، اَجا ڪالھ ڪالهوڻي ڪاپڙي؛
آيل آڏوتِن جي، ڳالھ ڪريان ڪيهي؛
سچل ساري سڪ مان، گاروڙي گيهي؛
پُوربَ ۾ پيهي، وڃي واصِل ثيا وصالَ ڪي.
27
هَي هَي ڪالَھ هِتاءُ، اَجان لاهوتي لنگهيا؛
ڪونَ وجَڻ جو مون ڏنو، سامِيڙَن سَماءُ؛
تا ڪو پَوي پرياءُ، مَن لاهوتِن جو لوءِ مَؤن.
28
ويا لاهوتِي لالَ، لورا ڪري لوءِ مَؤن؛
ڳالھ نہ ڳرهَڻ جهڙي، مگر مُنهن مَشعال؛
هَي هَي هِهڙي حالَ، ساريون سي سَڏ مَران.
29
جو پَنڌُ جوڳِيڙن جو، سو آڏوتِن آجاءِ؛
گنگا ۽ گرنار ڏي، جوڳِن پَنڌُ جُڳاءِ؛
پنڌُ اُنهِين گؤن پَرنان، آڏوتِن ڪي آءِ؛
تان تان ٿِين نہ جاءِ، جان جان ريجهَن نہ رامَ سان.
30
ڪوڙين قربانِي، آءٌ تا ڪاپڙيَن ٽؤن؛
ڏيئي ويا جي ڏيل ڪي، هَي هَي حيرانِي؛
ماريون مِهمانِي، آءٌ تا سِرُ ڪَريندِيس صَدقو.
31
ڪري لورا لنگهيا، هَي آڏوتِي اَڄُ؛
مون هَئون اَمان پَڄ، جو آءٌ بہ ويندِيَس اَن سين.

ڪافي 1
آءٌ ڪوڙين ٿيان قُربان، جوڳِيڙن جي جات ٽؤن!

ڪاڪيون ڪاپڙيَن جو، ڏاڍو آهي مون اَرمان.
آيل آڏوتِن جو، آهي گنگا ۾ گذران.
نانگن سَندي ڳالهڙي، هِت پورب ۾ پَروان.
سچو ناٿ نِهارين جو ٿو، بئي هنڌِ تي ٿُون مِهمان.

ڪافي 2
ساڳِي مون تا سجاتو،
اُهو جيڏيون يار منهنجو!

اَصل لاڳؤن آهي انهيءَ سان، هن نماڻِيءَ جو ناتو.
تہ ڪو تي ڪري جوڳِي اِيندم، جاڻُ نہ هِيئَن مُون جاتو.
ڏِسِي صورتَ ساري سُهڻِي، عشق اُنهيءَ سان مون لاتو.
هِيءَ نماڻِي عيبَن هاڻِي، پيچ پاڻهي تَن پاتو.
سَهَو سچو ري ڏسي اَسان جي، چِٽُ نہ دلبر چاتو.

ڪافي 3
جِيجان زلفن واري،
اُنهيءَ ساميءَ مَن موهيو!

باہ بِرہ جِي اَندر اَسان جي، ويو سو بَهڪِڻ باري.
هِجر فراق پِي وو يار اسان ڪي، ڪُوڪان تو هِت ڪاري.
جوڳِي ڪِيَڙوُ جيءُ اسان جو، مونجھ اُهو تو ماري.
اَڄڻ سنديون يار اوهان جون، سچو واڻان نِت نِهاري.

Gul Hayat Institute

ڪافي 4

ماري ويو ڪالھ رات،
سونهن پريو سو تا ساميَڙو!

راتو ڏينهان روح ڪي، طَلبَ تَنهن جي تات.
ڪينَ سُجاتم سرتيون، تا ڪھڙي آهي ذات.
سور نہ جهلڻ جهڙو، هاريون ڙي هيهات.
اَنئي پهر تنهن جِي وائِي، سَچوءَ ڪي آهي وات.

ڪافي 5

جو هوم ورونهن وارو،
جيجان گڏيم سو تا جوڳِيڙو!

اڳينءَ پوئينءَ ڳالھ جو، خيالُ سَليائين سارو.
سُورن جي سوغات سان، آيو اوڏانهُن وڻجارو.
پَسڻ سان پيدا ٿيو، سيني مَنجھ ستارو.
صورتَ تنهن جِي سڦرِي، مَشعل مُنهن موچارو.
جُڙي وينو جان ۾، بِرھ اُنهيءَ جو بارو.
آهي سچوءَ جو سرتيون، اِهو اکين جو اُجارو.

ڪافي 6

ڪھڙي ڳالِهيوُن يارَ، ڪِيئِي بيراڳِي اسان ڪي!

درد منديءَ جي دل تي، باري چاڙهيئي بار.
اَصل گون آرام وڃايا، جانِي تنهنجي جار.
مون ڪي يار جدائِيءَ ماريو، آءٌ روئان زارو زار.
ڪيئِي داناءَ ديوانا ڪِيَڙا، تنهنجي حُسن هزار.
غمزي ساڻُ غلام ڪياسي، سچو ري سردار.

ڪافي 7

هَي هَي هِن حالَ وي،
سَڄڻ تيس نہ سامِيڙن جي!

منهنجو آهي ڪم ڪاپڙين ۾، نا تہ جوڳِي آهن جال.
ويمَ ويساهي نڪري، اُهي رات لانگوٽيا لالَ.
ڳوليان ڦوليان وائڙين تي، جي ڪُهي ويڙم ڪالھ.
ڪاٽَ اُتي ڪَنڌ آڻ ڪَپاوڻ، لاهي جيءَ جنجالَ.
منجھ گوداوريءَ من گڏجن، جن جا خواب خيالَ.
راتو ڏينهان آهي هوتن جِي، سچوءَ ساھ سنڀالَ.

ڪافي 8

اُڏر پَکيڙا پار پرينءَ جي، خبر مون آڻي ڏئين، لا!

ڪِين ڏنئِي سي سُپرين، واٽ تا ڪنهن ٻيءَ وئين.
پاڙي ويهي پرين جي، وڃِي تون واقف ٿِئين.
سُڌ سپائِي مون ڏئين، جڏهن پاڻِي اکين جو پئين.
سوز سچوءَ جو پاڻَ سان، ادا ڙي نازڪ نِئين.

ڪافي 9

عاشِقُ ڪِيئِي اُداسِي، وهواه ڳالھ خاصِي!

روز ازل ڪوُن لوُن لوُن منهنجي، واءَ ورہ جي واسِي.
دِلڙي اسان جي سُهڻا سائين، پهريون ڪِيَئي پياسِي.
هيڏي هوڏي ڪين وياسي، باسَ اِها اَسان باسِي.
بيخوديءَ مون باغ بهاران، خوديءَ ڪانءُ خلاصِي.
بِرہ آنجي ڪيو بيراڳِي، سچو رنگ سنياسِي.

Gul Hayat Institute

سارنگ

داستان پهريون

1
مون ۾ آهين تون، تو ۾ آهيان مان؛
بجلِي بادل سان، آهي جيئن سُپرم.

2
سارنگ سندا ساٿَ، سرتيون سانڍِ آئيون؛
ڦيريو راڳن ناٿَ، وِڄُن ويس وَس ڪيا.

3
پورب سندي پار جا، ڪڪر ڪارونيار؛
وِڄُن ۽ وَڄڻ سان، چڙهن تا چوڌار؛
اُڀي ڪي اُبيندي، لڏئون سِنڌُڙيءَ سار؛
ساوا ٿيا سَنگهار، موليٰ سَنديءَ مِهرَ سان.

4
موليٰ سَنديءَ مِهرَ سان، ساوا ٿيا سَنگهار؛
ڏلهي ڇڏيو ڏُڪ سان، ڏوٿيين ڏِيار؛
ترايون تجل جون، ٿيون تارون تار؛
سَو راهين سنوارَ، صاحب سُٺائي ڪَئِي.

5
ٻهه ٻهه ڪندا آيا، ٻيهر ٻڪَروالَ؛
ڪڪرن جي ڪڙڪاٽَ ڪان، ويا ٿهي مالَ؛
آهُن ۾ اچِي پَئِي، چونگن سندي چالَ؛
منداڻتي منڊل ڪيا، جر اُنا جالَ؛
پَلَر سان پُسِي پيا، پنهوارن پَلالَ؛
جهُري پيون جهوپيون، جهانگيڙن آجهالَ؛
ٺنگو ڪَج نہ نِتر ڪي، نِماڻن ٺنگ پالَ!
جَن جا هِهڙا حالَ، تن پَرور پَت رکيج تون!

6
مِهرَ سَندا مِينهَن، شاهه وسائين شَل!
جهُريَلَ منهنجي جهوپڙي، ٻنا جهلي جهَلَ؛
ڪاهِل تي ڪَهَلَ، ڪندين شالَ ڪريمَ تون!

7
وِڄُن وِڪَ وَڌائِي، وَسَڻَ وَسُ ڪِيو؛
وَڄڻ واڄا واهه ڪيا، پَلُر پوءِ پَلِتيو؛
سَچا سائو ٿِيو، سيڪو سارنگ آئِي.

8
نازڪ سندو نِينهُن، آهي اِئين جيڏيون؛
پنهنجي رائِي ريج ڪَري، جيئن ساوڻ مِينهُن؛
راز رکي تو ريهُن، مَن ۾ محبوبيءَ جو.

9
راتاڪو ريهُن سان، رِڻَ ڪيائين ريجَ؛
پَٽَن متان پَلِتيون، هِيرون مَنجهان هيجَ؛
ٻَرن ۾ بهارَ ڪَئِي، گلزاريءَ جي گيجَ؛
سَچل سارنگ سيجَ، سونهين ساوڪ وچَ ۾.

10
سارنگَ رنگَ ڪيا، پوياڙيءَ پَٽن تي؛
ٻَڪَر ٻاٻاڻن جا، پَلَر پي ڍيا؛
ڏيهان ڏرت ويا، موليٰ سنديءَ مِهرَ سان.

11
عالم ڪي آڳاهه، سارنگ ڪندو آئيو؛
گُڙَ جيئن گوڙيون ڪري، ڪاهيون اَچي ڪاهه؛
وايوءَ سان وارا ڪري، ٺاهيو اَچي ٺاهه؛
وَساياِئين وَڏ ڦڙو، واڻن تي واهه واهه؛
گلزاريون ۽ گاهه، پَٽن تي پڌرا ٿيا.

12
اَڄ پڻ پورَبَ پارَ ڏي، ڪَڪر ڪَڪوريا؛
سارنگَ سُرَ سُرائتا، ساڄهُري سوريا؛
سُر منڊلِ ۽ سارنگيون، چَنگ چِگا چوريا؛
اُڀَ اُتي اوريا، طَبَلَ تارون تيج سان.

13
وسِي پيو وَڏ ڦڙو، پنيون پٽ پَريون؛
پَتاريون پِٽن تان، وٿاڻين وريون؛
کِيرن جو گريون، ڇاڏيين ڏنئون ڇاهه مان.

14
ڇاڏئين ڏنئون ڇاهَ مان، کيرن جون گريون؛
وهائيندون سي آئيون، ٿَڻ مان ترِيون؛
پَتاريون پريون، آيون وسائي وَڏ ڦڙا.

15
والي وسائيج، درد منديءَ جو ديس؛
پِرين مون پرديس، اُنِي اِيندم اُوڏڙا!

16
مُندون موتِي آئيون، جهُڙ جهجها جوٽيون؛
پَلَرَ ساڻ پُر ٿيا، پونا ۽ پوٺيون؛
پَسِي مِينهن مهر جا، ميهيُون اَڄُ موٽيون؛
ڄَريو اَڃن چوٽيون، وٿاڻين ولَر ڪيو.

17
والي وري تون، وطن تي وَس ڪرين؛
مِينهن وسندي مون، سڄڻ ساريم سُپرين!

Gul Hayat Institute

18

ديسا ديس وسِي پيا، رحمتَ جا درياه:
گلزاريون ۽ گاهه، پوٽن تي پڌرا ٿيا.

19

سارنگ سعي ۾ اَٿِي، سچل سستِي ڇڏ:
مٿان ايندءِ اوچتو، هاڻ نه مُڙندءِ هَڏ:
اَجهاپِي ڪا اڏ، وسَڻ کان اڳِي وڃِي.

20

سارنگ ساري رات، رڻن متي ريج ڪيا:
پَکن پرڙا سوئيا، پره ڦٽِيءَ پرڀات:
پَٽن تي پڌرا ٿيا، گُلَ ڦُلَ پاتون پاتِ:
وائِي سپ ڪنهن وات، سچل سارنگ ساٺ جِي.

21

سارنگ صبح آئيو، گوڙيون ڪري گاجَ:
هاري هَليا هاجَ، کُڙمين هَر کُلهي ڪيا.

22

پينر نا پانئيو، ته بوندنِ ڪَئِي آ بَس:
اِجهوڙِي آئيو، ورِي ويتر وترو.

23

اکين آب وهائِيو، سرتيون سارِي راتِ:
وهائِن وڏ ڦڙو، پرچن نا پرياتِ:
پينر کان بَرساتِ، اکين اوتڻ سکيو.

24

هِڪ وسَڻ ٻيو وڃَڻ، ٽيون لَهِي پيو سيءُ:
جهوري وڌئين جهوپيون، ڇَن وڌائين ڇيءُ:
رُنُن جو رڻُن ۾، واهَ وسيلو ٿيءُ:
حال جنين جو هيءُ، تَن پَرور رک پناهَ ۾!

25

اَول آنڌي آئي، پويان جهُڙ جهَجهو:
نکو اولو آسرو، نکو اوٽ اَجهو:
ڏهيلين ڏجهو، تَن پروَر رک پناهَ ۾!

26

اَول آنڌي آئِي، پويان ٿي برساتِ:
رعد جي رڙين ۾، پيٽي نه هُئِي باتِ:
ويچارين ورن جي، وائِي هُيَڙِي واتِ:
مٿان وسَڻ هينان چِڪڻ، سيءُ مُيون سپ رات:
پِرهه ڦٽي پِريات، ڪٽڪان ڪانڌپن گڏيون.

27

اَج پوربَ پار ڏي، ڪَڪَرن ڪديا ڪوڙ:
صبح ويل سويلَ جو، سارنگ لاٿِي سوڙَ:
وڄن واڄا واه ڪيا، مينگهه ٻَڌا اَڄُ موڙ:
لوڪان لاٿِي لوڙ، موليٰ پنهنجي مهر سان.

28

اُتران اوري، بادل بَرسِي آئِيا:
سُرَ سُريلا سوز جا، سارنگ تو سوري:
گهوري مان گهوري، اجهو اگڻ آئِيا.

29

اُتران اوري، ڪئِي چمڪٽِي چَمڪاٽ:
اُتان ڪيائين اوچتِي، لس ٻيلي تي لاٽ:
منڊلَ ٿيا مَڪرانَ تي، گوڙن جا گڙگاٽ:
ڪَڪَرن مٿان ڪيچ جي، ڦڙڪِي ڪاڏا ڦاٽ:
وري ورتئون واٽ، سچل سائي سنڌ جي.

30

سچلَ سائِي سنڌ جي، وري ورتائون واٽ:
جهُڙ ڦڙ جهُلي آئِي، جهٽِڪو ڏيئِي جهاٽ:
وسِي پيا وڏ ڦڙا، گهيڙ پُسائي گهاٽ:
لاٿِي اج اُساٽ، سارنگ سنگهارنَ جِي.

31

سارنگ آيو صبر ۾، بوندن ڪئِي بَس:
رنگا رنگِي رس، قُزح ڪَڍي نيل تي.

Gul Hayat Institute

هير رانجهو

داستان پهريون

1

ڇڏي ملڪيت مال، رانجهو رِڻُ ڇڙهي هليو؛
قسمت ڪَيُس ڪنگال، نہ تہ حاڪم هو هزار جو.

2

حاڪم تخت هزار جو، قسمت ڪيو ڪنگال؛
مسڪينيءَ جو مردَ ڪي، خطرو نڪو خيال؛
محبت مستانو ڪري، ههڙو ڪِيَڙس حال؛
پُڇي جهنگ سيال، حُب نہ تخت هزار جِي.

3

مالڪ اُنهيءَ مُلڪ جو، رانجهن مان راجو؛
الفت ڪان عطا ٿيو، ڏکن جو ڏاجو؛
عشق ڪَيم آجو، دنيا جي ڪُلَ دردَ ڪان.

4

مالڪ تخت هزار جو، رانجهو آءٌ راجا؛
ڪانِي مون ڪي قلب ۾، قربَ هئين ڪا جا؛
ڏکن جا ڏاجا، لکيا هُيَم لوح ۾.

5

شاهِي هُيم شان، دلبر پنهنجي ديسَ ۾؛
اُتان آيس اوچتو، ڪٽِي سورن جو سامان؛
ڇا منجهارؤن ڇا ٿِي آيس، اهو اٿم اَرمان؛
حيرت ۾ حيران، مون ڪي هِير هِتي ڪيو.

6

رانجهو هُيس راءُ، مالڪ پنهنجي ملڪ جو؛
اديون عشق انڌو ڪيو، پَيَڙم ڪِين سَماءُ؛
گُهورن ڪيم گهاءُ، هِتي اَچِي هِيرَ جي.

7

اَچڻ اوڪو مون هُيو، هاريون آندم هِير؛
پنهنجي لِکِئي پاڻَ ڪي، پاڙڻ پَئي تقديرَ؛
ڪانہ هلِي تدبير، قسمت قيد الماءَ سان.

8

جوڳيا ويسَ ڍڪِي، لاٿم سڀ لباسُ؛
پَٽ پٽيهرَ بافتا، نپٽ ڪيم ناسُ؛
ڪيو نينهن نِراسُ، دنيا جي درد ڪان.

9

مون ڪي ماءُ ڪيو، چوچڪ ڏيءَ چريو؛
عقل هوش نيو، منهنجو محبت وارئِن.

10

چوچڪ ڏيءَ چَريو، مون ڪي ڪيو ماءُ؛
پَيَڙم ڪونہ سماءُ، آيل عشق انڌو ڪيو.

11

شاه هزارِي هوت ڪي، محبت ڪيو ميهارُ؛
عاشقن ڪي عارُ، ڪهڙو آهہ قريبَ ڪان.

12

مور نہ محبت ڪان مُڙان، هتي اَچِي هاڻ؛
ڪاڻ ڪنين جي ڪاڻ، ڳئون چاريندس ڳوٺ جون.

13

ڳئون چاريندس ڳوٺ جون، ڪاڻ ڪنين جي ڪاڻ؛
اها روح رهاڻ، مَنَ پِي ميلي محب سان.

14

ڪاڻ ڪنين جي ڪاڻ، ڳليين ٿِيس ڳنوارُ؛
من مون ملي يارُ، لَهنَ ڏولا ڏيل جا.

15

نورنگ ندورو، ڪيڙو وجهان ڪوهَ؛
رانجهو منهنجي روحَ، سدا وسي ٿو سرتيون.

16

ڪيڙي نا ميڙي، موليٰ مون ڪي جيڏيون؛
جهَنگ سڄو جهيڙي، تہ بہ رانجهن منهنجي روحَ ۾.

17

ڪيڙو وجهان ڪوهِ، نورنگ ندورو؛
دل اَٿم ديرو، هزاريءَ جي هوت جو.

18

واحدَ شالَ وجهين، ڇڳي چوچڪ ڇت؛
پَرور رکين پَتِ، سدا سِڪَ وارئين!

19

ريجهي روح رانجهي سان، ڪيڙو ڪَپَڙتالُ؛
وِڏؤن وجهي وچ ۾، چوچڪ ڏسُ چنڊالُ؛
مادر مِهٽا ڏئي جهجها، جهيڙي جهنگ سيالُ؛
منو مون مِهوالُ، مون ڪان مور نہ وسري.

20

هَر هَر وينو هِير جي، رانجهو ڏسي راهَ؛
وينو وڃائي وَنجهُلِي، چاهون تي چناهَ؛
سانديو وتي ساهَ، سچل سور سڄڻ جا.

Gul Hayat Institute

ڪافي 1

جو جوڳي زلفن وارو،
سو سامِي مون تان ڪين سُڃاتو!

ڳل ڪئي ڪفني دست پهوڙا، مشعل مُنهن مُوچارو.
انگ ڀڀوت بنائي آيو، ٻيک پِئي وڻجارو.
ٻئي لباسَ ڪو رانجهو اِيندو، ڇڏي تخت هزارو.
سببَ اِنهيءَ ڳون ڪين سُڃاتم، ماريو مُئيءَ لئہ وارو.
سچو سُڃاتو رانجهو آهي، جڏهن جمال سَلِيائين سارو.

ڪافي 2

جو اڱڻ پيهي اَڄ آيو،
سو سامِي مون تا صحيح سُڃاتو!

بيراڳِيءَ جو ٻيک ڪري، تنهن ڪيڏو هنر هلايو!
سَر جهَنائون جوڳِن واريون، تنهن لِڱين بسمو لايو.
مُرليءَ مست آواز اُنهيءَ جي، منهنجو روح ريجهايو.
رانجهو تخت هزاري وارو، موليٰ آڻي مِلايو.
عطر عبير اِنهيءَ جي ڪارڻ، مون تا مُشڪ مَلايو.
پياري هِي سِر پاڻون جاڻي، سچوءَ ڪي سمجهايو.

داستان ٻيو

1
لوڏي ڳيڙائون لوءِ مان، رانجهَنُ رمزدار؛
جاڻي هليو جان تي، جوڳِن جو جنسار؛
مُرلي مَٺيادار، چوريون وتي چاهَ مان.

2
اَلستِي آواز ڪو، منهنجي ڪَن پيو؛
هِردي اندر هِيرَ جي، آهي ڪونہ ٻيو؛
مُرليءَ مست ڪيو، جوڳِيڙن جي جيڏيون.

3
ڪاريهَر ڦتيلَ، گودين وڌا گودڙئي؛
مَنڊيو وتي مَنڊن سان، نانگ نسورا نِيلَ؛
رانجهَن جي رسِيلَ، مُرليءَ مستانا ڪيا.

4
مُرليءَ تي تنهن مَردَ جي، ڪنيا ڪاريهرن ڪَرَ؛
ٻِرَ ڇڏي ٻاهر ٿيا، نِيلا نِڪري نَرَ؛
زهري منجھ زهَر، جوڳِيڙي جهَٽي وتا.

5
جن ڪي اَڊيون اوڇتي، ڪاٽيو ڪاريهَر؛
تَن جي خاص خَبَرَ، جاچيو جوڳِيڙن ڪان.

6
جاچيو جوڳِيڙن ڪان، تن جي خبر خاصُ؛
نانگن ڪيا ناسُ، سِنگهَڻ سان سَوَن مٿي.

7
ٻِرَ مان ٻاهر نڪري، ڪاري ڪنيا ڪَرَ؛
ڏَرُ اِنهيءَ جي ڏَرَ، جهِين ڏَرُ نہ ڏيهہَ ۾.

8
سَڀ سُڃاتئون ڪِين ڪِي، جوڳِن ماري جڪَ؛
جَنين سِنگهيو ڪَڪَ، سَپاڳا سي ٿِي ٿِيا.

9
ڪُنڊَلَ ڪَنَن ۾ وجهِي، خان ڇڏي خاني؛
جوڳِيسَرُ جاني، راوِيءَ طرف رَوِي هليو.

10
راوِيءَ طرف رَويو، جوڳِيسَرُ جوان؛
هيڪر هِيرَ اُڪيرَ ۾، مَرد ٿيو مستان؛
سورن جو سامان، سچل ساڻ ڪِٽي هليو.

11
ڇڏي چاهِ چنابَ جو، راوِيءَ ڏانهن رويو؛
مُرليون سُرليون، ونجهَليون وڄائيندو ويو؛
ٿانِيڪو ٿيو، سو نانگو نورنگ پُر ۾.

12
جوڳي آيو جُوءِ ۾، مَرڪٽو مَٽدار؛
مرلي مستانا ڪيا، جنهن جي لک هزار؛
ڪاريهر ڪَرَدار، نِيلا ناٿ نوائِيا.

13
منڊَڙا، مَڙهي، جوڳِي آيو جوءِ ۾؛
پڙهيو سو پڙهي، مَنڊَڙا محبوبن تي.

14
ٿُنبيون تَن ٽَڪي، جوڳِي آيو جوءِ ۾؛
ڪنهن جي ڦُربَ ڪٽي، رانجهو روليو رُڄَ ۾.

15
نيٺيءَ نورنگَ پور ۾، ويهڻ وهڻُ ٿيو؛
ڏوراپا نہ ڏيو، جنهنجو چاهڻ چناهہَ سان.

16
نيٺيءَ نورنگ پور ۾، ويهڻ ٿيو وهڻُ؛
قِسمَت ڪاريا ڪَمَڙا، مانديءَ لڳو مِنهڻُ؛
ورهَڻ ڪَيي وهڻُ، ورهہَ سندي واسِينگ جو.

Gul Hayat Institute

17
هاريءَ ٻڌي هيرَ، مُرلِيءَ ڪَئي مَگنُ؛
سچو وسري ڪِين ڪِي، ويچاريءَ وَچَنُ؛
لانگوٽيءَ لَگنُ، لِکيو جنهن جو لوحَ ۾.
18
هُتي ڪير هُيس، هتي آهيان ڪيرُ!
سالم اهي سيرُ، سچل سِڪَ ڪَرائِيو.

ڪافي
آءُ اسانجڙي ديري،
توکي گهڻو ساريان ٿي.
نا تہ مُحب مَران ٿي.

تون تا ميڏا، مين تا تيڏي، کُهِرِ گهتان سپ ڪيڙي،
هِت گهُنگهَر گهاريان ٿي.
اَگڻ ساڏي آءُ پيارلَ، لَهِرِ پَوَن سپ جهيڙي،
تولئہ هَنجُون هاريان ٿي.

Gul Hayat Institute

جوڳ

داستان پهريون

1
ڏوٿيءَ منجھ ڏيانُ، آهي آڏوتن جو:
گُم ٿي گُرگم گوڏڙيا، ڪن گروڙي گيان:
اَصل ڪان اَشنانُ، گنگا جمنا تَن جو.

2
پورب پَنڌ نہ وڃڻا، گِرناري گمنام:
ويچاري ٿي واٽ تي، گَرن ڪين وسرام:
سيني ۾ سَنگرامَ، سَچا سَنياسن جي.

3
پورب سندا پيرَ، لاهوتي لَٽي ويا:
گِرناري گُنير، سَچا گُم ڪَر گيات ۾.

4
ورلو ويراڳي، گِياني، ڏنم گوڏڙيو:
پُليا ڏنم پيرَ ۾، پوڳي ۽ پاڳي:
طالبُ تياڳِي، لَکن ۾ ڪو هيڪڙو.

5
جوڳين جتاڻون، جوڙي جوڙيون جان تي:
چَمتا ٻڌي چيلهہ سان، ٽُنيون ٽَٽيائون:
جَنجيرن سان جهان تي، ڪِشتا ڪَڙيائون:
گروڙي گائون، پورب پنڌ پُڇي ويا.

6
جوڳي ياتون يات، پَر منهنجو آڏوتن سان:
سَفر ويا ساجهري، رهيا رُڳي رات:
طلبَ تنين جي تات، راتيان ڏينهان روح کي.

7
آهِن اَڪيچارَ، اَنتر مُک اڏوٿ:
پوربَ سي نہ پُريا، نہ ڪِي ڪَن پرچارَ:
اَٿ ئي پهر اَڄ ۾، رهن سي گُم گارَ:
سَچَل سَنسڪار، سَنسا تِن وڃائيا.

8
اَچا آڏوتِي، آهن اڪيچارَ:
اَوديا اَهنڪار، پَچِي جن پورا ڪيا.

9
ڪاپڙي ڪَن قاڙَ، آيل اَڄ لنگهي ويا:
مَست ڪري ويا مَن کي، مُرلين سان مٽيارَ:
تَن جوڳيڙن جي جاڙَ، مون کان مُئي نہ وسري.

10
ڪاپڙي قنديلَ، ڪنيو ڳُهمن گوڏڙيا:
ڇِپَت ڪري ڇِبَن ۾، وتن ڪاريهرَ قتيلَ:
مُندن مُرلين سان اُهي، آڏوتي اَصيلَ:
سچل سِڪ سَبيل، جيءَ ۾ جوڳيئڙن جِي.

11
لاٿي لاهوتين، ڏرم جي ڏوٿي:
پَنبہِ جي پوٿي، ساڙي سنياسِي هليا.

12
جهونا ڳڙه جي جوءِ ۾، جوڳين جوڳُ اَجوڳُ:
يوڳين يوڳُ اَيوڳُ، پاڻُ وڃائي پانهنجو.

ڪافي 1

محبت جي مَي ماريو، ڙي مون کي،
ڪاڪيون ڪنهن سان وره وراهِيان!

عقل علم سڀ جوڙ ڏٺو سِي، عشق ڏنو اولارو.
اڪيان ڪول تہ ظاهر ڏيکين، سير سجڻ جو سارو.
پُرجهي پير ايڏاهِين پايو، هوت اَٿوَ هاڪارو.
محبت مون منصُور وجهايو، ڳچيءَ جي وچ ڳارو.
سَنبرُ سچيڏنا چوڙ سانباها، وره ڪيو جان وارو.

ڪافي 2

ياڪِي تيو يار اَسان ڪوِن، دل نماڻيءَ جِي ڪسي!

ويني ڏِسان واٽ اوهان جي، ماڻَ ڪو رهبر رسي!
اَڄڻ هِن جو ايڏاهين، ڏيهہ سنڌيِ ڪو ڏسِي!
سِر سچوءَ جي يار سدائِين، وره جو مِينهڙو وسِي.

ڪافي 3

ڳالهيون ڳارن ٿِيون، ميان، دل کي دوستن جون، ميان!

ياد اَچن جي ڳالهيون، اُهي ڪوڪان ڪارن ٿيون.
هو جي ڪيائون ڳُجھ ۾، اُهي مامان مارن ٿيون.
ڳُڻن واريون ڳالهڙيون، اُهي ٻارڻ ٻارن ٿيون.
پَسڻ ڪارڻ اَکڙيون، صاحب سارن ٿيون.
پاٽيءَ ڳاڏون رَت جا، هنجو هارن ٿيون.
اڪيون ڏسَن نہ غير ڪو، واحد وارن ٿيون.
سچو اُهي ڳالهڙيون، نِت مون کي مارن ٿيون.

Gul Hayat Institute

ڪافي 4

تنهنجِي آهيان آءٌ، پنهنجي ڪري ڄاڻ!

جاڏي تاڏي توهين دلبر، ڪاڏي ڪاهيان آءٌ.
هونديس اوهان ساڻ.
آءٌ ڪنيزڪ تون تان سائين، سَگ نہ ساهيان آءٌ،
چيٽڪ ڪَيس اَجاڻ.
سِڪن ڪيئِي تو لئہ سانولَ هِڪ تا چاهيان آءٌ،
صدقي ڪيمُ پاڻ.
تو هَئون باهر سُڻ سچو ري، ڪنهن دم ناهيان آءٌ،
پنهنجو جهلج ٻانهن.

ڪافي 5

تنهنجي ڪارڻ ڪاريو،
هوءِ هوءِ هوليَڙو!

ڪنهن سان ڪريان سُپرين، تنهنجين ڳالهين ڳاريو.
ڪنهن در ڏيان دانهڙي، تنهنجي محبت ماريو.
آگ عِشق جي اَندر اسان جي، ڏاڍو ٻارڻ ٻاريو.
آءٌ اوهانجڙي آهيان، والِي ڪيم وساريو.
پاڻئون پاسي نہ ڪريو، سگ سچو پنهنجو ساريو.

ڪافي 6

سُهڻا توکي ڪيهو هاڻِي هاڻِي،
ڏوراپو ڏيان، پلو مَن موهَڻا؟

وس ويچاريءَ جو ناہ اَصل ڳون، تون پرين پاڻهين جاڻِي.
اَندر منهنجي وو آهي اوهان جِي، ڏاڍي سا سِڪ ساماڻِي.
اَوهان ٻاجهون ويني اوتيان، پنبڻين مان پاڻِي.
سچو اَوهان جو آهي اَصل ڳوڻ، پنهنجو سو سگ سُڃاڻِي.

ڪافي 7

چو تو چڏين، چو تو چڏين، مون کي هاڻِي،
آءٌ تا تُنهنجڙِي آهيان!

پاڻُ پنهنجو پاڻهين ساڻُ غريبن گڏين.
پڪا پکن سامُهان، اوري سي دلبر اَڏين.
سچو نهاري واڻڙيون، ايندين صاحب ڪڏهين.

ڪافي 8

رهجِي اَچي منهنجِي يارَ، توسان!

آءٌ چا ڄاڻان عشق منجهارؤن، بِرهي والڙا بار.
طرف ٻئي ڪنهين خيال نہ پانيان، آهي سدائِين يار.
هوندين هميشہ گڏ اسان سان، نيڻن وهايم نار.
ٻانهن سچو جِي سُهڻا سائِين، پرتِي اَڻئي سردار.

ڪافي 9

تون تا ڪڏهن ايندين يار،
تُنهنجِي روز نهاريان راه!

سِرَ تي چاڙهيا سُپرين، بِرهَ تنهنجي جا بارَ.
راتو ڏينهان روح کي، تنهنجِي سارَ سنيارَ.
وهَن تا واڪا ڪَيو، نيڻن سَندا نارَ.
آءٌ تا هڪڙو ناهيان، تنهنجا عاشقَ لکَ هزارَ.
سورَ سَندءِ ميان سُپرين، مون کي ڪوهِ هڻن قهارَ.
پرين پارج پانهنجا، جي ڪيئِي قولَ قرارَ.
ڏوهُ ڏيان ٻئي ڪنهن کي، آهي مون ئِي سِر مَيارَ.
اَندر منهنجو اَڏ ڪيو، جانِي اِنهيءَ جارَ.
اَٺ ئي پَهَر تِي وجي، تُنهنجِي تَند تنوارَ.
مُئِيءَ کي ماري اِتهين، تون وئين ڏنهُن وٺڪارَ.
سچو سَگ اوهان جو، تو روئي زار و زار.

جهولڻو 1

ساتِي ساري سَنيها، چئج پُنهونءَ کي،
بيراڳي آهييان، وو!

حالُ ڏسيو تو جو وجين، سارو عرض ڪَرين، وو،
دلاسو ڪو دوست ڏنهن، وني جلد ورين، وو.
ڪارو ڪَج نہ ڪيج کي، چَپَر تا نہ چڏين، وو،
ٻانهي جاڻِي پانهنجِي، ڳولِن ساڻُ گڏين، وو.
توسان عمر گُذاريان، جان ڪِي هِت هُئان، وو،
ڳالهين تنهنجِن ڳاري آهيان، جان تِي رت روئان، وو.
ڏوريندي مون ڏونگرين، گهڻا ڏينهن ٿيا، وو،
ٻڏا هوندا هوتَ تو، جي سچوءَ سَڏ ڪيا، وو.

Gul Hayat Institute

مالڪوس

داستان پهريون

1
لوڏيندي لامون، ڏاهو ڏار چڙهيو چوي؛
آندو اَتر پاڻ سان، نينهن پَريو نامو؛
توڏي ساريو سڄڻان، ڪيم راتيان روانو؛
پڙهي پروانو، مون کي جلد جواب ڏي!

2
ڪانگل آيم اَڄُ، پريان سَندي پارَ ڏَهُن؛
ڳالهيون ڪيائين سڄڻان، سي روح ٻُڌي ڪيو رڄُ؛
پَکيءَ ڪيو نا پَڄُ، ظاهر ڪيائين زبان سان.

3
ڏاهو اَڄ ڏسو، جي ويڙهي ويڳاڻو وتي؛
پورن مَنجهئون پانهنجي، تو ڏئي حالَ حِصو؛
سَرتيون سُورَ سُٽِي ڪري، هِنَ خيالؤن ڪِين ڪِسو؛
ڪو قريبَن قِصو، تنهن سيڪاري موڪليو.

4
ڪيون وڪاٽيون واتِ، اَڄُ ڏاهي ڏارَ چڙهي ڪَري؛
سُڻُ سان ڪي سَرتيين، لِڳي چُپُ چُپاتِ؛
آڻ واريون اُتهين، لونياٽيون سان لاتِ؛
روئن ساري راتِ، هَي هَي سو ڪانگو ڪيون.

5
گهڻا ڏينهن لڳاءِ، چاهون ڪانگ قريب جا؟
ڪي دم آڏو دوست جي، پَلي ڪري پَڳاءِ؛
هاڻي ڪِي تا تَنُ تڳاءِ، متان جهوريءَ منجه جهجِي مران.

6
وات ڪري وائِي، اَڄُ پُڻ ڪانگ قريبَ جو؛
ڪِي جو چيائين چُهنبَ سان، تنهن لُڄ ڏادي لائِي؛
اندَر ڪي آئِي، ڄڻ ڄَرَ جيري سندڙي.

7
لَئِي لامَ لَتو، ڪِي جو ڪانگ قريب جو؛
تنهن لاڪِيڻي جي لاتِ جو، پَوي ڪونه پتو؛
ڪاڪِيون ڪِيئن ڪَتو، پَر اَڄُ سُوريون آهيو!

8
ڪيهي ڪَمئون ڪانگڙو، اَڄ تو ويڙهي مَنجه وتي؛
پَسِي تنهنجو حالڙو، ڪاڪيون ڪامَ ڪتي؛
تنهنجي لات لتي، تو جيءَ کي جياپو ٿئي.

9
اَڄ لاتيون ڪانگ لَتيون، سِي ڪِي سِڻو سرتيون؛
جو ڪَهَڻ سان کُهيو وجهي، ويڙهي منجه وتيون؛
سنديون راز رتيون، تو پُڻ ڪري پڌريون.

10
رويو رويو رڻُ، تي پکيءَ پارانيا ڏئي؛
ته پيرين وجهانءَ گهنگهرو، سي چمڪائيندو وڻ؛
ڪيئن وني خطُ، سِگهڙو ساٿيڙا ورين!

11
جو تو ڪانگ چوي، سو سُٽيجو سَرتيون!
وڏيءَ ويل صبحَ جو، تو چڙهيو لامَ لَوي؛
اُلڪي ڀِر نه آهي، آتڻ ڪٽون اِتهون.

12
ڏاهو چڙهي ڏار تي، تو ڏئي ڏوراپا؛
پڌرا ڪري نه پرينءَ جا، اهو نازڪ نياپا؛
آڻيو اوراپا، ڳالهيون ڳوريءَ کي چوي.

13
ترُ نه هِڪ توڙي، اَڄُ لامين لاڪِيڻو لَئِي؛
وينو آهه وڳوڙجِي، ڪنين کي کوڙي؛
ڳالهه ڪرڻ ڪان ڪاڪيون، مُنهن گهڻو موڙي؛
پَر پنهنجا توڙي، چڪيون ڏئي تو چهنب سان.

14
سٽيجو سوئِي، جيڪي چوي ڪانگڙو؛
هئين سان هندائجو، سرتيون سيوئِي؛
ڪنديون ڪُندن سان وجهان، پکيءَ کي پوئِي؛
جانب ڏنهُن جو ئي، آڻي نياپا نينهن جا.

15
آءَ ڪانگل ڪائِين، تا توتي عطر اوتيان؛
اَچڻ باجهون تانهنجي، آهيان اباڻڪ آئِين؛
ڏاها گهڻا ڏينهڙا، متان تون لائِين؛
پير اڱڻ پائِين، ته منهنجو ساهه سڌير ٿئي.

16
ڪانگل آيم ڪالهه، وني سنيها سَڄڻان؛
محبت ريءَ مقالَ، ڪانه ڪيائين ڪڏهين.

17
ڪي جو ڪانگ ڏسِي، ڪالهه اوڏاهون آئيو؛
پيُس هنياءُ قِسِي، ڳالهيون ڪندي سَڄڻين.

18
مالهان موتين جون وجهان، پکيءَ کي پوئِي؛
پيرين سونا گهِنگهُرو، تا ٿئي سوايو سوئِي؛

Gul Hayat Institute

سينڌو سيڪوئي، مَرُ تنهين جو نہ ٿئي!

19

پکيءَ سندا پَر، ڪريان مُرصع موتيين:
جو آٽي عجيبن ڏنهُن، ڏئي خوب خَبرَ:
پيئر ڙِي مون پَر، شال وينو ڪري وائِيون!

02

سنيها جي سجڻان، سِي ساري ڏنائِين:
اِئين اُتائين، تہ پاڻ نہ آڃ وچ ۾.

21

اَدا اِيندو تيءُ، ونِي سُکَ سنيهڙا:
جاءِ ئي تي مون جيءُ، ڏاها جڏهن ڏساءِ تو.

ڪافي 1

ڪالهہ جو ڪانگ اُڏاٽي،
پلو، ڪيئن وئين پِرين وٽ؟

گهٽي تو سان ڪا ڪَئي، اڳيون يارَ سِياٽي.
پرينءَ ڪِي تا پُڇيو، ڏيج دلاسو هاٽي.
ساري مون ڪي ڏيج سَنيها، الله ڪارڻ آٽي.
پرين سندي يارَ ڏي، عاشق چو نہ اُماٽي.
ائين اڏامي اوڏهُون، سچو ساهَ سيباٽي.

ڪافي 2

لڏن وڃِي ڪيئن لايَم، پرين نہ جاتُم پَرديسي!

پُرجهُيم ڪين سَهيلون،
تيلهان آڏو ڏک آيم.
ڏينهن گذريا غم تنهن جي ۾،
ڳالهہ جنهن جي تي ڳايَم.
دانهون فريادون ڪَريان،
چو سِک سچو سيبايَم!

ڪافي 3

لَڏن مون سان جا لايَوَ،
يارَ، ويڙهي هِن ويهِي!

دردمنديءَ جي دِلڙي، دلبر گهُوٽ اکين سان گهايَوَ-
ڳالهہ ڪَريان پي ڪيهِي.
مُشتاقن ڪي محب مارين تو، تَکَ اِهائي آيَوَ-
جيهي وٽيوَ ڪَيوَ تيهِي.
ڳالهہ اِنهيءَ جي سُڌ نہ مون ڪي، پاڻ پرين پُرجهايوَ-
رمز گُجهِيءَ دل ريهِي.
پارؤن پنهنجي ڪيئي قاصِدَ، هِن ڏي هوتَ هلايَوَ-
ڏيهہ گڏيا جَڻُ ڏيهي.
دل سچوءَ جي دلبر سائين، ديدن ساڻ دتاريَوَ-
نِينهَن اوهانجڙي نيهِي.

ڪافي 4

ڪيئي ڏک جا ڏينهنڙا لنگهايم،
سُڻ تون مُنهنجا سائين!

ڳالهيون ڪندي مون ڪيئي سِرَ تي ڏک جا مينهڙا وسايَم.
پرين اُوهان جي پار جا، تي ڏهاڙي پنڌڙا پُڇايم.
سِڪ اُوهان جي سُپرين، ميان سارا ئي سورَ سَلايم.
سچل سي ئِي آئيا، جَن لَئي فالان روز وجهايَم.

ڪافي 5

تون تا پنهنجو پاڻ پَساءِ،
شوقُ تنهنجو مون ڪي يار شتابي.

اُچي اڪڙين ۾، جوڙي ويهج جاءِ.
ناميا نائُوَ ڏٽِيءَ جي، پيرَ اُسان وٽ پاءِ.
اڳي پوءِ پي آسرو، هوت اُسان ڪي آهِ.
اَڄُ پي واٽ نهاريان، لالن تنهنجي لاءِ.
آءُ اڱڻ آسروند جي، سچوءَ ڪيم سِڪاءِ.

ڪافي 6

هوتَ ڏنئِي هيڏي اِيندا،
ڪيئن ساتِي، مون ڪي سَچُ چئو!

هُتئُون پَٽِي پَگڙا، هِت ڪِي آٽِي اَڏيندا!
پنهنجي وڙؤن پاڻَ سان، هيءَ غريب گڏيندا.
ڏگَ پائِي سِي سُپرين، تورياٽيءَ سان ٿيندا.
دردمند جي دل تي، دانهہ دستَ ڌريندا.
ڏوڙا طالعَ مون تِين، جڏهن سچو نائُوُ سڏيندا.

ڪافي 7

يارَ پانڌي، ڙي ميان،
مِيرَ ساتِي، ڙي ميان،
ڪيچيڙا، پيليڙا، ڪڏهن اسان وٽ اِيندا!

Gul Hayat Institute

هوندا اسان وٽ يارَ هميشہ، ڪِي ڏکَ ڏيئي پوءِ ويندا؟
اِهو اَتم آسرو، چوري تا نہ ڇڏيندا.
صاحب پنهنجي ساٿَ سان، هيءَ غَريب گڏيندا.
پَڪا پنهنجا، چئو ڙي ساڻِي، ڪي هِت عَجيب اَڏيندا؟
سچو توڪي سُپرين، پاڻ اچي هَٿُ ڏيندا.

ڪافي 8

تون آهين صاحب صورتَ جو، هِي آهہ غلام تنهنجو؛
آهي ذوقُ شوقُ سُهڻا، مون کي مُدامُ تنهنجو.

جي آهن اصل اوهان جا، سي نا وسار جو، ميان،
مون تي آهي مُقرر، سائِين سلامُ تنهنجو.
راتو ڏينهنان روئڻ ۾، هنيَڙو اُداسُ هُيَڙو،
رهبر آڻي رساڻيو، پِريَم پيامُ تنهنجو.
دلگير تون مٿان ٿئين، ڪر دور درد ڪي، ميان،
اول آخر اسان وٽ، هوندو مَقام تنهنجو.
رد ڪر فنا فِڪر ڪي، اُميدوار ٿِي رهُ،
هِت هُت يقين ڄاڻج، آهيان اِمام تنهنجو.
تون آهين اَصل اسان جو، آهيون اسين سي تنهنجا،
آهي قبول ڪُلِي سچو ڪلامُ تنهنجو.

ڪافي 9

ڏي دلاسو دوست هن کي، اَصل تنهنجو آهہ، ميان!

هِت ٿِي گُذاريان ڏينهڙا، سانولَ اوهان جي ساءِ، ميان.
غصو نہ ڪر غمناڪ سان، نا تہ حالَ هِنَ هاءِ، ميان.
دلبر اوهان جي در بنا، جاني نہ مُون ٻِي جاءِ، ميان،
جنهن کي نہ تنهنجي دوستي، آهي اُنهيءَ واءِ واءِ، ميان.
ڏسِي اسان جو حالڙو، تون پير اسان وٽ پاءِ، ميان،
پاڄِي وٺي هيءُ پانهنجو، لالَن پنهنجي ڳل لاءِ ميان.
مطلب اهو محبوب ڪر، طالب نہ هيئن ٽَرساءِ. ميان،
آهي دم اسان ديدارَ جو، ڪنهن وار تون ورساءِ، ميان.
راتو ڏينهان هُو تا تنهنجِيون، ڳالهيون وينو هِت ڳاءِ، ميان.
نيڻ ڳڙُ نالي ڏٺيءَ جي، هي سگ سچو سَرچاءِ، ميان.

داستان ٻيو

1
پيئڙ ڪِيئن پِنو، هِي جو نامو نيهَن جو؟
جيڪس خُمار ڏنو، هُو جو آيس عَجيبَن ڏنهُن.
2
پڙهندي پرزو پرينءَ جو، پَلو ڪِيئن پِنوس؟
جيڪس خُمار ڏنوس، هُو جو آيس عَجيبَن ڏنهُن.
3
روئِي زارو زارُ، پنو لکِيُس پرِيَنءَ ڏي.
ڏِنس خَطَ خمارُ، اَوليءَ عبارَت ۾.
4
آڻي عبارتَ، اَجا لِکڻ لڳِي پِرينءَ ڏي؛
روئندي پَريون رتَ، اوتڻ ٻَئِي اَکِيون.
5
عبارت آڻي، اجا لِکڻ لڳِي پِرينءَ ڏي؛
ڏِيدن درداڻي، اَچِي اوتيا اُتهِين.
6
نِيهُن منَجهؤن نامي، معلوم ٿيو محبوب کي،
تہ بہ پانڌي، پيغامي، وِرهُ وڏائڻ آئيو.
7
آيو اوڏاهُون، اَڄ ساٿِي سلامن سان؛
ماريون ڙي مان هون، اها ويل نہ وسري.
8
نامو راتِ نيو، قاصد پار قَريب جي؛
پورن مَنجھ پيو، هُت واڇِيندڙ ورق جو.
9
جارؤن لکيم جو، ڪاغذ قريبن ڏي؛
حقيقت جا حال جِي، واڇِڻ وينو ڪو؛
پڙهندي پَنو سو، تنهن کي آنڊيون آئيون.
10
عريضو آڻي، ڏنو قاصد قَريبَن جو؛
هن ويلي هاڻي، هِيءَ سِر ڪَريان صدقو.
11
نامو نيندي ئي، قاصد واٿ ڪِري پيو،
تنهَن ويلي ويندي ئي، ورهَ وڪوڙيو نڪٽيان.
12
پڙهندي پرزو ئِي، واڇِيندڙ وهلور ويو؛
لِڳين لَرزو ئِي، اَچِي پيس اوچتو.

Gul Hayat Institute

13

قاصِدُ ايندي ئي، پيو شوڪارن ۾؛
نياپا ڏيندي ئي، ساٿِيءَ ساهُ مَٿي ويو.

14

نامو سارو نِيهَن، جو پُڻ لِکيو سَڄُڻين؛
رات برابر ڏِينهَن، مون کي گوندر گذري.

15

ڪا جا ڪتابَتَ، لِکِجي آئِي پِرينءَ ڏَنهُن؛
سچو سا ثابت، مون هون واچَڻ نہ ٿِئي.

16

پَني ۾ پيغامَ، ڪِي لِکي مُڪا سَڄڻين؛
سي نہ سمجهن عامَ، جي آهن مَنجهہ اشارتان.

17

ڪِي جو لِکيائون، پني مَنجهہ پِريت جو؛
اُهو پَسِي آئون، بيخود ٿِيَڙس سَرتيون.

18

ساٿِي ٿِي سونهون، واچِيندو وَرَق ڪي؛
سو مَنجهہ مطالع مون هون، خونِي خط پِرينءَ جو.

19

لِکُيون لَسَ لَڙهان، ساجَن سَلامَن جون،
اهو پُرزو پاڻ پَڙهان، بُڌايان نہ ٻين کي.

20

مُنجان ڪِيئن لِکِي، ڪِتابت قريبَ ڏي؛
متان ساٿِي واٺَ سِکِي، ٻڌائِي ٻِين کي.

21

مون ڏنهُن اَڄ لِکِي، جانيءَ جدائِيءَ مَؤن،
ڳنئون ترار تِکي، هُئِي ڪتابَت قريب جِي.

22

لَڙهان لَسَ لِکيون، پِرينءَ پيغامن جون؛
سِي رقيب سِکيُون، ٿو ٻڌائِي ٻَيِن کي!

23

رَت اکين رويو، تِي ساٿِيءَ سَنيهڙا ڏِئي؛
نُهريون نچويو، جارؤن جَرُ هاري گهٽو.

24

نِچوئِيندي نُنهَن، تِي پاٽي ڪَڍي پڌرو؛
وجهي ساٿِيءَ سُنهَن، تہ تون ڏيج سِجدو سَڄُڻين.

ڪافي 1

ڪوڙِي ڪَيئِي ڳالهہ پنهنجِي،
ڪالهہ ڪانگا جا چَيئي مون کي!

جيڪُس ڪِين ڪِي ڏُر وئِڻ تون،
واٺَ ڏسِي مُوتِيين اَهنجِي.
عجيبن جي آڏو وري تو،
ڪَچِي ڪَئِي سا ڪنهن جي!
وري برار وٺُون اوڏانهين،
سائِين ڪندو شال سَهِنجِي.
تنهن کي سوئِي توڙ رساڻِي،
وٺِي جو دامَن ڪنهن جِي.
اَصل لاڪُون سچوءَ سَپائِي،
طاعت مَجِي آهي تُنهنجِي.

ڪافي 2

پِرينءَ هِي پيغامَ، ساري ساٿيا ڏيجو!

ٻانهون ٻڌِي يارَ سَڄَڻ کي، ڏيجو سِي سَوَ سَلام!
ڪڏهن ڪندؤ پارِ اَسان جي، اچڻ جا اَنجام!
درِ اوهان جي يارَ رَسڻ رِيءَ، ٿِئي نہ طلب تمام.
شوقَ اَوهان جي شورُ مَچايو، ڪياسين هُل هَنگام.
جيهو تيهو آهي اَصل ڪؤن، سچو سو گولو غلام.

ڪافي 3

آءٌ اصلَ ڪؤن جو آهيان، گولو غلام تنهنجو!

مون سان وعدو ڪَيَڙئِي، ويهي، ڪالهہ پَڪي هنَ پيهِي،
ناهيان ڏور اوهان ڳؤن ڏيهِي، ڪن لايان ڪلام تُنهنجو.
تنهن ڏينهن لاڪون اَڄُ تائين، منهنجو ساهُ سِڪي ٿو سائِين،
پيو اوچتو هَنڌَائِين، هن دل کي دام تنهنجو.
چِڏ سڀ لاڳاپا لاهي، اِهو وجڻ تہ واجب ناهي،
اِهو فرض اسان تي آهي، سجدو سلامُ تنهنجو.
ڏاڍا خوني نِيڻ خماريئي، سي ڏاڙي ڪارڻ ڏاريئي،
نيڻَن سان مُلڪَ مارِيئِي، هر جا حُڪام تنهنجو.
آئِي سائينءَ ڏهون وراڻِي، ٻيا خيال ويا اُڪاڻِي،
تون تہ سرور نبي سُجاڻِي، سچو، آهي امامُ تُنهنجو.

ڪافي 4

اَڄ تا خبران آيون آيون، دوست اَوهان جي ديسئون!

وري وسائيندو سِگهڙو،
جاني سو پنهنجيون جايون جايون.

Gul Hayat Institute

تہ ڪَرَ ويندين نِڪري،
هيئن پُلِي ڪينَ پانيون پانيون.
ڏکُ وڏوئِي ڏيلَ منهنجي ڪي،
وئين تون لالن لايُون لايُون.
راتو ڏينهان روحَ پنهنجي سان،
ڳالهيون سنديوَ تا ڳايُون ڳايُون.
اَچڻ اوهان جي جوُن، طَرف سچوءَ،
چي، شالَ وري ٿِين وايون وايون.

ڪافي 5

منهنجي اکِهين لڳِي، نہ تہ هاٽِي لِڳِي،
دل، اَلو، اَلو، تنهن يار سان!

روز اَزل کؤن اکيون لايون سِي، دوستَ مني دلدار سان.
ڪيئِي داناءَ ديوانا ڪيائِين، چشمن جي چَمڪارَ سان.
دوستَن جي در اَچي پيَس، اَصل سَچي اِعتبار سان.
جيڪِي ٿئي ٿو جوش وارن سان، سو نہ ٿئي هُشيارَ سان.
ناز نياز جي نيهَن وارن ڪي، تَڪ ڪيو تَلوار سان.
سِرُ سچوءَ ڪيو صدقي سائِين، عقل چَڏي اقرار سان.

ڪافي 6

آهي اِنهن اکين ڪي، خاصو خمار تنهنجو!
وينو وني آهيان هِت، ڪاملَ قرار تُنهنجو!

هن ڪي اوهان جي ٻاجهون آهي نہ ماڙ ڪائِي،
هِي تا غريب آهي، اُميدوار تنهنجو.
ٿِيءُ پاڻَ ڪان پَري تون فرمائيو اوهان جو،
آهي جميل اَصل کؤن هي اعتبار تنهنجو.
هِنَ تي ڪَرم وڏو ڪيُوَ، جو درد دل بچايُوَ،
ساريان لطف سنياريان، نِي بيشمار تنهنجو.
چاهَون ٿِيو اَوهان جو، دامن لڳي جو آهي،
سچو غلام چاٽي، جو داغدار تنهنجو.

ڪافي 7

لنگهي ويون ڪالهہ قطارون،
ڪونجڙين جون ڪيچ وٽن ڏنهُن، ميان!

ڪنديون ويون ڪيچَ ڏي،
ميان الا! طرحين طرحين ٽَنوارون.
ويچاريون، ميان الا، ولَرَ ڪيو وڙڪَن،
ڦُٽِي ٿيون سي قارون.
ولَرين ڪونجَڙيون، ميان الا،
ڪنهن اَندوهہَ اُڏاريون.
اُنهن جي افسوسَ جون، ميان الا،
پونديون ويون پچارون.
اُنَنِ ڳانا پٺَ جا، ميان الا،
موتين مَڙهيون مَهارون.
سچو هليو سوز ۾، ميان الا،
لاهِي لوڪَ مَيارون.

ڪافي 8

ٻَلِي ٻَلِي مون تي ٻُولِي ٻُولِي،
يارَ سڄَڻَ تنهنجِي ڪارڻ!

چڏي لاڳاپا لوڪَ جا، اسان تا ٻانهپَ ٻولِي.
ٿيَس ديوانِي دوستَ اوهان لئہ، ڪري چيهاڙيون چولِي.
اچِي اَچانڪ اندر اسان جِي، حُبَ مچائِي هولِي.
اصل لاڪُون آهي اوهان جِي، هيءَ غريبِ سا گولِي.

ڪافي 9

مون وٽ يارَ پيارا، آءُ تُون پاڻُ سُجاٽِي!

حال مِڙيوئي معلوم توکي،
دنيا سا ڪوڙ ڪهاٽي- آءُ تون پاڻ سُجاٽِي.
ٿينديَس گولِي، در در ٻُولِي،
جانب ڪاڻِ جوڳياٽي- آءُ تون پاڻ سُجاٽِي.
سِڪندي تو لئہ سُهٽَل سائين،
روئندي سا رات وهاٽِي- آءُ تون پاڻ سُجاٽِي.
سَچلُ آکي سَهي ڪِيتو سي،
پِرتِ جي ناهہ پڃاٽي- آءُ تون پاڻ سُجاٽِي.

Gul Hayat Institute

داستان ٿيون

1

ڪِي جو لِکيائين، سو مُلان وچِي واچيو؛
هڪ سِٺَ پڙهيائين، ٻِيءَ سِٺَ سُڌڪن ۾ پيو.

2

ڪي جو مُحب لِکيو، سو مُلان واچڻ نہ آئيو؛
پَر هُئڙو اڳ سُکيو، جنهن مطالع نہ ڪيو.

3

ڪوليو ڏئي خطُ، آيس جو عجيب ڏنهُن؛
روئي اکين رت، ڪري مطالع من سان.

4

پُرزو پڙهڻ آئيو، اُتي مُلان مَسيت منجهاءُ؛
سُورن سندو ساءُ، آيُس سَيڪنهن سِٽَ مَون.

5

هِڪ سِٽَ پڙهيائين، تنهن بِي واچڻ نہ ٿئي؛
اِئين اُتائِين، تہ هيءَ جَر جيري نہ جهليان.

6

نامِي مَون نِروار، ٿِي هيءَ جَرَ جيري سَندي؛
تنهن پَلڪ پڙهڻ وارَ، ٿيو سَڙِي ڪارو ڪنگرو.

7

رقعِي منجهان رازُ، مڙيوئِي معلوم ٿيو؛
تنهين منجھ نيازُ، طرحين طَرح لِکيو.

8

پهرينءَ سِٽَ سَماءُ، ڏنو واچِيندڙ ڪي؛
اُنِهيءَ خطَ منجهاءُ، ڄِيِيون جيري ڪڍيون.

9

ڏوڙو ڏک پيوس، پَہِني جي پَڙهڻ سان؛
وچئون ساهُ ويوس، هَي هَي ڪندي ڪاڪيون.

10

جو نامَن منجھ لِکيو، سا هُئي جيري جِي جَرَ؛
منجهَون سپِ شَهر، واچِيندڙ ڪونہ لَيِي.

11

پَنو ڪيرُ پَڙهي، جو پُڻ مُڪو سجڻين؛
لکيو منجھ لَڙهي، متان بُڏندڙ بُڏِي مَري.

12

واچيو جنهن ورقُ، جو پُڻ لکيو سَڄَڻين؛
سو جَڻ ٿيو غرقُ، دردن جي درياھ ۾.

13

سگهي ڪيرُ پڙهِي، هو جو نامو نِيهَن جو؛
سِرئون سِر چڙهي، موجَ مٿو تنهن ناهِ ڪو.

14

وِنِي خطُ هليو، ساٿِي سلامن جو؛
وچَ ئي منجھ جهليو، ورهَ ڪُوڙيو واٿ تي.

15

وِنِي هليو خطُ، پانڌي پار پرينءَ جي؛
روئِي روئي رتُ، تنهن هلندي حال وڃائيو.

16

آلو هُيڙو عشق جو، سو ساٿِيءَ ساڻ نِيو؛
اُهو ڪامِي پاڻ پيو، جو هو خونِي خط پِرينءَ جو.

17

هُن پانيو نامو، پر شعلو هُئڙو شوقَ جو؛
جِندُ سارو جامو، تنهن جو سپ سڙِي پيو.

18

پِريَن ڏانھ نيو، تنهن ڪو خط خَبَر جو؛
پڙهندي ڏسُ هِنيو، تنهن ڦڙڪندي ڦاٿِي پيو.

19

ڪو نامو نيهَن نِئين، پِريان سندي پارَ ڏي؛
هَلِي ساڻ هِئين، مانَ اُنهن ڪي ارمان ٿِيئي!

20

رهبر روانو ٿيو، پريان جي پارَ ڏي؛
شَل پهچي پَروانو، سلامت ڪي سَڄڻين!

ڪافي 1

اوري ڪانگلَ آءُ،
ڪِيئن جِي خبَر ڏي ڪاءُ!

پريان سَندي پارَ جو، لهي اڄُ سَماءُ.
ڳالهِن تنهُجِن مؤَن سَريرَ ڪي، اچي منهنجي ساءُ.
مُنهنجو ٿئي هِت ڪينڪِي، ٻاجهون هوتَ هَلاءُ.
سُورَن ڪارڻ سُڻ ڙي ساٿِي، جيڪُس جِٽيم ماءُ.
سچو دوستَن جي دَرَ جو، اَصلون آھ غريب گداءُ.

ڪافي 2

اَڄ سَڄَڻ پاڻ اِيندئِي،
جَن لَئِي نِهاريَئِي ٿي واٽان!

مَتان لاهين آسرو، حال پائِي اچِي ٿِيندَئي.
عجيبن جي اچڻ جون، مُبارڪون ڏيندَئي.
پَڪا پَڪن سامُهان، آڻي دوست اَڏيندئِي.
مَتان ماندي تون ٿِيئين، گوشي پاڻ گڏيندئِي.
توکي جاٽِي پانهنجو، سَچو ياءُ سَڏيندئي.

ڪافي 3

پانڌِي پيغامَ پُهچاءِ، مُنهنجا محبن ڪي، ميان!

اَڳڙين ڪي اصل ايڏنهن جو، وڏو اوسِيڙو آهِ.
ڏاها وجج ڏيهَ اُنهِيءَ ڏي، جاتي جانِبَ جاءِ.

Gul Hayat Institute

اَداڙي ساڻِي پارَون اسان جي، پاندُ ڳچيءَ ۾ پاءِ.
راتو ڏينهان آهي ڏهاڙيون، هِنيَڙي کي هاءِ هاءِ.
دوستَن سَندي دَرَ جو، اَصلَون سچو سگ سَڏاءِ.

کافي 4
منهنجا واقفَ يارَ،
سدائِين تون جِيئندين!

راتو ڏِينهان روح منهنجي کي، تنهنجِي سارَ سَنيارَ.
تُحفو هِن کي آهي اهوئِي، تنهن جي پيرن جِي پيزار.
اَڄڻَ اوهان جي جِي وينا وِڃهايون، فقيرن ڳون قار.
ڳالهيون سَنديُوَ ساريو، سَچوءَ کي اچي تِي اُڃنگار.

کافي 5
ياد مونکي اُهي آيون، وو
يارَ ڪَيئِي ڳُجهيون جي ڳالهڙيُون!

اوهان جي پِي، وو، اَڄڻَ جون، تيون وَري جي هتِ وايون.
دردمنديءَ جي، وو، دِل کي، وِرہَ وجي کِي لايُون.
نانوَ سائِينءَ جي سُهڻا سائين، چِٽُ نہ وَڄُ مُون تان چايُون.
آءُ تا ڏينهَڙا ڳَڏ ڳذاريون، هِت وينا وِرہَ وَسايون.
ڏوهَن سچوءَ جن ڏي نہ ڏسو، هِت تا سَندَوَ سَڏايون.

کافي 6
پورَ پِرينءَ جي هَي ماريان،
عِشق سَجَڻَ جي چاڙهيان!

دوست بنان درماندِي، دَمُ هِتِي ڪِيئن گهاريان.
سِرُ سَجَڻَ تون صدقي، واريو آءُ واريان.
ڳالهيون ڳُجهَ اَندرَ جون، آءُ پرين سان پاڙيان.
سِکهو موتِجِ سِپرين، ڏهاڙيُون وينِي نهاريان.
محڪم محبت وِڏيُون، جاڙيءَ متي جاريان.
هو جي ڪَيَم پاڻ سان، ڳالهين اُنهن ڳاريان.
مَجلِس محبوبَن جِي، ساعت ساعت ساريان.
سچيڏنا ساهڙَ ريءَ، ڏمَ مڙيئِي ڏاريان.

کافي 7
بن جِيَڻ مُنهنجو جيڏيون، سُکَ ڪيها سَجَڻَ ري!

سُکَن وڏيَس سَرتيون، آءُ پِرِيَن ڪانءُ پَري.

ڏُکَ ڇگيرا دوستَ جا، جي قادر ڪَرم ڪَري.
سوئِي عاشق ڪونجي، جو محبت مَنجهِ مري.
ڪاڪيون مون کي ڪِينڪِي، تي ساڃَن ريءَ سَري.
جيڪا اَديون عشقَ جي، آئِي هيٺ اَري.
تَنهن جان جُٺو قربان ڪيو، زُدَون مَنجهِ ذري.
سچو سوز اُنهن جي، ڳاري منجهِ ڳري.

کافي 8
هوت ڪڏهن هِتِ اِيندو؟
ڪَهُ ڪانگا ڪَل ڏي ڪا!

جِئہ ڪِي ويهَندو هتهين، کِي ساڻ نماڻِي نيندو؟
هيڪندِ اَچي هوتُ مُون، هِن ٺَڪيءَ سان ٺيندو.
پاڻُ پنهنجو سُپرين، ساڻ غريبِ ڳڏيندو.
پَڪا پاڃاٽين کي، اوڏا يارُ اڏيندو.
هوتُ پنهنجا هَتڙا، هن ڏکيءَ کي ڏيندو.
سَنگت پنهنجيءَ سُپرين، سچوءَ کي بہ سڏيندو.

کافي 9
زار روئِي ڪيم زاري،
دوستَ ڙي توريءَ تا نہ سَري.

محبت تنهنجيءَ، وو، ڪِيَس مستانِي،
بارُ بِرهُ جو باري، دوستَ ڙي ڇوي لوڪ ڇَري.
هِن بنديءَ کي، وو، بخش بلوچا سائين،
هوت اَچي هڪ واري، دوست ڙي سَنڌءِ ذوقَ ذري.
ميلائي لَڳي، وو، محب اَوهان جي،
واجهہ وجهي ويچاري، دوست ڙي وجان تا مَ مَري.
آهي مِڙيوئِي، وو، توکي معلوم سائين،
حال حقيقت ساري، دوست ڙي وج مَ يار وري.
جيڪِي آهين، وو، سو تا تون هين سائين،
حڪم سَنڌءِ آهي جارِي، دوست ڙي پيڙمِ خبَر ڳري.
سچو آهي، وو، اَوهان جو سائين،
ڏجو تنهن دلداري، دوست ڙي وجن ڳَجَ ڳري.

داستان چوٿون

1
ڪاغذ لکي ڪالَ، مُڪم جو محبوبَ ڏي؛
ڳالهيون سنديون حالَ، تِينديون پڙهڻ مان پٽريون.

Gul Hayat Institute

2
آيو راتِ رقمُ، مون ڏي محبوبن جو،
تہ دوستيءَ وارو دم، ڪڏهن تون نہ وسارئين.
3
لکيو موتي مُون، ڪاغذ قريبن ڏي،
اَئُمَ تون هِي تون، ٻئي جو ناهم آسرو.
4
حَبِيبن ڏانهُن هِيئن، اَديون لِکجي آئيو،
تہ تون مون سان جيئن، آءٌ تيئن تو سان آهيان.
5
نئون لِکيو آيوم، پِريان سندي پار ڏنهن:
سو لُونءَ پَريو لايوم، وٺي حال هيانوَ سان.
6
جيڪر لِکي موڪليان، هَي خط هزارين:
پڙهي مانَ مهنجا پرين، هِي سگ سنيارين:
شل وار نہ وسارين، اِهو اَئُم آسرو!
7
لکي خط مُنجان، هِي پِريان سندي پار ڏي:
تہ منهنجون لک هُجان توسان آهن تو جيئن.
8
پانڌي پهچائي، ورُ عَريضو عجيب ڏي:
قاصِد ڪونچائي، متان سورَ وجهين ساهَ کي.
9
چَئو ڪِيم تِکو، مون کي پارئون پرينءَ جي:
سرتيون سڀ سِکو، جيڪر لائڻ لُونءَ ڙي.
10
ليلائيندو آئيو، پانڌي اَڄُ پَراءِ:
ورتس دردَ ڏُراءِ، جو مَٽ وجائي آئِيو.
11
اَڳِيَئون مُحب مَني، متان ڪا منهنجي ڪَرين:
وهندو ورُ وني، ساٿِي خبر ڪِيئن جي.
12
وچِي ڏيهه ڏنو، ڪِي تو سندو سجڻين!
چگِيءَ طرح چنو، پانڌِي ڏنئِي پرينءَ کي؟
13
سورَ پري سِٽِ جا هُئِي، سا ساٿِي ڪين سِکيو:
تہ متان ڏئِي، لَهسَ لِکيو، جو پڻ مُکو سجڻين.
14
سندو رازَ رقعو، آيو جو عجيبَ ڏنهُن:
سا سِٽَ پڙهندي سَرتيون، ڳالهائڻ چُکو:
عاشقَ جي ارواح کي، جڻ لڳو تِير تُکو:
مون ڏي مُحب مُکو، جڻ ساٿِي سلامَن جو.
15
حَبيبَن هيڪارَ، آئين ورِي موٽيين:
باٻِيهَلَ ٻيهارَ، اَچي ويهہ اَکين تي.
16
وري ڪانگ وريو، پريان سندي پارَ ڏنهن:
لامين لڳِي لُونءَ جو، تنهن ڏاڍو سُر پريو:
ڪاڪيون ڪنِ ڪريو، جو تو ڏِئي سنيهو سَجڻان.
17
سنيها ساري، منهنجا چَوي محبوبَ کي:
پرين تُنهنجي پارَ جي مدت مون ماري:
مُنج ڏهاڙي مون مَٽين، اهو ڏاهو ڏياري:
مَرُ سِڳهَڙو سَنياري، ڏئي سِڪ سَنِيهڙا.
18
سنيهو سان سُورَ، چوي تو چهنبَ سان:
پَون پاڙيچن پُور، ٻولِي ٻُڌي تَنهن جِي.

ڪافي 1

آءُ ڪانگا ڪا پرين جي ڳالهہ ڪَر
وعدو ڪَيُئِي ڪالهہَ سو پَرحال ڪر!

ڪِيئن ڏنو تو دوست منهنجو ديس ۾،
خوش ڏنو هو ئي يار ڪهڙي ويس ۾؟
سا خَبر مون سان ورِي في الحال ڪر.
ڪِي پُڇيائون خَبر منهنجي حالَ جي،
ڪي ڪَيئي آگاهہ هِن احوالَ جي،
سو مون سان ڏاها اِهو اَحوال ڪَر.
هت فراقَ آهي ماريو، مان ٻيو چا چوان،
سور منهنجي ساهَ کي نِت نِت نوان،
آءُ ادا خاطر منهنجِي خوشحال ڪَر.
ڪِي اُڏاڻو هُئِين پرينءَ جي پارَ ڏي،
ڪِي نياپا هِي نِيا هُئِي يار ڏي؟
ڪا مَدد مُنهنجِي ادا الحال ڪر.
دوستن جي منجهہ حضور حاضر ٿئين،
زاغ زاريءَ مَون نياپا هي نِئين،
لڳِ سائينءَ ساروِ، سچوءَ جو سوال ڪَر.

Gul Hayat Institute

ڪافي 2

اي پِرين ڽُون پاڙ پنهنجا، قولَ جي تو ڪالهہ ڪيا!

مَنجھ جدائِيءَ تانهنجي، هِت اَسان هِي حال ڪيا.
مون تا مِلڻَ لئہ تانهنجي، ڪوڙين ڪهڙا ٿِي خيال ڪيا.
حالَ مُنهنجي ڪي ڏسي، ڪيئن يلا تو يالَ ڪيا.
سڏ سچوءَ سڪ سوزَ مون، جاني اوهان ڪي جالَ ڪيا.

ڪافي 3

مُنهنجو هاڻي مون وٽ اِيندو، هاريون واقف حالَ جو!

ڪينَ چڏيندو چِپَرين، نال نِماڻِي نيندو.
شالَ مقام مُئِيءَ جو، ٿر وچِي نِي ٿيندو.
درسن سندو دائما، ڏاڻ ڏڪيءَ ڪي ڏيندو.
سچو پار پرينءَ جي، وره وارو ڪو ويندو.

ڪافي 4

هِن غريب جو حالُ، توکي مَعلوم آهي!

صدقي ڪنديَس سِر سائِن تَون، ٻيو سڀ مِلڪ ۽ مالُ.
دوستَ اَوهان ريءَ ديس ۾، جيَڻ آهي جنجالُ.
چَئي ٻُڌايان ڪيترو، آرياڻِي اَحوالُ.
مَج سچوءَ جو سُپرين، سائينءَ لڳ سوال.

ڪافي 5

پرديسِي گڏيا دوستَ لَٿو هِجر هلاڪِي،
آيا اڱڻ مُنهنجي، جن ڪيو هو فراقِي.

جَن ڪاڻِ سڪيَس سالَ، ويني واٽڙين ٿِي،
مون ساڻ اَچِي پاڻ، ٿيا محب ملاقِي.
پَرديس لَڳَم مون ٿِي، پانڌي روز پُڇايا،
مون کي ڪانہ پَئي خبرَ، اَچِي سي ٿيم اوطاقِي.
پيغامَ پَهرِيئون پانڌن هَٿ پاڻ مُڪائون ٿي،
هاڻي هِڪُ ٿيا مون سان، جي يارَ هئا ياڪِي.
آهي سَڱ سچو دوست جي در جو اصلَ ڳون،
تنهن ڏيَڻ ڏوراپو، ناهي مَستُ ميثاقِي.

ڪافي 6

تون تا وسين مُنهنجي مَن،
ميان تو کي چَئِي ٻڌايان ڇا!

هوتَ سنديَوَ آءٌ حاضرِي، ٻيون سي ڏنَڙم ٻَن.
مقصد منهنجو تون ٿِئين، ٻيا ڪَعبي نيتَ ڪَن.
آءٌ گَهٽو گهورِي تَن جِي، ڪيو سِرُ صدقي جن.
عرضَ اِلاهُون عاجزن، ڪوهُ نہ ڪرين ڪَن.
اَڪيُن عامُ نہ آوُڙي، تو کي جانِي ڏِٺو جَن،
آهي سچوءَ کي سدا طَلَبَ توهان جِي تَن.

ڪافي 7

يارَ اسان کي ٿيون مارين،
تنهنجيون اَلغرضايون!

انهُون دانهُن تي، سائين هِي ڪميٽيون ڪارين.
باهيُون تنهنجي بِرهَ جيون، ٻارڻَ دل ۾ ٻارين.
ڪِيئَن جو ڏنئون خَبران: سچو تو هُتِ سارين.

ڪافي 8

جڏهن پِريَن پاتيم جهاتِي،
تڏهن حاجَت ناهي حج جي!

اَچڻ ساڻُ اُنهن جي يارو، عشقَ ڪئِي اثباتِي.
سڀ ڪُجھ تيڙم حالَون محرم، وسريَم ذڪر ذاتِي.
چوريءَ چوريءَ يار سَڄَڻ سان، ڏس سچو دل ڦاٽِي.

ڪافي 9

دوست ٽُنهنجي در جي، هيءَ ڳالهہ آءٌ ڪنهن سان ڪريان!

چِڏ پِرين پَرڏيهہُ تون، ميان، ڏکَ اَوهان ٻاجهون ڏريان.
دوستَ رهہ هِن ديس ۾، ميان، سرُ منجهُون سوُرن پَريان.
لَکَ سَيَئِي وينِي لنگهيَس، ميان، پَوريم اوريان پَريان.
ساڻ چرخي چٽَ جي، ميان، ورهَ جا ڏاڳا وريان.
سِرُ سَچو چَوي پانهنجو، ميان، دوست تو آڏو ڏريان.

داستان پنجون

1

ڏار چڙهِي ڏاهي، ڪِي جو چيو چُهنب سان؛
اِهو مون آهي، آڏرُ ڙِي اَرواح ڪي.

2

ڏاهو ڏار چڙهِي، لَسين ٿو لاتيون ڪري؛
ڪو نئون سبق پڙهي، اَڄ پڻ آيو اوڏنهون.

Gul Hayat Institute

3

ڏاهو مَتي ڏارَ، عجب اِج لاتيون ڪري؛

تو ”سچو“ ڏئي سنپارَ، پريان سندي پارَ جِي.

4

ڏاهو ڏار چڙهِي ڪري، ڪِي تو چهنب ساڻ چوي؛

اَديون سڀ اُهي، آهيو بُڌڻ واريون.

5

چهنبَ ساڻ چوي، ڪِي پيو ڪانگل ڪاڪيون؛

پورن مَنجهه پَوي، تو سُٺِي ساهُ سنهيڙو.

6

مُحبن ڏنهن مَسين اِج پڻ ڪانگل آئيو؛

لاتيون واهَ لَسين، ڏاهو ڏار چڙهِي ڪري.

7

لاتيون ڪنديئي، ڪانگو هيٺ ڪري پيو؛

هَي هَي هَنڌيئِي، ساڻيءَ ساهه مٿي ويو!

8

ڪَهيو هِيئڻ ڪانگي، آئون چيائين چهنبَ سان؛

تہ ’سچڻ ڪنهن سانگي، وري ايندءِ اُتهين.‘

9

چُهنب ساڻ چئِي، ڪا جا ڪانگل ڳالهڙي؛

ساري آتڻ سان انهيءَ، ڪَهڙي ڏِسُ ڪَئِي؛

پُورن منجهه پئِي، سڀ ڪنهن اَٿَ ڦَٽو ڪيو.

10

ڏاهي چڙهي ڏار تي، ڪا جا لِتِي لاتِ؛

ڏک ڏنائين سڀ ڪي، وائِي آٽي واتِ؛

پَيون ۾ هيهاتِ، آتڻ واريون اُتهين.

11

ڏاهو چڙهي ڏارَ تي، ڪري هيءُ مذڪور؛

سنيهَن ۾ سورُ، چوي تو چهنب سان.

12

سُٺو سِنِيها سَرتيون، تو چڙهيو ڏارَ ڏئِي؛

سارو ساهُ نئي، تو نازڪ نِياپَن سان.

13

ڏاهو ڏارَ مٿي چڙهيو، تو ڪري بِرهَ بيانُ؛

آتڻ تي احسانُ، ڪري ڪلامن ساڻ تو.

14

ڏاهيون سڀ ڏسو، جو آيو ڪانگ قريبَ ڏنهُن؛

وڃي جان جٿو، نيو نياپَن ساڻ تو.

15

وتيون ۾ ويڙهي، تو ڪاريون ڪانگ وهائي؛

روحُ نئين ريڙهي، سڀ ڪنهن جو سرتيون.

16

ريڙهيون روح نئين، پَسو سَڀ جو پاڻ ڏي؛

سنيها جي سَجڻان، سي چڙهيو ڏار ڏئي؛

آتڻ ۾ افسوس ٿيو، تنهن جي پيرَ پئي؛

ڪَتي سگهي ڪانگا، ڳوڻ وهلور وِهي؛

ڪهڙيءَ طرح ٿئي، وري سَنباهو سَرتئين!

17

ويس تَندُ ڇڇي، پَهو پٽ ڪري پيو؛

سُٺِي سَنيها نيهن جا، پَئِي جهوريءَ منجهه جهڄِي؛

اِنهيءَ پَٽِ پڄِي، پيسَ روئندي ڪپڙا.

18

ويڙهي وتندي ئِي، ڪانگي قهر ڪمائيو؛

ڪاڪيون ڪتندي ئي. پَيم پورُ پريان جو.

19

صدقي ساهُ ڪريان، هِنَ ڪانگِي تُون ڪاڪيون؛

جي ڏئي سنيها سَجڻان، سي ساڻيي ساهه ڏريان؛

پلي پيرَ پَريان، اُنهيءَ ويلي اوڏهِين.

20

آٽي ڪانگ ڏنياس، ڪتابَت قرَيب جِي؛

پَهو ڪتيندي پَٽ پِيُس، چوهون تَند چُٽياس؛

پيهون پيچ ٿياس، روئندي چولي چڪَ ۾.

21

هَلِي ڪانگي هِڪَ، ڪا جا ڪَيس ڳالهڙي؛

تنهن مامَ بُڌڻ سان روئندي، چولِي ڪيائين چڪَ؛

سَنيهي مَون سِڪَ، پاٺِي ڪيائين پڌري.

22

ڏاهي چڙهي ڏارَ تي، ڪا بولي هيءَ بولِي؛

سا بُڌِي روئِي رتَ سان، چِڪَ ٿيس چولِي؛

جڻ هنيڙي ۾ هولِي، تنهن آٽي هِندن جي هنئي.

23

سَجڻ ڏنهُن سَنيهه، تنهن آٽي آتڻ ۾ ڏنا؛

جڻ ڏنائين سَين ڪي، جُريءَ باجهون جيهه؛

ڏک پَريائين ڏيهه، ماريو اِنهيءَ مام سان.

24

سُٺو سَنيهه سَيِي، ماريون مَحبوبن جا؛

لَکن مَٽجهه لَپِي، ڪا سُورائِتي سارَ سان.

Gul Hayat Institute

ڪافي 1

آءٌ تا ڪالهه اُڏامِي، وڃي پَيَس پرين وٽ!
هٿ قبوليم تَنهن جِي حلقه بگوش غلامِي.
مِهر مٿو ٿِي ناه ڪو، عاشقَ ٿِيَ تون آرامِي.
اصل لاڪُون اُن جو، هِي پاڃِي آهي پيغامِي.
ويَس برابر اوڏهين، وينيس ڪين وسامِي.
مونکي ڪيائون پنهنجو، ”سچو“ يار سلامِي.

ڪافي 2

ڪڏهن اِيندين هِڪُ ٽِيندين،
نت نهاريُون سنديَئِي واٽڙيُون!
سائولَ ڪنهين سانگَ سان، اگڻ اسان جي ايندين.
اِهو اٿئون آسرو، بَديون تا بخشيندين.
ڪَنهين ڏينهن هِن ڏکيءَ کي، دوست دلاسو ڏيندين.
پرين نيندين پاڻ سان، ڇِپَر تا نه ڇڏيندين.
توري گهٽي ڏينهڙي، گولي ساڻ گَڏيندين.
پَکا پَکن سامُهون، اوري آٽي اڏيندين.
سو ڏينهُن ٽيندو ڪهڙو، ”سچو“ ڪري سڏيندين!

ڪافي 3

مَنُ موهي منهنجا جانِي،
گهٽا لاڻِئِي ڏينهڙا!
صورتُ تنهنجي سُپرين، مورت ڪئِي مَستانِي.
پرين اوهان جي پار جو، گوندر ٿيو گُذرانِي.
روز اَزل کون ڏٺُوَ اسان کي، نيهن پنهنجو نِيشانِي.
اگڻ اسان جي آءُ پيارا، محب ڪريان مهمانِي.
پيريءَ جا ”سچو“ ڏينهن وسارج، ٿيئِي جَمالُ جوانِي!

ڪافي 4

يارَ سجڻ ڪيئن سَرِي، تو ڪي اَسان باجهون!
اسان نِماڻَن ڏي سهڻا سائين، دوستَ نِهارج وري.
توکي قدر ناهي ڪو، پَلو، چيتڪ ڪِيڙس چَرِي.
اَڇي ”سَچوءَ“ جِي ايڏهين، سَندي دَرَ ذرِي.

ڪافي 5

ياد مون کي اَڄُ پيون،
مِنيون ڳالهيون سُهٽا تُنهنجيون!
رهيون آهن روحَ منهنجي ۾، ڪين وسرِي سي ويون.
وينا ڏسون تا واٽ اوهان جي، دوسَت دلاسو ڪو ڏيون.
”سچو“ آهي سَگ تنهنجي جو، ميان نالِ نِباهي سو نيون.

ڪافي 6

مون سان تو ڪَيون ڪيون، سُهٽا اُهي ڳالِهيون ڳالِهيون!
سي نه وڃن وسري، پلو ميان،
چڱيون اَوهان جي چَيون چَيون.
اوهان باجهوُن سُپرين، ميان،
نِيهن وهايون ٿيون ٿيون.
لِڪُون ڪيون سين لوڪَ کون، پلو ميان،
پَتر اُهي اَڄ پَيون پَيون.
ڳجهيون سي ڳالهيون يارَ ”سچوءَ“ کون،
ڪين وسري سي ويون ويون.

ڪافي 7

آءٌ تا تنهنجڙِي آهيان، يار مون کي چو تو ڇَڏين!
تون تا منهنجو آهين اَصل کون، ڪنهن نه ٻَئِي در ڪاهيان،
هوتَ اِيندي هِت ڪڏين.
آءٌ نماڻي عيبن هاڻِي، سَگَ نه ساڻُوَ ساهيان،
پَکا اوري آٽي اَڏين.
توڙي سُڃاڻين توڙي نه ڄاڻين، لالچ تا ٻِي نه لاهِيان،
ساڻ گولِيءَ پاڻ گڏين.
آءٌ تا ٻانهي تون تا سائين، آءٌ غريب سا چاهيان،
نانءُ ”سچو“ ڪري سڏين.

ڪافي 8

انهن جادوگر چشمن بيران ڪيو سين!
اِنهن نيڻن سندي نازن حيران ڪيو سين!
راتو ڏينهان دل کي هيءَ آهي پريشانِي،
اُنهن غمزن ڳجهن رمزن ديوان ڪيوسين.
هَي هَي هيءَ فرياد وي يارو، ڪنهن کي سُٽايان،
خونِن هِن خمارن، مَستان ڪيوسين.
ميدانَ منجه ”سچو“ تَهه دليون آيو آهي،
اِنهن تارن سَندي تِيرن نيشان ڪيوسين.

ڪافي 9

زاريون ڪَيو زار زار، ميان،
وينِي روئان، ٻَڙي جيڏيُون!
ڪيئن ڪريان ڪاڏي وڃان،
ياڪِي سو ٽيڙم يارُ، ميان.
راتو ڏينهان ڳالهه اِنهيءَ جو،
جيڏيون ڙي جِيءَ کي جار، ميان.
پاتو اَتم لَڳ پرينءَ جي،

Gul Hayat Institute

ڳلِ هَنجُن جو هارُ، ميان.
عاشقن ڪي سوز ”سچو“ ڙي،
آهي سَدا سِينگار، ميان.

داستان ڇهون

1

آءُ ڪانگا ڪارون، تو سان ڪيان ڪيتريون؛
جو پَهچائين پيغامَ تو، پريان جي پارون؛
ڪي سچوءَ سَنپارون، تو ڏاها ڏهاڙي ڏئين.

2

ڪارون ڪِيئن نہ ڪريانس، جو تو ڏئي سَنيها سَڄڻان؛
پُئي پَرَ پَکيءَ جا، ساڻ جواهِرَ جَڙيانس؛
موتين ۽ لَعلن سان، پيئَر ڪنپ پريانس؛
پيرين دست ڏريانس، جو آه نياپا ڏيندڙ نِيهَن جا.

3

پَکِي سو ئي پَرَ، تو اُڏري پار پِرينءَ جي؛
خوشيءَ جِي بہ خَبَر، مانَ ونِي اچي ڪا اُوڏهون.

4

چڙهيو لامَ لَنئي، اَج تو ڪانگل قريبَ جو؛
سنِيها سَڄڻان، سي ڇهنب ساڻ چَئي؛
پورن منجھ پَئي، تو ساهُ منهنجو سَرتيون.

5

چڙهيو لنئي لأمِ، تو ٻوليون ٻاجهاريون ڪري؛
ڏئي سَنيها سَڄَڻان، ٽُريو مَٿي ٿامَ؛
ماريون ماري مامَ، جا تو ڏئي لِڪائي لوڪَ ڳون.

6

پِريان جا پيغامَ، تو ڏئي مِڙيئي مامَ ۾؛
سَوين مُنجَن سَلامَ، جو ڏاهو ڏاهَپ سان ڏئي.

7

چِپيو رهي چانيين، تو ڏئي سنيها سَڄَڻان؛
آيل اولانيين، تو ڳالهائي ڳُجھ ۾.

8

سِگهو اُڏامِي آءُ، تون پَکيڙا پِريَن جا؛
سپ ڪنپ ڪريان تانهنجا، ساڻ جواهر جَڙاءُ؛
عِطر ڪٿوري اوتيان، ٻيا ماٽِڪ تو مَتاءُ؛
ساري سنيهاءُ، ڪي آٽي ڏيج عجيبَ جا.

9

ماريون مامَ منجهي ڪِي تو ٽرُيو ٽاريءَ تي چَوي؛
سَڄڻ ڏانهَن سنجهي، ڏاهو ڏکِجي آئيو.

10

آٽي ڪانگ ڏنوس، ڪو عريضو عجيب جو؛
پيئَر سَپ پنوس، ڳاريندي ڳوڙهن سان.

11

مون ڏي ڪالهہ مُڪو، دلبَرَ دلاسَن جو؛
سندو رازَ رقعو، سو پڻ واچيو وهسان.

12

واچيندي وياس، هاريون پنهنجي حالَ ڳون؛
نامي تنهن نِياس، پاڻ لکيو جو سَڄڻين.

13

ڪانگا ڪتابَتَ، ساري سارج ساهَ سان؛
اِها اَمانَتَ، ٻئي ڪنهن عامَ نہ آڇئين.

14

ڪٿريءَ ۾ ڪنبَ، لويان لاڪيٽي سَيَئِي؛
جو ڳالهيون ٻُڌي تانهِجيون، ڇَپَرؤن وهن ڇَنبَ؛
تا پُڻ اُتي ٿنبَ، ويهو تو وايو ڪري.

15

اَج نہ انهيءَ ڏارَ، لامين لَنوين ڪانگڙو؛
جيڪس پِريان پارَ، ڏسندي سو ڏڪَ پَريو.

16

زاغَ نہ ٽيءُ زبون، ونءُ اُڏامِي اوڏهين؛
نہ تہ خاصو مُنهجو خون، پوندو ڳِچِيءَ تانهنجي.

17

ڪاغذ قريبَن جو، اج مون ڪي آئيو؛
ساجن ڪيو سعيو، اَچڻ جو هن پارَ ڏي.

18

لِڪو ۾ لامين، تو لاڪِيٽو لاتيون ڪَري؛
ٺهڪندو ٿامين، ڏئِي سنيهو سَڄَڻان.

19

چڙهيو مَٿي ڇانپَ، ايئن چوي تو جيڏيون؛
ڪج سِيني ۾ سانپَ، ساري سَنيهن جِي.

20

ساري ڳالهہ سَچِي، ڪانگي ڪئي قريبَ جِي؛
ريهي دل رچِي، تنهن نازڪ نياپَن سان.

21

آٽيو ڏنا ڪَر، ساٿِي يارَ سَنيهڙا؛
منهنجي پارؤن پَکِيَڙا، وچ دوسياٽي در؛
جو سِڪَ آهي مون سَر، ميان محبوبَن جِي.

Gul Hayat Institute

22

ڏنا ڪَر آٽي، سدا سِڪَ سَنيهڙا؛
هِينئڙو مون هاٽي، آهہ سچو سوداءُ ۾.

ڪافي 1

مانَ پرينءَ پَهچائِي، هِي نياپو ڪو نيئِي!

ڳِچِيءَ پائي ڪپڙو، پاجياٽي پَرچائي،
حال ڏسي وچ هيئي.
پرين ڏسج پاڻ ڏي، چِتُ نہ وڄُ مون تَون چائي،
يارَ اسان ڪان پيئي.
الله ڪارڻ آءُ تون سائين، ٻانهِي تِي ٻاڏائي،
بخش اسان کي پيئي.
اوهان ٻاجهون سُپرين، ويني سو ورہَ وسائي،
ڪانگ اڏائي ڪيئي.
در اوهان جي جي دلبر سائين، سچو تو سگ سڏائي،
ٻَدِي ٻانهُون ٻيئِي.

ڪافي 2

هِنيون هوتَن هٿ آهي آهي،
ڪيرُ چوي تا ناهِي ناهِي!

فَهَمُ فراستَ، عقل ارادتَ، نيهَن ٻِنا ناهِي ناهِي.
مست ٿيا مخمور اتاهِين، ڳَل نہ پَئِي ڪنهن ڏاهي ڏاهي.
ڏوڙا طالِعَ ٿين اُنهن جا، يارُ جنِهان نون چاهي چاهي.
وسُ مِڙيوئيي يارَ سَڄَڻ جو، هيءَ نماڻي چاهي چاهي.
سَڳَ سِياپو يارَ سَڄَڻ سان، ڪير سچيڏنا ساهي ساهي.

ڪافي 3

آءُ اسانوٺ يارَ تون، آهي هِت اَسان جو حالُ هِي!

اُٻاڙِڪو آهيان گهٽو تو ريءَ پِرين پرديسَ ۾،
آءُ مِڙيوئِي، معلومُ ڪر، عاشق سَندو اَحوالُ هِي.
آهِ اوسيڙو اوهان جو، شب روز اکڙين ۾ ميان،
جانِي سَندءِ مون جاڳندي، آهہ خواب ۾ بہ خيالُ هِي.
دوست تُنهنجي درَ اُتي، ڏونهين وجهي ويهِي رهان،
منهن ڏيکارج محب مون کي، نہ تہ آهہ ويهڻ هت وبال هِي.
دردمَند جي در پيهِي، آءُ دوستَ دل خوشحال ڪَر،
صدقِي ڪريان سِرُ ساہَ سان، چا مِلڪ ۽ ٻيو مالُ هِي.
ويني نهاريان واٽڙِي، تنهنجي اَچڻَ جي لئہ ميان،
لَهہُ سُڌِ سَنديَم ساجن اچي، نہ تہ آہ جِيڻ جنجال هِي.
پاٽون پَري نہ ڪريو مون کي، ڪي دوستَ دلداريون ڏيو،
هوءَ تون سَدائِين ساڻ مون، آهي سچو جو سوالُ هِي.

ڪافي 4

آيو مُنهنجي گهر يار،
جنهن جي ڪارڻ مون ٿي ساڻي سَنِيايا!

در پيهي مون آئيو، اڄ دوست مِنو دلدار.
سوئِي ڳڏيو سُپرين، هو جنهن جو جيءَ کي جار.
بلڪل ڪيائون پانهنجو، ڏنائون قول قرار.
معاف ڪيائون مِهَر سان، مون تي هُئو ميار.
سچو سرهائِيءَ ۾، ڇڏ روئڻ زارو زارُ.

ڪافي 5

راتِ پرينءَ ڪاٿِي پيئي، اڙي ساٿِي سُڌ ڏيجو!

پُجاڻان پِرينءَ جي، حالُ اسان هِت هيئِي،
ساٿو ٿَڪيءَ هِڪ ٿيجو!
پَسَڻ ڪارڻ پرينءَ جي، ڪانگ اُڏايم ڪيئي،
نالِ وني هيءَ نيجُو!
عرضُ آرياڻيءَ کي، نانءَ ڏٽيءَ هِي نيئِي،
ٻانهون ٻَڌِي چڱيا چيجو!
سچو پاران ساٿيو، ڪين ڏوراپا ڏيئي،
پيرين پانڌيو وجي پيجو!

ڪافي 6

دوست دلاسا ڏيئِي، ڏک ڏوڙو ورِي ڏيندئِي!

متان ويهين ماٺ ڪري، يار سَڄَڻ سان تو پيئِي،
سان نيڻن دل نيندئِي.
مون تا ڏنا ڪيترا، ماريا سي ڪَجلين ڪيئِي،
اَڄ صبح تو وٺ اِيندئِي.
سچو آڏو سَڄڻان، ٻانهون ٻڌي آءُ ٻيئي،
سڀُ بديون بخشيندئِي.

ڪافي 7

هِيئن مَ وڄُ تون ماريون، هوتَ نماڻِيءَ کي، ميان!

سِڪ تُنهنجيءَ سُپرين، ڪوڪان هِن کي ڪاريون!

Gul Hayat Institute

پرين پَري چو وجين، ٻارڻ دل ۾ ٻاريون؟
ٻاجهہَ ٻاروچا تو پوي، سُٽِي ضعيف جون زاريون.
جايون ساري جيءَ ۾، ورھ اُوھان جي واريون.
ميان مشتاقن جون، سَھہُ آرياڻي آريون.
سک اُتي ٿيو سُپرين، ڏک هِتي ڏيھاڙيون.
راتو ڏيھان ٿو روئي، سچو تو کي ساريون.

ڪافي 8

سَڄَڻ تُنھنجو بِرھ ڀاري، اَسان جي ساڻ تو ياري،
آءٌ تا ٻانھي تون تا سائِين، ٻڌي ٻانھان ڪِيم زاري.

اَچانڪ لَنئہ جا تو لائِي، پئِي، تا ڪَلَ نہ مون ڪائِي.
وٺيئي جائِي ڪَيئِي سائِي، پاتي سُون ڳل ڳچيءَ ڳاري.
وڏو سين طلبَ ۾ توئِي، نہ ھو ھِت حال مون ڪوئِي،
جوان ھِي حال ڪنھن روئِي، معلوم آھي تو کي ساري.
آلانپيون عشقَ جي لايون، ويون وسري سَيئِي وايون،
اسان جي طرف ڏي آيون، ڪئِي سڀ لوڪَ بيزاري.
لِکان ڪيئن ڳالھ ھِن دمَ جي، ڏاڍي آھي راہَ ھِن غم جِي،
ملامَتَ ڪُل عالم جِي، اَسان تا اَصل اِختياري.
سچو ڪَر سَوَ شڪرانا، پُڄي تا برہُ بيگانا!
توڙي ھِت سي ٿيا ديوانا، مليوسين دوست ھِڪواري.

ڪافي 9

يارَ مرشِد تنھنجون ديدان،
مشتاقن کي مارنِ ٿيون!

چڪي تہ ھٽڻ ٿيون چوہَ منجھاران،
ڪانُ ٻتيءَ جو ٻَجائن ٿيون.
ڏسڻ سان ڏور وجھن ٿيون،
دام دلين جو دٻائن ٿيون.
شھبازن جان ڪَرن ستونا،
ڪھورَ اُنھيءَ سان ڳھائن ٿيون.
جاڏي چڙھن تاڏي بِرھ بُراقان،
پير رڪيب نہ پائن ٿيون.
سچو جھڙا سَوين ھزارين،
ڪي ئِي ڪُرنش منجھ ڪنبائن ٿيون.

داستان ستون

1

چڙھيو سَر چانيين، لَنوين جي لاٽيون ڪري؛
تہ سنيھا سانپين، جي تا مُڪَئي سَڄڻان.

2

ٽڪيو تي تارِيءَ، لَنوين جي لاٽيون ڪري؛
ڏئي سان زارِيءَ، اُپي سنيھا سَڄڻان.

3

پارانيا پويون، وجھي ڳوري ڳچيءَ ڪانگ جي؛
ڪڍي آبُ اکين مان، نيھين نِچويون؛
لڙڪن سان لويون، تي ھئين لائيس ھتڙا.

4

چڙھيو ڏار ڏئي، سنيھا جي سڄڻان:
تو جَڻ روح رڳُن مَون، نياپن ساڻ نِئي؛
جٿو جاءِ ٿئي، سٽين پارانيا پرينءَ جا.

5

اَڄ ڪانگل آيو، ماٺ ڪندي مونجھ مَون؛
سو تا منھنجي ساہَ کي، سرتيون سيبايو؛
ھيڏي ھَلايو، اڄُ محبوبن مِھر سان.

6

اَڄ ڪانگا چِئہ ڪِيئن، سَرھا ڏنئِي سُپرين؟
حالَ اسان ھِت ھِھڙا، ڪي ھُت پي ھُئا ھِئين!
جھامَ ڏئي جھُڙ جِئين، تِيئن تِي اوٺَ اکين جِي.

7

ڏاھا تيءَ نہ ڏور، ويھہُ مون کي تي ويجھڙو؛
ڪر ڪالھوڪِي ڳالھڙِي، جان ھُئين رات حضور؛
دوستَ اڳين دستور، ڪِي تعظيمان توکي ڏنيون؟

8

زاغ زبانون ڪڍِي، اِھائِي وائِي؛
پريان سندي پار جِي، آھ تو کي واڌائي؛
پڇي حقيقت حالَ جِي، ھُت ساجن سَيائِي؛
تہ ڪِي عاشق خوش اسان جو، ڪَل ڏئين ڪائِي!
مون سان بيحد پلائِي، ڪَئي پرينءَ پاروُن تانھنجي.

9

الله لڳ اُڏامر، تون موتي محبوبن ڏي؛
وڃِي ڏيج پرينءَ کي، اِھو پاڄِيءَ جو پيغام؛
ڪري قدمن تي پَئي، سَوَ لَک ڏيج سلامَ؛
آھي اوھان ريءَ سپرين، ھِت مِڙيوئِي ماتام؛
اڇڻ جو اَنجام، ڪَر سِگھو طرف سچوءَ جي.

Gul Hayat Institute

10

نا ته مرِي ويندو هيءُ، الله لڳ اَچيج تون:

تو توَن آهي هن جو، جانِي، صدقي جيءُ:

لاهِ فراق فقير ڪون، والِي ويجهو ٿيءُ:

تون پڻ ان جو ٿيءُ، جو نوڪر تنهنجي ناﺋوَ جو.

11

سَيئِي ڏيج ساري، سنيها ڪي سَجّڻان:

اوهان ﭘاجهون سُپرين، هُت گوندرَ گذاري:

گهڙِي نا گهاري، ميان محبوبن ري.

12

پَڪِي سوئي پَرَ، اَڄ اَڏاٽو اوڏهين:

رسيو وجي اُتهين، سو پانڌي منجهه پَهَر:

آڏو عجيبن جي، ڪيائين سڀ خَبَر:

هُت عاشِقَ ڪي اَوهان بنا، هِنيڙي منجهه حَشَر:

تو اوتي اکڙين مَون، باراني بَحَر:

هاٽي ڏيو دلاسو دلبر، متان عاشق اُت مَري وجي.

13

ڏار چڙهيو ڏاهو، تو ڏئيم دلاسان دل کي:

ته صبح سانباهو، هو اَچڻ جو عجيبَ کي.

14

پکيڙا پُويانءِ، لَڙهان موتين سَنديُون:

اَءُ اَڏامِي اوڏڙو، تا جهوليءِ ۾ جهوليانءِ:

سَيَئي ڪنپ ڪتوريءِ ۾، لاڪيٽان لويانءِ:

پوءِ سارو سَمهويانءِ، هِڪ هِڪ ڪري هَٿن سان.

ڪافي 1

آيا ڏنوَ، آيا ڏنوَ، چئه ڪي پانڌِي آيا!

پرينءِ ڪي هِن پارَ ڏي، سَلِ ڪي ساٿِي، سَعيا!

طرف اسان جي ڪَهُ ڙي ڪانگلَ، ها روح سندن جا رايا!

وري سگهو ميان ونءُ اوڏاهين، جو سُورن اَسين ستايا.

سچو ساري مِيان گهڻو سنيارَ، سَجّڻ پِي ڪي ئي سِڪايا.

ڪافي 2

چَشمن يارَ جي مون تي، چئه جا چوٽ چلائِي!

درد مندن جِي دل اَچانڪ، آٽي عشق آڙائِي.

اَسان نماڻن تي روز ازل کون، چَوَ، تَنهن جي حُسن هلائِي.

بِنهِي اکڙين سيف ستم جي. چَو جا آٽي چمڪائِي.

بَڙچي بِرهَ جي سِيني اَندر، سچو هِن خيالُ کُپائِي:

ڪافي 3

منهنجي زاري زاري، سُهڻا سائين تو سان!

معلوم تو کي ڳالهه اسان جي

يارَ سجَڻ سا ساري ساري.

هِيءَ تا هيٺِي واءُ وهيٺِي،

بِره اوهان جو باري باري.

دوستَ هِئين ۾ يار سمائين،

گهوٽ نه وجهج گهارِي گهاري.

اَصلَ لاڪون آهي اوهان سان،

يار اسان جِي ياري ياري.

طرفون تنهنجي يارَ سچوءَ کي،

آهه ڳچيءَ ۾ ڳاري ڳاري.

ڪافي 4

يارَ تو سان، ڪي تا ڏينهڙا لَنگهايَم!

راتيان ڏينهان سِر تي ڪيئي، ڏکَ جا مينهڙا وسايَم.

پُڃاڻا اوهان جي ڏاها، ڏاڍا سي پور پرايَم.

سِڪ تنهنجي سُپرين، سارا ئِي سورَ سَلايَم.

پرين تنهنجي يارَ جا، ڏيهاڙي سي پنڌڙا پُڇايَم.

سچو سي ئي آيا جَن لئه، فالان ٿي روز وجهايَم.

ڪافي 5

ساٿِي منهنجي يارَ کي،

ساري ڏيج سلام!

پرت منهنجي روز اَزل کان، تو سان مُحب مُدام.

چئِي مَڪا هُئوَ يارَ سَجڻ، ميان، اَچڻ جا اَنجامَ.

اَوهان جي نِي يارَ اَچڻ جا، هُلَ پَون هَنگامَ.

سچوءَ جيها ڪيترا، تنهنجي در غُلامَ.

ڪافي 6

تو سان يارَ سجڻ، منهنجي پِرت اَصل کون پيئي.

اَصل اسان جو عشق توئي سان،

ڪوڙيين آهن ڳالهيون ڪيئِي.

ڪڏهن مُڪو- ڪونه اسان ڏي،

ڏکين نياپو ڏيئي.

اَسين توئِي سان هِڪ ٿينداسين،

Gul Hayat Institute

وڇون وائِي هِجر جِي ويئي.
سي ٿِي سانپِج ڳالهيون اَسان جون،
جانِي ڪيڙم تو سان جي ٿِي.
جي ٿِي ڪَيا هَمر قولَ توئِي سان،
سچو پاڙيندس سي ٿِي.

ڪافي 7

ويهي هِت ڪِيئن وسارين؟
پِرين تو کي پاڻَ پُڇَڻ تا!

جيهو تيهو آهه اسان جو، چئه جو دوستَ چون تا.
ڪڏهن ماندو متان ٿئين تون، تنهنجي اگڻ اَچَن تا.
جڏهين ٿين ٿيون هُت پچاران، تڏهن هِت پورَ پَون تا.
پِرين تو ڪون پَري نہ آهن، ويڙهي جَڻُ تہ وسَن تا.
ماندو مَتان ٿين، خوش ٿِي سچو، هو اَڄُ گوش گذارن تا.

ڪافي 8

مانَ پِريَن کي پوي، ڪَن فرياد اَسان جِي!

عشقَ جو ماريون سُٺو سَيِيئِي،
اديون ڙِي ناهِيو اوي.
هن نماڻِيءُ جو يارَ سَجڻَ کي،
حالُ وڃي ڪو چوَي.
هِيءَ تا تَن رِيءَ راتو ڏينهان،
راند روئڻ جي روي.
در دوسَن جي ڪيئي آهن،
سچوءَ جيها سَوي.

ڪافي 9

ساڻِي تون يارَ مُنهنجي کي،
نيئِي پهچاءِ سَنيهو هي!

Gul Hayat Institute

تہ قيد الماءِ جي قسمت، وڏِي، دوري تو ڪون مون کي.
سي پاڙج واعدا پنهنجا، ڪيا هُيئي يارَ جانِي جي.
ڪتابَن ۾ وڏم مُنهن ٿي، تہ ٿي خورسَندگي حاصل،
لڳِي دل اوچتِي تو سان، وساري بِره بي تي ٿي.
مون کي تو تا فراقِي ڪيو، اِها فرياد ڪنهن کي ڏيان؟
هو جي ڳالهيون ڪِيُئي سانولَ، سچوءَ کي ياد آهن سي.

متفرق ڪلام

بيت، دوها ۽ هدايتون

بيت سنڌي روجهن بابت

1

روجهُون رڻ ياد ڪيون، اُيبون رٿ رئن؛
هر ڪنهن ويل هُئن، اِهڙن اوراڻن ۾.

2

روجهُون رڻ ڦِتو ڪري، لاهِ لهِي آيون؛
ٽِين تار نہ ترايون، جو مُند نہ اُٿن مِينهڙا.

3

مُندين مِينهن اُٿانِ، وري روجهُن رڻ ڦِتو ڪيو؛
ڏولائيءَ جا ڏينهڙا، گهڻا گهر ڏٺانِ؛
اُنهيءَ ڳوٺ اَرمانِ، لحظي مَنجهه لهي ويون.

4

مُندين مينهُن پيونِ، تَرايون تارِ ٿيون؛
وڄڻ مٿين ماترين، ٽاڪن تي ٿيونِ؛
وِسري ڪيئَ ويونِ، سورڻ ريجاڻن جو.

5

هنيَڙو چڏي هُتِ، ٿيون روانيون روجهون؛
ڏکيا اَوسَر ڏينهڙا، ٿيون گذارڻ هِت؛
اَنئي پهر چِت، وطن تَن نہ وسري.

6

رڻ چڏي روجهُون، ڪا ڏس چِتائي هَليون؛
جيلهان مُند اُنا نہ مِينهڙا، تيلهان ٿيون ڪوجهون؛
لُڪَنِ جون لوجهُون، جَرين جالنَ هَليون.

7

ماٿر مينهن پيانِ، روجهان موٽي آئيون؛
اَوسَر سَندا ڏينهڙا، وسري سپ ويانِ؛
ٽاڻا ٽَر ٿيانِ، ڦَٽيون ڦوڙيون ڳڏيون.

8

جڏهن ٿيا اَبر، تڏهن روجهُن ڳاٽ مٿي ڪيا؛
موليٰ وچڙيون ميڙيون ، جن ٿي گذاريا اوسَر؛
پهاڙيءَ جي پاندَ ۾، ڳَڏجي ڪَن گُذر؛
ٿيون سيپئي سَر، لَنگهيَن ڏکيا ڏينهڙا.

9

جي ڦَٽيون جي ڦوڙيون، اُنئي اَچي گَڏ ٿيون؛
اوسَر ڪَيون هُيون، اورَنيون اوريون؛
لَڪين ڪِروڙيون، رڻ سِيوئي روجهيون.

10

روجهڙين اُتاءُ، لنگهيا اَوسَر ڏينهڙا؛
موليٰ آندا مِينهڙا، پنهنجي مهر مٿاءُ؛
جي هيون ويچاريون وِچڙيون، هڪڙيون بيَن ڪاءُ؛
ويُن ڏولُ وِچاءُ، اُنئي اَچي گڏيُون.

11

آسَروند آهين، روجهون راٽيون رڻ ۾؛
اُيبون پيون اُپ ڏي، ٿيون وائڙيون واجهَائين؛
رڙيون ڪيو رڻ ۾، ٿيون ٻُوندون ٻَرسائين؛
تنهن ڪُندِ ٿيون ڪاهِين، جنهن ڪُندَ وَسَن مِينهڙا.

12

سچو رک سَماءُ، تو ماٺهو روجهن سان ڳَڏين؛
هاٽي صبر مَنجهه ٿِي آءُ، ڪمائي پوري ڪري.

13

آيون وَس چڏي، مُندين اُٺَن مينهڙا؛
موليٰ سندي مِهر آهِ، جي وچڙيون گَڏ گَڏي؛
لٿيون لاهَ لَڏي، روجهون ريجاڻن تي.

14

رڻٺُون روجهيُون آيون، وين اوسَر ڏينهن؛
مندين اُٺن مينهن، ڪيئون رُخ ريجان تي.

15

رڻٺُون آيون روجهون، جو سنياليائون ديسُ؛
مُندين اُٺن مينهڙا، وسري وين پرديسُ؛
جي هيون اُنئي ريءَ اُديسُ، سي پُڻ سرهيون ساهَ ۾.

16

جي اوسَر ڏسِي روجهيون، رڻ چڙهي ويئيون؛
تن ڪي وجي اُتهَين، پَلڪان ڪي پيئون؛
پوءِ مُندين اُٺن مينهڙا، سَبزيون سپ ريئيون؛
دِوَ واري ديئيون، دِليون ڳاهَ ڳُلن تي.

17

رڻِ چڙهي روجهان، ويون وري ڪَٽُ ڪري؛
سَبز سِيٽيون آئون ساوڙيون، سَيڪا چاڪُ چَري؛
پُري آئيون پيئي تي، پهاڙؤن پَري؛
وِيَن ڏولائي ڏينهڙا، سَيڪا پَلُ پَري؛
سچو مون نہ سَري، ريءَ ميلائي سَجَڻين.

18

جي رڻ چَڙهيون روجهَڙيون، ڪيون ڏولاون ڏکِيون؛
جبلن سَندي جهولِئين، ٻِرُ هيون ٻُکيون؛
ٿيون هاٽي سپ سُکيون، جو مُندين اُٺن مينهڙا.

Gul Hayat Institute

19

هِنيون لاهي هَليون، روجهان رڻُ چتاءِ؛
موٽي مِهر موليٰ جي ٽين، جو اُنن مينهن مَتاءِ؛
ڏولائي جا ڏينهڙا، لاٿا پاڻَ خداءِ؛
وري پنهنجي ديس ڏي، وريون جاءِ بجاءِ؛
واري وسَ وساءِ، ڪا رازقَ روجهڙيَن تي.

20

روجهون وني واٽ، هليون ٽرايَن تل تي؛
گولاڙن جي گس تان، چَٽن مِني ماٽ؛
لاهي اُج اُساٽَ، راهِي ٽيون رڻَ راهَ ڏي.

21

روجهون ريجاٽن تي، لنگهي لَس ويون؛
بوندون جِت باران جون، پَهاڙين پيون؛
رڻَ ۾ سي رهيون، جن پنڌُ نہ ڪيو پهاڙ جو.

22

راهي ٽيون رڻ راه ڏي، لاهي اوسٽَ اج؛
پهاڙيءَ مان پُجَ، روجهن ڪيا رڃَ تي.

23

راهِي ٽيون رڻ راه ڏي، لاهي اُج اُساٽ؛
اَچي وُٺُن اوچتو، وڏَڦڙو ۾ واٽَ؛
رعد جي رڙين تي، ٿَهي ڏنائون ٽاٽَ؛
پُڳيون منجهه پهاٽَ، لَٽن سِڪَ سچو چَوي.

24

ونِي وٽَ پَهاڙَ جي، هليون منجهان هيجَ؛
رِسي مَٽي ريجَ، پانڌوڙيَن پِيا ڪيا.

25

رڻَ چڙهي روجهون ويون، ڏسي اوسَر ۾ اولا؛
اُنا مينهن مِهر جا، مِهر ڪئي مَوليٰ؛
روجهيون ريجهيون، ڏسي ڪري ريجڪ رسيلا؛
واحد وسيلا، پٺَن تي پڌرا ڪيا.

26

روجهُن زارو زار، اُپي رنو رڻَ ۾؛
رڙيون سُٽي رُليُن جون، سعيو ڪيو ستارَ؛
ساري ساز سُرودَ سان، سارنگ لَڏين سارَ؛
روجهن ساڻ رهاڻ لئہ، ڪِنوٽين ڪَئي ڪيڪارَ؛
ٿهي هليون ٽيلن تي، سُٽي گوڙ گجڪارَ؛
وسي وسَ وڏي ڪَئي، وسڻ جي وسڪارَ؛
ٽانگهيون تارَئون تار ٽيون، ترايون تلهارَ؛
سَچي لَڏڙي سارَ، سِگهي سڪَ وارئين.

27

ڦوڙائي جون ڦُٽيون، ڦوڳيون ٽيون ڦولهِين؛
اَبر سندي آسَري، ٽَڪَر ٽيون ٽولهين؛
ڳوليو ٽيون ڳولهين، ترايون ٽَر پَريون.

28

منداڻتا موٽيا ، روجُهون چَوَن روئِي؛
قسمتَ قيدالماءِ ڪي، ڪونَ جهَلي ڪوئِي؛
سائين سِگهوئي، ڪَندو وسَ ولهِن تي!

29

منداڻتا موٽيا، روئِي چَون روجهون؛
ڪميٽيون ڪوجهيون، قادرَ تنهنجيون آهيون!.

30

پانڌوڙيون پهاڙَ جون، رٽين ڪوه رهن؛
لوچي سي لَهَن، جن سچو ٻَڌو سندرو.

31

ماٺَر مٽاهان پنڌڙا، پانڌوڙيون پُرن؛
سانگن مٿي سَرڙا، چَريو سي چَرن؛
ورِي ٽيون ورن، سچل سي ساٽيهه تي.

32

چِڏي رڻ راهِي ٽِي، روهَن مٿي روجهہ؛
ٻيلي پَئي ٻوجهہ، چَرڻ جِي تنهن چِت ۾.

33

روهَن اَندر روجهڙيُون، ڪيون ڏڪيون ڏولاون؛
سچل سي ساون، سُڪيون ڪيون سُڪديسَ ۾.

34

پَلر پَهاڙين پَلٽيا، واحد ڪَين وسَ؛
لنگهي ويون لَسَ، روجهون راجاٽَن تي.

Gul Hayat Institute

دوها

شي آهيان ڪاڪيون ڪھڙيون، جا سمجھي نہ ڄاڻان!

بعضي پايان پُتلي، يا آهيان ڱُڏيءَ ڏور،
يا ڱوءِ آهيان هٿ يارَ جي، يا وانگيءَ وانگر زور.

يا تا محل آهيان، جنهن ۾ شهنشاهہ،
ٻوليون ڪري ڪيتريون، ٿو درنئون داناهہ.

يا تا گھوڙو آهيان، جو هَلائي هَسوار،
يا تا موج درياهَ جِي، جا ٻوڙي ٿي ٻاهار.

يا مِهنديءَ گل تا آهيان، جنهن اندر لالائي،
يا آهيان گل گلاب جو، جنهن سِر ۾ سرهائي.

يا تا چشمو آهيان، جو اَبر پَريو آب،
تنهن ۾ سايو سج جو، يا پاڇوئي مَهتابُ.

يا تا پاڇوئي حق جو، آءٌ اَصل ڱون آهيان،
جنهن ۾ ڳالھ ناهِ تا، سو پيِ تا ناهيان.

ڳالھ سَچوءَ تا سَمجھِي، ڱون هاديءَ اِهائِي،
تا غير خدا جو ناهيين، آهين صاحب سدائي.

هدايت 1

رمزان سي هاديءَ جون، ميان،
جيڪي چيائون مون ڪي سي سَلَڻ ناهن،
هوءِ هوءِ - ڏريون آهن دل تي!

ڳالهيون ڪري ڳُجھ جون، تا صاحبَ سَمجھائِين،
لاالِہٰ ڱون اِڱنان تا هادِي هلائِين،
سَمجھڻ سَمع بَصَر جو تا فائِق فَرمائِين.

خوديون خاص نہ پائنجو هِي نِت نِت نمازان،
ڄاڻو پَلي ڳالهڙِي هِي سوز و گدازان،
اَٿو اَناالحقَ جا اِهي عِبرت آوازان.

هَي هَي هِڪڙِي ڏينهڙِي، تا هادي اِئين چَون،
جَن نہ سمجھي هِت ڳالھڙِي، سي سُيان گھڻو رون،
جَن سُڄاتو هتهين، سي هُت پي اِئين هُون.

جيڪي پَليون ڳالھڙيون، اُنهن پُڄَڻ پَري آهہ،
ڪوڙا قصا ڪُھ پئا يار- سُڃاڻ سَواءِ،
پُرجھَڻ آهي پاڻ ڪي، ٻي پَلي بات نہ ڪاءِ.

هاديءَ حقيقت جي، يار، موتِي هيئن چيو:
آقا آهي هيءَ ادا آهي ڪونہ ٻيو،
جي ئِي لنگھيا سَپَ ڱوِن، يارُ مقصد تن ٿيو،
سائين ساڳيو سو اَٿو، جو وجودؤن ويو.

هدايت 2

مرشِدَ هادي رهنما، تا سَمجھائِن اِئين:

هُو ٿون ڄاڻج پاڻ ڪي، متان هيءُ ٿئين،
وحدت جي چوگان ۾، اِها ڱوءِ نئين،
سچو ساڻ يقين جي، هِي حال ڏي هِئين.

هدايت 3

هادي ويڙهي آيو، هاڻي سائينءَ هِيئن سمجايو،
والِي ويڙهي آيو!

ڪڏهن ٿيو ڪونڪو، عاشقِن آرام، ميان،
راتو ڏينهان تن اُتي محبت جو ماتام، ميان،

خاڱون هَلج خاص تي ڪر پاڃيءَ ڱوِن پرواز، ميان،
چڙيءَ چَنبو مارئِي، تي شاهِين ۽ شهباز، ميان.

جيڪو اَصل آهي، ٿيو هاڻي سو سلطان، ميان،
گھوڙي چڙهندِڙ گم ٿيو، پيو گھوڙو ۾ جولان، ميان.

گرد ڳجھو ڪيو طالبو، اهو گھوڙي جو هسوار، ميان،
گھوڙي وارو گم ٿيو، اُڀريو گرد غبار، ميان.

آيو بحر جوش ۾، تڏهن موج پئي ٻاهار، ميان،
هَي هَي آيو نانءُ ۾، ٿيو ساوڻ جو سينگار، ميان.

لُڙ منجهَون ٿيو اَچو ڪارو، اَصل سو درياہ، ميان،
بيحد رنگ گھڻا ٿيا ٻاهر، هرڪو ٿيو گمراہ، ميان.

ساڻوڻ لٿو، هڪ ٿِي تڏهن پاڻي موٽيو پوءِ، ميان،

Gul Hayat Institute

ڪارو اڇو لُڙ ٿيو، اهو سارو سمونڊبوءِ ، ميان.

نانءُ لَهِي ويا ٻاهريان، اهو باقي رهيو نام، ميان،
ڪوران، ڪَسيان، واهڙان، هت ڪلي ٿيا گمنام، ميان.

هِت سَيپيئِي درياهَ ٿيو، ٻيو ڪوڙا لتا نانءُ ، ميان،
اول آخر هڪ ٿيو، ويا وڇائون گنان ، ميان.

اصل جيڪي هوس آءٌ آهيان هِت پي سو، ميان،
آخر ٿيندس وجي اُهوئي، هڏ آهِيان ڪونہ ٻيو، ميان.

اڪيون اکڙين ۾ رکي، تون پنهنجو پاڻ سُڃاڻ، ميان،
پوي نظر جت تانهنجي، تت پنهنجو چشم چال، ميان.

اکيون اکڙين ۾ رکين، تا هِت هُت تون هين آءٌ، ميان،
جي خبر اکين جي لَهيين ، تا تون نرالو نانءُ ، ميان.

اکين مون معلوم ٿئي، اِهو صورت جو سينگار، ميان،
سچو سارو سچ ٿيو، ٻيو ناهي تفاوت وار، ميان.

Gul Hayat Institute

ڪافيون

ڪافي 1

اڄ تون اسان وٽ آءُ، تون مينهن واڳ ميهارَ، ميان!

پاٽي اُپڙڻ نا ڏئي، هڪ ويريون ۾ ٻيو واءُ، ميان.
ڪارِي، ڪُن لَهريون لسان، دورَ وڏي درياءُ، ميان.
ساهَڙَ سببون تانهنجي، سَرتيون ڏين نہ ساءُ، ميان.
پِرين وڙئون پانهنجي، سچوءِ لَهُ سماءُ، ميان.

ڪافي 2

لَڙ وهي لوهاڻو، يارَ، وي!

سا ڪيئن ترسي تار ۾، جيءِ جنهين جهوراڻو.
ڪاهيو پوي ڪُنن ۾، ڏِنس عشق اوراڻو.
ساهڙَ ٻاجهون ساهَ ڪي، ڪيو ورهَ ويڳاڻو.
سانولُ سدا آهِ مُون، اوهِين سيئِي ٽيون جاڻو.
پچندو اَچي پاڻهين،سچل يارُ سياڻو.

ڪافي 3

آڪوڙِي! آءٌ ڪير آهيان، ذات نہ ڄاڻان ڪير!

سَهي ڪَري ڪين سگهان تو، پيئَر پنهنجو پيرُ.
ڪاٽئون ٽِي آءٌ ڪاٽي آيس، پرٽئون پاتم پيرُ.
ساڳيو ئي سو رانجهو آهيان، تنهن ۾ ڦندُ نہ ڦيرُ.
پاٽئون جاٽي پر گهمايَم، سُرهو ڪَيَرَم سيرُ.
جوڳِي ٿي ڪَرَ جوڳَ پڇايم، ڏاڍو ڪَيَرَم اَنڌيرُ.
مَڪي مَنجهہ مَسيت ٻڌايَم، جٽيو جيسلمير.
سچو نانءُ تہ آهي منهنجو، هَڏِ نہ آهيان غير.

ڪافي 4

ساٽي ڙي ديسَ دلبر جا، سِگهو وڃ پار پرين جي؛
خبر ڪا خيرَ جي آڻين، آهي خوش خاص سو مَظهر!

پانڌِي پيغامَ هي ني تون، سنياري دوست کي ڏي تون،
ڳالهيون ڪر ياد پي کي تون، آهينم تون دل گهريو دلبر.

عاشق ايڏهن نهاري تو، تو لئہ گوندرِ گذاري تو،
سَچَڻ تو سَرس ساري تو، اُوهان لڳ آهِ مُنتظر.

زياده تو ڪري زاري، ڪيائين سَؤ ڳِچيءِ ڳاري،
مَ ڪج تنهن گون بيزاري، ڏسي ڏوهن سندو دفتر.

دردَ ۾ دل ٻجانو ٿيو، اُتي يَڪدل يَگانو ٿيو،
وٺي نياپا روانو ٿيو، رسيو تاروءِ وڃي رهبر.

اڳيون پِي ٻاجهہَ هُت پيئي، وائي تا هجر جي ويئي،
دلاسا دوست ڪيا ڪيئي، لِکڻ ڪون هِن اُهي ٻاهر.

آهي سڀ خيال هِي منهنجو، اوڏنهن ويو حال هي منهنجو،
سچُو ري سوالُ هي منهنجو، حضوريءِ ۾ ٿيو حاضر.

ڪافي 5

تنهنجي چشمن چيٽڪ لايو،
آءٌ هاڻي ڪئن ڪريان!

ڪَلَ نہ مون کي ڪا هئي، عشق اَچانڪ آيو.
دل اسانجڙيءِ لعل لپيٽيو، رمزن جو رنگ لايو.
سدا گهُرجي سچوءِ کي، محبت جو نِي مايو.

ڪافي 6

يارَ ٽئين وڃي ياڪي،
متان هي وسارين، ميان!

ٻيو سَيو مون وسريو، برهُ رهيو هڪ باقي.
تنهنجي طالبَ آهيان، محبَ مون تا ميثاقي.
ڪر منهنجو ڪيچ ۾، هاڙهو سَڀُ هَلاڪِي.
لاهج پنهنجي لطفَ سان، گوليءِ کون غمناڪِي.
ڪَر پاڇاٽي پنهنجي، سچُو هيءَ ڪساڪِي.

ڪافي 7

هِيءَ غريب نماٽي،
ڪيئن بيراڳِڻِ ڪَيَئہ!

معاف مدايون ڪَر تَنهين تَون، الهہ لِڳ آرياٽي،
پيش اچي جا پَيَئہ.
ٻِيئي آهيان يارانهيءِ تي، حُب منجهؤن هوتياٽِي،
ڳالهہ چُڪِيءِ جا چيئہ.
هڪ خيال نِي دل تي تنهنجو، تنهن ڪَيَس جوڳِياٽِي،
خيال ٻيا سڀ ڪَنيَئہ.

Gul Hayat Institute

وعدن واري ڳالھ اَسان سان، هوتَ ڪَيَئَہ جا هاڻي،
ڪيئن وسرِي سا ويَئہ.
ڏک ڏوراپا ڪھڙا توسان، پرين سا ڪيئہ پُڄاڻي،
نال نماڻي نہ نِيَئہ.
پَري نوڪَ نيھَن جي سائين،سچوءَ ڪي نِي سُڃاڻي،
هوت پَري جا هَنيَئہ.

ڪافي 8
عِشق اسان وٽ آءُ، اچي تو تا سانوڻ لايا!

چنچل چيھل تي چوڌاري، مينھن رات ڪئي موچاري،
عزت لڌي آسمان، پِرين اچي پير گھُمايا.

بوندَ بِرهَ جي بَرسي باري، جوشَ اڪيَن مون جَرَ ٿيا جاري،
بيحد ٿيا بارانَ، اصل ڪون واهَ وهايا.

گل ڦُل گاهن ڪئِي گلزاري، مَجيائون سارنگ جي سرداري،
سَهسين ٿيا سامان، اڪين اچِي اَگمَ لايا.

يار سَچَل چئي مُحب مِليا سي، بيشڪ دل جا دردَ لٿا سي،
شاهِي رکيائون شان، اچي تَن حُڪم هَلايا.

ڪافي 9
عِشق پنھنجي جي خَبر جي ڪَنھن اَدا عاشِق آهي،
مُشرڪ ۽ مُرتَد آهي، توڙي اهو تارڪ آهي.

جو ٿيو گُم يار ۾، پاڻَ ئِي ڪون لا تعلق آهي،
پانھنجي هُوٺَئون اُهو، هَر فعل ڪون فارق آهي.

ڪُفر ۽ اسلام ڪون، لاڙو انھِيءَ لاشڪ آهي،
رمزتا هِن راز جي، سمجهي سوئي سالِڪ آهي.

دائم دُوئيءَ وارن نظرَ، هڪ خلق بيو خالق آهي،
اُپٽي جو عبرت جون اکيون ، تنھن کي مڙيوئي مالڪ آهي.

جِيئَن هاديءَ فرمائيو، سوئي سَيو برحق آهي،
سو سچوءَ مُرشد سچو، سو پير عبدالحق آهي.

ڪافي 10
جيءُ آئين پَلي آئين تون،
ڪنھن منزل مون پهچائين تون،
تو موٽي سِرُ وڍائين تون!

سرمَدَ کي ڏيئِي لَٽَ ڪھايئِي، سوريءَ تي مَنصور چڙهايئي،
شيخ عطار جو سِرُ وڍائِي ، هاٿي هيڏي پنڌ پُڄائين تون.

زڪريا ساڻُ ڪرتَ چيرايئي، يوسف کي مَنجھ کوهَ وجھايئي،
شمس مُلن جي هَٿئون مارايُئي، عاشِقَ ٿو آزمائِين تون.

جٽيو ڪفر صنعان وجهايئي، بُلي شاه کي ذبح ڪرايئي،
جعفر کي درياء ٻوڙايئي، تن کي پار لنگھائِين تون.

گھاٽي ۾ بلاول پيڙايئي، عنايت ميدانَ مارايئي،
ڪرمَل کي هِنَ حُڪم هِلايئي، قيرُوءَ ڪَنڌ ڪَپائين تون.

قاسِم دُرن ساڻ سَتايئي، موسيٰ کي بي سُهاڳَ ونايئي،
اڪيداسَ تَعزير ڏوايئي، سو اَجُ ساڳيو آهين تون.

سچو سَندءِ پنڌ پُڄائي، گھوريو پنھنجو سِر گھُمائي،
نِيھن واري ڳالِھ ڳالھائي، عاشق تي فرمائين تون.

ڪافي 11
حڪم تنھنجو ٿو هلي، پَر ڏوھ پاڻ ئي کي ڏيان!

آهي فعالُ لمَا يُريدُ، نانءُ هِيءُ ڪاڏي نِيان؟
آهي وَبي يَنطِقُ وَيُبصِرُ ، تر نہ توريءَ جيان.
جاڏهن اچي ظاهر ٿئين، هَل هيجَ! مَون تاڏي هيان.
يَرجِعُ اِليٰ اَصلِه سُڻُ مامَ هِيءَ مُون هان مِيان.
گمنام غمزي ۾ ڪرين، ساڳيوسچو سُوئِي ٿيان.

ڪافي 12
دِل چَيَن سان جي چُمين، پير مُغان جو آستان،
محبتَ سچي محبوبَ جي، بانڪا وجي تون باس تان.

ڪي ڏينھن مون دلدار لئہ، ورد ۽ وظائف ٿي پڙهيا،
جڏهن عشق آرانيا ڏنا، ٿيون خود خدا جون خواستان.

جڏهن شوق مون شامل ٿيو، بيو خيال خاطر ڪون ويون،

Gul Hayat Institute

هڪ واسطو تنهنجو رهيو، وسري ويون ٻيون واسطان.

راهون سيئي گمراهه ٿيون، جي مون پڇين تون ڳالهڙي،
ڪر گُذري ٻئي گوڙ ڪان، اَٿئي راهَ رب جي راستان.

رنگ روح ڪي جيڪو لڳو، دنيا ۽ عقبيٰ پئُ پَڳو،
غمزي تنهن گم ڪُل ڪيو، وهَواه ٻيا وسواس تان.

عشق جي ڙي جيڏيون، ناهي تمامِيت ادا،
چاهون چوائي ٿو گهٽو، هِي درد مون ڪي داستان.

سچو سدا سِڪَ ۾ رهين، متان تون جهَلين روئٽيُون اکيون،
هت درد وارن جي پرين، پاٽھِين ڪرن ٿا پاس تان.

ڪافي 13

ڪَنهِن سان ڪَيَم نہ ڪَلَ،
جو سودو آندم پاڻ سان.

سودو ڪَنهِن نہ پُڇيو، آيس ۾ مشڪل.
گران قيمت ڪون سَيَئي، موتيا تنهن مَهَل.
سودي ههڙي جي اُتي، لاهن سپ نقل.
ميڙون موڙن تي ڪري، عالَمَ ڪَئي اُڇَلَ.
حال ڏسي تا هُنَ جو، جيئڙو منجھ جَنجَل.
ڏوھ نہ مون ڪي ڪو ڏيو، پئي خَلقَ منجھ خَلَلَ.
سچوءَ سرفراز ڪيو، آٽي سو عشِق اَجهَل.

ڪافي 14

صحي سجاتوسي، هاڻي اَصل اسان جو تون آهين!

عاشقَ متان اوتيين، پِنبٽيَن مون پاٽي.
ڪڏهن اسان جي ڳالھ ڪون، عذر متان ڪو آٽي.
عاشق مِني ڳالھ جي، ميان، وَري ٿا ڏين وراٽي.
ڏينهن ئون نئين آهي سا، ميان، ناهي سا پرت ٻُراٽي.
تن ۾ تنهنجي اصل اَسان جي، سچو ري سِڪَ سَماٽي.

ڪافي 15

آهيان اوهانجَڙو اُئين- دوست چوين ڪير آهين؟

پِرين ڏسج تون پاڻَ ڏي، آءٌ ٻانهو تون سائين.
پنهنجي درئوُن سُپرين، پير منهنجي در پائين.
ڳچيءَ پائي ڪپڙو، ميان، پِرينءَ ڪي پَرچائين.
آءٌ اَوهانجڙو آهيان، چِت نہ مان تَون چائين.
ديدان ڪَڻُ تون مَتي الله لَڳِ، ميان، سچوءَ ڪي سَرچائين.

ڪافي 16

جيڏيون مون ڪي چو ٿيون جهليو،
ويندِيس پرينءَ جي پار!

هُنَ پَرِ پيرا ٿي ڪريان، جو مون هُتِ روح رَليو.
ڏانهن گهٽا ڏينهَڙا، مون ٿي عِشق اَليو.
روح پريان جي پارَ ڏي، وني سا حُبَ هَليو.
پريان سندي پارَ ڏهون، پاڙيچون نہ پَليو.
سچوءَ جوڙِي سَرتيون، محبَتَ مَن مَليو.

ڪافي 17

منهنجو هِنئڙو وڃي پيو، پرينءَ جي پار، وو!

سپيريان ڏي سرتيون، مون ڪي نِيهڙي نيو.
ڳُٽين ڳالهيين يارَ سَجَڻ جي، سوگهو ساھ ڪِيو.
پاٽون پائي اڱڻ اَسان جي، لالن شال لِيو.
جَڙ لڳي هُيوَ جيڏيون، تہ ڪِيئن مون ڏوھ ڏيو؟
سُپيريان جي سِڪَ ۾، مون سان ٻيلي ڪوئہ ٻيو.
سگُ سڄڻ سان سگ سچوءَ جو، جيڏيون جيءُ ٿيو.

ڪافي 18

دل جا دلبر يار، سگهو سگهو اِيندو رهين!

اسان نماڻن جي نانءَ سائينءَ جي، لهين تون سار سنپارَ.
پار اوهان جي ڪيئي مڪاسين، قاصد سَوَ هزار.
اوهان ٻاجهون يار پيارا، اَچن ٿا اُوٿار.
سي تون پاڙج پرين پانهنجا، ڪَيوَ جي قول قرار.
هوءَ جا هيِڙي مٿي منهنجي تي، ڪرين سا معاف ميار.
سچو اوهان لئہ يار سياڻا، روئي سو زارون زار.

ڪافي 19

پڇو نہ منهنجي ذات، جوئي آهيان سوئي آهيان!

اچڻ اَسان جو ٿيو اُتاهين، جاتي ڏينهن نہ رات.
ظاهر آهِ زبانون منهنجي،الاقرب سندءِ ڪلمات.
سچو سِر سهِي ڪر پنهنجو، عشق منجهون عِشقات.

Gul Hayat Institute

ڪافي 20

مڙس ٿي منصور چئہ، نہ تہ ڪيم چئہ منصور هان،
منصور جي منزل اتي ، ڏاڍا تماچا تهمتان.

سگهہ نہ جي ساري سگهين، منهن رکين تنهن تي مٿان.
چو چوڪراٽيءَ ۾ پئِي، رانديون روين راتو ڏينهان.
احوال سڀ اسرار جو، سائين عشق ڪي آهي عيان.
نَڙڪو نڳيءَ ۽ ٿاه جو، ناحق ڪرين ٿو ناتوان.
هِن ڪي چيو هُن ڪي چوين، آهيان لاهوتي لاطمع!
منصور جي تنهن ملڪ تي، آهن سدا نوڪان نوان.
سُڻ سچو تون سمجھ رک، توکي چڱائي ٿو چوان.

ڪافي 21

وهيان وساريان ڪيئن، جيڏيون جي لنءُ لائي ويا!

گهوري چڏيم هي گهر جايون، بره بهيران پنيءَ لايون،
پير نہ پوءِ ورايان، وري سنپاريان ڪيئن؟
شهر پنپور ڪان ٿيم آزادي، ڪيچ ويندي ئي ڏنم شادي،
تنهن سان نينهن نباهيان، پوءِ نهاريان ڪيئن؟
ٿي ئي منهنجي دلڙي ديواني، محبت ڪيڙيس آءٌ مستاني،
در در ڦيريون پايان، هت گذارايان ڪيئن؟
پور پِرينءَ جي ڪئي پڌرائي، اوڙي پاڙي وچُتي وائي،
چاڪي عِشق چپايان، هُڻ گهر گهاريان ڪيئن.
ڪيچيڙن جي ڪم اَچان جي، رنگ- پَرِيَن جي رنگ رچان جي،
سچو ري ڳُڻ ڳايان، هي سرُ واريان ڪيئن.

ڪافي 22

اوهين پنهنجو پاڻ آهيو، ننگَ نباهڻ وارا!

هيءَ نماڻي عيبَن هاڻي، هٿ مَٿئون مون نہ لاهيو،
- نيڻ وهائِن نارا.
عاشق سندوَ آهن اُداسي، چاه منجهون سي چاهيو،
- جي وره ڪيا وسڪارا.
ميلائيءَ جو مشتاقن سان، ٿاه ڪو سِگهڙو ٿاهيو،
- مَر تا ڪرن نظارا.
اصل لاڪون آهن اوهان تي، پاڻ پِرين نباهيو،
- ڪَم سچوءَ جا سارا.

ڪافي 23

ٿي تون رهبر راهي، پِريان سندي پار ڏي.

ڏيھ انهيءَ جي ساٿي تون سگهڙي، آءُ لهي آگاهي.
تِر نہ هڪڙو ترس اِتاهين، والي آهي تنهنجو واهي.
هِن نماڻيءَ سان نانءَ سائينءَ جي، ڪرين تون هيءَ همراهي.
درد اسان جي جِي اڳيان دوستن، ڏيندا هي نيڻ گواهي.
يار مسافر سگهو سچوءَ سان، آڻي تون ميڙ اِلاهي.

ڪافي 24

جاني جدائيءَ ماريو، ڏينهن ڏهلا سي گهوريا!

اَصل لاڪون آهيان اوهان جي، ويچاريءَ نہ وساريو.
نانءَ سائينءَ جي اسان نماڻن سان، اَچي سو گڏ گذاريو.
مشتاقن ڏي مهر پئي تا، ڪٽي نيڻ نهاريو.
پري نہ پاڻُون يار ڪريجو، پنهنجيءَ وَٿِ ويهاريو.
سَگ سچو آهي در تنهنجي جو، پنهنجي سو ڪَڍِ قطاريو.

ڪافي 25

ٿورا ڪيڏا مون سان لايا، يار سانگِيڙِي ميان!

جيئن چيوسي تيئن مجيائون، موٿي نہ تن موٽايا.
چُپ چپاتي ويڙهي اسانجي، اَج اَچانڪ آيا.
دل سان لايم هو جي دلبر، سچا سخن فرمايا.
ڏکن سکن ڏي ڪين ڏنائون، توڙي عاشِق ٿي آزمايا.
سچو هئاسي اُداسي جَن لَئہ، سي موليٰ محب ملايا.

ڪافي 26

اڄ جو جوڳِي آيو، نانءُ تَنهن جو نٿي ڄاڻان!

سر جهٽائون جوڳِن واريون، لڱين تنهن بسمو لايو.
ذري جوڳِي، ذري سنياسي، تنهن ساميءَ نانءُ سڏايو.
ذات اِنهيءَ جي نٿي سڃاڻان، چندين پاڻ چُپايو.
ڪڏهن نہ ڏٺم ڏيھ اِنهيءَ ۾، موليٰ سو آڻي مِلايو.
ڏسڻ سان تنهن جوڳِيءَ جي، مون ڏاڍو پور پرايو.
سيرين بازارين گهِڻ گهِڻ گهنگهرو، چَمِ چَمِ تنهن چِمڪايو.
سوئِي ساڳِيو رانجهَڻُ هُيَڙو،سچوءَ سِر سُٽايو.

Gul Hayat Institute

ڪافي 27

هُتَئون هَلِي هِت آئين،
ڪَرڻ واپار ڙي وڻجارا!

وچ بازار جي چوسُولَ وچ ۾، پڙي پرت جي پائين.
شاهَ پنهنجي سان وعدو جو ڪَيڙءِ، ڏينهن سمجهي چت لائين.
شاهوڪاريءَ جي ڪوٺي جا پائي، سا ويهج ڪِيمَ وَسائين.
وڻج وره جو ٿئي موتي لعَلان، ٻي ڳهور سا ڪِيمَ ڳُمائين.
سودو سَچَ جو آهي سچو هِي، ڪوڙَ ڪَنگڻ ڪَچ ڪائين.

ڪافي 28

حُج ڦِٽِي ڪِيَم هَاٽي، ماريس تنهنجي ماٽي،
الله جاٽي!

تنهن ڏينهن لاڪُون يار اَوهان سان، لايو نيهُن هِن نماٽي،
الله جاٽي!
ويني ڏسان وات اوهان جِي، آءُ ڀَلا هِن پاٽي،
الله جاٽي!
جيهي تيهِي آهيان اوهان جي، سائين تون پاڻ سجاٽي،
الله جاٽي!
راتيان ڏينهان يار سَجَڻ ميان، تَن توئي ڏي تاٽِي،
الله جاٽي!
ڏوڙا طالع ڦِيَن سچوءَ جا، الله جي توڪي آٽي،
الله جاٽي!

ڪافي 29

حال اَچِي ڏس هاٽي، وَهي تو پنبٽيئون پاٽي،
پاڻ جاٽين!
آءٌ ڪنيزڪ مُلهه خريدڻ، سائين تون پاڻُ سُجاٽين،
پاڻ جاٽين!
سُڌ لَهج تون سِڱهَڙي تنهن جي، جاني ڪَيو جوڳِياٽِي،
پاڻ جاٽين!
ڏيئِي ڏيڪاري پاڻ ڇُپايُو، پلي اُها توڪي پاٽِي،
پاڻ جاٽين!
روز ازل کون دَرَ تنهنجي تي، والِيءَ سا هِيءَ وڪاٽي،
پاٽي جاڻِ!
سيني اندر يارَ سَچوءَ جي، سِڪ سَنڌءِ ساماٽي،
پاڻ جاٽين!

ڪافي 30

مُلڪَ جا مالڪ ٻيا هِن، تون وِڇَون ٻينين ٻَٽِي؛
هَي ڪَنهِن هِن حالَ ۾، توڪي وڏو هَستِيءَ هَٽِي.

سير لِلهِ سير باالله، سير مون الله گهر؛
سير في الله لاهِ تون، خود ڪون وڃي مَنزل ڪٽِي.

هِي جِيَڻ آهه عاريت، جن جو آهه تن ڪي وٽي؛
ڪڍُ وڃَون تون پاڻ ڪي، اَندر ٻاهر آهي ڏٽي.

آهين امانت ٻِيَن جي، تون آهين ڪاتي ڪِينڪي؛
سِرُ هِيءُ سارو سهي ڪَرڪ ۾ ٽي چو تو ڳِٽين؟

انسان جو اولو ڪَري، سَؤ رَنگَ ڪَرين سَنسَارَ ۾؛
ساهه ڪي هِيءُ ڳالهڙي، وَهَ واهَ جا سَچُو وَٽِي.

ڪافي 31

ڪم نہ عاشِقَ سو ڪرين، جَنهن ۾ تنهنجِي تعريف ٿئي،
ڪَڻُ ملامت ڪا متي، مَرُ ڏيه تو طعنا ڏئي.

ٻرهَ ۾ بَدنام ٿيءُ ٻيو ڪِين ٿئي ڪَسبَن ڪِئي،
عشق جي درياه جي، چولِي چڪي مَرُ تو نئي.

پوءِ تا ساري خبر دوست جي هِنَ پَنڌ پئي،
راه گم ڪر پانهنجي، وَئون وڪَ نہ ڪنهِن ٻهڳِّڻ ٻئي.

ڀج حِجابان پڌر پَئہ، لونيو توڪي ڪهڙي لِئي،
چا ٿيندو پوءِ تا سَچُو ،هَي هَي اِنهيءَ ورهه وئي.

ڪافي 32

سَل ڙي سوداگر، تون تا آئين وَنِي هِتِ سودو ڪهڙو؟

هُتَئون آٽي هِت ڪِيئن لڪايئہ، ڪٽي مُشڪَ عطرَ؟
هوڪو هِت ٻيو ڪيهو ڳُمايئہ، ڪَري تا ڳُم گوهَرَ؟
هِهڙي جوهَرَ جي هِتي، ڪَنهن سان نہ ڪَيئہ ڪا خَبَر.
پنهنجي اڳيون ڪَيئہ مڙيوئي، سارو مُلڪ مَشهر.
چاڪون تو تا شاهه ڇُپائِي، هِيئن سا هَٽَ مُهر.
لڪِي ڏنا تو ڪيترا، مُلَن ڪي مَحضَر.
لعلان لڪين ڪيون پڌريون، سچو وي سَروَرَ.

Gul Hayat Institute

ڪافي 33

ڪيهي ڪَريان مهماني، يارُ اَڱڻ منهنجي آيو!

دوست گڏيو دلجاءِ تي، هينئڙي لَٿي حيراني.
هن وَڙ لائق هوس نہ آءٌ، محبَ ڪَئي مهرباني.
مشڪل جا هُئي ڳالهہ اسان کي، اُها ڪَيَئون آساني.
فضل ڪرم سان پاڻ بخشيائون، سچوءَ کي سُلطاني.

ڪافي 34

نہ مان مريد نہ مان پير، ساري فقرَ جو فقير.

نہ مان حاڪم، نہ مان ظالم، آهيان اَمُن جو امير.
نہ مان طاعَتَ نہ مان تقويٰ، آهيان ورہ جو وزير.
نہ مان گهُمڻ نہ مان گهَٽڻ، آهيان عِشق جو اسير.
نہ مان ڪُجَڻ نہ مان پُجَڻُ، آهيان دوست لئہ دلگِير.
سچوءَ بَدَ محڪم سِرَ تي، محبت جو مَنديرُ.

ڪافي 35

عاشق اکيون اُپٽي ڏسين، آهي مِڙيوئي يار، ميان-
ظاهر زباني ٿو ڪريان، عجب جيهو اِسرار، ميان.

اعتقاد فردا رکُ، اَڄ دوست تيءُ اظهار، ميان-
جنهن کي پَسَڻُ هِت پرينءَ جو، هُت پِي تنهن ديدار، ميان.

سالِڪ سَهي ڪِي تا ڪَرين، صورت سندو گلزار، ميان-
بانهون بَڌين چو بين کي، آهين تون سپہ سالار، ميان-

بلبل اول ڪر پاڻ کي، گهُٽ گهٽ سارو گلزار، ميان-
جي تو زليخان جان ٽئين، ساجن سِيَو سنسار، ميان.

تون تان سچيءَ هِنَ ڳالهہ کون، عاشق نہ ڪر انڪار، ميان-
جيڪي چيو مرشد توکي، آڇج اُتي اعتبار، ميان.

سروپا اُهو ساجن وسي، تي پاڻ کون بيزار، ميان-
آهي وس سَچوءَ سپ يار جو، ناهہ ڪو اسان اختيار، ميان.

ڪافي 36

عاشق جي اَحوال جي، تون ڪوهُ نہ پُڇين ڪَلَ؟

راڻي ڪارڻ تِي روئي، محل چڙهي مومَل.
سُهڻِي گهڙي سِيرَ ۾، آٽي عشق اجهلَ.
سَسئيءَ گوندر گهاريا، پُنهونءَ ريءَ هِت پَلَ.
ڪڏهين بُڌي ڪانڪا، جهانگيڙن تي جهَلَ.
سِڪ سَچوءَ کي سرتيون، ڪيا هينئڙي اندر هُلَ.

ڪافي 37

ڙي جيڏيون، منهنجي يار سجڻ سان زاري زاري!

هيءَ نماڻي عيبن هاڻي، بِره سَندن آهي باري باري.
حاضر ٿينديَس در دوستن جي، پائِي ڳچيءَ سان ڳاري ڳاري.
پوءِ نہ ياڪي يارُ ٿيوسي، پهروين لائي ياري ياري.
هَت سجڻ جي اَديون ڙي آهي، ڳالهہ سچوءَ جي ساري ساري.

ڪافي 38

اڱڻ اَسانجڙي سائين، ڪَر يَلا تون پيرو!

نانءَ ڏٽيءَ جي دلبر سائين، پاند ڳچيءَ ۾ پائين،
- ڪَج فقير ڏي ڦيرو.
سدا سؤ لگ يار سجڻ وي، جايون سي بنائين،
- وجهِي منهنجي در ديرو.
حجت رکڻ ساڻ اَوهان جي، بولُ اِهو بولائين،
- ناهيم اِيڏو سو جيرو.
واڻ اَوهان جيءَ جو ڪنئيو، سچوءَ ڏينهن اُنهيءَ کان اَڄ تائين،
- پيرادِن جان پيرو.

ڪافي 39

جي اوهين جاڻو، ڙي جيڏيون، آهي الله لوڪ سارو!

ڪاٽي آهي چُپ چُپاتيءَ، ڪاٽي ماري نعرو.
بيڪسيءَ ۾ ڪاٽي گذاري، ڪاٽي سو حڪمن وارو.
ڪاٽي شَرَع ۾ شور مَچائي، ڪاٽي ڳچيءَ ۾ ڳارو.
جاڏي ڏسو تا تاڏي آهي، سندس نِيهَن نظارو.
حقيقت جي حال کون، سَچُو ٿيءُ نہ ويسارو.

ڪافي 40

لک ڪريان توڙي زاري، دوست چَوي تون ڪهڙو!

هَٿين پي پَوان پيرين پي پوان، پايان ڳچيءَ ڳاري.
آءٌ اُهائِي يار اوهان جي، تنهنجي محبت ماري.
روز اَلستان منهنجي آهي، يارَ اوهان سان ياري.

Gul Hayat Institute

اسان يتيمن کي يارَ پيارا، ڏيج اَچي ڏيکاري.
وره مَتي تي وينِي وسايان، دوست ڏيو دلداري.
آءٌاوهان تون سُهڻا سائِين، واري وجان لک واري.
توڙي سجاڻي توڙي نه ڄاڻين، دوست نه آهيان ڏاري.
ڳِلِ اصل ڳون آهي اوهان جي، ڳالهه سچوءَ جي ساري.

كافي 41

مون کي نه وسار، ڍوليا، آءٌ تا تنهنجڙي آهيان!

نانءُ سائينءَ جي اسان نماڻن ڏي، ڪڄي تون نيڻ نِهارَ.
پرين وڙئون پانهنجي، گڏ غريب گُذار.
ڪَيَوَ اسان سان جي يارَ پيارَلَ، پنهنجا سي وعدا پار.
اَگڻ اَسان جي سگهو ڪِي اِيندين، والي سو کهڙيءَ وار.
دَرَ پنهنجي جو دلبَرَ سائين، سچو سو سگ سنپار.

كافي 42

دَع نَفسَکَ وَ تَعَال ، اَتِي ڳُجهي اِها ڳالهه.

خاڪِي جسم کون ڪر جدائي، بَحرَ عَدَمَ جي ۾ جال.
خيال وجودي چونه وسارين، ڪرين بي قيلَ مَقالَ.
ڳالهيون ڪوڙيون سَٺ سپيئي، پئه تون خاص خيال.
ڪڏهن نه ٿيندءِ حق سو حاصل، جي تو بُت بحال.
گرد غبار ۾ ڪاءُ نه غوطا، سَچُو ري پاڻ سَنڀال.

كافي 43

آءُ تا گڏ گذاريون، وي، ڏکيا سي سکيا ڏينهڙا!

ڳالهيون ڪيئَه جي ڪالهه اسان سان،
ڪيئن تو يارَ وساريون.

ڳچيءَ پائي ڪپڙو سائين،
دوست ڪريان تي زاريون.

راتو ڏينهان توکي دلبر،
سانوَل وينا سارين.

اَچَڻ سَنديون تانهنجون،
سائين واٽان نِت نِهاريون.

پرين پَنهنجو پاڻ سان،
سچو سو سگ سنپاريون.

كافي 44

آءُ ٻاروچَل ٻيلِي، مونجهه تنهنجي آهيان ماري!

ناهي واجب رسڻ توئِي ڪي، تون گُرو آءُ چيلِي،
سگَ نه تِي ڪو ساهِيان.
عشق اوهان جي ڳون هوت ٻاروچا، ڪيئن ٿرن هيءَ ٿيلهِي،
نه ته چِپَرَ اڳيون چاهيان.
سَگهَ نه ساريان پَنڌَ ڪرڻ جي، تو بِن آهيان اَڪيلي،
ڪيچ وٽن ڪِيئن ڪاهيان.
وڳِڻِي آهيان وره تُنهنجي ڳون، توڙي ڪِي پُورن پئلِي،
سَچو نه آسڙ لاهيان.

كافي 45

ڏينديَس ڏوراپو، آءٌ وجي وراڻو روبرو.

پريان سَندي پارَ ڏي، ڪو نئي نياپو.
اوهان ٻاجهون سُپرين، آءٌ ڪريان تي ڪاپو.
سوڊِل توئِي ساڻ آهه ، مُنهنجو سَڳ ته سِياپو.

كافي 46

منهنجو نيهُن وڌايو نازَ، نيڻن نيڻن جي، ميان!

تيغان آهن يا ته سِتمر جون، تنهنجون اکيون ڪَجليون ڪاريون،
اَلا سائين، يا ته بَحرِي بازَ.
درد مند جي دلڙي دلبَرَ، ڏاڍي زور سان آندي،
اَلا سائين، نيڻن منجهوٓن نياز.
مانَ پَون ڪِي ڪَن اُوهان جي، اوهِڪي واري،
اَلا ميان، عاشقَ جا آواز.
ٻَئي ٻانهون ٻَڌيسچو وج، تون ساڻ يقيني،
الا ميان، دَرَ مٿي ڪارساز.

كافي 47

ڪنهن ويلَ نه تا وسارن، عاشقَ نه تِج تون ماندو!

نَحنُ اَقرب، اِها اشارت، گڏ توئي سان گذارن.
اَصل لاڪون طرف تنهنجي، نِت نِت گهڻو نهارن.
جي تو اُڪندَ اَن جِي، سي پِي توئي ڪي سارن.
ڏينهن اِتهين چو تو لائين، تو هُت سچو سنپارن.

Gul Hayat Institute

ڪافي 48
تنهنجي اَچڻ جون واٽڙيون، نِت نِت اُيي تہ نهاريان.

لَنءُ لِڪايو لوڪَ کون، هَنجَ ۾ هنجون ٽِي هاريان.
سي ڳالهڙيون ڪنهن سان ڪريان، جيڪي سڄڻَ ٿِي ساريان.
داغ تنهنجي درد جا، ڏيهہ کي تہ ڪيئن ڏيکاريان؟
سچو چَوي سائين شوق تنهنجي ۾، ڪو دم ڪين وساريان.

ڪافي 49
ڇڏ غصو غمناڪ سان، اچي مِل تہ مانداڻِي لهي.

سُڌِ سيا توکي پرين، جيڪا واڍوڙين سان وهي.
سور سيبائڻ جهڙو، پر جيءُ جُدائي نا سَهي.
پاٽون آيا هِن پور هي، ڪِي تو مُڪا پريَم پهي.
سچو وهاريو وٽ ۾، هِي ناهہ تڏهين ڪو نهي.

ڪافي 50
منهنجو ناهِ ڪوئي اِختيار، هَي يار وي!

مون تا سِر تي چائيو، باري بِرہ جو بار-
هَي يارَ وي!
راتو ڏينهان تيڏي ڪارڻ، روئڻ زارو زار-
هَي يارَ وي!
ڪيئن ڏنو تو سُپرين، جاني جيءُ کي جارُ-
هَي يار وي!
سچو سارو سمجهين، عشق سندو اِسرار-
هَي يار وي!

ڪافي 51
تنهين ڏينهن ڏِنائون، ساہ منهنجو ساهَڙ کي سرتيون.

درد منديءَ جي دلڙي، نازن ساڻ نيائون،
هيڏي هوڏي نا ويو، سوگهو ساہ ڪيائون.
سُڃِي سنيها يار جا، عاشق ٿيڙس آئون.
جيءُ وڏائون جارِ ۾، ڪاڪيون تن ڪڏاهون.
ميهَر سندي معرڪي، هِيءَ غريب گڏيائون.
جِيءُ منهنجو جيڏيون، وِيرن منجهہ وڏائون.
سَچُو ڪڍُ سرير مَون، ميڙي سپ مدايون.

ڪافي 52
جيءُ جون ڳالهيون هيون جن سان،
هَي هَي سانگ چڙهي پيا سي ئي!

ماريَس اِنهيءَ مامري، هيءُ پوءِ اُنهن ڪان پيئي.
وني ويندِيَس اوڏهين، حال پنهنجڙو هي ئي.
اِيندا اتم آسرو، جيءُ گهُريا ٿي جي ئي.
مون ڏي مڪائون ڪيترا، ڏک ڏوراپا ڏيئي.
جيءُ وڏو آهي جار ۾، ٿَن نياپن نيئي.
سچُو سنيها بُڌِي تَن جا، بڌ ٻانهون تون ٻيئي.

ڪافي 53
مان تان محبن کي، ڏيان ڪيها ڏوراپا!

ڪيئن شِرڪت آءٌ ڪندي، سرتيون سان سائينِ!
آءُ نماڻي آهيان چا، ڪيئي سَوين سِڪن.
ڏوڙا طالع مون ٿين، جي ويڙهي هِنَ وسن.
ڏسي حال حقير جو، اڳڻ مانَ اچن.
ڪين ڇڏيندا ڪڏهين، سچُو سَگُ سندن.

ڪافي 54
مون کي ڏور چو ڏسن، سرتيون ديرو دوست جو.

جي مون سٺو سرتيون، هو سدا وچ وسن.
اکيون عجيبن کي، پل پل ٿيون پسن.
محب مشتاقن جِي، ٿا ڪليون دل ڪسن.
سچُو سوزن واريون، وجي روءِ رَسن.

ڪافي 55
اج اڱڻ اِجهي ايندم، سُکيا سانگي گڏيَم شال!

ڏِسي حال حقير جو، سَوَ دِلاسا ڏيندم،
هو جِي کُهِي ويڙم ڪالهہ.
پنهنجي وَڙون سپرين، حال پائِي اچي ٿيندم،
جَن لڳِ وجهايم فال.
لِڪِي ساري لوڪَ کون، گوشي پاڻ گڏيندم،
اُهي ڪندا پلائي پال.
سَگ جنين جو سڏجي سَچُو، سيئي سڏيندم،
جِيءُ جِيءُ چونديس جال.

Gul Hayat Institute

ڪافي 56
هِينئن ڪانگ اَڄ ڪَهِي ويو، اِينڌءِ صبح سَويلي.

ڳالهيون ڪري سَجَڻ جون، اَڄ رات هِت رهي ويو.
هو حال منهنجي جو سَماءُ، هِنَ لوءِ مَون لِهي ويو.
ڳالهيون ٻُڌي ڏکن جون، ٻولِي تَنهين ٻهي ويو.
پِرين جي پار اُڏاڻو، ڪيئن سورَ هِي سَهي ويو.
سَچو سجڻ مِلايَئِين، هِنَ ناهَ تي ئِهي ويو.

ڪافي 57
وٽيوسي وهَ واه ، پڙهندي پروانو پرينءَ جو!

اوڏا مِينهَن ملهارَ ٿيا، گُل کِلن ۽ گاه.
سِي ئي سجڻ ٿيا سامهان، حال پائِي همراه.
محبت منهنجي مَن ۾، چوريءَ مچايو چاه.
سِڪ تا سجڻن جي، اُجهايو آڙاهُ.
ديس چڏي پرديس ويا، دوست پرين داناه.
هوتن ڏانهن نہ هڪڙي، مهڙَ مڙئِي مان ڏانهه.
پرين جي پيغامَ ڪيو، آرامِي اَرواح.
قاصدَ تو تان آءٌ ڪريان، هي سِرُ صدقي ساه.
اڳِ آسَروندن جي، آٿيندوِ الله.
سَچُو چوي رب ميڙي، روز پُچان آءٌ راه.

ڪافي 58
پانڌي آيم اَڄ پيهِي، پِريان سَندي، ووء پار جو!

ڏوت ڏورايا ڏيئِي مُڪائون،
تَن ڪَئِي ديوانِي ديهي.
ڳالهيون اُهي يارَ سَجَڻ جون،
ڪيئن وِساريئي ويهي.
ڇهڙيائِي آهي جيءَ تنهنجي سان،
هُت بہ گذري تيهِي،
هوش سَچوءَ جو نِيو نيايَن،
ڳالهِ ڪَريان ٻي ڪيهِي.

ڪافي 59
پانڌي منهنجي يارَ کي، ساري چَئِج سَلامَ.

چَئِي مُڪا هئا ڪيترا، مون پرتِ وارا پيغام.
اوهان جي ئِي اَچَڻ جا، هُل پَوَن هَنگام.

محبتَ منهنجِي روز ازل کون، توسان مُحب مُدام.
سَچُوءَ جيها ڪيترا، دَرَ تُنهنجي تہ غُلام.
ڪڏهن ڪندين يارَ اَسان ڏي، اچڻ جا اَنجام.
عشقَ اوهان جي شورُ مَچايو، هُل پَون هَنگام.
ٻانهي گولي يارَ سجڻ جِي، مُلهِ خريد مُدام.
روز ازلَ کون سَچُو آهي، سائين سَنديوَ سام.

ڪافي 60
هيئن اَڄُ چَئِي مُڪائون، عاشِق اَچون تا ايڏنهُن!

هِنَ جيءَ جَڏي کي جيڏيُون، آڌر وڏي ڏنائون.
تنهنجي ديس اَسين اَچون تا، عاشق نہ ٿج اُٻائون.
مون هن نماڻيءَ سان، ميان، ڪيڏا ڪرم ڪيائون.
مطلب ٿنهين جو آءٌ آهيان، پِيون چڏ مڙئي مُدعائون.
دلاسي لئہ دردمندِ جي، قاصد سَچُو ڪيڀائون.
ڪافي 61
اَڄ ڪِي صبح اچن تا، نروار چئو نجومي!

مون هِت نماڻيءَ جو پرين، حال ڪِي پُڇَنَ تا.
هِن پارَ ڏي اچڻ جو، چئو ڪِي سجڻ چَوَن تا؟
پرين آهن پنڌ ۾، ڪِي ويڙهِي پنهنجي وَسَن تا؟
سَچُوءَ جي پيي سُڌِ لَهَڻ لئہ، قاصد هيڏي ڪَين تا؟

ڪافي 62
دوستَ کي دانهون، سُٽِي، مَنَ مهرَ ڪا مون ڏي پَوي!

دردمَندِ جي دَرَ اُتي، تو ڪانگ لاڪيٽو لَوي.
پيغامَ پرين پارَ جا، چَشمن اُتي ويهون چَوي.
سِرَ پَري اَسين ايڏهن اَچون، يا ڪِي اوري ايندؤ اُوهِي.
سَچُو آهي اُڪَنديو گهڻو، تو راند روئڻ جي رَوي.

ڪافي 63
ڳالهِ پنهنجي حال جي، توريءَ وجي ڪنهن کي چوان؟

جوش تنهنجا جان ۾، نت نت آهن مون کي نوان.
ڪيئن جي پچان پوءِ تي خبر، پانڌي اول پيرين پوان.
پاٽون آيا هِن پور هي، ڪِي هِن مڪا مون ڏي اَوان؟
سَچُو مٿيان آءٌ ڪينڪي، هي سور سُکن سان سنوان.

ڪافي 64

Gul Hayat Institute

مڪاسين قاصد ڪالهہ اِجهي جاڳج آيا آيا!

آهي تياري ايڏنهن اسان جي، آهيون سو منجهِ خيال.
اُڪَنڊ تنهنجي اَصل اسان جي، آهي سا جيءُ ۾ جان.
عاشق توتي ڪَرم ڪيوسي، سڻي سنڌءِ اَحوال.
پنهنجي لطف سان هاڻ لاتاسين، تو ٿون ڪُل ڪَشالَ.
اڃي لهون تا اِجها تنهنجڙي، سچو ري رات سنيال.

ڪافي 65
آهي هھڙو حال ويچاريءَ جو،
سهڻا ڪر ڪو ڪرم ستاريءَ جو!

لئہ پنهل جي ڪانگ اُڏايان، ڪونيو پوٿيدار پٺايان،
وَرُ وري وَرَ واريءَ جو.
حال ڏسي پنهنجو پال پلائج، پرَ پچاڻو وره ورائج،
ڪج ڊپ دارون دک واريءَ جو.
درد فراق جا دونهان دڳن تا، مَچ مگرهن مچ مچن تا،
شل ورُ وري ويچاريءَ جو.
سڪ سچل جي توکي ساري، ڪيچي ايندم نرتون نهاري،
ساه سڪي سڪ واريءَ جو.

ڪافي 66
جيءُ نچ آيا، پلي ڪري آيا، ساٿي سڄڻ جي ڏيهہ ڏنهن!

مون تا جاتو واٽ واهو، پر مون ڏي سي هوت هلايا.
ڏينهن پڇاڻو پانڌي پرين جا، ساڻ غريب ڳڏايا.
پاڻ مٿائن ڪريان قرباني، لڪين ٿورا جَن لايا.
اَول دلاسا ڏيڻي انهن هي، پوءِ پيغام سڻايا.
طرف تنهنجي اهي عجيبن، سچا سخن فرمايا.
اُڻ تڻ اهائي آهِ اسان ڪي، ڏکيا تو ڏينهن لنگهايا.
پيا اسان وٽ هاڻي تنهنجا، سچو ڙي پنڌ سڃايا.

ڪافي 67
پانڌي اوڏاهون اَڄ آيو، پِريان سندي پار ڏنهن.

طرفان تنهنجي هونِ اَچَڻ جو، ساٿ ڏٺِين ڪي سعيو.
گهٽو پچن هُت پِرن توئي ڪي، گهمين تون هِت اجايو.
آهي توئي ڏي سڻ ري عاشق، روح سَندن جو رايو.
پاڃاٽيءَ جو هنن پيغامن، وري سو وره وڌايو.
ٻڌي نياپا ٻانهون ٻڌي ٻئي، آڻي سچوءَ سر نوايو.

ڪافي 68
اَڄ اوڏانهون آيا، ڳڏيا سي قاصد مون ڪي!

وري ورڻ جا هئا پنيور ڏي، ساٿَ ڏٺِين جا سعيا.
اَڄ صبح اَچي ويجها سي وهئنڌءِ، ڏور جنين ڏينهن لايا.
گوشي ڳڏجِي ڪنڌءِ سي ڳالهيون، جَن جا تو پنڌ پُڇايا.
خيال سجوئي هيڏي هُئڙن، ڏکيا تو ڏينهن لَنگهايا.
طرف تنهنجي اڳي پي رهَبَر، ڪئين تنهن هوتَ هلايا.
نِيهَن جا نياپا ڏنا جَنين هي، سچو سي ساهَ سيبايا.

ڪافي 69
نوان نِياپا آيا، مون ڏي محبن جا، ميان!

قاصِدن، وو ميان، هيڏي اَچَڻ جا، روز سي رستا لايا.
طرف پنيور جي، سُڻ تون عاشق، پنهونءَ تي پنڌ پڇايا.
تو تا طالب يار سڄڻ رِيءَ ، گوندر ڏينهن گنوايا.
اڳڻ تُنهنجي اَڄ سي ايندا، تو جن لئہ وره وَسايا.
جي ئِي ڳذاريئہ يار جانب ريءَ، اُهي سي ڏينهن اَجايا.
هئا پِرين ڪي پار تنهنجي، ميان سچُو اَچڻ جا سعيا.

ڪافي 70

اِهو نياپو آندو، پانڌيءَ پرينءَ جي پارَ ڏنهن.

آهي تياري ايڏهن اَسان جي، متان ٿئين تون ماندو.
عاشق توکي آڻي اَسان سان، حُب ڪندي هيڪاندو.
اسين بہ اوڙڪ اِينداسي ايڏنهن، ٿيج نہ وره ڪون واندو.
ملڻ محبن جو آهي اِهوئي، پِرت جو پاڇاندو.
طرفون اَسان جي سُڻ سچُو وي، لاهِين تون سپ سياندو.

ڪافي 71
آءٌ اَدا ڙي پانڌي، دوست دلاسو ڪو ڏنو؟

سُڻ تون ساٿي، آهيان، ادا، آءٌ محب بنا هت ماندي.
اڳڻ اسان جي ڪڏهن اِيندا، اِها خبر تو ڪا آندي.
دل اَسان جِي دوستن ٻاجهون، ناهي وره گون واندي.
سِڳهَڙي ساٿِي ڙي مانَ ٿيان، ڪا هوتن سان هيڪاندي.
ساران سنياران سچُو وي لَهندءِ، آهين جَنين جي تون ٻاندي.

Gul Hayat Institute

ڪافي 72

منهنجو ڪِي هُت پڇيائون، سچ چئہ ادا ڙي ساٿيو؟

گوشي ويهي گڏ اُوهان سان، منهنجي ڳالھ ڪا ڪيائون؟
سَليو سنيها ساڻ سلامن، هِنَ ڏاهَ ڏي ڏنائون؟
پيغام پرت وارا، چئو جي مون ڏي چيائون.
دلاسي جِي دردمندِ ڏي، ڪا اڄ خبر لکيائون؟
سچوءَ ڪاڻ تا ڳهٽيرو، هِن ڏيهِ تي ڏنائون.

ڪافي 73

سِڪَهڙي پريَن جي پار جِي، ڪانگا خبر ڪا مون ڏئين.
دوست جي ني ديس ڏي، ڪيئن ڪالھ تون اَڏري وئين!

اَول اسان جي حال جا، نازڪ نوان نياپا نِئين،
ساري سنيها سوز جا، هَي هي سيئي لائج هِئين.

ماري ميان مشتاقِ کي، ڪيئن يارَ تون ياڪِي ٿئين،
پُورن مَنجهين پرديس جي، ٻاجهون اُوهان آهيون اِئين.

آءٌ جي مُئي تا گهوريس، جانِي سدائين تون جئين،
سچو سِڪي ساري توکي، تون پيي تهين سان هو ائين.

ڪافي 74

ڪانگي قريبن ڏنهن، خبر آندي وني وهندو وري.

خطَ منجهَون معلوم ٿي، ساري خبر ڪِيئن جي ڪري.
دوستَ دلاسا لکيا تا تو اسان ريءَ ڪيئن سَري
آءٌ تا ڳهٽو تو ساريان، ڳالهيون ڪرين ڪهڙيون ڇَري
سچُو توسان آهي منهنجِي، اُها ذوق مَون دل جي ذري.

ڪافي 75

ڳالھ ڪريان ٻي ڪيهِي، تنهنجي مڏگن ماري آهيان!

پرين وڙئون پانهنجي، ميان الا، آءٌ پکي هِن پيهِي.
پاڙي ساڻ پرين جي، ميان الا، ورهُ وهايم ويهِي.
پلئہ لڳي پِرين جي، ميان الا، جيهِي سا آهي تيهِي.
ڳالھ ڏَسيائون سا تا ناهي، ميان الا،سچُو سلڻ جيهِي.

ڪافي 76

ڪيهِي چال چلي تو، اڙي جيڏيون يار منهنجو!

وَنَفَخۡتُ فِيهِ مِن رّوحِي ، ساري ڳالهِ سَلي تو.
اَنا عَبۡدَهٗ ، وَرسُولَهٗ ،مُلن گهَر مِلِي تو.
ڪاٿئين تعظيمان ڏئي، ڪاٿئين ڪِل ڪلي تو.
ڪاٿئين سکيون سُپرين، ڪاٿئين جوشن منجهه جلي تو.
سچو سَڀ ڪنهن صورتين ، ههڙِي هلت هلي تو.

ڪافي 77

چاڪي ڏونگر ڏوريان، مَن وسي يار مُنهنجو!

پرين آهي پاڻ سان، ٿَڪَ ٻئا جو توريان؟
راتو ڏينهان روح ۾، آرياٽي تي اوريان.
سَڀ ڪنهن پارين سُپرين، آءٌ ڳهٽوئي ڳهُوريان.
هوتَ هميشه حاضري، وندر ڪنهن لَڳہ ووڙيان؟
سچو سچي ڳالهڙي، چِت اِهائي چوريان.

ڪافي 78

هوت اَچي هَٿ ڏيندو، پَلو جيڏيون، مون هِن نماڻيءَ ڪي!

پرين وڙئون پانهنجي، ڇِپر تا نہ ڇڏيندو.
ڏسندو اکڙين سان، نال نماڻِي نيندو.
پاڻُون پاسي نہ ڪري، گولِي ساڻ گڏيندو.
پاندَن پچارون ڪيون، آرياٽي اَڄُ ايندو.
اگڻ آسَروند جي، پَڪا پاڻ اَڏيندو.
ڪيچن سندو قافلو، لوئون تا نہ لڏيندو.
ساجن سَنگت پانهنجيءَ، سچو شالَ سڏيندو.

ڪافي 79

ڪيچ منهجڙو ڳم، ني، آهي، پلو پينر ڙي!

ويا ڪيچيڙا نڪري، گوليءَ ڏيئي غم، ني.
دعا ڪريجو جيڏيون، جانِيءَ ٿيان جَم، ني.
ڪنهين چِنَ نہ ڇڏيان، دوستيءَ وارو دم، ني.
قيامَتَ تائين ڪينڪي، ٿيندي طلب ٿَم، ني.
پير نہ ڇڏيان پرينءَ جو، توڙي ٿئي چيهاڙيون چَم، ني.
جهُڙ نہ پائنجو جيڏيون، اِهو اکين جو اَگهُ، ني.
سِڪئون سچو پرين ڏي، راتو ڏينهان رم، ني.

Gul Hayat Institute

ڪافي 80
توکي جاني نہ جڳائي ٿو، رُسَڻ نماڻين سان!

جيهِي تيهِي تانهنجي، آءٌ اصلَ گون آهيان،
اوهان جي تا اَچڻ جو، آسَرُ هَڏِ نہ لاهيان،
سِرَ تي نينهُن فراقَ جا، هي مينهڙا وسائي ٿو.

پَري ڪر نہ پاڻ گون، ڏي دلبَر دلاسو،
تورِيءَ سُجهي ڪونڪو، مون ڪي پِرين ٻيو پاسو،
جيهي تيهي اَصل گون، هيءَ سَندَو سڏائي ٿو.

سکن متي ڏکڙا، ٿي محب مَثايان،
غم خوشيءَ کان اڳُرو، آءٌ پليڙو پايان،
مُنهن مُقابل تانهجي، اهو گوندر گڏائي ٿو.

اَگُڻ نماڻِيءَ جي تون، اَچِج اَللّٰه ڪاڻ،
هيڪر هوتَ ڪَريج تون، پيرو منهنجي ياڻ،
سوز تنهنجو سُپرين، هِت سانولَ سِجائي ٿو.

وني وينِي آهي اهو وعدو ويچاري،
ٻَچيءَ پائي ڪپڙو، هيءَ ڪري ٿي زاري،
سچو سگ اوهان جو، هِتِ پانڌي پُڇائي ٿو.

ڪافي 81
خبر ڪا مون ڏيو ساٿيو، سائين، عجيبن جي اَچڻ جِي!

ڪيچيڙن جو قافلو، وچينءَ رات ويو.
اِئين نہ چڏيو چِپَرين، هيءَ تا نال نِيو.
توڙي وِره وهاريو، ڪنديس ڪونہ ٻيو.
وندر سنديءَ واٿ تي، مون صدقي سِرُ ڪيو.
چڏ ساها سنبر، سچو، ڙي، جي تو پور پيو.

ڪافي 82
جاني تو نہ جڳائي، رُسَڻ نِماڻِيءَ سان!

دوست اوهان جي دَرَ تي، ويني وره وسائي.
ٻاهر ٻانِهي تانهنجي، سانولَ هيءَ سڏائي.
اَچڻ لاءِ اوهان جي، پانڌي روز پُڇائي.
فالان فلَڪ فراق جون، وو، وَريتِن ڪان وجهائي.
سُوال سچوءَ جو سپرين، عجز ساڻ اگهائي.

ڪافي 83
ڪنيو نيڻَ نِهار، ڙي، ميان، پلو منهنجا يار ڙي ميان!

مون مَنُ گڏي گوندرين، ٿئين ڪيچ قرار.
ڏکيا سُکيا ڏينهڙا، گڏ غريب گذار.
دلبر پنهنجي دل گون، ويچارِي نہ وسار.
منهن نہ مون ٻئي پارَ ڏي، پنهنجي ڪَڍِ قطار.
سچو آهين اسان جو، هنجون هَڏ نہ هار!

ڪافي 84
سِڪَ هُئي جنهن جي سِر، وو، دوست آيو اسان جي در!

پِرين وَڙَئون پانهنجي، ڪَئي ويچاريءَ ڏي ور.
هيءُ سِرُ ڪيان صدقي، گهوٿ اچي مون گهَر.
ڏنم هِن اکين سان، پِرين موچاريءَ پَرِ.
جاءِ ڪيائون جيءَ ۾، نُهر يا هَڏ نہ نَرِ.
قُربَ ڪارڻ سُڻ سچوءَ ري، ڪوشش ڪائي ڪَرِ.

ڪافي 85
ڏنو هِي پانڌيءَ پيغام: تنهنجي اَگڻ اَچ يار اَچي ٿو!

عاشق عجيبن جو، توکي سَوَ لک آهي سَلام.
سپ قبوليو سُپرينءَ، جيڪو ڪَيُوَ ڪلام.
پڪو آهي پِرينءَ جو، تو سان اَجُ اَنجام.
روءُ نہ رت اَکين مَون، عاشقَ ڪر آرام.
سچو گڏجن، پوءِ پِي، آهِ نہ طَلب تمام.

ڪافي 86
هوتَ پارئون مون ڪي هاڻي، ڏنا نِينهن نياپا هي.

هٿئون پَئي پانهنجي ميان، عذر ٻيا ڪيها آٽي.
اوتين ڪهڙيءَ ڳالهہ گون، پِنبِٽين مَون پاٽي.
وينينءَ ڪيئن پنيورَ ۾، سُورَ هٿُئِي جي ساٽِي.
سچو توکي ساهَ گون، آهي اوڏو آرياڻِي.

ڪافي 87
ڪيچَؤن آيم ڪالهہ، سي تا سُٺو سَنيها!

ڳالهيون ڪندي گُذريئِي، سَوَ راتيون توکي سالَ.
اُڪندِ اسان ڏي ڪانہ تو، ڏينهن اِتي جاليئي جال.

ڪنهن جي ڪارڻ تو ڪيا، لَڪَ روئِي سِي لالَ!
ڪيئَي نہ قطري جيتري، ساعت هِڪ سنڀالَ!
ٻُڌي ڏوراپا مون ٿيو، جيَڻ منجھ جنجالَ.
جن لَئي ڏونگر ڏوريان، تن پِي هِھڙا حالَ.
سي سِي تنهنجا اگھيا، جي ڪيئي ڪالَ ڪشالَ.
ٻڌندو ٻاروچو وري، سچوءَجا پِي سوالَ.

ڪافي 88
مون ڪَر تا ڪِين پُڇيائون، هاڻي ڪانگل ڪَلَ ڪاڏي!

ڏوٿَ ڏوراپا وو ڪيترا، ميان اَلاءِ سِي سخت مڪائون،
- هِت حالَ اسان جا هي.
سگها ايندا وو سُپرين، ميان اَلاءِ ڪي تا پاڻ اتيائون،
- جڏو جيءُ جيارن جي.
ڏاها ڏيھ وو پرين جي، ميان اَلاءِ آهيان اباڻڪو آئون،
- منهنجو هِي نياپو ني.
طعنا طَرفُون وو تانهنجي، ميان الاءِ هِن ڏکِيءَ کي ڏنائون،
- سائين سي قبوليم سي.
سي نہ وِسارج سُپرين، ميان الاءِ ساڻ سَچوءَ ، سَمجھائون،
- اُهي قولَ ڪيا هي ڪِي.

ڪافي 89
يار منهنجو يار، ڪَئِي ڪَئِي صورت سير ڪَري تو!

ڪاٿئين ٻُيڙُو پير ٿيو، ڪاٿئين ٻولِي ٻار.
ڪاٿئين بيراڳِي ڦِري، ڪاٿئين ڪَيُس قرارُ.
ڪاٿئين وظيفن ۾، ڪاٿئين خم خمار.
ڪاٿئين آهي بادشاهہ، ڪاٿئين چوبدار.
ڪاٿئين پيرين پنڌ ڪري، ڪاٿئين گھوڙي جو هسوار.
ڪاٿئيناَحدثيواَحمد، ڪاٿئين عبَدالحق اظهار.
آهي دِلبَر دوست جو، سَچُو سَڀ سِينگارُ.

ڪافي 90
ڳالھ ڪَريان آءٌ ڪيهي، حالَ پنهنجي جي، ڙِي جيڏيون!

ڪالھ ڪالھوڻي سُپرين، ويا وٺئون مُون ويهي.
چڙي شهر ڀنڀور کي، ويا پهاڙين پيهِي.
ڪري پريشان ويا، درد منديءَ جي ديهِي.
آءٌ اُنهن جي آهيان، جيهي جي تيهِي.
مارڻ پوءِ جيارڻ، رَسمَ اُنهن جي ايهِي.

سچو سوز فِراق جا، بارَ ڪٺُن کي نِبهِي.

ڪافي 91
هوتَ ڍُهون هاڻي آيُون، مون ڏي خوشخبران هي!

اَچِي اَڏيون تا اوڏِڙيون، جارِ اُوهانجڙي جايون.
چڙي شهر ڀنڀور کي، پيير وري اِيڏي پايون.
ٿيون جِيارن جيڏيون، اِهي ويچاريءَ کي وايون.
سچوءَ سَنديون دانهڙيون، دوستَ وري وَرنايُون.

ڪافي 92
هوتَ اوهان تي آءِ، ميان، سارو ننگُ نِماڻِيءَ جو!

سائينءَ ڪارڻ سُپرين، پير اگڻ منهنجي پاءِ، ميان.
پرين وَڙئون پانهنجي، لَڻُن نماڻِيءَ سان لاءِ، ميان.
ماڻهو شهر ڀنڀور جا، ساهَ نہ اَچَن ساءِ، ميان.
ڏسنديس آءٌ اگڙين سان، جانبَ تنهنجِڙي جاءِ، ميان.
ڪاري ڳُڻَن تانهنجي، سَچوءَ کي هاءِ واءِ، ميان.

ڪافي 93
هوتَ اَچَڻ جِي ڪا ڪَرِ ميان: پانڌي روز پُڇايان ٿي!

راتو ڏينهان روحَ کي، سِڪَ اُوهانجڙي سَرِ، ميان-
تو لئہ هِت ڪانگ اُڏايان ٿي.
سِر تونئِي تَون صَدقي، گھوٽَ اچين جي گھَرِ، ميان-
گھُوريو پاڻُ گھُمايان ٿي.
ايندِيس اُهڙي حالَ سان، دوستَ اُوهانجڙي دَرِ، ميان-
ڳچيءَ پَلئہ پايان ٿي.
پرين پارئون تانهنجي، ٿِي ويچاريءَ جِي وَرِ، ميان-
ويني ڏکَ وسايان ٿي.
سارو مطلب مون ٿئي، پرين اَچِي ڪَنهن پَرِ ميان-
هِت پوٿيون پٿايان ٿي.
سچوءَ اُتي سپرين، دست مُبارڪُ ڌَرِ، ميان-
سَنديوَ يار سَڏايان ٿي.

ڪافي 94
هِنيڙي ڳالهيون ياد، آريءَ ٻاروچي جيون!

ويا ويساهي نِڪري، عشق ڏيئي اِمداد.
پيئر ٻاجهون جيڏيُون، عُمر مِڙيئي بَرباد.

Gul Hayat Institute

دردمندن جِي دلڙي، شالَ ڪندا سي شاد.
سچوءَ سَندي سَرتيون، پُنِي سَڀ مُراد.

ڪافي 95
آءُ ڪوهيارلَ ڪائِين، وري ويڙهو وسائِج، ميان!

ٻانهون ٻانهَن جان ٻڌي، ميان اَلا، پاند ڳچيءَ ۾ ٿي پائين-
مون تَؤن چت نہ چائج، ميان.
مونهَون مدايون ٿيڙيُون، ميان اَلا، ٿيَس اِيلازَڻ آئين-
پِرين پاڻ پسائِج، ميان.
آءٌ ڪنيزڪ تانهنجي، ميان اَلا، تون تا منهنجڙو سائِين-
ٻيو عيب نہ لائِج، ميان.
ڏيئِي حالُ حلاجَ جو، ميان اَلا، سَچوءَ ڪي سمجهائِين-
سارو سِرُ سُٽائِج، ميان.

ڪافي 96
آءُ اَچي رَهُ رات ، پَلو منهنجا يارَ وي!

راتو ڏينهان روحَ ڪي، آهِ اوهانجِڙي تاتِ.
مَشر آهي مُلڪَن ۾ ، سَنديَوَ ڏادِي ذاتِ.
اَچَڻ ريءَ اوهان جي آهي، هِينيڙي ڪي هيهات.
سچوءَ ڪي تِنهن سِرَ جِي، ڪاڏهون ٿيندي ڏات.

ڪافي 97
آءٌ ويڙهي تون تا وس، وي،
پَلو، پُنهَلَ يار ميان!

پِرين مون ڪي پانهنجو، ڏاها ڏي ڪو ڏَسُ، وي.
نِماڻِيءَ جو حالڙو، پِريَم اَچِي پَسُ، وي.
ڪاهي اِيندي ڪيچَ ڏي، گولِي ونِي گس، وي.
پَوي پاجياڻيءَ جو، توکي ماڻَ تَرس، وي.
ويهڻ آهي پنيور ۾، بنا عشق عبث، وي.
سوز اوهان جو سُپرين، سچوءَ آهَ سرس، وي.

ڪافي 98
اَچي لايو ڪِيئن، سڄڻ، تو تا نِينهن نماڻِيءَ سان!

ماريَس انهيءَ مامِري، هوتَ ڪندين ڪو هيئن.
سا تا ڪيئي پانهنجي، جاني وٺيئِي جيئن.
جهڙي پُنهل تو ڪَئي، آءُ پُڻ ڪريان تيئن!

ڪان وننڊِي ڪڏهِين، نالو سَندو نيهَن.
وري وهاريو ويجهڙو، سچو پنهنجي سِيئن.

ڪافي 99
اِهو ڏونگرُ ڏهاڻين، مون ڏوراپو تو ڏئي!

هاري هِهڙا هوت تون، ٿي ويجها وسارين.
هيڏي هوڏي ٿي گهمين، تون نال نہ نهارين.
پنيورئون بيزار ٿي، چي سانول سنپارين!
پاڻ سچو تون پاڻهين، وجي ساٽن سلهاڙين.

ڪافي 100
وسئون تا نہ وساريو، پلو يارَ ڙي،
آءٌ اوهانجڙي آهيان، پلو ميان!

سِڪائيءَ ڏي سُپرين، ڪٽي نيڻ نهار.
هيڏي نہ چڏين: پنهنجي ڪَڍِ قطار.
توکي ڏسان مون ڏَسين، پِرين کهڙي پار.
سچو صَبر ۾ رهِي، گوندر ڏينهن گذار.

ڪافي 101
هُئِي نہ مون ڪَلَ ڪائِي، سِرُ اِنهيءَ جي ڙي جيڏيون!

اڳ نہ سُيَم ڪڏهين، هِيءَ وراڻي واري وائِي.
ڳالهہ نہ ڳرهڻ جهڙي، سائيُن جا سمجهائِي.
ڏوهَ ثوابَ جي ڳالهڙي، سڀ ويساهَ وڃائِي.
سائِي حقيقت حالَ جي، سِر اَچانڪ آئِي.
سچو سانِيج ڳالهڙي، پرينءَ جا پُرجهائِي.

ڪافي 102
رهبر روز بروز، اَچن مون ڏي يار جا!

ڪنهن ڪي سَليان سَرتيون، سُپيريان جو سوز!
اَندر منجهہ عجيب جي، ڪَيڙو سِڪ سروز.
هيڪَند ڪارڻ ٿِي ڪريان، خاطر اندر خوض.
شال ڪنهين تي نہ ٿئي، سندو جانب جوز.
سچو اجهو آئِيو، آرياڻي اِمروز.

Gul Hayat Institute

ڪافي 103

طعنا سِرَ تي سهندي آنٔ،
سَرتيون ساري لوڪ جا!

ٻاجهون ٻاروچل جي، راتيون هِت ڪا رهندي آنٔ.
ڪاف منجهارئون ڪاڪيون، لَعلن لوري لهندي آنٔ.
پَسڻ بنا پرينءَ جي، ناهه نه ٻئي ڪنهن نهندي آنٔ.
پينر هِن پنيورَ ۾، ريءَ ٻاروچي نه ٻهندي آنٔ.
سچو سَچيءَ سِڪ گون، ڪيچين ڪَڍ ڪهندي آنٔ.

ڪافي 104

دل جيون ڳالهيون، ميان، آءُ تا توسان اوريان!

ڳُجهيون ڳالهيون ڪريان ڪَن سان، تَڪَ ويني ٿِي توريان.
سَڳو تنهنجي سِڪ جو ميان، ساه اندر ٿي سوريان.
سڪ اوهان جي سَر تي ميان، ڏيهه سارِوئِي ڏوريان.
راتو ڏينهان ڪاڻ اوهان جي، چت ۾ چرخو چوريان.
اگڻ سچوءَ جي آءُ تون پيارا، پاڻُ گهٽو ٿِي گهوريان.

ڪافي 105

هينئن نه مون کي ماريو، اوڙڪَ اوهانجڙي آهيان!

ٻانهي آهيان وو تنهنجي ٻاروچا، پورهيت پنهنجي پاريو-
سَڱَ نه ٿي ڪو ساهيان.
آسَروندِي وو آهيان ميان، واڳ مُئيءَ ڏي واريو-
لالچ نه ٿي لاهيان.
ڏاڍا ڏونگر لَڪِيو، ميان، توهَ پنهنجي سان تاريو-
چِپَر اڳيون نا ته چاهيان.
آءُ اوهانجڙي وو آهيان ميان، وسئون ڪيم وساريو-
جوڙ اوهان جڙي آهيان.
سانول اِنهيءَ وو سڌ ۾ ميان، ڳالهين تنهنجِن ڳاريو-
ڪيچَ وٽن ڏي ڪاهيان.
آءُ اُڪَنڊِي وو هوتَ اوهان جي، سچو ڪِي سانول ساريو-
ڳاهُ ٻرهَ جو ٿي ڳاهيان.

ڪافي 106

رهو مون وٽ رات، اَڄ پانڌيو پرينِ جا!

آءُ اوهان تَون صدقي، جا وائي مِنيَوَ وات.
پَسان اکڙين سان، ٻاروچاڻِي ذات.
راتو ڏينهان روح ڪي، تن جِي آهي تاتِ.
هُئي هميشه ساٿيو، سچو سَندوَ ساث.

ڪافي[1] 107

تون آءُ آرياڻي اوري،
تنهنجي دامن لڳڙي آهيان!

سِر پنهنجو سَرتيون، آءُ گهَرئون آيَس گهوري.
ڪامِل ڪڏهن ڪينڪي، آءُ ڏونگر سگهان ڏوري.
ڪا جا تندُ طلب جي، چِت وئين تون چوري.
نيو نماڻِي پاڻَ سان، ترُ نه رهي هِت توري.
سچو سَڱ اوهان جو، ڪيئن پُڄي تنهنجي توري.

ڪافي 108

مون کي تايو طبيبن، ميان،
ٻَن ٻُڪِيون وجهان تَن جون!

نَظر ساڻُ نِهال ڪيو، هاريون حَبيبن، ميان.
آزارئون آزاد ڪيو، اَچي عجيبن، ميان.
دل کي دلاسو ڏنو، ڪاڪيون قريبن، ميان.
ڏيندا سچو سپرين، گوش پيِ غريبن، ميان.

ڪافي 109

نينهن ڏاڍِي سان لايو سي،
آءُ تا هاڻِي ڪيئن ڪريان!

عشق سَولو سَرتيون، هِت پينر پايوسي.
پُڄي اسان جا پَڪڙا، اَديون اجهو آيو سي.
پيئر شهر پنيور جي، هِت طعنن تايو سي.
جو ڏنائون جيڏيون، سو پَلئه پايو سي.
سوئِي سچو سِر تي، هاڻي چُمي چايو سي.

ڪافي 110

اسين آهيون! چا اسين آهيون؟
بيلي، نتا جاڻون، چا اسين آهيون!

ذري باران برساتيون لايون، ذري ٻَرن ٿيون وڏيون ٻاهيون.
ذري پڙهون تا نمازان روزا، ذري لوچَ متي تَون لاهِيون.
ذري چئون تا آهيون اَسين ئي، ذري چئون تا اصل ناهيون.

[1] هيءَ ڪافي 107، سسئي داستان نائون ۾ اڳ ئي ڪافي 13 طور اڳ شامل ٿيل آهي.

Gul Hayat Institute

ذري آرام آهي هِن دل کي، ذري وهايُون نيڻئون واهيون.
ذري چئون تا اسان پاڻ سجاتو، ذري چئون تا اسين چاهيون.
سچو اصلئون سوئي آهين، ناهُ هتي بيو ڪيهو ناهيون!

ڪافي 111
محبت مست مجنون ڪيا، ڪَئين خاصا خماري، لو....

اصل ڳون عاشقن آهي، متي سُوريءَ سواري، لو....
هِتَئون مُنهن سا نہ موڙيندي، هوندي جا وره واري، لو....
سٽو جا مير محبت جِي، ڪُنَن کي ڪوٺ ڪاري، لو....
جنين کي جوشَ جاڳايو، تنين ڪهڙي تياري، لو....
چَڏي هِي عيش عالمَ جا، هليا سي هيڪ واري، لو....
پياسي هوُءِ حيرتَ ۾، چڏيئون سُڌ سارَ ساري، لو....
بِرهَ جي بابَ ڏس تن کي، سيا وائِي وساري، لو....
سدا تن کي آ ساجَن جي، اَچڻ جي انتظاري، لو....
سچيڏنا سَمجه ڪِي هتهين، مَتان ٿِئين هُت مياري، لو....

ڪافي 112
ڪڏهن اَلاجي اِيندا، يار سانگيڙا، ميان!

سِگهي اَچڻ جون ڪانگ اسان کي، اَچي واڌايون ڏيندا.
ڏيئِي دلاسا دل منهنجيءَ کي، نال نماڻِي نيندا.
اِهي اُميدان آهن اسان کي، هِڪُ ٿڪِيءَ سان ٿيندا.
ڪين ڏسندا ڏوهه اسان جا، بَديون سڀ بخشيندا.
آهي اوسيڙو اڪڙين کي، ڳولِي ساڻ ڳڏيندا.
ڪيچَ وٺن ڳون پَٽي پَڪڙا، آٽي هِتِ هوتَ اڏيندا.
جيهو تيهو سچوُ سَندان آ، پانهِجو ڪِينَ ڇڏيندا.

ڪافي 113
سرتيون ڏِين صلاحان، چت ٿَون چرخي لائين:
آءُ ڪَتيان ڪِي ڪانگ اُڏايان!

راتيون ڏينهان روئان اُنهن لڳ، پرين جي ٿِيَم پَراهان.
دل جمعيت تڏهن ڪِي ٿيندي، جڏهن اِيندا ڪي هوتَ اڳاهان.
اَديون اُنهِيءَ جي ويني اَچَڻ جون، روز نهاريان ٿِي راهان.
والِي ورائي وري پَنيور ڏي، سُٺي اسان جون آهان.
ڪيون قبوليت سَيئِي سَچُوءَ جون، سائين عَرضَ اِلاهان.

ڪافي 114
آ اَچِي ڏس حالُ مُهنجو، آءُ اَچي سُڻ عرض هي!

نينهَن تا مون کي نيو، طاقت نہ ڪاٿِن کي رَهِي،
مشتاق جي مارڻ سَندو، آهي اوهان کي غَرض هي.

ڏاها وڃِي ٻئا جو پُڇان، مون تا پروڙي ڳالهڙي،
درد ٻيو مون کي نہ آهي، محب تنهنجو مَرض هِي.

دل ڪسي مون ڳون وئين، موتي نہ آئين چا چوان،
سُڌ لَهو ساجَنَ اَچِي، آهي اوهان تي قَرض هِي.

آءُ اچِي امام ٿِي، توتي اَسان نِيتِي نماز،
سِرُ ڪَرڻ صدقي اَوهان تَون، آهي سچُوءَ تي فرض هي.

ڪافي 115
هِڪِي ڏهاڙي پير مغان، مون کي ڳالهه ڳجهي فرمائي!

سَلَڻ جهڙي ناهي سا، جا آڻ پرين پُرجهائِي.
عامَ نہ مَجَن ان کي، جا صاحبن سَمجهائِي.
مَٽ منجهارئون مَئي جِي، تنهن ساقيءَ سُرڪَ چڪائِي.
پيالي مَون پرواز ٿيو، واءِ وئِي ٻِي وائي.
عبد جاتو ٿي جنين، تن بازي هِت هارائي.
حق ڳون حق نصِيب ٿيو تي، مدعا سچوءَ سَنيائي.

ڪافي 116
هوتَ غريبِ نماڻِي، اِتي ڪيئن وساريئي، ميان!

اڱڻ آسَرو‌َند جي، آءُ تون پاڻئون جاڻي-
هوت هَٿِي جو ماريُئي، ميان!
وندر جي وٽن ۾، حب منجهوَن هوتياڻِي-
مون تا گهٽو نهاريئي، ميان!
ٿورا گهٽا ڏينهڙا، هن عاجز سان آرياڻِي-
مانَ ڳڏُ ڳذاريئي، ميان!
اتي هَلي هيڪلِي، پرت منجهوَن پاجياڻِي-
جڏهن سانول ساريَئِي، ميان!
چڏي وئين چَپَرين، ڪَيئي پُنهون جام پُڄاڻِي-
هيءَ ڪيئن آزاريَئِي، ميان!
سچو سگ اوهان جو، سائينءَ لڳ سُڄاڻِي-
پنهنجي ڪَدِ قطاريئي، ميان!

Gul Hayat Institute

ڪافي 117

آءٌ ڪا رهندِ هوتن رِيءَ، هُنديَس سانولَ ساڻ!

لَئن لَئن منجهه لڳي رهيو، ٻاروچي جو ٻاڻ.
وندر سنديءَ واٽ تي، پرزا ڪنديَس پاڻ.
ڏير ڏيئي ويا ڏکَ جو، هِن ڏکيءَ کي ڏاڻ.
درد مندي دانهون ڪري، چيٽڪ ڪَيڙُس چاڻ.
مانَ اَچي ٿئي ڪَڏهين، هِنَ مُئِيءَ جو مهماڻ.
سچو سگ اوهان جو، سو تا پنهنجو چاڻ.

ڪافي [2] 118

ڙِي جيڏيون، هوتَن رِيءَ،
آءٌ ڪنديَس ڪوه رهِي!

اندر وره وٺاڻ ڪيائون، لَٺُن لَٺُن منجهه لَهِي.
ڇڏي شهر ڀنڀور کي، هِيءَ وينڊِي ڪيچ ڪَهِي.
ڪونهي ڪوهيارلَ رِيءَ، سَرتيون هِت سَهي.
قول پاڙيندو پانهنجو، ڪَيو ٻاروچَلَ ٻهِي.
سچو ڳڏيم ساٿيڙا، پَنڌَن منجهه پِهِي.

ڪافي 119

پرين نا ٻئي پار، ميان، جانبَ تنهنجي جان ۾، آخوند ري!

سبق ڏئين نہ سور جو، ڪتابي نہ ڪار.
حرف صحيح ڪر هيڪڙو، وَرَقَ سپئي وار.
نينهن وارن کي ناحقي، مُلا هِيئن مَ مار.
راتو ڏينهان آهي توئي کي، ڪتابَن جي ڪار.
ٻاجهَون نالي نينهَن جي، سچو سبق وسار.

ڪافي 120

پرجهي پاڻ نہ ڄاڻان، ڪير آهيان، يارَ ڙي ميان!

مورَتَ موڳِائِي ڪئِي، صورَتَ تا نہ سُڃاڻان.
ڪَنهن تا ڳالهَيئون، ڪاڪيون، ٿياسي هِت نماڻا.
جان جٺو دل سيوئي، آڏا ٿِيَم آڏاڻا.
ڏنم ڏاڍي ڏک سان، عشق جا اوراڻا.
خام خيالَ نِي، سچو ري، اِنهيءَ فِڪر اُڏاڻا.

ڪافي 121

اهو بَر پِي بازر آهِ، جتي ديرو دوستَ جو!

ڏونگرُ ڏولِي پائيان، سپيريان جي ساءِ!
ڇُمنديس چِپَن سان ميان، سندِي جانب جاءِ.
محبت محبوبن جي، ڪاري هينيڙي کي هاءِ هاءِ.
وينڻي ڪانگَ اُڏايان، لَکين لالن لاءِ.
مون کي ڪيچَ وَٽن ۾، نيئي پانڌيَڙا پَهچاءِ.
ساٿِي سُپرين سان، هِيءَ گداگر گڏاءِ.
سَچُو سَڄَڻ کي ميان، پاند ڳچيءَ ۾ پاءِ.

ڪافي [3] 122

ڙي جيڏيون، هاٿي گهوريو، هوتن رِيءَ سارو شهر ڀنڀور!

لائيندا وو لطف سان، هِن ڏکيءَ کي ڏور.
هَيءِ هالاٽي اُن جي، شعُلي وڏڙو شور.
مِنت نہ منهنجيءَ موٺيا، زاري نہ آهي زور.
دَرَسَن ساڻ دفع ٿيو، سندو هِنيڙي هور.
سچو سندن راهَ تي، هِڪَ جفا ٻيو جور.

ڪافي 123

حال معلوم تو کي هِي ئي، آءٌ تا وسِ نہ وينياس!

پرين تنهنجي پار ڏي، قاصد مُنجان ڪيئِي-
ايڏانهن منهن ڪيو بيٺِياس.
ڇڏي وج نہ چپرين، مُنج دلاسا کي ڏيئي-
تنهنجي محبت مارياس.
چئي ٻڌايان سرتين، هن سباجها سي ئي-
آءٌ تا وار نہ وسرياس.
پاٽئون پري نہ ڪري، آءٌ پنيءَ اوهان جي پيئي-
تنهنجي پَکي نِي پينياس.
ساتي ڏيج سچو اِهي، نياپا تون نيئِي-
آءٌ تا گهٽو اُڪندياس.

ڪافي 124

منهنجو پَنڌڙو پَهُ آهي، پَلو سرتيون سانولَ ساڻ!

---

[2] هيءَ ڪافي 118، سسئي داستان پنجون ۾ اڳ ئي ڪافي 12 طور شامل ٿيل آهي.

[3] هيءَ ڪافي 122، سسئي داستان نائون ۾ ڪافي 8 طور شامل آهي.

Gul Hayat Institute

سو تا چِنڻ جيهو، اَصل ڳون ناهي-
آهي سَگ تہ پُنھونءَ ساڻ.
ايندو، اَٿم آسَرو، آسَر ھَڏ نہ لاهي-
ٿيندو مُئيءَ جو مِهماڻ.
ڇڏي شهر پنيور کي، ڪيچ ويندي هيءَ ڪاهي-
لڳم ٻاروچي جو ٻاڻ.
هِيءَ ڪَميڻِي[4] ڪوڙِي، سڱ ساڻن ساهي-
پر پرين ڏسندا پاڻ.
سچو جاڻ صحيح ڪري، توڙي باب سَندن هِيءَ ناهي-
تہ پي نيندا سڀاڃها ساڻ.

ڪافي[5] 125

منصور سوريءَ تي چڙهيو، هر ڪنهن چيو تي واه واه،
عاشق اتي ئي سر ڏنو، اناالحق ٿيو سڀ ساه ساه.

عشق اچي نعرو هنيو، تيس سپائي باه باه.
نظر مون کي هادي آيو، ٿيو سوئي الا الله.

عاشقن سُرڪي جا پيتي، تي سپائي هو هواه،
منصور، شمس تبريز پارن، هٿ ڪياؤن جاه جاه.

ويا سمنڊ ۾ ڏيئي ٽبي، سارو لڌائون سُڌ سماءُ،
الف سان جي گم هئا ٿيا، ڪُل شيءِ هرجاءِ جاءِ.

سچو ڏسڻ سان سُرخ ٿيو ۽ تخت تي هو شاه شاه،
رچي اُتاهون لعل ٿيو، سارو اهو هو خود خداءِ.

ڪافي[6] 126

عشق لڳي تان ڪر آمين، نا منجھ ڪفر نا منجھ دين.

سٿون سورن جون ڪهڙيون پڙهين ٿو،
ورهُ نہ پُڇندئي وَلاَالضالِينَ.
ديد ڏِسي ڪي ديد اڙائين،
نينهن نہ پُڇندئي نابين.

[4] ڪافي نمبر 665، سُر بروو 210، رسالو سچل سائين مرتب علي قلي بيگ.
[5] پيروي، ڪافي 82، صفحو 78 رسالو سچل سائين مرتب علي قلي بيگ. نوٽ: ڪافي 125 کان 129 تائين پنج ڪافيون، علي قلي بيگ صاحب جن جي مرتب ڪيل رسالو سچل سائين تان ڪٽي هتي شامل ڪيون ويون آهن. ٻنهي رسالن کي پيٽڻ بعد اهي ڪافيون شامل ڪيون ويون آهن، جي رسالي ۾ اڳ ۾ موجود نہ هيون.
[6] سر آسا، ڪافي 3، صفحو 26، ايضا

جلوهہ عشق جو عرش ڪُرس تي،
سرزمين چا زير زمين.
دل سان ذرو درد قبوليم،
ڪشف قبور ڪرامت ڪين.
شُبها شڪ سپوئي لاٿم،
پاڻ سڃاڻڻ سان يقين.
طالب کي تاويل گهرن تا،
ڪن تمنا تي تمڪين.
هادي عبدالحق سچوءَ کي،
توڙؤن هئي تا ڪئي تلقين.

ڪافي[7] 127

سارو ئي سر آهي، ڪاتي سچل، ڪاتي ذات سچل دي.

مؤج درياء حُباب ڪڙا ڪيا، چاڻج ڪو شڪ ناهي.
آهي اونهون اسرار الاهي، جا منجهاروُن چاهي.
پنهنجي پاڻ پسڻ جي ڪارڻ، ناهَ لڪين تو ناهي.
عاشق، عشق، معشوق اهوئي، ڏانوءُ ڏاڍو ڪيو ڏاهي.
الاالله اثبات مڙو ئي، لا کي ڇڏ تون لاهي.
لي مع الله سمجھ اشارت، فيل لنگهيو منجھ پاهي.
وات اهائي وحدت واري، ڪامل ايندا ڪاهي.
سوئي اندر سوئي ٻاهر، ڪئين چوان ائين ناهي.
ڳالهہ سچل جي سالڪ سمجهين، لوڪ جي ليکي چاهي.

ڪافي 128

تون رَب ڏاڍو بي پرواه،
آءٌ تا ڊجان تنهنجي ڊاءِ.

ذڪريا ڪرت وجهايئي، سِسِي ساه منجها.
هو مڪي جو ڪوڏيو، تنهنکي ڏنئي ڪين ڪهڪاءُ.
حسن ۽ حسين مارايئي، ڏئي جيءَ جفا.
ڪربل منجھ قتل ڪرايئي، ترس نہ پيڙئي ڪا.
ظلمي آهين، رحمي آهين، جا وٺئي سا واه.
سچوءَ تيز تي سڀ هنئين، جيڪا رَبَ رضا.

ڪافي[8] 129

ڪرن مڙيئي قتل عام،

[7] بروو، ڪافي 44، صفحو 149، ايضا. سر بلاولي، ڪافي 88، صفحو 51، رسالو سچل سائين مرتب علي قلي بيگ.
[8] پيروي ڪافي 186، صفحو 89، ايضا.

Gul Hayat Institute

پاڻ ڪريان جي پڌرو.

جدا جماعت ڪان، آهيان پاڻ امام.
دم نہ اڳيون دين ٿيو، ڪفر نڪو اسلام.
فارغ هئڻ فرض ڪؤن، سُنتَ ڪي بہ سلام.
سچوءَ آيو سچ ۾، ناهي حلال حرام.

ڪافي 130
ويندي تا وٽڪار، جيڏيون هي لڳ هوت بلوچ جي.

ڪيئن وِهان هتهين، آهي منهنجو ڪم ڪوهيار.
ساه منهنجو سرتيون، آهي پرين جي پار.[9]
هِيءَ دل ديواني ڪري، هو ٿيا پاڻ قرار.
جات جَتن جِي جيڏيُون، جِيءَ وڏو آهي جار.
سچو نہ وسار ساه ڪون، دوستَن جي دربار.

ڪافي 131
عين اَٿوَ اِنسانُ، پول مَتان پُلي ڪائي!

دَلقُ درويشِي، پهري آيو، صورت هِن سلطان.
آهي جَڳَ ۾، سُٽو ڙِي جيڏيُون، صاحب جو سيلان.
ڏِسي تَماشو يارَ سجَڻ جو، هَر همَه حيران.
واه عجائب جيهو ڪيائِين، سچو ري سامان.

ڪافي[10] 132
ٻاروچي لَؤن لائِي، ميان، ڪوهياري لَؤن لائِي!

ڳالهہ نہ ڳرهڻ جهڙي، ڏاڍِي سور سلائِي.
سَرتيون مون سان سورَ ۾، پيئَر ڪانهي پائِي.
هِيرَ وٽي سا هانوَ ڪي، ڏنهن عجيبن آئي.
سِرُ ڏيڻ سيڻَن ڪي، سَچُو آهي سَچائِي.

ڪافي 133
صحيح سُجاڻج ساري، خود آهين وي خُدائِي!

لڪين سِتارا گم ٿيا، روزَ ڪَئِي روشنائِي.
ڪوڙين قطرا ڪارونپارَ، ڪِي سَمونڊَ سمائِي.

سُڌِ تِنهين سِرَ انهيءَ جِي، مٿي جنهن جي آئِي.
تخت هَزارو اوري رهيو، پَري رهي بُلي شاهي.
سَچُو سَچي ڳالهڙِي، پاڻَ پِريَن پُرجهائي.

ڪافي 134
وَس ڪا آهي ويچاري! - هُئَڻ هن جو هوتَ، ناهي!

اُنَن اُوٺارن تَؤن، سائين الا، صَدقي آءٌ سَو واري.
چايم ڏاڍِي چاه مان، سائين الا، ٻِرهُ بلوچي باري.
هيڏي هوڏي جان ڏسان، سائين الا، اَندر ٻاهر آري.
ٻانهون ٻانهِن جان ٻڌي، سائين الا، زار ڪريان ٿي زاري.
سچو سهي جي ڪرين، سائين الا، حَق حقيقت ساري.

ڪافي 135
تون آءُ اسان وٽ يار: تنهنجي اَچَڻَ ڪاڻ-
جِيئڙو جُڪي ٿو، ساهڙو سِڪي ٿو!

بَس نہ وَهڻ ڳؤن ڪَرن، هي نيڻن سَندا نارَ.
ماٺ ڪندي ئِي چاڙهيا، ٻِره اسان تي بار.
پِرين پاڙج پانهنجا، جي ڪيئي قولَ قرار.
چُمِي چَشمن تي ڳنيم، تنهنجو عشق اَله توهار.
باه جيهو آءٌ پائيان، جو دمُ توهَئون ڏار.
راتو ڏينهان تانهنجي آهي، سَچُوءَ سار سنپار.

ڪافي 136
دردمندن جي دل جو، ميان، شوقِي وو يارُ شڪاري!

يار سُهٽي جون ڏسو ڏهاڙي، ڪَن ٿيون خون خماري.
سوز وارن ڪي سيني اندر، ماري قيبر ڪاري.
چشمان چوٽَڪ ڏاڍو لائن، ڪجليان هَن قهاري.
ٻانهون سي ٻڌيم اڳيون انهن جي، زاري سَوَ لڪَ زاري.
دل اسان جي وو لُٽ نِيَن ٿيون، ٻَئِي چشمان چاري.
پاٽان ڄاٽي ظاهِر ڪيائين، هوءِ هوءِ حُسن هزارِي.
جِيءُ سَچوءَ جو جار وڏائون، ڏيئي پاڻ ڏيکاري.

ڪافي 137
سِڱها اِيندا، سِڱها ايندا، پانڌي پِرين جي ڪِي تا!

سڪائِيءَ سان سرتيون الا، ڏڪَ پائِي اَچِي ٿيندا، پَلِي اِيندا.
دردمنديءَ جي دل ڪي، ميان، دوست دلاسا ڏيندا، پلي اِيندا.

---

[9] ڪافي نمبر 270، سر بروو، صفحو 211، رسالو سچل سائين مرتب علي قلي بيگ.

[10] هيءَ ڪافي 132، سُر سسئي داستان پنجون ۾ اڳ ڪافي 5 طور پڻ شامل ٿيل آهي.

Gul Hayat Institute

ڪين ڇڏيندا ڇپرين، ميان، نال نماڻي نِيندا، پلي اِيندا.
پَڪا پکن سا مُهان، ميان، آڻي پاڻَ اڏيندا، پلي اِيندا.
سو ڏينهن ٿيندو ڪهڙو، جو سچو ناڻُ سَڏيندا، پلِي اِيندا.

ڪافي 138
تنهنجي محبت موهيو، رَمزن ريهيو ريهيو، هِي تا ساهُ -
آڻيِ الله!
طرف تنهنجي راتو ڏينهان، چِتِ هَٽيرو چاهُ-
آڻيِ الله!
آهي اسان سان سُپرين، حبَ سندَوَ هَمراهُ-
آڻيِ الله!
پيو پناري تانهنجي ميان، هي ڏوهاري ڏاهُ-
آڻيِ الله!
واڪا ڪيون تو وهي، دل اندر درياهُ-
آڻيِ الله!
ڪشي ڪَري ڪپڙا، سچو مَليندا پاهَ-
آڻيِ الله!

ڪافي 139
هوتَ ڪڏهن نہ هلايُوَ، پانڌي پنهنجي پارَ ڏنهن اسان ڏي!

طرف توهان جي مُڪوسين قاصد، سو پي وَهندو ڪين ورايُو!
نياپو منهنجي نيهن جو، جيڪر ساٿيءَ نہ سٽايُوَ.
هو جو ڪيو هووَ وعدو، سو تا ياد نہ آيُوَ.
هر دم هونداسين اَسين توئي سان، فائق هِيئن فرمايُوَ.
تنهن ڏينهن لاڪُون يارَ سچوءَ کي، باري برهُ بجايُوَ.

ڪافي 140
ڪالهہ قاصدَ اوڏانهون آيا، اِها ڪيئُون آگاهي!

پار پنيور جي هِتا اچَڻ جا، ساڻ ڏٺيءَ کي سعيا-
چڱِي ڏنائون گواهِي.
مُنهن محبوبن جو تيو اسان ڏي، پيا سي پَند سَجايا-
ڪيها رَهبر ڪريان راهِي!
يارَ مُسافر ڪِيُم اُداسِي، ڏور جنين ڏينهن لايا-
آڻي تون ميڙ اِلاهي!
پانڌُ ڳچيءَ پائي اڳيون پِرين جي، اسان ڏوهَ سيئِي بخشايا-
تيا سي پاڻَ صلاحي.
سچو اُتاهون اَچي رَهِي هِت، ويڙها سي يار وَسايا-
غَم لَٿِي گُمراهِي.

ڪافي 141
هاري سو پاٽئِي هار، تا آءٌ جام چنيسر آوڙان!

جنهن دوستَ ڪسايو دَم ۾، سَٽ اُهو سِينگار.
هَٿئون پَئِي تنهنجي آهي، روئين چو زارو زار.
داڻو هُيَڙو درد جو، جنهن ڪيو بهشتَؤن بيزار.
ڏوهُ تہ تنهنجو ڪونہ هو، پرَ نِينهن ڪيو نروار.
پَلنگئون پئينءَ پَٽ تي، ڪَري گوندَرَ گفتار.
سچو سهي جي ڪَرين، هِيءُ هو عشقَ جو اسرار.

ڪافي 142
هارَ چنيسر جام، ليلان ڪسايو دَستَؤن پنهنجي.

ڏاڳو مَٽيون هو ڪَسوتِي، جو دل جو ٿي پيو دام.
نَظر وڌئِي تا غيرَ تي، تيلهان تون ٿِيئَن تمام.
پِلي پولي ۾ پئينءَ، هار پانئِي آرام.
تنهن ڏينهن آنديئي پاڻَ سان، سورن جو سر انجام.
سچو رَه صَبر ۾، عِشقُ ٿِيئي انعام.

ڪافي 143
ڪِيئَن چَوين تو، ڪِيئَن چَوين تو!
لوڪ ناهي پيو: ڪِيئَن چوين تو؟

لوڪُ سَيوئِي اُهو آهي، ڪيئن بيائِيءَ مَنجهہ پَوين تو؟
اَجاڻ بنائي پاڻ بيهارئِي، غمزي انهيءَ ۾ چو نہ گوين تو؟
ساڻ سچي تا سچو گذارين، راند روئڻ جي ڪيهِي رَوين تو؟

ڪافي 144
پُل وجي تو، لوڪ ساروئِي پُل وجي تو!

مان، تون ويندي، اُهوئي ٿيندو، پولُ اهوئِي جيڪو پَجي تو.
اهو اُهوئي سَرتيون آهي، نہ تا اها ڪوئِي ڳالهہ مَجي تو.
اندر باهر اُهوئِي آهي، سچو هِي سِرُ صحيح سجي تو.

ڪافي 145
سُهٽو سگ ٿيو، ڪاڪيون ڙِي،
ڪيچَ ڏٺين سان، شالَ مولو ميڙيندو!

اڳئين ڳؤن پي اڳرو، پائن تان وره ويو!
آريءَ جي اولاد سان، ڏاڍو پيچُ پيو.

Gul Hayat Institute

بيڪسِيءَ جي دائري، تنهن ڪي نِيهَن نيو!
صدقي تَن سيرن توَن، سَچوءَ ساهَ ڪيو.

ڪافي 146
شال مون سان وريون وريون،
ڪانگ ڪَرين مِنيون ڳالهِيون!

جدائِيءَ جون جان جسم تي، ڪيون پورن پَريون پَريون.
دردَ سَچَڻ جي دل منهنجيءَ کي، زور ڪيون ذريُون ذريُون.
ڏکن واريون ڳالهيون، اسان پي دل پائي ڏريون ڏريون.
وايون وصل جون يار، سچو تون، متان ڪرين ڊِريون ڊِريون.

ڪافي 147
مون کي متان تون ڇڏين،
سونها ڙي سَچَڻ جا!

مَ جاڻان ڏينهن اُهو تا، ٿيندو اَلاجي ڪَڏهين.
نانءُ موليٰ جي محبوبن سان، نئِي غلام کي گڏين.
حاضر ٿِئين حضور ۾، نانءُ سَچوُ ڪري سَڏين.

ڪافي 148
اهو آهي آهي، يار ساڳيو ساڳيو!

اوهين ڄاڻو ساڻ يقيني، بيو سو ناهي ناهي.
ميخاني وچ مست هميشه، ڪيئن سو ڪعبي ڪاهي ڪاهي.
لوڪ سارو تي هِت جو آيو، سَڀ حجابان لاهي لاهي.
ظاهر باطن آهي اُهوئي، جان جٿو وري چاهي چاهي.
نانءُ سچوءَ جو آيو صفت ۾، ڏانءُ ڪيو ڪيهو ڏاهي ڏاهي.

ڪافي 149
هيءَ پورهيت پاڻيءَ ڍوئِي، خان ٻاروچا تنهنجِي!

حاضر خدمت اَچِي اوهان جي، حال چونديس روئِي.
ساٿي اسان جي سُڌ لَهَڻَ سان، سوال پورو ڪَر سوئِي.
ڪِيئن وساري ويهان اوهان کي، ڪَئِي تا هِهڙي توئي.
طوطيءَ جي ڳَچِيءَ سو سَلامن، سچوءَ مُڪا پڻ پوئي.

ڪافي 150
واتِ مون کي آهي وائِي، خان ٻاروچا تنهنجي!

پرين نَہ مُڪَوَ طرف اسان جي، لِکي ڪتابَتَ ڪائِي.
پيرو ڪندين وري پنيور ڏي، اِها اَڏَرَ مون آئي.
حالَ منهنجي جي خَبَر نَہ ڪنهن کي، چڱي سَچَڻ تو لائِي.
اِهو آسرو مون کي آهي، ٿيندين اَچِي ڏکَ پائي.
اڄ صبح تا اڳڻ سچوءَ جي، جانِي اِيندين شالَ جائِي.

ڪافي 151
سُڻ منهنجڙو حال،
دلبر ديس وسَئِي، گهوريو ڙي پَرڏيهه تو توَن!

مون ڪوَن پَري نَہ ٿئين، سائين مَڃ سُوال.
منهنجو توسان تا آهي ئِي، خاصو يارَ خيال.
روئان واٽڙين تي، ڪَريو ههڙو حال.
واڳان وطن پانهنجي، ڦيري آءُ فِي الحال.
تو ڪوَن ڳجهو ناه ڪو، عاشقَ جو اَحوال.
ڪَر سچو کي سپرين، ڪِٽي نيڻ نهال.

ڪافي 152
قاصدَ وري ويندين،
ديس ٻاروچل جي، ميان!

خَبَر خوشيءَ جي وني اُتاهُون، سِگهو اسان ڏي ڪِي اِيندين.
دردمنديءَ جي دِل کي، هاٺي ڏاها دلاسو ڏِيندين.
سپيرين جي ڳالهِ ڳُجهيءَ جو، وجي سو واقف ٿِيندين.
سوزَ فراقَ جي، يار سچوءَ جو، تون هِي نياپو نيندين.

ڪافي 153
آئين قاصدَ ڪالهه،
پرينءَ جي پار ڏنهن، آنديئِ جي سَنِهيا سَل اُهي ئِي!

هاريا هِنَ جي حالَ جِي، ڪا هُئِي هُت قِيل مَقالَ؟
پاڃِيءَ کي پَرديسَ ۾، سِڪندي ٿِيڙا سال.
پرِيَن ڪِي مون پُڇيو، ڪا خَبَرَ ڏي خوشحالَ!
ڪِي ڪَيندا هجر فراق کي، ڪِي ورندا واوَ وصالَ!
سَچُوءَ سندي ساهَ جِي، ڪا هئي هُت ڪين سنڀالَ!

Gul Hayat Institute

ڪافي 154

عاشقَ ڪر آرام،
پرينءَ گهٽو پُڇيو تُنهنجو، خوشيءَ ۾ رَهُ، ري!

طرف تنهنجي آهِ، اَچڻ جو، اسان جو اَنجام.
رَهبَر عاشِقَ ڪي وَڃي، سَوَ لک ڏيج سَلامُ.
اڱنان آهي تانهنجو، سُرهائِي سَر انجام.
جيڪي چِيُوَ، تانهنجو آهي، ڪُلِي قبول ڪلام.
سچو تنهنجي ساه ڪي، آهِ محبت بخش مدام.

ڪافي 155

يار منهنجي کي ڪريو، مِنت وڃي ڪائي!
پَرڏيھ وڃ نہ مون پرين، يارَ تو سان مون تا لائِي.
اَندر منهنجو اَڌ ٿيو، ڪري وڃڻ جِي تو وائِي!
ڏسو اوهين ٿيون، دل ڏاڍي سان، اديون آ مون اتڪائِي.
چڱا مِڙيائي ميان اِئين چون ٿا، لائِي تہ توڙ نيائِي.
هِجَر منجهاروُن ٿِيندي وصالت، اِها ڳالهہ سچُوءَ آزمائي.

ڪافي 156

هاٽي مون کي پرِيَن پوءِ،
جيڏيون جِيَڻ جنجال ٿيو!

وينِي واٽڙين تي، هِيءَ راتو ڏينهان روءِ.
ويهڻ هن جو وهہ ٿيو، هو لَڏي ويڙا لوءِ.
دردمندِي دانهون ڪري، آهي هوتَن رِيءَ هوءِ هوءِ.
ڪاڪِيون مُون ڏي ڪيچ گڏن، شالَ قاصد اچي ڪوءِ.
سچوءَ ڪندي سال ٿيا، وَريتِيون ووءِ ووءِ.

ڪافي 157

يار ساٿيو ڙي ميان، يار پانڌيو ڙي ميان، پلوڙي ميان،
دوستَن جي ڪَلَ مون کي ڪا ڏيجو!

هِيءَ نماڻِي در وڪاڻِي، نالِ نباهي نيجو.
ڪِيمَ وساريو، مئي نہ ماريو، چوري تا نہ ڇڏيجو.
ڏيو دلاسا ڪڏهن اِيندا، لوءِ ئون تا نہ لڏيجو.
جنهين ويلي هلو اِتاهون، سَچوُ ناںءُ سَڏيجو.

ڪافي 158

ساجن اِنهيءَ سير، اِيندئِي ڙي اَچا!

سي ئِي پَهتِيون پرينءَ سان، جي گهِڙيون انهيءَ گهير.
سپيريان جي سيرَ ۾، هيجَوُن هِينئڙو هير.
ٻَڌي نچج نيهَن جي، چاتِيءَ چاتِيءَ چيرَ.
سچو سائين جي پُڇين، ڦَندَ سَيئِي قير.

ڪافي 159

توکي عاشق پنهنجو جاڻان، تو کي سَونِ ۾ سُجاڻان!

اسين تا توسان آهيون سدائين، وڃهج ڪِين وڃاڻا.
اُهي تا آهن نظر اسان کي، اَچِي جي در وڪاڻا.
دستَوُن ڪري ڏِنو هِي مان کي، يارَ دارونءَ جا داڻا.
سَهج سَچُو تون ساڻ يقيني، محبوبن جا ماڻا.

ڪافي 160

هوتَ اسانجڙو حال، تون پاڻُهين تو جاڻين!

اوهان پاجهون وو سپرين، ميان اَلا، ساعت پايان سال-
وري اَچج آرياڻِي.
راتو ڏينهان روح ڪي، ميان الا، سندُو خواب خيال-
هِيءَ اَٿوَ نماڻِي.
معلوم تو کي مون پرين، ميان الا، عاجز جو اَحوال-
تون سانول سُجاڻِي.
ڇڏين ويندين وو چِپَرين، ميان الا، تو لِڳ ڪيم ڪشال-
تون هِيئن ڪِيئن هوتياڻِي!
سوز اوهان جي وو سُپرين، ميان الا، بِره ڪئِي بيحال-
تہ پي عذر نہ آڻي.
لاه فراق وو فقير ڳڻ، ميان الا، سچو مج سوال-
هيءَ هادي لئي هاڻِي.

Gul Hayat Institute

ڪافي 161

منهنجي اڱڻ اَچ آءُ، پرديسيڙا ڙي يارَ!

والي شالَ وصال جو، ڪو وري لڳي واءُ.
اچي هَڏ نہ هِتَهين، سانوَلَ تو ريءَ ساءُ.
ميان مشتاقن جو، اَچي صاحب لهہ سَماءُ.
دانهون ڪري دردَ ۾، جا ڦٽي فراقاءُ.
ٿيون مَدايون ڪيتريون، سائين سچوُءَ ڪانءُ.

ڪافي 162

اوڏاهون قاصد جي آيا، تن هُلائي هِيءَ وائِي:

هاڻي هوتياڻن جي، هُئِي تو ڏي تياري،
واتان پُڇي تانهنجون، تو اَصل ڪان آري،
ذاري، سنديَوَ حال جِي، هت معلوم سَپائِي.
اهو رکج آسرو، جو اَج تو ڏي اِيندا،
ڏيئي بانهون ڳل تو وري، پرين پَرچائيندا،
هيڪَند ٿيندينءَ هوتَ سان، تون جاڳندي جائي.
مارئِي ماندِي نہ ٿِيءُ، چو گوندر گذارين،
واتان اَچِڻ ان جون، ٿِي نِت نِتِ نهارين،
جهڙي تون هِت آهين، آهين هُت پي اُهائي.
ويو وڇوڙيو وچ مُون، تون گڏيئن سائينءَ ساڻ،
توسان آهن سُپرين، پَري ياءِ نہ پاڻ،
سچو ٿِيندين سيگهڙي، اها وائِي سوائي!

ڪافي 163

ڪيچي ڏنم اَج اِتي، اوهين تا چا تا پانيو!
سال لنگهِي ويا ڪيترا، ڪاڪيون ريءَ ڪِتي.
اج تا ويندِيَس ڪاڏي ڪِينڪي، هُوُ سو، تا منهنجو هتي.
منزل محبن جي جتي هوندي، ميان، هونديون سَرهايون تتي.
موڳائيءَ جي مونجهہ ۾، سائين الا، ڪانہ ڏِسي ڳَپ ۾ ڳتي.
سودو سيڻن سان حال ٿيندو، ميان سَچُو تا سِرَ ڏتي.

ڪافي 164

اَج اوڏاهين سي آيون، مون ڏي خبران خير جون!

بيو تا توسان دوستَ وي، ڪون برابَر پايون.
لِڪي مُون معلوم ٿيو، هاڻي پير ايڏاهين تا پايُون.
سَنيري تو ڪي ميان ڏيهہ سنديءَ، لک تورا تا لايون.
سورن واريون سيئي ساعتون، تو تان لک لنگهايون.
توکي ٿينديون هاڻي حاصل، سَچَو ري سَرهايون.

ڪافي 165

منهنجِي حجت تو سان ناهہ، توکي مولو ميڙي يار!

مون هِن نماڻِيءَ ڪي، آسَر سَندُوَ آهِ.
اندر باهِر تا تنهنجِي، جانبَ آهي جاءِ.
ڏونگر ڏورڻ آئيا، ساجَڻ تنهنجي ساءِ.
سَچُو آهي سِڪَ ۾، لاَن تنهنجي لاءِ.

ڪافي 166

پُڇن ڪوه طبيبَ، او، سوزَ واريون سَرتيون، پلو الَو!

پيدا ٿيندا پاڻهين، ڪول آيَس قريبَ.
ڏِيَن ڏيکاري ڏِيلئون، اچانڪ عجيبَ.
سچو وَسَن سي سدا، هِنڙي منجهہ حَبيبَ!

ڪافي 167

الا باري برہ ڊولَڻ جي، دل ديواني منهنجي ڪيئي!

اوري اَنڪَ نہ رهِي، خاص پرين پڪِيئِي.
پياريائون پُر ڪَري، بي سپ وائِي ويئِي.
راتيان ڏانهان روحَ ۾، ٿيَا ٿيَا آهي ٿيئي.
اکيون دل سَچُوءَ جيون، پاڻ سکِيون ڪِيئون بيئي.

ڪافي 168

يارَلايو رنگ، ڏِس تون، جي هُيَئِين ڪنهن حالَ ۾!

محڪم رهين احوالَ ۾، قائل نہ ٿي تون قالَ ۾.
خيالَ باجهون خاص تنهنجي، هُئي جِيڻ جَنجالَ ۾.
جي هُئين ڪو دَم اِتي، تا هُج تون خاص خيالَ ۾.
اَصل ۾ يڪتا ٿِئين، عاشِق چَئون اَمثالَ ۾.
محبت مگر مرشد سندي، آٿين اِنهي اَحوالَ ۾.

ڪافي 169[11]

تو ڪِيئن اُهي وسري ويا، جن ڪي تو ٿي ڪارون ڪيون؟

پانڌِيءَ پرينءَ جي پار ڏنهُن، آنڌِي خبر اها يار ڏنهن:
آيو اصل اسرار ڏنهن، دوست سندي دربار ڏنهُن.
ڪيئن تون پئين بيءَ ڳالهہ ۾، هي جيءَ وجهين جنجالَ ۾:
چئہ آهين ڪهڙي خيالَ۾؟- رہ تو هميشہ حالَ ۾.
ڪانئن پاسي ڏينهڙا پَيَئہ، سي ڳُڻ سَندن وسِري ويئہ!
سچا سخن سانيَڻ ٿِيئہ، سڌ ڪين ڪڏهن نا ڪَيئہ.
ڳالهيون سَجڻ جون ياد ڪر، دل سامڻ ٿي عاشق اَپر،

Gul Hayat Institute

[11] مرتب پاران ڪافي 169 ۽ ڪافي 170 رسالي ۾ ڪلام جي عنوان سان ڏنل هيون، پر اسان اُنهن جو عنوان ڪافي رکيو آهي، ڇوتہ ڪلام شاعريءَ جي ڪا الڳ صِنف ڪانهي پر شاعريءَ جي هر صِنف کي ڪلام چئي سگهجي ٿو. ٻيو عرض تہ اهڙي ئي سٽاءَ واريون: يعني ٽلهہ ۽ هر بند جي آخري سِٽ جو ٽلهہَ سان هم ڪافيہ هجڻ بجاءِ، هر بند جي سِٽن جو هڪ ٻئي سان هم ڪافيہ هجڻ، اهڙيون ڪافيون رسالي ۾ ٻيون پڻ ملن ٿيون. مثال طور ڏسو: سسئي داستان ڇهون، ڪافي 6.

تا تو اچي نازڪ نظر، هَيءِ هَيءِ متان ٿئين بيخبر.
جيڪس فراق جي فال هُئي، ڪا ڪين تنهنجِي ڳالهه هُئي،
تو ڳڌُ جِيڻ جي جال هُئي: اَج تو نہ تن سنيال هُئِي!
اِتي وِساريئي ڪيئن ويهي، جي ڏيهہَ هئا تنهنجا ڏيهِي؛
توکي آئِي مَصلحت ڪيهِي؟ - هاڻِ پاڻ ايندا اڄُ پيهِي.
سچو متان دلگير ٿئين، اَڄ پاڻ فرمايئون ائين،
طالب وجي تَسلا ڏئين، معافي مَدايون ڪيون مئين!

ڪافي 170
وعدا اُهي اَڄ ياد پئا، مون سان قريبن جي ڪيا!

ڳالهيون ڳجهيون اُهي يارَ جون، اصلون پُڌيم اِسرار جون،
سي ٿيون عطا اعتبار جون، دل ۾ رهيون دلدار جون.
والِيءَ اهو وعدو ڪيو، جو ڪَم ڇَيوسين سو ٿيو،
هڪ ٻول توسان، نا ٻيو، وِسرِي نہ مون ڳون سو ويو.
فائِق وري فرمائيو، تو سِرُ اسان جو سائيو،
اهو ڏسڻ مون آئيو، دل ساڻ سو مون لائيو.
سَچُو سدا سَرهو رهين، هِن ٻولَ اسان جي تي ٻهين.
تون ناه تا هِن تي نهين، سِر بار برهي جو سَهين!

ڪافي 171[12]
دمَ دمَ جا ديدار، ووء اُپر اَسان جي نارَ تي!

ٻَگا ڏاندَ ٻَڌائون ٻيئي، تَن جِي ڳالهہ ڪريان آءَ ڪيهِي،
وهَن ڏارو ڏارَ، ڳاڙِيءَ جي ڳِنڪارَ تي.
پاروني هِڪڙي چَڪريون ٻيئِي، آرا انهن جا آهن اِهي ئي،
وهن بارو بارَ، ووء لَٺَ واريءَ للڪارَ تي.
ڦرهيون ونگڙون آهن اوياريون، ارڙيون سونهَن مالُهہ موچاريون،
جهَلَڻ جا جهلڪار، ووء لوٺِن واريءَ ڏڏڪارَ تي.
ڏِڍي چونڪ جوئر جا نِسري، ڳِنا تنهن جا ماڪِي مِصري،
ڪِيرن جا بہ خمار، ووء آهن پيهي واريءَ پُونجار تي.
ڪانگَن ڪانگيرو، وهِيَن واهيرو، ڪَٻرن، ڳيرن ڪيو اچي گهيرو،
ڳوڙهن جا وسڪارَ، ووء جهرڪين جي جنسار تي.
آيو نيسَر پاڙج ۾ پاڻِي، مرشد اچي ٽِيڙمَ ساٽِي،
سا جوئر پَچايم جار، ووء آهن ڪَم سَچل جا ڪلتار تي.

[12] هيءَ ڪافي 171 اصل ۾ سنڌي روجهن بابت بيت جي آخر ۾ ڏنل هئي. پر جيئن تہ هن ڪافي جو مواد نہ تہ روجهن بابت آهي، نہ ئي وري اهڙي ماحول جي عڪاسي ڪندڙ يا ان سان مناسبت رکندڙ ئي آهي، ان لاءِ هِن ڪافيءَ جو هِت متفرق ڪلام ۾ شامل هئڻ مناسب ڄاتم.

Gul Hayat Institute